

Giới thiệu Triệu Hoán Vạn Tuế

Truyện Triệu Hoán Vạn Tuế của tác giả Hà Phi Song Giáp là truyện xuyên không xoay quanh một thế giới chỉ có triệu hoán. Nhạc Dương xuyên qua đây thành một thân phận toàn toàn khác.

Cuộc đời hẳn chỉ toàn là những bi kịch tiếp nối nhau, cứ thế mãi mãi. Làm mọi người nhưc đầu là vô số thần thú thánh thú lại chạy đến trước mặt trạch nam trưng ra một bộ dạng “Ta là một tay chân hợp cách”.

Thế mà hết lần này tới lần khác tiểu tử này còn không linh tinh: "Biến, thần thú thì giỏi lắm sao? Từ lúc đầu, lão tử chỉ thích triệu hoán thú hình dáng mỹ nữ thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Triệu Hoán Vạn Tuế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Xuyên việt

Văn án:

Long Đằng đại lục là một thế giới chỉ có triệu hoán, không ma pháp không đầu khí.

Nam Nhạc Dương xuyên qua, kinh ngạc phát hiện, mình thay đổi một thân phận khác, Nhạc gia Tam thiếu gia, một người bị mỹ nhân từ hôn sau đó nhảy sông tự sát chết đuối. Nguyên vốn Nhạc gia Tam thiếu gia là một người đầy bi kịch, hẳn là đệ nhất phế vật của Nhạc gia, một trong tứ đại gia tộc, dùng thời gian 15 năm còn không có cách nào tạo khế ước với Triệu Hoán Bảo Điện, còn anh chàng xuyên qua Nhạc Dương thì không như thế, hẳn chỉ cần một ngày...

Làm mọi người nhưc đầu là vô số thần thú thánh thú lại chạy đến trước mặt trạch nam trưng ra một bộ dạng “Ta là một tay chân hợp cách”.

Thế mà hết lần này tới lần khác tiểu tử này còn không linh tinh: "Biến, thần thú thì giỏi lắm sao? Từ lúc đầu, lão tử chỉ thích triệu hoán thú hình dáng mỹ nữ thôi!"

Đối mặt các quốc gia tranh nhau lôi kéo, anh chàng xuyên qua vô sỉ đáp: "Không nói chuyện quốc sự chỉ nói chuyện gió trăng!".

Nam Nhạc Dương đang đứng trông thấy trên bầu trời có bóng người bay qua, hẳn ngựa đầu gân cổ hét lớn: “Lão bà mau ra xem Thượng Đế!” Bên này bóng người ngự kiếm phi hành trên không nghe thấy lập tức nhoangd một cái, suýt té, Nhạc Dương đồng học lại gân cổ: "Bạn thân, đừng phi nhanh quá, quần người chưa có kéo khóa a!"

Bên này người nọ trực tiếp nhào đầu xuống hôn đất mẹ....

Nhạc Dương đồng học không đếm xỉa người nọ ra sao, trực tiếp chạy đi nhặt thanh phi kiếm tủa kim quang lóng lánh, kêu to: “Sư phụ, phi kiếm tuy là bảo vật nhưng nếu ném loạn sẽ gây ô nhiễm môi trường nha! Vạn nhất trùng phải vị bạn hữu nào thì làm sao? Cho dù không có, trùng phải hoa cỏ khiến chúng dập nát cũng không nên a... , đồ nhi thay người bảo quản tốt, yên tâm! Đây là cái gì? Túi càn khôn loại nhỏ? Ài, sư phụ ngài phạm là bậc tiên nhân anh minh thần vũ há lại mang cái túi vải rách này? Đồ nhi thay người hảo hảo bảo quản a!”

Lão đạo sĩ nọ té từ trên trời xuống thiếu điều muốn thổ huyết, sống mấy ngàn năm đây cũng là lần đầu hẳn chân chính gặp loại người vô sỉ đến bậc này.

“Sư phụ, đồ nhi năm nay cũng đã đến tuổi lập thân, nhưng khổ nỗi đối tượng chưa có, không biết sư phụ người có cháu gái nào phù hợp với đồ nhi hay không? Ngự tỷ la lý cũng không tệ a, ta không quá kén chọn đâu!” Nhạc Dương đồng học nhoen miệng cười nói, rồi cuộc thành công chọc giận lão đạo sĩ. Lão giờ chân bay lên đập một cước vào bàn tọa Nhạc Dương, phùng mang hét lớn: “Biến, lăn cho ta!”

Cứ như vậy, Nhạc Dương đồng học đã vượt qua . . .

.....

“A, tỉnh... tỉnh, tiểu tam ca tỉnh.” Nhạc Dương vẫn chưa mở mắt đã nghe thấy âm thanh thanh thúy vang lên bên tai.

“Sương Nhi, không được vô lễ với ca ca...” Chưa rõ chuyện gì lại nghe thấy một giọng nữ thấp phần ôn nhu mang theo cung chịu quá khổ.

Nhạc Dương từ từ mở mắt, phát hiện lão đạo sĩ thì không thấy đâu nhưng đập vào mắt hẳn lại là một tiểu oa nhi trông hoạt bát đáng yêu tựa tinh linh. Tiểu oa nhi này độ chừng 6-7 tuổi, phần nộn, là một tiểu la lý thấp phần đáng yêu. Bé con mặc một bộ áo ngắn màu xanh nhạt lộ ra hai cánh tay trắng nộn, trên đầu mái tóc dài dùng chỉ đỏ cố định, tết thành hai bím nhỏ hai bên, trên tay đeo vòng bạc có gắn ba chiếc nhỏ bằng đầu ngón tay lúc cử động

lại phát ra âm thanh leng keng.

Tiểu la ly dị thường bương bình định thò tay nhéo mũi Nhạc Dương. Thân hình mềm mại, bàn tay nhỏ nhắn duỗi ra, ‘leng keng’ tiếng chuông văng lên hòa cùng tiếng cười trong trẻo càng tôn thêm phần thanh thúy.

Ai?

Nhạc Dương cảm thấy kỳ quái, tiểu oa nhi này không lẽ là tôn nữ bảo bối của lão đạo sĩ? Quả nhiên là cực phẩm la ly nha! Đang định động thủ đùa một chút thì xuất hiện hai cánh tay phía sau nhẹ nhàng tóm được bàn tay không an phận của tiểu nha đầu, nhẹ nhàng đánh rớt bàn tay núc ních bé nhỏ một cái coi như là trừng phạt, rồi lại lập tức cung chiều đem la ly ôm vào lòng. Nha đầu nọ còn không biết sợ lại cảm thấy thú vị, cười khanh khách không ngừng một bên quay qua làm mặt quỷ với Nhạc Dương, trông vô cùng khả ái. Nhạc Dương đưa mắt qua, định thần nhìn kỹ lại, vừa thấy tiểu nha đầu sau lưng nữ nhân nọ thì không khỏi thâm than trong lòng: ‘Trời ạ, cực phẩm nương tử...’

Ngồi đối diện Nhạc Dương lúc này là một mỹ phụ tầm ba mươi tuổi. Nàng một đôi mày liễu xinh đẹp, dung nhan như trăng sáng, một đôi lưu thủy thanh tịnh như tuyết, khóe môi hơi cong lên như mỉm cười, phong thái nhã nhặn lịch sự lại ôn nhu như nước.

Suối tóc đen nhánh được búi cao, bên trên cố định bằng một cây trâm gỗ tím đen hình phượng, mộc mạc mà thanh nhã, lại không mất đi nét hào sảng. Nhìn tổng thể càng thấy được tinh-khí-thần-nội-ẩn của nàng, cùng với đôi tay bạch ngọc đang ôm tiểu la ly khiến Nhạc Dương càng thêm bồi ngùi thôn thức: ‘Ai mà cưới được một phu nhân như vậy thử hỏi còn trông mong gì hơn!’

Mỹ phụ nhân thấy Nhạc Dương tỉnh, liền thu hồi bộ dáng tươi cười, trên khuôn mặt đều là đau lòng tự trách: “Tam Nhi, về sau không cho người làm bậy như thế nữa. Ai cho người lad gán này, nghĩ không thông lại đi nhảy sông, may mà phát hiện cứu kịp bằng không người bảo ta... bảo ta ăn nói thế nào với tỷ tỷ? Tỷ tỷ năm xưa phó thác người cho ta chăm sóc, cũng xem như là mẫu thân rồi. Tam nhi, nhiều năm qua như vậy Tứ nương cũng chưa có đánh người qua một lần nào. Nay người phạm phải sai lầm như vậy không cho người một hồi giáo huấn để nhớ kỹ, thật tứ nương đã cô phụ nhờ vả năm xưa của tỷ tỷ rồi. Tháng sau chờ tứ thúc người về, người lập tức đến từ đường lĩnh phạt gãy đi.”

Tiểu oa nhi bên cạnh nghe đến đó, nhăn nhó cái mũi lại, nói theo: “Đi lĩnh phạt đó nha, ba ba, đánh cho cái mông nở hoa luôn!”

À?

Nhạc Dương nghe xong lập tức đỏ mặt hời hợt như mưa, mình nào có nghĩ không thông mà đi nhảy sông chứ? Đây là đâu? Lão đạo sĩ đem chính mình đập đến đâu rồi, nàng có phải hay không nhận lầm người?

Trong lòng chợt thoáng qua một ý niệm: ‘liệu có hay không cái tên kia cùng mình giống nhau, trùng hợp cùng mình đồng thời rớt xuống sông, sau đó mỹ phụ này đem mình cứu lên còn thắng quý gia không may làm bữa ăn cho tôm cá rồi?’ Nghĩ đến đây, trên trán Nhạc Dương lập tức đỏ mặt đầm đìa. Cái này là hiểu lầm a. Nhưng thật là lớn!

Anh chàng nào đó xuyên qua rất sợ mở miệng lộ ra sơ hở, nên không dám nói cái này là hiểu lầm, lại không dám mở miệng hỏi nơi này là nơi nào. Vạn nhất làm cho đối phương phát hiện, mình căn bản không phải bảo bối của nàng Tam Nhi, nói không chừng ngay lập tức sẽ trở mặt, đem chính mình một lần nữa ném xuống sông đi. Aiz, như vậy thì xong rồi!

Mỹ phụ nhân trông thấy Nhạc Dương đồng học mặt mũi tràn đầy khẩn trương, đỏ mặt hời hợt, mặt đỏ lên, làm như đang xấu hổ, trong lòng nhất thời vui mừng, còn tưởng rằng đứa cháu nhỏ này đã hối cải, nghĩ khi không khỏi nhẹ hơn rất nhiều: “Tam Nhi, người biết sai là tốt rồi, người trẻ tuổi không sợ phạm sai lầm, chỉ sợ có lỗi mà không biết hối cải quay đầu. Tứ Nương nhìn người lớn lên, cũng biết người không phải là cái loại người không phân biệt nặng nhẹ, chỉ là Tuyệt tiểu thư nhà người ta từ hôn, khiến cho... Aiz, người tức giận, nhất thời làm ra hành động nông nổi là điều khó tránh khỏi... nhưng... Tam Nhi à, Tuyệt tiểu thư kia tuy gia thế có tốt, nhưng nàng tâm đã không ở trên thân thể người, từ hôn cũng thế, không từ hôn cũng vậy. Giữa phu thê đã không thể đồng cam cộng khổ, hoạn nạn có nhau, vậy thì không liên can gì nhau, không thành thân có khi lại là chuyện tốt!”

Lại nghĩ tới, chúng ta Nhạc gia, cũng một trong tứ đại gia tộc, thiên hạ nữ tử nhiều không đếm xuể, chẳng lẽ còn sợ không tìm ra một khuê tú tốt hay sao?”

"Vâng. . ." Nhạc Dương đồng học quyết định trước giả mạo cái tên xui xẻo chết đuối trong sông kia, nói quanh co cho qua, đợi có cơ hội thì chuồn.

"Tam Nhi, người biết nghĩ như vậy là tốt rồi, Tứ Nương cũng an tâm." Mỹ phụ nhân vốn còn nghĩ sẽ mất thêm một ít công phu đi khuyên lơn, không nghĩ tới đứa nhỏ này đạo quỷ môn quan qua một hồi này rốt cuộc đã nghĩ thông suốt, trong nội tâm cảm thấy thực là tổ tông linh thiên phù hộ .

Lại trấn an vài câu, mỹ phụ nhân bảo Nhạc Dương nghỉ ngơi thật tốt. Nàng buông tiểu nha đầu ra, đứng lên chuẩn bị rời phòng.

Trong lòng Nhạc Dương thâm than nguy hiểm, may mắn chưa bại lộ, hiện tại cũng tranh thủ được chút thời gian nghỉ biện pháp chuồn êm, bằng không vạn nhất gia hỏa kia nhảy sông không chết quay lại thì thảm a. Đến lúc đó không phải mọi chuyện sẽ bị vạch trần hết sao?

Mỹ phụ nhân nắm tay tiểu nha đầu ly khai, đi tới cửa, bỗng nhiên lại quay đầu hỏi: "Tam Nhi, người cho ta cái lời cam đoan từ nay quyết không hành động ngốc nghếch như lần này. Người đó, ngoài mềm trong cứng, mặt ngoài thì hiền hoà, trong nội tâm lại quật cường, tính người ta rõ nhất, tuyệt đối đừng chờ ta vừa đi, người lại đi làm việc ngốc kia... người... người thật sự sẽ không lại làm ra cái chuyện điên rồ đó nữa, thật sao?"

"Không, sẽ không!" Nhạc Dương lắc đầu như trống bỏi, cam đoan. Mình tại sao có thể sẽ tự sát? Mình còn phải tìm lão đạo sĩ thú kia báo thù a!

Mỹ phụ nhân xem xét biểu hiện trên mặt Nhạc Dương đặc biệt chăm chú, trong lòng nhất thời lại an ủi vài phần: "Tứ Nương tin tưởng người, Tam Nhi,

việc ngọc vạn lần không được tái diễn, cha mẹ người mất sớm, Tứ thúc người lại không có con trai, ta là đức mỏng vô phúc, Băng Nhi mệnh khổ, Sương Nhi tuổi nhỏ, phụ thân người cùng Tứ thúc người hai người chỉ có người ngày sau kế thừa hương khói, hiện tại chỉ có thể dựa vào một mình người rồi, người nhớ kỹ lấy điềm này a!"

Nhạc Dương đỏ mặt hời như tắm, nghĩ thầm, dựa vào ta có thể không làm được, ta không phải Tam Nhi nhà các người a, Tam Nhi thật đoán chừng sớm đã cho tôm cá ăn, vấn đề nhang lửa này... chỉ sợ quá sức!

Đương nhiên nghĩ thế nhưng miệng nào dám nói ra, chỉ có gật đầu nói phải.

Tiểu la ly tựa hồ cảm giác được trong phòng không thú vị, vung tay thoát khỏi bàn tay bạch ngọc của mỹ phu nhân, tự mình nhảy ra cửa, thoáng cái đã bỏ chạy mất hút không thấy tăm hơi.

Mỹ phu nhân gọi hai tiếng, thấy tiểu nha đầu không nghe, quyết định tự thân vận động đuổi theo, trước khi ra cửa lại như không yên tâm nói với Nhạc Dương: "Tam Nhi, không cần nản chí, Tứ thúc người thiên tư ngu dốt, hần mãi năm hai mươi tuổi kém một tháng, mới khế ước thành công, người đây không phải còn có 3 tháng sao? Nhiều năm như vậy, người đều cần rằng kiên trì cố gắng đến tận giờ, bây giờ còn không đến cuối cùng, chẳng lẽ muốn từ bỏ sao? Nhạc gia tử tôn không có người nào là khế ước không được bảo đảm, tin tưởng Tứ Nương, người cũng sẽ không ngoại lệ... Ta nghĩ, có thể là năm đó phụ thân người cùng mẫu thân liên thủ phong ấn cuốn Triệu Hoán Bảo Điện, bọn họ không muốn người quá sớm khế ước thành công, không muốn người kiêu ngạo tự mãn, nhờ vào đó đến tôi luyện ý chí của người, nếu không, lấy người khi còn bé biểu hiện ra thiên phú, như thế nào khế ước không được bảo đảm này? Tin tưởng Tứ Nương, người có huyết mạch di truyền của phụ thân cùng mẫu thân người, nhất định sẽ là người ưu tú nhất, tốt nhất, người nhất định có thể thành công, chớ để nhục chí, cũng chớ để phũ phàng..."

Khế ước bảo điện? Triệu Hoán Bảo Điện là cái gì? Có lẽ cái tên gốc kia vốn có huyết mạch rất tốt, nhưng mình cũng không phải là hần, mình chính là một trạch nam(*) bình thường. Nếu như nói mình có phương diện gì ưu tú, khả năng này liền là đặc biệt am hiểu chơi trò chơi, nhất là cái nào đó đảo quốc (Jap) ra Visual Novel game(**).

(*) Trạch nam là mấy anh trai sống không hòa nhập, thậm chí tách biệt xã hội, ngoài sở thích đơn giản của bản thân như xem phim, đọc sách... thì không làm gì hết á =))))))

(**) Một loại game online dạng phiêu lưu. Bạn nào móm biết rõ hơn thì thỉnh giáo google ca ca nha ^_^

Nhạc Dương tuy không biết Tam nhi kia muốn khế ước cái gì bảo điện, nhưng nghe mỹ phu nhân nói những lời này, hiện tại cũng có thể đoán được vài phần. Hần đoán chừng tên kia cùng mình dung mạo rất giống sở dĩ nhảy sông tự sát, là vì trong nội tâm tuyệt vọng.

Đầu tiên, Tam nhi họ cha mẹ mất sớm, sau đó khế ước cái bảo điện gì gì đó không cách nào thành công được, còn bị người ta từ hôn, cảm thấy nhân sinh thật bị kịch, vì vậy trong lúc tuyệt vọng nhảy sông tự vẫn.

Càng đến cuối là, hần nhảy sông tự vẫn, kiếm đi lên không phải hần, mà là mình, người với hần có dung mạo rất giống... Kết quả mình bị người ta làm là tên kia liền mang về nơi này, mà cái tên kia quả là nam nhân mười tám đời xui xẻo đầy bị kịch, đoán chừng hiện tại đã đến đáy biển du lịch miễn phí rồi cũng nên.

Có một việc khiến cho Nhạc Dương đồng học nghĩ mãi không hiểu, đó là tại sao mình lại rơi vào trong sông? Chẳng lẽ mình bị lão đạo sĩ thúi một cước đạp liền rớt vào trong sông hay sao? Lại nói, hần tại sao phải đem mình đạp vào trong sông? Lão gia hỏa này không phải là muốn mình thay thế cái tên kia trọng sinh đây chứ?

Nhạc Dương đồng học nghĩ như vậy, trên trán lập tức đổ mồ hôi.

Cái chuyện đùa có thể quá lớn rồi...

"Tam Nhi, người trước nghĩ ngợi thật tốt, Tứ Nương thật tâm là nghĩ như vậy, cho dù người khế ước bảo điện không thành, thì cũng là Tam Nhi của ta, ta cũng mãi xem người là con ruột, cho dù phải dốc hết gia sản, cũng sẽ nghĩ biện pháp cho người có một tiền đồ. Tứ thúc người tuy không nói gì, nhưng trong lòng hần cũng là ý tứ này. Tam Nhi, người an tâm tĩnh dưỡng đi, nói không chừng nghĩ thông rồi, thoáng cái liền khế ước thành công." Mỹ phu nhân dặn dò Nhạc Dương nghĩ ngợi thật tốt, quay người đi ra ngoài.

Nhạc Dương nghe nàng vừa nói, trong nội tâm rất cảm động. Tuy nhiên nàng quan tâm không phải mình, nhưng là đối với cái tên gốc Tam Nhi kia, lập tức cảm thấy cái tên kia đúng là đầu bò mới có thể đi nhảy sông tự sát! Có người mẹ kế tốt như thế, thế gian này có được mấy ai!

Cái tên gốc kia lại không biết quý trọng, vì một vị hôn thê nhằm chán mà nhảy sông tự sát, đáng đời hần chết đuối! Trong nội tâm Nhạc Dương có chút bất bình, bản thân muốn một người quan tâm cũng không có!

Hần đưa mắt nhìn mỹ phu nhân đi ra ngoài, trong lòng không khỏi thầm thở dài, nếu mình thực là Tam Nhi thì tốt rồi, có một Tứ Nương thật tốt a! Nhưng đáng tiếc mình không phải là cái tên gốc kia!

Nằm lại giường, ánh mắt lơ đãng quét đến trên bàn sách, lập tức bị một quyển sách bằng kim loại hấp dẫn.

Cuốn sách này tựa như do đồng xanh tạo thành, màu sắc cũ kỹ, lại khá dày, lớn hơn những sách báo thông thường gấp hai ba lần, toàn thân có cổ vân huyền ảo.

Nhạc Dương xem xét một chút, cảm thấy có một loại hấp dẫn vô hình, cảm giác rất kỳ quái. Cảm giác như quyển sách nọ đang kêu gọi hần, cái loại cảm

giác này, tựa như trò trôi trôi trông mong đã lâu nay vừa mới cài đặt, không thể chờ đợi được nữa liền muốn dùng con chuột click vào nó . . . Nhạc Dương theo bản năng đưa tay tới, muốn sờ quyền sách kỳ quái bằng kim loại này một cái. Không nghĩ tới, ngón tay của hắn vừa mới chạm nhẹ, quyền sách kia liền nhấp nháy một hồi kim quang chói mắt.

Cả gian phòng ồ ồ đều bị kim quang tràn ngập, dát lên một mảnh vàng óng ánh .

Mà Nhạc Dương bên này nhìn thấy một mảng huy hoàng quang mang trước mặt, cũng kim lòng không đành lấy tay còn lại làm vật che chắn ánh sáng, cơ hồ hai mắt đều mờ không ra.

Trong nháy mắt, tựa hồ có vô số tri thức, điên cuồng mà tràn vào trong đầu, hơn nữa còn là cái loại rất không nói đạo lý cường ngạnh mạnh mẽ nhất, Nhạc Dương chưa kịp phản ứng gì đã phát hiện trong đầu có vô số tri thức được nhét tràn đầy, mà quyền sách bằng đồng xanh đang phát sáng bên kia vẫn đang không ngừng tiếp tục nhồi nhét tri thức về phía não bộ hắn. Trong nội tâm phảng phất tưởng chừng như hiểu rõ rất nhiều thứ nhưng cũng lại tựa như mơ hồ không rõ là cái gì.

Hiện tại Nhạc Dương ở trong tình trạng như hiểu như không, cái hiểu cái không rất là mâu thuẫn.

Trong cơ thể, bởi vì loại dị biến này, giống như có cái gì thức tỉnh .Có một loại cảm giác như trong người có một nguồn năng lượng thần bí đang ngủ say nay được đánh thức, giống như là có sinh mệnh đang hoạt động, còn phát ra một loại kêu gọi khiến cho linh hồn Nhạc Dương cũng bị run rẩy.

Tuy trong lỗ tai nghe không được, nhưng trong nội tâm Nhạc Dương lại có thể nghe rất rõ ràng, có một nguồn năng lượng thần bí đang kêu gọi mình. Nhưng mà mình hoàn toàn không hiểu rõ đây là có ý gì, miễn cưỡng chỉ có thể cảm giác được là năng lượng thần bí nọ kêu gọi, cảm giác rất tuyệt diệu so với thiên âm càng thêm dễ nghe êm tai, càng thêm lôi cuốn. Cái loại kêu gọi này mỹ diệu này khiến cho linh hồn sợ run, giống như khi còn nhỏ bị bệnh nghe thấy mẹ ôm mình trong ngực dỗ dành, dù có thiên ngôn vạn ngữ cũng không cách nào hình dung . . . Đồng thời, trong thức thái, Nhạc Dương phát hiện có một thanh phi kiếm tỏa ánh sáng lấp lánh, đang tự động xoay tròn, trông vô cùng huyền diệu khó nói lên lời.

Phi kiếm giống như được bàn tay của cửu thiên tiên nữ cầm lấy, năng tựa hồ đang nhảy múa ca hát, tự do ngao du trong hư không .

Cái này... là đến cùng chuyện gì xảy ra?

Nhạc Dương còn đang kinh ngạc thì kim quang nọ dần dần lui xuống, cuối cùng quy về một điểm sáng lập lờ tại nơi tiếp xúc giữa ngón tay Nhạc Dương cùng quyền sách kim loại nọ. Sau sự kiện năng lượng thần bí nọ kêu gọi, mọi thứ lại trở về yên ắng như ban đầu, mà cái thanh phi kiếm tỏa ánh sáng lấp lánh kia cũng biến mất vô tung vô ảnh. Nhạc Dương rời khỏi thức thái, phát hiện nơi tiếp xúc đầu ngón tay mình cùng quyền sách nọ tỏa ánh sáng lấp lánh. Nhạc Dương kinh ngạc, thu tay lại, kim quang lập tức biến mất. Mà quyền sách bằng đồng xanh kia thoát nhìn vô cùng nặng, vậy mà hiện tại lại treo lơ lửng trên không trung một cách thần kỳ, bỗng bồng bềnh đến trước mặt hắn. Hiện tại nó cho Nhạc Dương cảm giác không còn là quyền sách kim loại nặng nề nữa mà tựa như là một bộ phận thuộc thân thể của mình có huyết mạch tương liên, cảm giác như là cánh tay mình kéo dài!

Lúc này tại cửa ra vào, mỹ phu nhân lệ rơi đầy mặt. Nàng dựa cửa mà đứng, kích động lấy tay chống đỡ cơ thể đang đang phát run kịch liệt vì xúc động, giờ phút này toàn thân nàng gần như vô lực, muốn ngã xuống đất. Nàng dù cho xem thấy hết thấy trước mắt, nhưng trên mặt vẫn không dám tin vào niềm vui đến bất ngờ này, nước mắt tựa như hai dòng suối nhỏ chảy ra muốn ngừng mà không được, rơi xuống ướt cả vạt áo.

"Tam Nhi, người thành công khế ước Triệu Hoán Bảo Điện? Cái này... là thật sao? Tứ Nương không có nằm mơ chứ? Tổ tông hiển linh a, đây thật là liệt tổ liệt tông phù hộ! Tỷ tỷ, Tam Nhi hẳn khế ước bảo điện, người trên trời nhìn thấy không? Ta đã sớm nói, Tam Nhi hẳn không phải phế vật, hẳn không phải! Cảm ơn Nhạc gia liệt tổ liệt tông phù hộ, cảm tạ tổ tông không bỏ Tam Nhi của ta. . ." Mỹ phu nhân thoáng một phát quỳ trên mặt đất, khó có thể ức chế kích động, dập đầu hướng tổ tiên tạ ơn. Cái trán vốn sạch sẽ nay lập tức vì khấu đầu mà đỏ lên một mảng, còn dính một ít bụi đất đen kịt. Nhưng mỹ phu nhân dường như không đau, vẫn đang cuồng hí dập đầu khấu tạ không ngừng.

Nhạc Dương nhảy dựng lên, xông đến đem Tứ Nương đỡ dậy, tuy hẳn là đồ giả nhưng lại khiến Tứ nương cảm động không thôi.

Tại cửa ra vào, tiểu nha đầu không biết đã trở về từ lúc nào, cầm trong tay một cái chong chóng màu đỏ, nghiêng cái đầu nhỏ hỏi: "Mẹ , làm sao người khóc nhè?"

Bạn đang đọc truyện *Triệu Hoán Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Song tử tinh thiên phú

Nghe tiểu nha đầu hỏi, lập tức mỹ phu nhân phục hồi tinh thần. Nàng vội vàng đưa tay lau nước mắt, đem cả khuôn mặt cũng bôi hoa. Nhạc Dương nhìn thấy nàng lấm lem bụi cùng nước mắt, hốc mắt cảm giác hơi nóng nóng, hít vào một hơi thật sâu, dè dặt kích động, đưa tay giúp nàng lau.

Mỹ phu nhân cũng không cho hắn động thủ giúp mình lau nước mắt, ngăn trở tay Nhạc Dương, xoay người vội vàng đi ra ngoài.

Nhạc Dương nhìn đứng tại chỗ một hồi lâu nhìn theo hướng bóng mỹ phu nhân rồi đi.

"Tiểu Tam ca ca, mụ mụ thế nào cũng khóc nhè?" Tiểu nha đầu tò mò hỏi, nhưng nàng không có tra cứu vấn đề này, mà là cảm chong chóng trên tay hướng Nhạc Dương: "Nhìn, xem chong chóng của ta đẹp không này? Đây là ta ra đường mua a, trên đường còn có mứt quả ăn rất ngon nha, đáng tiếc mụ mụ không có mua... Tiểu Tam ca ca, ta muốn kị giác mã a, lên cao cao, như thế chong chóng mới có thể quay thật nhanh a!"

Nhạc Dương đỏ mặt hỏi, tiểu nha đầu này cũng quá tình nghịch đi?

Kị giác mã?

Chẳng lẽ cái tên xui xẻo nhảy sông kia cũng thường như vậy dụ dỗ nàng? Mình không thể để lộ sơ hở được. Nhưng đem nàng ngồi trên cổ cưỡi ngựa là không có khả năng, vạn nhất té thì làm sao bây giờ?

Bất quá tiểu La Lị yêu cầu cũng không cần cự tuyệt, Nhạc Dương đồng học đem tiểu nha đầu ôm lấy, nhanh gọn lên giữa không trung, rồi hờ hững ra, liên tục lơ lửng xuống bốn năm lần, tiểu nha đầu vui thích bật cười khanh khách không ngừng, cười đến mặt lả gục đầu vào ngực Nhạc Dương.

Humm, muốn thu thập tiểu La Lị này quả không đơn giản.

Ngoài cửa, sau khi lau đi nước mắt mỹ phụ nhân vội vàng mang bộ mặt đầy hơi nước trở về, Nhạc Dương thấy nàng đến thì vội đem tiểu nha đầu để xuống.

Tiểu nha đầu không thuận theo, cọt cọt người ôm lấy hân. Mỹ phụ nhân cúi xuống đem này vật nhỏ ôm lên, trên mặt mang theo hoan hỷ hướng hân nói: "Tam nhi, mau, mau để Tứ nương nhìn thiên phú của ngươi cùng thủ hộ chiến thú... Tam nhi, ta sớm đã nói, ngươi nhất định sẽ thành công, a, cái này tốt lắm, cực khổ chờ đợi nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng thành công, Tam nhi, ngươi rốt cục hết khổ! Mau, mau mở ra triệu hoán bảo điển, để Tứ nương nhìn, để cho ta cũng cao hứng a!"

Thiên phú? Thủ hộ chiến thú?

Nghe mỹ phụ nhân nói, Nhạc Dương trong lòng nghi hoặc, chưa rõ chuyện gì thì trí thức tựa linh quang hiện lên trong đầu.

Đầu tiên, hân phát hiện một vấn đề, đó chính là hân xuyên qua, nơi này không còn là địa cầu mà là một thế giới khác.

Nơi này gọi là Long Đăng Đại Lục, sinh ra vô số cường giả, trong đó lấy tam quốc hoàng thất, bốn đại gia tộc và bốn Đại tông phái làm đầu. Trừ hoàng đế đời đời truyền thừa ba đại quốc gia hoàng thất ra, còn có Phong, Tuyết, Nhạc, Viêm bốn đại gia tộc, cường giả tầng tầng lớp lớp. Mà thế gian, vẫn còn thêm thần bí bốn Đại tông phái. Bốn Đại tông phái ngụ tại Long Đăng Đại Lục một lòng theo đuổi thiên đạo cường giả, bình thường không hỏi tới thế sự, chẳng qua là cứ cách ba năm một lần, có thể phái đệ tử rời núi, chọn lựa những hậu bối ưu tú nhất nhập môn tu luyện.

Tất cả cường giả nói chung, ngoại trừ hoàng thất cùng hậu nhân bốn đại gia tộc, thì chỉ có rất ít thiên tài có thể thành công khế ước một loại đặc thù bảo vật, gọi là triệu hoán bảo điển.

Triệu hoán bảo điển ưu thế ở chỗ người có được nó dù bất kỳ một dạng nào cũng có thể trở thành cường giả đỉnh cao. Không có, cơ hội trở thành cường giả là cực kỳ bé nhỏ!

Nhạc Dương phát hiện, ở thế giới Long Đăng Đại Lục này chỉ có triệu hoán sư. Không có ma pháp cũng không có đấu khí, chỉ có triệu hoán!

Triệu hoán thuật ở cái thế giới này không chỗ nào mà không có, nó cùng ma pháp tương tự chính là loại nguyên tố triệu hoán, cùng đấu khí tương cận là cường hóa loại triệu hoán, cũng có triệu hoán xấp xỉ loại chiến thú triệu hoán... Tóm lại, triệu hoán thuật ở cái thế giới này, tựa như cùng đại đa số học sinh Trung Quốc tới trường đi học giống nhau, nơi đây đồng dạng cũng có học viện chuyên dạy triệu hoán thuật.

Mặc dù triệu hoán thuật cơ hồ người người đều biết, nhưng triệu hoán bảo không phải ai cũng có thể có được, những người có được có thể nói cực kỳ hiếm.

Nói cách khác, người có được triệu hoán bảo điển tựa như hàng tỉ học sinh có thể thi được Harvard Cambridge.

Người người đều khát vọng có được bảo điển, nhưng có thể đạt được thì chỉ vụn vặt số ít thiên tài!

Ngay sau khi thành công khế ước triệu hoán bảo điển, thì một loại thiên phú trong cơ thể người triệu hoán sẽ tự động thức tỉnh, đồng thời còn nhận được một thủ hộ chiến thú phù hợp nhất.

"A, tốt, nhưng ta không biết mình thiên phú là cái gì!" Bởi vì trong đầu Nhạc Dương đột nhiên hiện lên một loạt kiến thức, cũng cảm thấy thật tò mò mình rốt cuộc được bảo điển mời gọi thức tỉnh cái dạng thiên phú gì?

Trong lòng âm thầm cầu nguyện, ngàn vạn không nên là mị ăn liền, ngàn vạn không nên là thiên phú cùng trạch nam có liên quan, nếu không để mỹ phụ nhân nhìn thấy, mình xong đời a!

Xuyên qua, Nhạc Dương đồng học vừa mở trang đầu tiên của triệu hoán bảo điển, phát hiện phía trên là hình của mình. Nhìn qua vẫn rất soái a. Phía dưới, ghi rõ cấp bậc của hân: Cấp một tân thủ học đồ, sơ giai.

P phía sau tân thủ học đồ, còn có chú giải giản lược cùng cấp bậc nữa.

Tân thủ học đồ: Người là một người nhỏ bé nhất trong thế giới này, nhưng rất may người là một triệu hoán sư, vậy người có hy vọng vbanr thân trở thành cường giả...

Nhạc Dương vừa nhìn lập tức xem thường... Nhỏ yếu nhất đó là con kiến có được hay không, mình dù nhỏ yếu, cũng so sánh với con kiến mạnh hơn nhiều, như vậy đã kích lòng tự ái người ta quá khó tiếp thu rồi. Bỏ qua chú giải cùng cấp bậc, nửa phần sau là thiên phú mỗi người. Dựa theo kiến thức trí nhớ về bảo điển thì thiên phú mỗi người một loại, trừ một vài người giống nhau, tuyệt đại đa số thiên phú của mỗi người là hoàn toàn bất đồng. Dĩ nhiên, điều này cùng những người không có được triệu hoán bảo điển là không liên quan.

Vừa nhìn mình thiên phú của mình, Nhạc Dương đồng học liền lâm vào mê mang. Thiên phú của hắn không phải là mì ăn liền, cũng không phải là download ** cùng chơi Visual Novel game, mà là một loại khiến cho Nhạc Dương không khỏi đồ mồ hôi.

Nói đúng ra, đây là một loại rất đặc thù, rất hiếm thấy, rất thần kỳ, rất làm cho người ta hâm mộ ‘song từ tinh thiên phú’. Vốn thiên phú của mỗi người, bên dưới hình chân dung sẽ xuất hiện một đồ án, mà thiên phú của Nhạc Dương lại là hai cái đồ án phải hợp thành.

Bên trái là một bóng lưng thần bí, nhìn vào có thể nhận ra đó là bóng lưng của Nhạc Dương. Bên phải hình ảnh giống như là khuất trong bóng tối, nếu không phải còn có một bóng lưng tương xứng đối diện thì không cách nào nhận ra đó chính là Nhạc Dương, mặt nhìn không rõ lắm, trừ ánh mắt sáng rực như mắt sói ra, cũng không cách nào nhận thức được tướng mạo cụ thể như thế nào. Toàn bộ bức đồ án phần lớn đều là bóng tối cùng mơ hồ, trừ hai điểm tinh quang tựa ánh mắt kia ra, thì không có bất kỳ ánh sáng nào tồn tại.

Khiến Nhạc Dương nhất thời phát điên nhất chính là loại thiên phú song từ tinh này.

Ngụy trang thiên phú: Người giống như hồ ly đồng dạng giao hoạt, người giống như rắn độc đồng dạng âm hiểm, người giống như biến sắc long nhất tự ý thay đổi hình dạng ngụy trang cho chính mình, người biểu hiện ra ngoài toàn bộ đều là giả dối, ai cũng nhìn không thấu. Năng lực thiên phú sẽ theo cấp bậc tăng tiến mà tăng cường, trước mắt thiên phú của người cấp bậc là cấp một.

Tuệ nhãn thiên phú: Người có ánh mắt tựa chim ưng, người có loại cảm ứng tựa tiên tri, người giống như tử thần có thể nhìn thấu linh hồn, người có tuệ nhãn có thể khám phá hết thảy thế gian, cũng không bị bất kỳ hư ảo cùng biểu hiện giả dối nào mê hoặc. Năng lực thiên phú sẽ theo cấp bậc tăng tiến mà tăng cường, trước mắt thiên phú của người cấp bậc là cấp một.

"Shit..." Nhạc Dương đồng học thiếu chút nữa ngã quy, nghĩ thầm, mình có thật giao hoạt cùng âm hiểm như vậy sao?

Mặc dù nhìn kỳ binh ***, có thử dùng ánh mắt thấu thị, nhưng chiêu này mỗi cái sắc lang đều biết a.

Muốn nói đến ánh mắt, Nhạc Dương cảm giác mình thật ra cũng không coi là quá tốt, bởi vì những ca sĩ sau khi mặc quần áo vào, ngoại trừ hải tặc Vương Vũ tỷ cùng Thương Tinh, Cát Trạch, tứ Vương ra thì mình cũng không nhận ra mấy người. Như vậy cũng có thể coi như là có tuệ nhãn?

Về phần ngụy trang, vậy thì chưa cần nói tới, mình căn bản sẽ không dịch dung, hóa trang, vân vân và vân vân, nhiều nhất cũng chỉ nói dối lừa gạt người!

Hơn nữa, có không từng qua một lần nói láo a? Coi như là tiểu hài tử, nếu như gia trưởng hỏi ai xem phim “ếch” tình yêu, có tên nào ngu đến nổi thẳng thắn thừa nhận a?

Như vậy song từ tinh thiên phú...

Nhạc Dương đồng học rất..., nghĩ nghĩ muốn ngồi xôm góc tường vẽ vòng vòng.

"Tam nhi, cho dù không có thiên phú cũng... cũng không lo, chỉ cần người cố gắng. Tứ nương tin tưởng, người cũng nhất định sẽ giống như phụ thân người một cường giả đỉnh cao a!" Mỹ phụ nhân học mắt đỏ lên, thanh âm mang một ít nghẹn ngào an ủi Nhạc Dương.

"A?" Nhạc Dương vừa nghe liền lâm vào u mê, mình rõ ràng là song từ tinh thiên phú, nàng nói như thế nào không có? Chẳng lẽ nói, nàng nhìn không thấy thiên phú của mình? Ngụy trang thiên phú chẳng lẽ là bị động kỹ năng? Không cần thi triển vẫn hữu hiệu? Không thể nào... Nhạc Dương đồng học nhảy dựng lên, chỉ vào đồ án trên đầu triệu hoán bảo điển, khàn trương nuốt một ngụm nước miếng, cổ trán định lại, hỏi: "Người, người, người nhìn không thấy cái đồ án này sao? Người thật sự nhìn không thấy chữ phía trên này sao?"

Bạn đang đọc truyện *Triệu Hoán Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Thần thú kỹ năng đặc biệt

Mỹ phụ nhân vừa nghe Nhạc Dương hỏi nàng nhất thời kinh ngạc. Rõ ràng là khi nàng nhìn phía dưới chân dung trong triệu hoán bảo điển của Nhạc Dương thì hoàn toàn trống rỗng. Căn bản là không có cái gì gọi là đồ án cùng vân tự cả, nhưng trông Tam nhi không giống như là đang lừa mình a! Chẳng lẽ nói thật sự là có thiên phú tồn tại? Chỉ là mình nhìn không thấy mà thôi?

"Tam nhi, người không nên như vậy a, thật sự...thật sự có thiên phú sao? Tứ nương nhìn không thấy a, đây là cái gì dạng thiên phú gì?" Thâm tâm mỹ

phụ nhân cảm thấy khẩn trương bắt lấy tay Nhạc Dương hỏi.

"A... Là ả núp... thiên phú của ta là ả núp thiên phú!" Nhạc Dương xoa xoa cái ót, cười gượng tròn mắt nói káo, hẳn phát hiện mình hiện thật sự giống như cái gọi hồ ly kia đồng dạng giáo hoạt a.

"Có thiên phú là được rồi, làm ta sợ muốn chết!" Mỹ phụ nhân vừa nghe liền an tâm hẳn, đưa tay vỗ vỗ trước ngực, nhắm mắt lại thở ra một hơi. Tất cả bảo điển trên thế giới khi khế ước thành công đều đồng dạng sẽ thức tỉnh thiên phú của người khế ước, nay nếu Tam nhi hẳn mà không có thiên phú chẳng phải sẽ bị những lời ác ý từ phiếm diện nói hẳn là phế vật sao. Không cần biết là loại thiên phú gì chỉ cần có là được rồi. Đỉnh phong cường giả từng nói qua thế gian này không có thiên phú vô dụng chỉ có người vô dụng. Tam nhi hẳn hiện là ả núp thiên phú khiến ngoại nhân không thể nhận ra thiên phú của hẳn, nói không chừng đây là một thiên phú phi thường đặc biệt đi!

Mỹ phụ nhân vô cùng cao hứng đưa tay khẽ vuốt đầu Nhạc Dương, nói: "Tam nhi, Tứ nương thật thay ngươi cảm thấy cao hứng a, có cái ả núp thiên phú này rồi tiền đồ sau này của ngươi nhất định là rộng mở a!"

Tiểu nha đầu nhìn thấy mẹ đưa tay vuốt ve đỉnh đầu Nhạc Dương, nàng cũng bắt chước vươn bàn tay trắng nõn nhỏ nhắn ra nắm lấy tóc hẳn. Vừa thấy thế, mỹ phụ nhân vội vàng để nàng xuống.

Cố gắng đè nén lại kích động trong lòng, mỹ phụ nhân lại bảo Nhạc Dương đem triệu hoán bảo điển lật trang tiếp: "Tam nhi, lật đến trang kế tiếp đi, nhìn xem thủ hộ chiến thú của ngươi... Sương nhi không được lộn xộn, để ca ca lật xem trang kế, ngoan, đứng đây là có thể nhìn được rồi, đừng rợn ca ca ngươi a. Há? Đây là gì? Tại sao lại trắng xóa một màu thế này, không lẽ là thủ hộ chiến thú hệ sương mù? Ân, không tệ a! Nguyên tố loại này mặc dù trưởng thành có chút chậm nhưng uy lực cực đại a. Tuy ban đầu sẽ có chút yếu hơn so với chiến thú khác nhưng về sau tuyệt không kém cạnh bất cứ ai nga, thậm chí càng ngày càng mạnh theo thời gian, chỉ cần không gặp phải chiến thú loại đánh thủ liền không thua ai a! Ai, Tam nhi à, thủ hộ chiến thú của ngươi thật không tệ a!" Mỹ phụ nhân thập phần cao hứng hoan hỷ không thôi.

Nghe Mỹ phụ nhân nói khiến Nhạc Dương tròn mắt há hốc mồm. Ai, bởi vì căn bản cái hẳn nhìn thấy không phải là cái gì sương mù trắng xóa, mà là một cái bóng đen thui. Mà cái bóng nọ lại trông giống mình y như đúc. Phía dưới cái bóng nọ còn có một ít văn tự giới thiệu sơ lược về thủ hộ chiến thú này của hẳn.

Ảo ảnh: Loại đặc thù, cấp một, ngươi có thể điều khiển bóng của ngươi, từng cái bóng đều có được một nửa năng lực của ngươi, cái bóng có thể chồng(điệp gia), tăng chủ thể.

Nhạc Dương đem tay nhẹ nhàng đặt lên đồ án ảo ảnh, kim quang tại nơi tiếp xúc giữa ngón tay và đồ án khẽ chớp động.

‘Nguyên lai là như vậy...’ Trong đầu Nhạc Dương hiện lên tư liệu về thủ hộ chiến thú của mình.

Võ giả tại Long Đẳng Đại Lục chỉ cần khắc khổ huấn luyện, thì cho dù là một võ giả bình thường cũng có thể học được một-hai loại kỹ năng triệu hoán cùng chiến thú khế ước. Nhưng bởi vì bọn họ không có triệu hoán bảo điển, cho nên số lượng triệu hoán chiến thú bị hạn chế rất lớn. Một võ giả bình thường chỉ có thể khế ước với một con chiến thú, một số ít võ giả ưu tú thì có thể khế ước hai chiến thú.

Nhưng nếu có trong tay triệu hoán bảo điển, cường giả có thể khế ước với số lượng không hạn chế. Mỗi một tờ trong triệu hoán bảo điển có thể khế ước với một con triệu hoán chiến thú, cho đến khi toàn bộ trang trong triệu hoán bảo điển lui về không thì mới không thể khế ước tiếp.

Bất quá, đối với triệu hoán bảo điển ưu thế lớn nhất chính là số lượng khế ước không bị hạn chế, mà mỗi triệu hoán sư đều có thủ hộ chiến thú so với người khác là bất đồng. Loại thủ hộ chiến thú này cùng chiến thú bình thường là bất đồng, nó vĩnh viễn sẽ không chết, cũng vĩnh viễn không phân lại chủ nhân. Thủ hộ chiến thú cùng chủ nhân trưởng thành song hành, không cần thêm vào bất kỳ điều kiện nào khác, chỉ cần thực lực chủ nhân tăng lên, hoặc là triệu hoán bảo điển thăng cấp, năng lực của nó cũng sẽ tùy theo đó mà tăng tiến.

"Há?"

Nhạc Dương vốn định triệu hoán một cái cái bóng đi ra để xem xem là chuyện gì xảy ra. Bất quá khiến hẳn có chút ngoài ý muốn chính là hẳn ‘triệu hoán không được’. Đồng dạng lúc này xuất hiện kiến thức cho hẳn biết nguyên nhân thất bại chính là do không đủ linh khí, vì vậy mới không cách nào thành công triệu hoán bóng. Hơn nữa thâm tâm Nhạc Dương phần nào cảm giác được khi triệu hoán loại bóng này sẽ tiêu hao một lượng lớn linh khí, thậm chí so với những loại triệu hoán chiến thú khác thì tổn linh khí nhiều hơn gấp hai lần...

"Sao vậy?" Mỹ phụ nhân thấy sắc mặt Nhạc Dương có chút khác thường, ân cần hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

"Không có chuyện gì, chỉ là linh khí chưa đủ nên bây giờ không cách nào triệu hoán thủ hộ chiến thú." Nhạc Dương lắc đầu, trong nội tâm hiện lên một ý niệm, loại này có thể chồng tăng thực lực đây là một điểm bí mật, sau này cho dù có triệu hoán cũng không thể dễ dàng hiển lộ trước mặt người khác. Minh sẽ đem nó biến thành vũ khí bí mật, không phải lúc cấp bách sẽ không phát động loại năng lực này.

"A? Tam nhi không cần lo lắng, loại nguyên tố triệu hoán thú đối với linh khí là yêu cầu đặc biệt cao, mới bắt đầu nếu như triệu hoán không ra thì đó là rất bình thường. Thủ hộ chiến thú sẽ đồng dạng song song cùng ngươi trưởng thành, cũng là đồng đội đắc lực nhất!" Mỹ phụ nhân lên tiếng an ủi nam nhân xuyên qua nào đó.

"Là...ta nhất định sẽ cố gắng tu luyện, tranh thủ sớm một chút có thể đem thủ hộ chiến thú triệu hồi ra!" Nhạc Dương tuy ngoài mặt thì nói thế nhưng trong thâm tâm thì bất đồng.

Thông qua kiến thức triệu hoán bảo điển được truyền tới, hẳn biết tiêu chuẩn linh khí để triệu hoán. Nếu như đổi thành một con triệu hoán chiến thú có

nguyên tố là loại bình thường thì Nhạc Dương cảm giác mình hoàn toàn có thể triệu hồi ra. Chỉ mà ‘Áo Ảnh’ này, linh khí yêu cầu so với triệu hoán thú khác lại cao hơn gấp mười lần, thật sự là rất cao a! Bây giờ mới là cấp một, nếu như cấp bậc tăng lên, sợ rằng nhu cầu linh khí càng nhiều... Bất quá, đây cũng không phải là chuyện xấu gì, bởi vì nhu cầu linh khí triệu hoán càng nhiều, như vậy chiến thú triệu hồi ra tới ắt thực lực càng mạnh. Giống như thú hộ chiến thú ‘áo ảnh’ của Nhạc Dương, nhu cầu linh khí gấp mười lần trở lên, cùng chiến thú của người khác so sánh mà nói đoán chừng chính là trọng thương cùng cung tiễn khác biệt. Mặc dù cả hai đều là viễn trình vũ khí, nhưng uy lực thì hoàn toàn là bất đồng!

Thông qua tri thức nhận được, Nhạc Dương phát hiện thú hộ chiến thú bản thân cùng chiến thú khác có một điểm bất đồng rất lớn, nhưng không phải vấn đề nằm ở thực lực mà là thời gian. Bình thường, một võ giả khi triệu hoán chiến thú chỉ có thể duy trì trong một giờ, nếu là võ giả ưu tú có thể lên đến hai giờ. Lại có một số ít cường giả được xem là siêu cấp thiên tài có thể duy trì đến năm giờ liền nhưng những người này đều thuộc loại long phượng-sùng lân. Mà nay nam nhân vật chính xuyên qua, Nhạc Dương đồng học tuy hiện vẫn chưa triệu hồi được thú hộ chiến thú, nhưng thông qua cảm ứng cẩn thận hẳn có thể xác định một khi triệu hồi thú hộ chiến thú ‘cái bóng’ ra có thể duy trì đến tận mười ngày, điều này khiến hắn có chút kinh ngạc không thôi.

"Shit..." Nội tâm Nhạc Dương đổ một trận mồ hôi. Ai, cái bí mật này tuyệt đối không thể lộ a! Bằng không nếu bị người khác biết còn không đem mình đi giải phẫu để nghiên cứu!

"Tiểu Tam ca ca, ‘Shit’ là cái gì?" Tiểu nha đầu chớp chớp đôi mắt to, biểu hiện thập phần đáng yêu hỏi.

"A... cái kia... đó là một loại triệu hoán thần thú vô cùng cường đại *** (fuck your mom) là một kỹ năng đặc biệt phi thường cường đại, lúc phát ra có thể làm cho người ta tức giận, trị giá tăng lên một trăm, thậm chí có khả năng khiến cho địch nhân điên cuồng, nổi điên, đâm ngực, dậm chân, nắm tóc, cắn khiêu chân,... kỹ năng này đối với hoa cúc thương tổn gấp bội, đối với người có tinh thần phòng ngự cấp bậc vô si cực cao hoặc là người tâm linh thuần khiết liền hoàn toàn không có hiệu quả... Người nói *** (fuck your mom) loại triệu hoán thần thú này a, nó giống như cuộc sống của Mã Lạp ở sa mạc, bình thường thích mặt trời cùng ăn cỏ, nhất là thích ngoạm ở bên máng ăn cỏ... *** (fuck your mom) loại triệu hoán thần thú này, người thử nói xem có thể nói nó phi thường cường đại hay không? Đó là tương đối cường đại! Trừ thiên triều của đồng vô địch thần thú ra, thì ai cũng không phải là đối thủ của nó, giống như Nhã Khắc Tích cùng Nhã Miệt Diệp những thứ này mặc dù đều là thần thú, nhưng suy cho cùng chúng vẫn không cùng một đẳng cấp! Tốt lắm, về thần thú chúng ta liền nói tới đây, vấn đề này không thể nói được quá nhỏ!" (= =!! Tên này... đúng là pó chân! Phá hoại mầm non tổ quốc a.....!!-Trucxinh-)

Nhạc Dương đồng học đối với tiểu La Lị ham học giỏi ra sức huy người không biết mỗi một là gì.

Ban đầu Mỹ phụ nhân cho là tiểu tử này quá kích động ..., không cẩn thận phát nổ nói tục. Nhưng sau khi thấy vẻ nghiêm túc cùng giảng giải một hồi đạo lý rõ ràng của y, thì lại cho là thật sự có tên một loại thần thú cổ quái như vậy. (Em pó tứ chi với cái tính ngây thơ vô tội vạ của Tứ nương lun = =)

Dĩ nhiên nàng vẫn biết, thần thú là không dễ dàng gì cứ vậy mà triệu hoán ra, cho dù là cường giả đỉnh cao cũng không có mấy người có được thần thú, huống hồ Nhạc Dương hẳn chỉ mới là một tân thủ học đồ. Vì vậy, đây quả là một ý nghĩ xa vời a!

Nàng lập tức khuyến cáo Nhạc Dương: "Tam nhi, các loại thần thú này đều là những sinh vật cường đại, không thể nào cùng một tiểu võ giả ký kết khế ước, người bây giờ trước không nên nghĩ, mà hãy mau mau luyện tập hoàn thiện kỹ năng triệu hoán a, tận lực đem triệu hoán linh khí gia tăng sớm nhất có thể... Năm nay sợ rằng không kịp rồi, chờ qua năm mới đi, ta và Tứ thúc người đưa người đi học viện học, người hảo hảo cố gắng, tương lai nhất định sẽ có tiền đồ a!"

"À... Ân!" Nhạc Dương âm thầm lau mồ hôi, may là nàng không có nghe ra a, nếu không không phải là cho mình một cái tát cũng là không thể a!

Tâm tình thập phần tốt, mỹ phụ nhân cùng tiểu la lị lưu luyến rồi đi. Thấy hai người đã đi khỏi Nhạc Dương không khỏi thở dài một hơi. Dấu tới dấu lui cuối cùng cũng vượt qua không bị nàng phát hiện là hàng giả. Nhưng là tiếp theo nên làm gì bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Triệu Hoán Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Kiếm linh ngự tử?

Nhạc Dương mới nằm được hai phút chợt nhảy dựng lên.

Bây giờ còn có thể giả bộ hồ đồ, đến sau này nếu là gặp cái vị Tứ thúc kia hoặc là thân nhân bằng hữu mà mình cũng không nhận ra, thì nhất định sẽ lòi đuôi a. Nhạc Dương lấy những di vật của vị Tam nhi thật sự kia ra xem xét, nhìn xem liệu có thể tìm được thứ gì đó liên quan đến thân phận Tam nhi thật, tốt nhất là nhật ký a...

lục lại hồi lâu, đem bàn học, giá sách cùng cái giường ... bới tung một hồi, đến đáy giường cũng tìm kỹ. Nhật ký thật là có, nhưng trợ giúp lại không lớn. Cái tên nam nhân xui xẻo Tam nhi kia hẳn viết chủ yếu là về triệu hoán thuật, cùng tu luyện thương thuật Nhạc gia.

Bây giờ Nhạc Dương mới phát hiện, cái tên xui xẻo tam nhi nọ thực chất là rất chăm chỉ, trừ việc vẫn không cách nào khế ước bảo điển ra, Nhạc gia thương thuật tu luyện được cũng không tệ lắm, bất quá từ trong nhật ký xem ra, cậu ta chưa từng tiết lộ với người ngoài, tất cả là chuẩn bị cho ngày sau

khi khế ước bảo điển thành công. Cũng chính bởi vì hắn không có tiếng tăm gì, lại đóng cửa tu luyện, cho nên ngoại giới mới cho rằng hắn là một củi mục không thể điều khiển.

Xui xẻo tam nhi có nhắc tới thương thuật Nhạc gia là kỹ thuật đấu đối kháng, nếu phối hợp cường hóa chiến thú như vậy uy lực sẽ tăng gấp mười lần. Trong nhật ký hắn cũng cho biết nếu không phải năm xưa một vị võ giả đỉnh phong cũng chính là tổ tông Nhạc gia bị người hại, thương thuật bị thất lạc hơn phân nửa, tin chắc Nhạc gia hôm nay không chỉ xếp thứ tư trong tứ đại gia tộc mà là đứng đầu tứ gia. Ngay cả như vậy, thương thuật của Nhạc gia vẫn là kỹ thuật đối kháng nổi danh trên thế giới, mặc dù không xuất hiện võ giả đỉnh phong thượng thừa nữa, nhưng cường giả thì vẫn ít.

Ví như phụ thân của Tam nhi này chẳng hạn, hắn chính là một kiệt xuất siêu cường võ giả trăm năm có một rong Nhạc gia. Đáng tiếc hắn mất sớm không cách nào khiến Nhạc gia quật khởi, làm cho Nhạc gia chịu đả kích nghiêm trọng.

"Thương thuật?" Nhạc Dương vừa nhìn cảm thấy đầu mình to như cái đầu. Mặc dù hắn là một tên trạch nam nguyên bản, chưa từng tu luyện qua võ công, nhưng về phương diện võ thuật rất nhiều chuyện hắn cũng biết chút ít. Có một câu nói, gọi là 'nguyệt côn, niên đao, nhất bối tử thương, bảo kiếm tùy thân giấu'. Về phương diện nắm giữ trình độ binh khí mà nói, thương là khó nắm giữ nhất, nếu như không phải là trường kỳ khổ công tôi luyện, thì rất khó có thành tựu. Thương pháp rất đa dạng, so sánh cùng những binh khí bình thường khác là xa xa không sánh kịp. Các môn các phái chuyên về thương pháp, có rất nhiều thâm ảo cùng bất đồng, có thể nói, cho dù dùng cả đời để nghiên cứu cũng không đủ...

Nếu như tìm được là không là thương thuật, mà là đao, kiếm, côn ba loại binh khí dùng trong kỹ thuật đấu đối kháng, Nhạc Dương đồng học nói không chừng còn có thể thử bỏ công phu nghiên cứu học hỏi. Nhưng đây lại là thương thuật! tam nhi kia luyện mười mấy năm, cũng vẫn là vừa mới nhập môn.

Nhạc Dương quyết định trước bỏ qua thương thuật, cái hắn cần kíp bây giờ là kỹ năng, không phải loại xài cả đời tôi luyện kỹ thuật này. Hơn nữa điều trọng yếu ở đây là kỹ thuật đấu đối kháng ở Long Đằng Đại Lục đã hoàn toàn xuống dốc trầm trọng, cho dù có khổ tu cũng rất khó để vượt qua cấp ba, khả năng lớn là phải lưu lạc trở thành lính đánh thuê. Một số kỹ thuật đấu đối kháng đặc biệt như thương thuật của Nhạc gia cũng không còn được như trước, hơn nữa còn cần phối hợp cường hóa với triệu hoán thú mới có thể phát huy được uy lực chân chính.

Kỹ thuật đấu đối kháng ở đây có chút giống như võ thuật truyền thống Trung Quốc, tu luyện có thể cường hóa bản thân nâng cao lực chiến đấu. Nhưng triệu hoán tựa như súng lục, dù có công phu khá hơn chẳng nữa cũng không tránh khỏi, bị đả thương là nhất định! Mất khác triệu hoán cũng không cần khổ luyện, lực chiến đấu hoàn toàn căn cứ thực lực chiến thú mà định ra.

Ví như một người tôi luyện mười mấy năm kỹ thuật đấu đối kháng, rất có thể cái gì cũng luyện không ra. Một khi chính thức đối chiến, vị võ giả tu luyện mười mấy năm kỹ thuật đấu đối kháng có thể bị một tân thủ học đồ vừa mới khế ước thành công đánh bại. Bởi vì tùy tiện triệu hoán một con rắn độc, hoặc là một con Phong Lang, có thể đem võ giả tu luyện kỹ thuật đấu đối kháng cắn chết tại chỗ!

Dưới loại tình huống này, không có ai nghĩ muốn đi tu luyện tốt cái kỹ thuật đấu đối kháng nọ, mà tất cả đều chuyển hướng thành tu luyện triệu hoán thuật. Hơn nữa kỹ thuật đấu đối kháng ưu tú nhất vào ba ngàn năm trước trong trận đại chiến hủy diệt đã thất truyền. Kỹ thuật đấu đối kháng có thể truyền lưu đến nay đều là những thứ trông được nhưng không dùng được, chỉ là biểu diễn động tác võ thuật nhìn cho đẹp mắt mà thôi, hoặc là loại kỹ thuật đấu đối kháng cơ bản của lính đánh thuê. Giống như thương thuật của Nhạc gia bị thất lạc hơn phân nửa bí tịch vậy mà vẫn đứng trong top năm kỹ thuật đối kháng hàng đầu của Long Đằng Đại Lục. Bởi vậy có thể thấy được kỹ thuật đấu đối kháng đã xuống dốc đến trình độ nào.

Hiện tại ở Long Đằng Đại Lục trước mắt một trong ba đại đế quốc, thì kỹ thuật đấu đối kháng của Quân gia hoàng thất là thực lực mạnh nhất, được Quân gia chú trọng nhất. Nhưng bởi vì kỹ thuật đấu đối kháng xuống dốc, dù là mạnh nhất Quân gia, mơ hồ hiệp tại cũng bị các nước nhỏ gắng sức đuổi theo sát nút hồng hoang thay thế vị trí...

"A? Thậm chí thì ra là vẫn còn hai đại tình địch?" (- Trucxinh-)

Nhạc Dương nhìn nhật ký hồi lâu, tình huống trong gia tộc vẫn không thể nào rõ ràng triệt để. Bất quá hắn cuối cùng biết xui xẻo nam tử kia phải đối đầu với ai. Trong đó một tên là thuộc gia tộc, đường đệ của 'hắn' tên Nhạc Diễm, đứng hàng thứ tư, sinh sau xui xẻo nam nhân Tam Nhi mấy ngày. Nhưng chỉ vèn vẹn thời gian vài ngày, liền đánh mất cơ hội cùng Tuyệt Gia tiểu thư đính hôn, Tam nhi vì sinh trước ba ngày liền chân chính cùng Tuyệt gia tiểu thư đính hôn, vì điều này mà vị Nhạc Diễm này vẫn ghi hận trong lòng, thường xuyên chê cười đả kích xui xẻo nam nhân Tam Nhi.

Người còn lại là Huyết Thiên Nhận con của thành chủ thành Dao Phong Sơn. Vị Huyết Thiên Nhận này nghe nói là một thiên tài, lúc sáu tuổi đã biểu hiện ra thiên phú phi phàm, mười tuổi liền khế ước bảo điển, hắn đã nhiều lần hướng Tuyệt gia đưa ra đám hỏi, nhưng bị Tuyệt gia - một trong bốn đại gia tộc cự tuyệt. Thậm chí sau khi vị Tuyệt Gia tiểu thư kia cùng xui xẻo nam nhân Tam nhi từ hôn, cũng không có đồng ý lời cầu hôn của hắn, cho nên tên Huyết Thiên Nhận này đối với xui xẻo nam nhân Tam nhi, có thể nói là hận thấu xương.

Sau khi Nhạc Dương xem xong toàn bộ nhật ký, cảm thấy vị xui xẻo nam nhân tam nhi kia thật là bi kịch. Đã không có lão bà để cưới thì chớ, ngược lại còn gặp phải hai cái hủ giám lớn đại tình địch.

"Thời buổi này có thực lực mới có thể có mỹ nữ, nếu như nam nhân không có bản lĩnh, thì đó chính là tai họa!" Nhạc Dương đồng học chẳng buồn để ý cái gì mà Tuyệt gia tiểu thư nọ, mặc cho nàng có lớn lên đẹp như thiên tiên thì có làm sao, cùng hắn chẳng can hệ.

Thiên hạ mỹ nữ nhiều như sao trên trời, cần gì vì một gốc cây mà bỏ cả khu rừng chứ? Nếu như thật là có bản lĩnh, muốn mỹ nhân thế nào mà không có? Vị Tuyệt Gia tiểu thư kia từ hôn, không phải là bởi vì xui xẻo nam nhân giống như củi mục sao? Tuyệt Gia tiểu thư vừa từ hôn, xui xẻo nam nhân liền thành thức ăn cho tôm cá.

Bất quá sự thật vẫn là có thể luận chứng một điểm, đó chính là nói: 'quyền lực, địa vị, tài phú,... những vật này chính là yếu tố quyết định trực tiếp 'tính phúc cuộc sống' của một người.

Nhạc Dương đồng học suy nghĩ miên man, cuối cùng mơ mơ hồ hồ ngủ thiếp đi.

Trong ánh trăng mờ, hắn phát hiện mình tựa hồ vừa tiến vào thức thái giống với lúc khế ước bảo điển. Hắn đang nghĩ có thể hay không mang thanh phi kiếm nọ ra ngoài, bất chợt phi kiếm nọ lờ lờ phát sáng biến thành một bạch y tiên nữ, trên người mặc thiên y nghệ thuật, dài lụa trắng dài bằng tơ nhẹ lay động theo con gió, chân ngọc linh lung đứng tựa hư không, cổ tay trắng nõn nhẹ giơ lên, ngón tay như ngọc như ngà, eo nhỏ nhắn như liễu, ... Nhìn một mảng quang cảnh kỳ diệu trước mắt, Nhạc Dương đồng học nước miếng thiếu biến thành thác nước, cầm mở ra hồi lâu không thể khép.

Kiểm linh ngự tỷ? Minh cướp thanh phi kiếm từ lão đạo sĩ kia, hóa ra là một cái kiểm linh ngự tỷ.

Bạch y tiên nữ từ khi xuất hiện chỉ có nhảy múa, vòng eo thướt tha, chân ngọc di chuyển, hai tay biến hóa ngàn vạn động tác, linh động mà tuyệt mỹ, tuyệt không thể tả.

Có cầu vòng tựa như bồng, hoàn thể mà sinh, Nhạc Dương căn bản hoàn toàn không nhận ra sự xuất hiện kỳ dị của hoa tươi bay là tả, phân tán khắp nơi tựa bướm nhỏ. Đang lúc tâm thần Nhạc Dương đang chìm trong say tưởng, cho là đang biểu diễn vũ đạo định chuẩn bị đưa tay vỗ tán thưởng, thì chợt thấy từ ngón tay ngọc của bạch y tiên bắn ra vô ảnh kiếm khí, cắt đứt thiên địa, cho dù là hư không cũng xuyên thủng tựa như giấy. Nhìn đến tận cuối cùng, bạch y tiên nữ từ bàn tay trắng nõn đến chân ngọc đều thể hiện uy năng phiến giang đảo hải, nàng khoát nhẹ ngón tay cũng đủ kinh thiên, nhún chân cũng đủ rung chuyển cả vùng đất, ... Nhạc Dương đồng học hoàn toàn lâm vào u mê, đây là võ công sao? Quá kinh khủng !

Điều kinh khủng hơn vẫn còn ở phía sau, chợt thấy bạch y tiên nữ kia xoay người, thân thể mềm mại chợt lóe, chớp mắt đã xuất hiện ngay trước mặt Nhạc Dương đang còn ngây người đứng đó. Ngọc thủ khẽ nâng đem thiên vạn đạo kiếm khí động lại tụ vào một điểm đâm thẳng vào mi tâm Nhạc Dương. ...

"Aaa...!" Nhạc Dương bị làm cho sợ đến hồn phiêu phách tán, kinh hoàng kêu lên một tiếng, tỉnh lại.

Qua một thời gian thật lâu, mới phát hiện chẳng qua là mình vừa có một giấc mộng Nam Kha, cũng không có bạch y tiên nữ dùng ngón tay điểm vào đầu. Chẳng qua là, chờ hắn xoa mi tâm, lại phát hiện có một loại thần bí công pháp lảng lảng núp trong chỗ sâu trong đầu óc hắn, Nhạc Dương đang còn suy nghĩ liền một cái tên xa lạ xuất hiện trong đáy lòng: ‘Tiên Thiên Phá Thể Vô Ảnh Kiếm Khí.’

Bạn đang đọc truyện *Triệu Hoán Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Tiên thiên phá thể vô ảnh kiếm khí

Nhạc Dương đồng học coi như là kẻ ngu, cũng biết mình nhất được bảo bối. Những thứ khác không nói, chỉ một nhìn tiên thiên hai chữ, liền có thể biết bộ công pháp kiếm quyết này vô cùng giá trị.

Đồng dạng là một loại kỹ thuật đấu đối kháng, năm xưa nếu Nhạc gia thương thuật không có mất bí tịch, nghe nói nếu luyện đạt tới đỉnh có thể tiến vào tiên thiên chi cảnh. Bây giờ, đừng nói Nhạc gia trước mắt không một người là Tiên Thiên cảnh giới, chính là từ ngàn năm nay, cũng không còn người có thể đạt tới tiên thiên. Vốn là phụ thân của xui xẻo nam nhân tam nhi là có hi vọng nhất có thể đột phá tiến vào tiên thiên chi cảnh, nhưng hắn lại sớm chết trận, Nhạc gia cũng mất đi một thiên tài võ giả có tiềm lực lớn nhất.

Hiện tại những thế lực có tiên thiên chi cảnh cường giả, ngoại trừ ba vị hộ quốc Chiến thần tọa trấn tại ba đại đế quốc ra, cũng chỉ có hai nhà mới Phong và Tuyết một trong tứ đại trong gia tộc gió mới có. Hơn nữa, theo đồn đại thì hai nhà Phong, Tuyết này mỗi nhà cũng chỉ có một người và đều là những lão bất tử có niên kỷ hơn bốn trăm năm. Còn chân tướng như thế nào, thế nhân không thể nào biết rõ ràng được...

Nhạc Dương cơ bản nắm được một điểm trọng yếu nhất đó chính là bây giờ tất cả tiên thiên cường giả, cũng không phải là tự động tu luyện đạt tới tiên thiên chi cảnh. Mà là bởi vì bọn họ có được thánh thú hoặc là thần thú. Triệu hoán sư cường đại thánh thú hoặc là đồng hóa thần thú giúp dần dần dễ dàng tiềm năng chậm rãi tiến vào tiên thiên chi cảnh. Quá trình này phi thường chậm, bình thường cần hơn trăm năm, thậm chí có người cần hai ba trăm năm thời gian mới có thể hoàn toàn vượt qua cánh cửa tiên thiên, chân chính biến thành tiên thiên cường giả!

Song, để một võ giả ở Long Đằng Đại Lục đạt tới thân thể tu luyện đỉnh cần ít nhất trăm năm thời gian tu luyện. Sau đó lại ở dưới sự trợ giúp của thánh thú vào lúc đột phá để có thể tiến vào tiên thiên còn cần tốn một lượng lực lớn dị thường.

Nhạc Dương phát hiện mình hiện tại lại nhảy cóc một phát trực tiếp bắt đầu tu luyện tiên thiên. Kiểm linh ngự tỷ ở trong mộng dạy cho hắn ‘ tiên thiên phá thể vô ảnh kiếm khí ’, căn bản không phải một tu luyện đồ có cấp thấp có thể lĩnh hội.

Vừa lên, chính là tiên thiên chi cảnh, trực tiếp chính là thiên địa cảm ứng, hấp thu thiên địa linh khí, dùng năng lượng linh khí tẩy gạn phạp tủy, dễ dàng tinh thần lực, lấy kiếm bí quyết công pháp đột phá cảnh giới, lấy kiếm nhập đạo, ngộ đạo nhập thánh...

"Lão đầu tử, không sư phụ, cái kiểm linh ngự tỷ này chính là cháu gái của người sao, xin nhất định phải gả cho ta đồ đệ của người nha! Yên tâm, ta nhất định sẽ đối với nàng thật tốt, nhất định đối nàng, nhất định sẽ làm cho nàng trải qua cuộc sống gia đình hạnh phúc yên bình. Sư phụ, nếu như người không nói lời nào, ta đây coi như người chấp nhận, ta đếm: một hai ba, tốt, người đồng ý, ta on sư phụ!" Vô sỉ xuyên qua nam nhân nào đó vỗ hai tay, trong miệng lầm bầm tự nói. Nếu như những lời này mà để lão đạo sĩ nghe được dám đem hắn băm thành thịt vụn viên lại làm à!

Nhạc Dương đồng học vốn nghĩ đi ngủ tiếp có thể cùng kiếm linh ngự kiếm trong mộng gặp gỡ. Nhưng hần lại quá kích động, nên ngủ không được.

Mạnh mẽ đè xuống kích động trong lòng bắt đầu tu luyện ‘ tiên thiên phá thể vô ảnh kiếm khí ’ tầng thứ nhất... Vốn Nhạc Dương không phải là người chăm chỉ, nhưng việc này liên quan đến cuộc sống hạnh phúc trong tương lai, nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy năm bắt thời gian tu luyện cho tốt thì tốt hơn. Ban ngày luyện, buổi tối ngủ mơ cũng luyện.

Kiểm linh ngự tỷ từ sau khi truyền thụ chiến kỹ cho hần lần đó đã không thấy tăm hơi đâu nữa, Nhạc Dương đoán chừng là nàng ẩn giấu đi ở một bên quan sát biểu hiện của vị hôn phu hần đây, cho nên khi đang ở trong mộng thì tu luyện chăm chỉ hơn gấp trăm lần.

Mới bắt đầu hấp thu thiên địa linh khí rất chậm, thật lâu cũng không tụ được nhiều tia linh khí. Bất quá Nhạc Dương phát hiện khi nằm mộng ở trong thức thái, tâm thần ngược lại cùng thiên địa càng thêm hòa hợp, tốc độ hấp thu linh khí so với ở bên ngoài mau hơn mấy lần, cho nên phần lớn thời gian hần đều ở trong mộng tu luyện. Trừ phi ngủ quá nhiều bị nhức đầu, mới đứng lên hoạt động thân thể một chút, sau đó lại tiếp tục tu luyện trong phòng. Vì tương lai cuộc sống tốt đẹp phía trước Nhạc Dương đồng học cả ngày đóng cửa bế quan khắc khổ tu luyện.

Mỹ phụ nhân đến xem qua hần mấy lần, đều thấy hần một bộ dáng nằm ngủ thẳng cẳng lại tưởng do sau khi hần nhảy sông thân thể trở nên suy yếu tinh thần không tốt cần tĩnh dưỡng. Thỉnh thoảng lại thấy Nhạc Dương ngồi xếp bằng mình tưởng chăm chú vô cùng, thì cho là hần chăm chỉ luyện công hồng tăng lên triệu hoán thuật, trong nội tâm cảm thấy rất vui mừng.

Mỗi ngày, mỹ phụ nhân đều mang tiểu nha đầu đến thăm Nhạc Dương.

Một ngày nọ, mỹ phụ nhân nói hần biết một tin tức tốt: "Tam nhi, Tử thúc ngươi biết ngươi khế ước bảo điển thành công thì phi thường cao hứng, hần đến nội viện chỗ lão gia báo tin mừng, có lẽ mấy ngày nữa là có thể trở lại. Lúc trước dùng thiên kim đã mua được một quả thú linh khai trí đan ở Phiêu Miêu Tông, nếu như ngươi ăn vào, tin tưởng rất có ích, nói không chừng còn có thể đột phá cảnh giới, tăng lên cấp hai, tấn cấp trở thành ‘ sơ giai dũng sĩ ’."

"Thú linh khai trí đan?" Nhạc Dương vừa nghe, trong đầu lại lập tức xuất hiện một loạt kiến thức giúp hần hiểu rõ.

Rất nhiều người thuộc các đại gia tộc, một số ưu tú thiên tài võ giả, khổ nỗi không cách nào khế ước bảo điển sẽ tìm đến bốn Đại tông phái xin trợ giúp. Mà bốn Đại tông phái này hàng năm sẽ bán ra một lượng cực ít linh đan có giá trên trời.

Sau khi người không cách nào khế ước bảo điển ăn vào những linh đan này, thì lập tức cơ hội thành công khế ước bảo điển sẽ gia tăng thật lớn. Mặc dù không phải là tuyệt đối thành công, nhưng là có gần ba thành cơ hội. Bởi vậy, tự nhiên khiến vô số người điên cuồng nguyện bỏ ra giá cao cũng muốn mua cho được linh đan nọ. Bất quá, bốn Đại tông phái bán ra những linh đan này, người bình thường khó có thể có được thứ xa xỉ phẩm này. Một là do số lượng cực ít, hai là nó có giá tiền trên trời.

Nhạc Dương nghe mỹ phụ nhân cùng chồng của nàng vì ‘hần’ mà dốc hết toàn bộ gia sản để dành đi cầu một quả thú linh khai trí đan kia, thì trong nội tâm cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Căn cứ tỷ số hoán đổi tiền tệ ở đây một kim bằng vạn đồng. Một ngàn kim, có thể bằng một trăm ngàn đồng tiền.

Mỹ phụ nhân vì cầu cái thú linh khai trí đan này, đã dốc hết toàn bộ gia sản, thậm chí đem của hồi môn vật phẩm trang sức, cũng cầm không còn. Bây giờ Nhạc Dương nhìn trang sức nàng mang trên đầu cũng chỉ là một trâm trâm trâm, từ đó có thể biết, thiên kim là con số khổng lồ cỡ nào. Nếu không phải xuất thân từ nhất phương đại gia tộc giàu có, lại có ai có thể mua được thứ linh đan cao quý như thế?

Vì nuôi con thay người, vì ‘hần’, mỹ phụ nhân lại có thể toàn tâm toàn ý dốc hết tâm huyết cùng tiền tài đến mức độ này...

"Cho Sương nhi muội muội ăn đi, ta đã khế ước thành công!" Trong lòng Nhạc Dương không khỏi hiện lên một tia cảm động, mỹ phụ nhân nàng thật là quá vĩ đại!

"Nói ngốc gì thế, Sương nhi mới bao nhiêu? Ngươi sao biết nàng sau này không thể khế ước, nói không chừng tiểu nha đầu kia sang năm là có thể khế ước thành công đi! Đây là thú linh khai trí đan mua cho ngươi, ngươi mặc dù khế ước thành công nhưng thời gian chậm một chút, nay phải ăn vào linh đan mới có thể vùng dậy đuổi kịp bạn đồng trang lứa, cũng không phụ kỳ vọng của ta và Tử thúc ngươi. Cha mẹ ngươi nhất định cũng chờ đợi ngươi có thể nên người, vì Nhạc gia làm vẻ vang, ngươi có thể nào như thế tùy hứng?" Mỹ phụ nhân vừa nghe Nhạc Dương cự tuyệt, nhất thời sinh khí, sắc mặt hơi trầm xuống, nói: "Tam nhi, Tử thúc ngươi tuy là một tiểu quan nha, nhưng cũng coi như là trong nhà có của ăn của để, nhưng thiên kim là để dành không dễ, ngươi tuyệt không thể lãng phí một phen tâm huyết của ta và Tử thúc ngươi..."

"Ân, là ta sai lầm rồi." Nhạc Dương gật đầu thuận theo, tuy linh đan này không phải vì hần mua, nhưng hần nay là vì thấy được tâm ý của mỹ phụ nhân tâm mà có chút xúc động.

"Ta đã viết thư nhắn Bạng nhi tạm nghỉ học về nhà phổ cập cho ngươi nhập môn triệu hoán kỹ xảo, đoán chừng ngày mai là nàng có thể về đến nhà, ngươi xem xem có hay không đồ vật gì cần chuẩn bị một chút. Tử nương biết ngươi chăm chỉ luyện công, nhưng không thể quá độ, phải biết rằng dục tốc bất đạt, tới nay hãy nghỉ ngơi thật tốt, chớ tiếp tục mình mẩy."

Mỹ phụ nhân không biết Nhạc Dương mấy ngày qua vẫn là ăn được ngủ ngon, hơn nữa tiên thiên phá thể vô ảnh kiếm khí tâm pháp là Tiên Thiên Kiếm Quyết, trực tiếp từ thiên địa hấp thu linh khí. Nhạc Dương càng tu luyện thân thể càng tốt, căn bản không thể nào có chuyện mệt chết. Nhưng vì để mỹ phụ nhân an tâm, Nhạc Dương đồng học không thể làm gì khác hơn là ngủ tiếp... Có lẽ là sau khi biết mỹ phụ nhân táng gia bại sản đi cầu linh đan khiến hần cảm động, nên tâm tình có biến hóa. Trong khi tu luyện trong mộng Nhạc Dương bỗng được thêm một lĩnh ngộ mới. Linh khí chuyển hóa thành năng

lượng không ngừng lưu chuyển khắp cơ thể.

Từ đan điền dâng lên dọc theo kinh mạch chạy qua thủ thái âm phế, từ bả vai chạy về phía cánh tay thiên phủ, thước trạch, lỗ nhất, rồi đến cổ tay nhóm thiếu, quá uyên. (mấy cái này là tên gọi huyết đạo ý ^ _ ^ -trucxinh-) Cuối cùng, chảy về phía ngón tay hội tụ thành dòng nhỏ.

Trải qua qua lại kích động mấy bận, tinh tế cảm nhận kiếm khí từ ngón tay bắn ra khiến tinh thần Nhạc Dương đại chấn, kinh hỷ khôn cùng khiến giật mình tỉnh giấc. Một lần nữa ở hiện thực thì triển một lần nữa. Cho đến khi nhìn thấy kiếm khí dễ dàng đâm thủng vách tường Nhạc Dương mới hoàn toàn tin tưởng mình thành công đã thông tiên thiên phá thể vô ảnh kiếm khí tầng thứ nhất, đã thông kinh mạch đầu tiên Thủ thái âm.

Mặc dù kiếm khí phát ra mới được một tia hai tấc so với kiếm khí do kiếm linh ngự tỷ tùy tiện phát ra dài mười dài mấy mét kia căn bản không đáng là gì, nhưng điều này cũng đủ khiến nam nhân xuyên qua Nhạc Dương mừng như điên, hận không thể biến thân thành sói ngựa mặt lên trời tru một tiếng... (= = anh này hâm quá!)

Bạn đang đọc truyện *Triệu Hoán Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Nhạc Băng

Giữa trưa ngày thứ hai, vị nữ nô bộc hay đưa thức ăn tới bình thường vẫn luôn im lặng nay lại nhẹ nhàng đi vào lên tiếng: "Tam thiếu gia, phu nhân cho mời."

Nhạc Dương theo nàng đi ra ngoài đại sảnh phát hiện mỹ phụ nhân đang ôm một cô nương áo đen đang không ngừng lau nước mắt.

Bình thường tiểu nha đầu hay nghịch ngợm này lại giả nai bày ra bộ dáng ngoan ngoãn hiếm thấy, ngồi ở phía trước bàn ăn cơm, tay nhỏ cầm đũa tự mình ăn cơm không cần thận để cơm rơi đầy ra ngoài, miệng nhỏ cũng vô cùng bản. Nhạc Dương đánh giá cô gái áo đen nọ một chút, phát hiện nàng thể nhưng niên kỷ không lớn, khoản tầm 14-15 là cùng, tướng mạo cùng mỹ phụ nhân vài phần tương tự, chẳng qua là trên khuôn mặt mang nhiều nét ngây thơ cùng non nớt. Vành mắt nàng ửng đỏ, mặt ngọc mang theo nước mắt chưa khô, vừa thấy Nhạc Dương đi tới lập tức đưa tay vội lau đi vừa khéo vô tình kéo luôn mạng che mặt xuống.

"..." Nhạc Dương âm thầm than.

Ở Long Đăng Đại Lục này, con gái nếu như dùng lụa đen che mặt, trừ nữ đạo tặc ra thì chính là quả phụ. Vị này có lẽ chính là đại nữ nhi Nhạc Băng mà mỹ phụ nhân nhắc tới lần trước.

Nàng ở Nhạc gia xếp hàng thứ bảy trong lớp tiểu bối, cũng là biểu muội của 'hắn'. Trong hàng tiểu bối Nhạc gia nàng là có thể được xem là một thiên tài, tám tuổi thành công khế ước bảo điển, đáng tiếc Long Đăng Đại Lục tương đối trọng nam khinh nữ, nữ nhân thể gia chủ yếu là công cụ cho các cuộc hôn nhân vụ lợi, hoặc trở thành đối tượng tuyển phi cho công tôn quý tộc thuộc hoàng thất, sớm muộn cũng phải gả ra ngoài. Đối với thực lực của nàng cũng có chút xem trọng dụng tâm bồi dưỡng, nhưng so với tôn tử Nhạc Thiên là xa xa không bằng, thậm chí so với vài nam nhân khác trong tộc cũng không bì được. Hơn nữa Nhạc gia này không ít thiên tài, tôn tử con trai lớn của đại phòng Nhạc Thiên mười tuổi khế ước bảo điển, thiên phú cùng chiến thủ đều là cao giai, con thứ tư Nhạc Diễm, lúc mười một tuổi khế ước thành công bảo điển, con thứ sáu Nhạc Bạc, khi mười hai tuổi cũng khế ước thành công. Có chút thua kém là nữ nhi Nhạc Vũ cùng con thứ năm Nhạc Đình, hai người này đều là mười lăm tuổi thành công khế ước bảo điển. - Trucxinh-

Cho nên, so sánh với tứ phòng Nhạc Băng cũng không coi là quá bất công, hơn nữa thiên phú của nàng cùng chiến thủ đều không được gia tộc coi trọng, bốn Đại tông phái trừ Linh Tiên Các chỉ nhận nữ đệ tử có phái người đến xem qua một chút, còn ba tông môn kia đều không có phản ứng.

Chính là bởi vì Nhạc gia hậu bối thiên tài vô số, mà tam phòng phụ mẫu đều mất sớm sau lại được nhận làm con thừa tự cho tứ phòng, là một bi kịch nam nhân mười chín tuổi vẫn không thể khế ước bảo điển, không nghĩ hắn là củi mục cũng không được... Nhạc Dương nghĩ thầm, cũng khó trách vị Tuyệt Gia tiểu thư kia từ hôn, vốn là một thiên tài trong gia tộc nay lại gả cho một tên vô dụng thử hỏi sao chịu được?

Bi kịch nam nhân bị so sánh không nói nay lại bị từ hôn khiến tâm thần bị đá kích nghiêm trọng nên nhất thời nghĩ quẩn nhảy sông tự vẫn. Nhưng Nhạc Băng kia cũng đồng dạng không được xem trọng nhưng người ta lại không có như vậy nhụt trí.

Dĩ nhiên nàng không phải là bị người từ hôn, mà là từ nhỏ đã được trưởng bối quyết định hôn thú. Vị hôn phu là một thiếu niên thiên tài thuộc Phong gia, nhưng bất hạnh vong mạng trong một lần luyện thí, khiến Nhạc Băng nàng chưa kịp gả đã thành tiểu quả phụ. Mà Long Đăng Đại Lục lại rất là mê tín, mọi người cho rằng tiểu cô nương này có số khác phu. Cho nên tuy là tiểu thư Nhạc gia một trong bốn đại gia tộc, cũng không còn ai dám nhắc đến hôn sự cùng Nhạc băng nàng. Dù sao con mình mới là quý nhất, chẳng ai chỉ vì muốn trèo cao mà để con mình vong mạng vô ích.

"Tam ca, chúc mừng ngươi." Nhạc Băng thấp giọng hướng Nhạc Dương chúc mừng, nhẹ nhàng rời khỏi vòng tay ôm ấp của mẹ, chuẩn bị trở về phòng.

"Tam ca của ngươi cũng không phải là ngoại nhân, Băng nhi cũng không cần trở về phòng ăn cơm, người một nhà ăn cơm không có gì." Mỹ phụ nhân kéo Nhạc Băng ngồi xuống.

"Dạ." Nhạc Băng hơi do dự, cuối cùng cũng kéo xuống mạng che, cầm lấy bát đĩa từ tốn ăn. Đang ăn bỗng nhiên mở miệng hỏi Nhạc Dương: "Tam ca thù hận chiến thú của huynh là thuộc loại chiến thú gì?"

"Nguyên tố loại sương mù." Nhạc Dương đồng học phát hiện, từ ngày mình xuyên qua đã không còn nói thật nữa.

"Nguyên tố loại, ta không am hiểu, ta là thiên môn học sinh trong học viện, chỉ có am hiểu chiến thú loại thực hệ, đối với nguyên tố loại không biết gì cả." Nhạc Băng đang cầm chén trà nhấp một hơi, nhẹ nói một câu: "Nếu không, ta cho ngươi một quả triệu hoán thổ tiên hệ hoa có cấp thấp nhất đồng bộ với cấp bậc của ngươi bây giờ, cũng là dễ triệu hoán ra hơn, nhưng sẽ khiến bảo điển tổn thất một tờ a."

"Không có chuyện gì." Nhạc Dương rất rõ ràng mình hiện tại thực lực ra sao. Có 'Áo Ảnh' tồn tại những mười ngày, lại có tiên thiên phá thể vô ảnh kiếm khí, Bảo điển kia tổn thất mấy tờ cũng không phải điều gì trọng yếu. Bất quá tiểu cô nương nếu dạy mình, cũng đi theo nàng học hỏi một chút. Thứ nhất ứng phó với mỹ phụ nhân, thứ hai làm quen các loại căn bản kỹ xảo triệu hoán thuật, có lẽ sau này lúc chiến đấu có thể cần dùng đến.

Nhạc Băng không phải là người nói nhiều, nàng nhẹ nhàng gật đầu, vừa nhấp trà vừa giải quyết chén cơm trong tay. Tiểu nha đầu ở trên mặt ghế đứng lên, cầm đĩa hướng đĩa cá cách nàng khá xa. Nhìn bộ dạng nàng một tay chống lên bàn một tay vươn tới trước, Nhạc Dương cảm thấy cơ thể đổ một trận mồ hôi, nghĩ thầm ngàn vạn lần đừng ngã a. Mỹ phụ nhân đánh nhẹ lên tay nàng, giận nàng không có quy củ. Tiểu nha đầu bị làm cho sợ đến run lên, nhưng vẫn là thành công gấp được miếng cá, thẳng lưng, trên khuôn mặt tràn đầy đắc ý hướng Nhạc Dương làm một quỷ khoe khoang. Ai, không nghĩ quá đắc ý vênh vao, cái ghế bên dưới lay động, đôi chân nhỏ không đứng vững, 'a' một tiếng lật ngửa.

Nhạc Dương ném chén, trước lúc tiểu nha đầu kịp tiếp xúc thân mật với đất mẹ dùng động tác chơi bóng rổ phi thân đến hai tay đỡ lấy nhóc con. Cơ thể lại thuận theo quán tính khiến trượt ra cách đó hơn hai thước. May mắn thân thể trụ vững không để tiểu nha đầu rớt xuống đất.

"Tiểu Tam ca ca thật là lợi hại!" Tiểu nha đầu đầu tiên là bị dọa khiến mặt trắng bệch, nhưng qua một lúc sau, lập tức quên hết thầy nhảy xuống ôm chầm lấy người Nhạc Dương vui thành một đoàn.

Chờ mỹ phụ nhân lấy lại tinh thần, nổi giận dùng đũa đứng lên giáo huấn vật nhỏ một trận. Tiểu nha đầu không chút hối lỗi lập tức nhanh chân bỏ chạy lấy người.

"Tam nhi, ngươi không có làm sao chứ?" Mỹ phụ nhân đầu lòng đưa tay lôi kéo kiểm tra Nhạc Dương khắp một lượt.

"Không, không có chuyện gì." Nhạc Dương sao có thể ở trước mặt nàng tỏ ra yếu nhược, lập tức từ trên mặt đất đứng dậy... Nhưng thật ra hắn một chút cũng không có té a, mới vừa rồi là ngậy người vài giây vì khiếp sợ cho thân thủ của mình. Minh vốn là một tiểu trạch nam a, thân thể từ lúc nào trở nên linh hoạt như thế? Chẳng lẽ, đây chính là kết quả của tu luyện tiên thiên phá thể vô ảnh kiếm khí? Minh chỉ mới tu luyện mấy ngày a? Cái này tiên thiên phá thể vô ảnh kiếm khí, quả nhiên kinh người!

Nói tâm Nhạc Dương không khỏi kích động kịch liệt, nhưng ngoài mặt lại bày ra bộ dạng như không có chuyện gì, ngồi trở lại cái bàn tiếp tục ăn cơm.

Nhạc Băng tay cầm chén nhỏ, chút kinh ngạc nhìn Nhạc Dương thật lâu mới mở miệng nói: "Tam ca bình thường đều ở tu luyện thể thuật sao? Ta bình thường khi rảnh rỗi cũng có tu luyện thể thuật qua một chút, nhưng mới vừa rồi vẫn là phản ứng không kịp. Tam ca, sau này nếu như có biện pháp khế ước với một chiến thú loại cường hóa, lại phối hợp nguyên tố loại 'vụ' (sương mù), như vậy chiến lực nhất định rất mạnh. Xem ra, chiến thú hệ 'vụ' là hợp với tam ca ngươi nhất."

Mỹ phụ nhân nghe xong, trong lòng có điểm vui mừng. Tam nhi nhà nàng chăm chỉ tu luyện không ngừng vươn lên, nhưng nàng lại có chút lo lắng. Bởi trong mắt nàng thể thuật vốn là kỹ thuật đấu đối kháng dành cho lính đánh thuê, chân chính so với triệu hoán sư là không có tiền đồ bằng.

Nàng hướng Nhạc Dương cẩn thận khuyên nhủ: "Tam nhi, ngươi dấu điểm được chúng ta thật khổ, len lén tu luyện thể thuật là không tệ, trước kia không có bảo điển không nói, đó là không có cách nào khác luyện tập. Bây giờ có triệu hoán bảo điển rồi, ngươi trước vẫn là tập trung tu luyện phát triển triệu hoán, còn thể thuật chỉ cần phụ trợ là được. Ngàn vạn lần không được tập trung tu luyện thể thuật mà làm lỡ tiền đồ."

Nhưng thật ra trước kia trộm luyện thể thuật chính là bị kịch nam tam nhi kia a, không phải là ta... Lời này Nhạc Dương đồng học không có nói ra, chỉ gật đầu chấp nhận mỹ phụ nhân nói. Hắn cũng biết, ở Long Đằng Đại Lục trong suy nghĩ mọi người, tu luyện thể thuật cùng tu luyện triệu hoán là không cách nào đánh đồng.

Người tu luyện thể thuật, tựa như trung học không có tốt nghiệp đi ra đi làm công nhân, mà người tu luyện triệu hoán, tựa như một sinh viên đại học tốt nghiệp hạng cao. Cho dù hai người cùng lúc vào làm chung một công ty, làm cùng một bộ phận, thì đãi ngộ cũng hoàn toàn không giống nhau!

Sau khi cơm trưa xong xuôi, Nhạc Băng theo Nhạc Dương trở lại tiểu viện hắn ở. Chuẩn bị đem những gì nàng học được ở học viện chỉ lại cho Nhạc Dương vị Tam ca giả mạo này...

Bạn đang đọc truyện *Triệu Hoán Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Triệu hoán thổ tiên thứ hoa

Tiểu nha đầu thấp thò đầu nhìn vào đang định tiến đến quấy rối một phen, lại bị mỹ phụ nhân tóm được, còn bị tét mấy cái mào móng nhỏ.

Nhạc Băng vươn bàn tay nhỏ bé triệu hồi ra một quyền thanh đồng bảo điện.

Nàng triệu hoán ra bảo điện cùng bảo điện của Nhạc Dương đồng dạng, nhưng nàng trải qua nhiều năm tu luyện cùng chiến đấu hiện đã là trung giai, tấn chức lên bảo điện cao cấp, ánh sáng của bảo điện so với bảo điện sơ giai của Nhạc Dương càng thêm lóe sáng, trông cũng dày và nặng hơn. Bảo điện cao cấp của Nhạc Băng bề ngoài bao phủ một lớp huyền văn trông hết sức sống động, chỉ nhìn qua bề ngoài là có thể thấy nó cùng bảo điện của Nhạc Dương khác biệt cực lớn.

Đương nhiên, bất kể là sơ giai, trung giai hay là cao cấp, đồng xanh bảo điện cũng chỉ là cấp thấp nhất trong bảng xếp hạng triệu hoán bảo điện. Ngoài thanh đồng ra còn bạch ngân, hoàng kim, bạch kim cùng kim cương bảo điện.

"Biểu tằng thổ tiên thứ hoa... Tam ca, trong lòng ngươi hãy mặc niệm tiếp thu!" Khi cao cấp đồng xanh bảo điện của Nhạc Băng cùng sơ giai đồng xanh bảo điện của Nhạc Dương vừa chạm liền xuất hiện kim quang tựa cầu vồng chớp động.

Sau khi Nhạc Dương mặc niệm tiếp thu, phát hiện bảo điện của mình tự động lật trang. Tại trang thứ ba tờ đầu tiên, xuất hiện một cái đồ án có hình thù kỳ lạ, phía dưới có văn tự ghi chép: thổ tiên thứ hoa, loại chiến thú, cấp một, không khế ước.

Nhạc Dương đồng học vừa nhìn, phát hiện tâm linh tựa như liên thông một cách kỳ diệu không nhìn được đưa tay đặt lên đồ án thổ tiên thứ hoa kia. Nhất thời, kim quang chớp động, từng sợi kim quang từ giữa ngón tay phát ra, âm thầm dung nhập vào bàn tay, mu bàn tay cùng cánh tay của hắn. Đồng thời lúc này trong đầu Nhạc Dương hiện lên tri thức về loại thổ tiên thứ hoa kỳ lạ này.

"..." Nhạc Băng tròn tròn mắt, mình vẫn chưa nói cho hắn biết làm thế nào khế ước thực hệ triệu hoán thú, hắn thế nào chỉ một chút liền khế ước thành công rồi? Hơn nữa cổ quái hơn chính là hắn hoàn toàn từ đầu luôn luôn không có mở miệng niệm chú khế ước. Chẳng lẽ vị Tam ca này của mình bị một số người gọi là củi mục, đã đạt đến cảnh giới nội tâm mặc niệm là có thể thành công khế ước?

Nhạc Băng quyết định âm thầm quan sát một chút. Nàng cảm thấy vị Tam ca này có lẽ không phải như nhưng gì người ta trào phúng đánh giá gọi là củi mục, mà ngược lại hắn có khả năng là một siêu thiên tài a.

"Đem thổ tiên thứ hoa triệu hồi ra đây đi!" Nhạc Băng cố ý không đem cách làm thế nào triệu hoán thứ hoa nói ra. Mặc dù triệu hoán thứ hoa là đơn giản nhất dễ dàng nắm giữ nhất, nhưng nếu như không biết cách triệu hoán, thì cũng rất dễ làm cho người ta nhưc đầu a. Bởi vì thực hệ triệu hoán cùng côn trùng hệ, cảm hệ, thú hệ là hoàn toàn không giống nhau. Cho dù là một vị học sinh tinh thông hệ khác, nếu như không có học qua thực hệ triệu hoán, chỉ sợ cũng rất khó triệu hồi ra thực hệ chiến thú, huống chi là thổ tiên thứ hoa dễ dàng triệu hoán nhất.

"Tốt." Nhạc Dương đồng học nào biết tâm tư vị Tiểu muội muội trước mặt này, hắn cho là ở Long Đằng Đại Lục này mỗi người đều có thể dễ dàng triệu hoán a.

Hắn dễ tay đặt lên đồ án thổ tiên thứ hoa, nhắm mắt lại, tâm thần cùng thổ tiên thứ hoa liên kết. Kim quang khẽ chớp động, cách trước mặt Nhạc Dương chùng một thước xuất hiện một gốc cây màu xanh lục, phiến lá lớn, màu nâu non, cây nọ chậm rãi từ mặt đất chui ra từ từ vương lên cao chùng một thước năm mới dừng lại không lớn lên nữa.

Nhạc Dương phát hiện cái thổ tiên thứ hoa này có bộ dáng thật là phi thường xấu xí, ngoại hình có chút giống như hoa ăn thịt người trong trò chơi, cánh hoa chỉ có hai mảnh, giống như miệng của một con quái thú hơi khép mở, trên thân mọc chi chít gai nhọn thoạt nhìn rất là kinh khủng. Phía dưới quai hàm ẩn hiện chất lỏng màu xanh biếc, nhìn thấy xem chừng là một loại độc.

Nhạc Dương vốn đang nghĩ đưa tay vuốt ve một chút, nhưng khi nhìn lại thổ tiên thứ hoa từ cánh hoa giống như cái miệng rộng, khắp cả người đều là gai nhọn hoắc. Cái bộ dáng này quả thật không làm cho người ta thích được, nên lại đem tay thu trở lại.

Bên kia, tiểu cô nương Nhạc Băng hai mắt mở tròn đảo quanh. Nghĩ thầm Tam ca quả nhiên là một thiên tài a, hắn cho tới bây giờ không có ăn nằm với học viện, không có học qua thực hệ triệu hoán thuật, nhưng bằng vào tâm linh cảm ứng lại có thể đem thổ tiên thứ hoa triệu hồi ra.

Khi Nhạc Dương ngẩng đầu hướng nàng nhìn qua, biểu cảm trên mặt tiểu cô nương phục hồi cực nhanh, lập tức giả như không có chuyện gì. Nàng không có mở miệng khen ngợi Nhạc Dương, cũng không có phát ra kinh hô, trên mặt đều là duy trì trạng thái như bình thường. Thậm chí Nhạc Băng còn nói: "Tốc độ triệu hoán còn hơi chậm, nhưng ngươi đây là lần đầu tiên, cũng tạm được đi!"

Nhạc Dương đồng học nghe thế thì rất xấu hổ, nghĩ thầm mình quả nhiên không phải là thiên tài, xem ra về phương diện triệu hoán thành tựu có hạn, sau này mình còn phải dựa vào tiên thiên phú thể vô ảnh kiếm khí.-Trucxinh-

Hắn gãi gãi cái ót, hướng Nhạc Băng nói: "Nhưng thật ra, ta có thể triệu hồi ra rồi không phải sao. Kế tiếp nên làm gì?"

Nhạc Băng nhìn động tác này thì không khỏi âm thầm buồn cười. Nhưng ngoài mặt vẫn bày ra bộ dáng đứng đắn 'ta là lão sư' cũng cực nhanh triệu hoán một gốc thổ tiên thứ hoa khác. Nhạc Dương đồng học vừa nhìn nàng triệu hoán tốc độ so với mình mau gấp mười lần, nhất thời vô cùng bội phục, cảm thấy quả nhiên không hổ là Nhạc gia tiểu bối thiếu nữ thiên tài a.

Nhạc Băng thủ thế, chỉ vào vách tường phía xa: "Thứ dùng thổ tiên thứ hoa công kích mục tiêu kia, thổ tiên thứ hoa có thể hướng địch nhân phun ra nọc

độc..." Tiểu cô nương này vì thử dò xét Nhạc Dương, nên cố ý không có đem phương thức kỹ xảo công kích thứ hoa nói ra.

Phải thay đổi thành người khác, nếu như không biết thứ hoa công kích kỹ xảo, một khi cho trong nội tâm hướng thổ tiên thứ hoa phát ra mệnh lệnh công kích, kết quả đem không phải là phun ra nọc độc, mà là cả gốc cây thứ hoa chậm rãi ba hướng mục tiêu, dùng nó lần là răng nhọn miệng làm vật lý công kích.

Ra lệnh thứ hoa tiến hành phun độc công kích, đó là một kỹ xảo điều khiển, cũng là một trong các đề mục ra thi tại học viện.

Nếu là học sinh thực hệ, trong 10' không cách nào điều khiển thổ tiên thứ hoa phun ra nọc độc, hoặc là để thổ tiên thứ hoa ba động vượt qua ba thước, thì thành tích chính là không hợp cách. Cho nên, kỹ xảo đề loại thổ tiên thứ hoa này phun độc công kích cũng là một trong các bài luyện tập chuyên môn của thực hệ. Nhạc Băng bây giờ đã không xem Nhạc Dương là một tân thủ mới kẻ ước bảo điển, hoàn toàn xem hắn là một học sinh học viện đã qua luyện tập nay tiến hành khảo sát.

"Công kích vách tường, nọc độc phun trào!" Nhạc Dương ra lệnh một tiếng, thổ tiên thứ hoa nhưng một điểm phản ứng cũng không có.

Điều này làm cho xuyên qua nam nhân nào đó tung quần, ngay cả cái nọc độc phun trào nho nhỏ cũng làm không được, xem ra chính mình cho dù có thiên phú, cũng cực kỳ có hạn a.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn Nhạc Băng bên này, bộ dáng nghiêm túc không nói tiếng nào, Nhạc Dương thật là có điểm cảm giác như mình trở về với trường học đi học a, nhanh chóng lấy lại tinh thần. Tại sao mình làm không được? Nhạc Dương đồng học trầm mặt suy tư, bỗng nhiên trong đầu linh quang chợt biến...

Hắn vỗ đùi, ài, mình thật là một tên ngu ngốc. Coi như là huấn luyện quân khuyến công kích cũng cần một cái mục tiêu a. Hướng chỉ thổ tiên thứ hoa là thực vật, nó có thể nghe hiểu lời của mình mới là lạ!

Nhạc Dương đồng học vọt tới dưới vách tường, nắm lên một ít bùn đất vẽ lên trên vách tường tìm một cái vòng tròn, lại vẽ hai vạch chéo giao nhau tại trung tâm hình tròn. Sau đó nhanh chóng trở về, cũng không để ý thổ tiên thứ hoa toàn thân là gai nhọn, hắn đưa tay khẽ đặt ở đỉnh chóp của hoa, dùng tâm thần câu thông với thổ tiên thứ hoa, sau đó mới chậm rãi mở mắt, nhìn về phía mục tiêu trên vách tường, mượn thị giác của mình, chuyển hóa thành cảm ứng của thổ tiên thứ hoa, để nó hướng mục tiêu phun ra. -truxinh-

Chỉ nghe 'tê' một tiếng.

Thổ tiên thứ hoa miệng mở ra, một chất lỏng màu xanh nhạt bắn nhanh ra, hướng trung tâm vách tường thẳng tiến, cuối cùng an vị dính lên trên vách tường.

Nhạc Dương vừa nhìn thì không khỏi thất vọng, bởi vì nọc độc trạch hướng mục tiêu ít nhất hai thước, Cái vòng tròn kia hoàn hảo không tổn hao gì, một điểm dịch axit cũng không có.

"Ngát, độ chính xác cũng quá tệ đi!" Nhạc Dương đồng học xấu hổ, tự giác không mặt mũi gặp người.

"..." Nhạc Băng ngoài mặt giả bộ trấn định, nhưng nội tâm thì vô cùng khiếp sợ.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Hoán Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Biến thái giống như thiên tài?

Ở trong mắt Nhạc Băng, vị Tam ca này chưa từng có ăn nằm với học viện, so sánh với những học sinh năm hai trong học viện lực không chế còn tốt hơn nhiều lắm.

Tại thời điểm hoàn toàn không có học qua điều khiển kỹ xảo, hắn thế mà cứ thế rất tự nhiên cùng thứ hoa tâm thần hợp nhất, đem giác quan của mình chuyển hóa thành cảm ứng cho thứ hoa công kích, cái này nói thì đơn giản nhưng thực hành thực khó khăn a. Thực hệ triệu hoán thú cùng bất kỳ hệ triệu hoán thú nào khác đều là bất, bọn chúng không có suy tư trí tuệ, nếu hiệu lệnh bọn họ công kích, dùng phương pháp gì cũng không được, trừ phi phải là người cùng chiến thú tâm thần hợp nhất, nếu không căn bản không cách nào thao túng thực hệ chiến thú. Vậy mà Tam ca hắn cứ thế dễ dàng liên lạc được. Hơn nữa còn là tự thân vận động không qua hướng dẫn hay chỉ dạy, hoàn toàn là tự ngộ của bản thân.

Chỉ có vài giây đồng hồ, hắn một tân thủ vừa mới kẻ ước triệu hồi ra thổ tiên thứ hoa liền hướng mục tiêu phun ra nọc độc. Với ngộ tính cùng thiên phú này, nếu như đến học viện sợ rằng sẽ bị nhóm lão sư ở đó coi là kinh thế kỷ tài trăm năm khó gặp sao?

Nhạc Băng nhìn về phía bộ mặt như đưa đám của Nhạc Dương, trong nội không khỏi kích động, cái vị Tam ca này của mình bị người đời coi là củi mục, hắn thế nhưng hoàn toàn không biết bản thân là cỡ nào kinh khủng!

"A?" Nhạc Dương đang chán nản nhìn vòng tròn trên tường, chợt phát hiện thổ tiên thứ hoa trước mặt mình nhanh chóng héo rũ. Trong đầu kiến thức

vừa động, hần vỗ đùi một cái. Minh thật là một tên ngu ngốc!

Thỏ tiên thứ hoa có thể phun ra nọc độc, nó so với những sinh vật khác có khá nhiều ưu điểm, ví như không cần nuôi nấng, cũng không cần chăm sóc, hơn nữa cũng không có điều kiện sinh trưởng đặc biệt gì. So với những chiến thú hệ khác nhất định phải nuôi nấng cùng cho ăn ma tinh mới có thể tiến hóa, hoặc so với những chiến thú nhất định phải có điều kiện môi trường riêng phù hợp mới có thể sinh tồn chẳng hạn như chiến thú côn trùng hệ, ngư hệ, ... vì vậy thực hệ cùng khô lồi hệ là dễ bề quản lý nhất. Khô lồi hệ nếu bị hỏng chỉ cần cầm đi khô lồi cung điện sửa chữa là được, nhưng nếu bị phá hủy liên viên viễn không thể phục hồi, hơn nữa chiến thú hệ khô lồi có khuyết điểm lớn nhất là không thể tiến hóa. -Trucxinh-

Thực hệ ngược lại có thể tiến hóa, nhưng khuyết điểm lớn nhất là tốc độ di động thật sự quá chậm. Đồng thời cũng không có trí tuệ, huấn luyện một gốc cây thỏ tiên thứ hoa phun nọc độc còn không bằng chuẩn bị một con Phong Lang, Anh Báo, ... để bọn chúng trực tiếp dựa theo bản năng công kích địch nhân... Bất quá, thỏ tiên thứ hoa cũng có ưu điểm của nó, nó có ưu điểm lớn nhất là có thể thôn phệ thi thể, trừ thi thể của khô lồi hệ, chỉ cần là sinh vật nó đều có thể không ngừng thôn phệ, từ từ tiêu hóa, sau đó lợi dụng năng lượng từ thi thể đối phương để tiến hóa thăng cấp. Chẳng qua là thứ hoa lúc đầu phi thường nhỏ yếu, nọc độc phun ra một lần cũng đã tiêu hao tất cả toàn bộ năng lượng của nó, nên sẽ rất nhanh chóng héo rũ. Dĩ nhiên điều này không có nghĩa là nó chân chính tử vong, nhưng nếu như tan thành mây khói như vậy thì không thể sống lại.

Ở hầu hết tất cả triệu hoán thú nói chung, bất luận là thánh thú hay là thần thú, chỉ có một loại có thể vĩnh viễn không chết đó chính là thú hộ chiến thú trong triệu hoán bảo điển!

Thú hộ chiến thú là chiến thú triệu hoán duy nhất vĩnh viễn không chết cũng như vĩnh viễn không phản bội triệu hoán sư, sự trung thành của những triệu hoán thú khác đều có mức độ nhất định, một khi độ trung thành vượt qua đáy triệu hoán thú sẽ chạy trốn trong chiến đấu, nghiêm trọng hơn thậm chí sẽ tự động biến mất trong triệu hoán bảo điển...

"Xem ra ngươi đã chú ý tới. Đúng vậy, thực hệ chiến thú cùng tất cả hệ chiến thú khác là bất đồng, nó có một bản năng đặc biệt đó chính là 'cắm rễ'." Nhạc Băng điều khiển thỏ tiên thứ hoa của mình tiến hành phun nọc độc, tốc độ phi thường nhanh hơn nửa cực chuẩn xác đánh vào trung tâm vòng tròn trên vách tường, ngay tại hồng tâm, khiến cho Nhạc Dương đồng học bên này nhìn thấy càng thêm xấu hổ.

Quả nhiên không hổ là thiếu nữ thiên tài trong gia tộc, lợi hại, lợi hại a!

Thứ hoa của Nhạc Băng sau khi phun nọc cũng chậm chậm héo rũ, nhưng không giống thứ hoa của Nhạc Dương cứ như vậy biến mất. Mà ngã nằm trên mặt đất sau đó lại chậm rãi, từ từ chậm chạp một lần nữa đứng dậy.

Nhạc Băng tựa tiểu lão sư, hướng Nhạc Dương giải thích: "Mới vừa rồi ta để thứ hoa cắm rễ vào trong đất, có năng lượng trong đất bổ sung, khoảng chừng mười phút đồng hồ là thứ hoa có thể hoàn toàn khôi phục, mà không héo rũ rồi biến mất."

Nhạc Dương đồng học tựa như học sinh tiểu học nghe giảng bài vô cùng chăm chú, cao hứng gật đầu: "Tốt, ta thử lại lần nữa!"

"Ừ?" Nhạc Băng vừa nghe liền chấn động. Thử lại lần nữa? Hần không phải là vừa mới khế ước bảo điển sao? Vừa mới khế ước chính là tân thủ học đồ, tân thủ học đồ một ngày chỉ có thể triệu hoán một lần chiến thú, mới vừa rồi gốc thỏ tiên thứ hoa kia đã héo rũ, hần còn muốn thử cái gì? Minh vốn định nhân cơ hội giảng giải cho hần một chút, để hần chú ý bảo vệ triệu hoán thú, không để nó dễ dàng tử vong, bởi vì số lần triệu hoán của mỗi người mấy là có hạn, cho nên bất luận là khi chiến đấu, hay là lúc bình thường, cũng muốn bản thân triệu hoán sư quý trọng sinh mệnh triệu hoán thú... Hần... hần thể nhưng thật còn có thể triệu hoán?

Nhạc Dương bên kia căn bản không biết tiểu cô nương Nhạc Băng trong nội tâm đang nghĩ cái gì, kích động, lần nữa triệu hoán ra một gốc cây thỏ tiên thứ hoa, sau đó cố hết sức để điều khiển nó cắm rễ vào trong đất. -trucxinh-

"Thành công, cuối cùng cũng thành công!" Nhạc Dương đồng học vỗ tay mừng rỡ, may mắn mình tuy không phải thiên tài, nhưng cũng không là một tài trí bình thường.

Nhạc Băng nhìn một màn trước mặt thiếu chút nữa muốn ngã nhào té trên mặt đất.

Vì thế, mọi người cùng đồ giả mạo ca ca hai cứ như vậy đối thoại.

"Tam ca, ngươi không phải là vừa mới khế ước bảo điển sao? Ta là nói, ngươi là mấy ngày hôm trước mới triệu hoán thành công bảo điển, đúng không?" Không kìm được kinh ngạc trong lòng Nhạc Băng hướng Nhạc Dương hỏi.

"Ừ, không sai." Nhạc Dương gật đầu xác nhận.

"Vậy ngươi bây giờ là cấp mấy? Là cấp một tân thủ học đồ, hay là cấp hai dũng giả?" Nhạc Băng hỏi tiếp.

"Cấp một tân thủ học đồ." Nhạc Dương đồng học thành thật đáp.

"Ngươi là cấp một tân thủ học đồ cấp mấy? Sơ giai, trung giai hay là cao cấp? Khoảng cách cấp hai còn kém bao nhiêu? Ý của ta là ngươi có thể hay không trong lúc vô tình thăng lên cấp hai, biến thành sơ giai dũng giả?" Nhạc Băng hoài nghi hỏi.

"Không có, nào có nhanh như vậy a! Ngươi tự nhìn xem, ta hiện mới là cấp một sơ giai tân thủ học đồ, thăng lên cấp hai rất khó, cái này ta cũng biết..." Xuyên qua nam nhân mặc dù vừa tới thế giới này không lâu, nhưng bởi vì trong đầu có đồng xanh bảo điển quán thủy kiến thức, nên cũng biết một điểm này. Hần mở ra đồng xanh bảo điển trang đầu, để Nhạc Băng nhìn cấp bậc của mình cùng ước định. Vừa nhìn, càng làm cho tiểu cô nương cảm thấy choáng váng đầu, hỏi: "Tam ca, cấp một tân thủ học đồ không phải là chỉ có thể triệu hoán một lần chiến thú sao? Làm sao ngươi có thể triệu hoán hai

lần?"

"A..." Nhạc Dương đồng học gãi gãi đầu: "Nhưng thật ra ta không có triệu hoán hai lần a!"

"Không có? Vậy đây là cái gì a?" Nhạc Băng chỉ vào thổ tiên thứ hoa Nhạc Dương vừa mới triệu hồi ra, nghĩ thầm chẳng lẽ đây là ảo giác của mình sao?

"Nó và cái ban đầu kia là cùng một gốc thổ tiên thứ hoa a!" Nhạc Dương cảm thấy kì quái, có cái gì không đúng sao?

"Coi như là cùng một dạng với gốc thứ hoa vừa rồi kia, nhưng là nó đã héo rũ, người hôm nay không thể lần nữa triệu hoán nó, người làm sao có thể lại đem nó triệu hồi ra lần nữa?" Nhạc Băng cũng muốn té xỉu, chẳng lẽ Tam ca này của mình là cái vị thiên tài trong truyền thuyết ngàn năm khó gặp?

Nghe nói có một loại biến thái kiểu thiên tài, có thể đưa bản thân đặc biệt phù hợp chiến thú, phá lệ triệu hoán hai lần. Nhưng loại biến thái này, đừng nói trăm năm khó gặp, chính là ngàn năm qua cũng chưa nghe nói qua có mấy người. Và tam ca nhà mình chính là một loại biến thái đó? Nhạc Băng nhìn Nhạc Dương, thân thái trong mắt có điểm bất đồng, nghiễm nhiên là đang nhìn một đại siêu cấp biến thái.

Nhạc Dương đồng học không biết mình cùng người khác bất đồng, hấn vẫn hi lý hồ đồ giải thích: "Nhưng thật ra, nó không có chết! Ta mới vừa rồi triệu hoán thứ hoa chính là dùng phần gốc cây trước lưu lại, đem gốc cây phân ra xử lý liền có thể triệu hoán đi ra, dù sao năng lực gốc cây sau cùng gốc trước là giống nhau a, chẳng qua là gốc cây trước sau khi phun nọc đã chết, nhưng chủ thể vẫn giữ lại, không bị ảnh hưởng... Dĩ nhiên, triệu hoán như vậy cũng rất lao lực a."

"Người nói gì? Người hiểu được ‘phân cây’ triệu hoán?" Nhạc Băng cảm thấy như trên trời đang nổi sấm sét.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Hoán Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Xuyên qua nam đầy bụng ý nghĩ xấu

"A, bản năng của thứ hoa không phải là phun độc, cắn rễ, phân cây, thực thi, bào tử những thứ này sao? Thực thi bây giờ không có thi thể để thôn phệ, bào tử cần cấp cao hơn mới có thể sử dụng, cho nên ta dùng phân cây, a_nha, người làm gì?" Nhạc Dương đồng học phát hiện cổ áo của mình bị tiểu cô nương túm lấy.

"Người hiểu được phân cây? Ta không có nghe lầm chứ?" Nhạc Băng kích động gương mặt tướng hồng, đôi tay nhỏ bé túm chặt lấy cổ áo Nhạc Dương, mắt nhìn chăm chăm vào hấn truy hỏi.

Thực hệ nói chung, phần lớn đều có loại năng lực ‘phân cây’ này. Nhất là xài, đẳng, khuôn ba loại, cơ hồ cũng có thể phân cây, số ít cây như trúc là những thực hệ chiến thú liền không nhất định có thể thực hiện.

Trong học viện lão sư sẽ truyền thụ cho học sinh kỹ năng cắn rễ cùng phun độc, nhưng phân cây thì không dễ dàng gì truyền thụ, thậm chí bình thường không hề đề cập tới. Nhạc Băng là do đọc sách mới biết được thực hệ có loại năng lực này, năng lúc trước từng hướng lão sư thỉnh giáo, nhưng là cái người kia tham tiền, ám hiệu ít nhất phải thu năm mươi kim mới có thể đem bí kỹ nọ truyền thụ, nhưng trong nhà tất cả tiền bạc đều dồn vào mua thú linh khải trí đan cho Tam ca nên không có tiền. Không có tiền Nhạc Băng không thể làm gì khác hơn là ôm hận cự tuyệt loại dứt lốt này, vì vậy năng hiện vẫn không cách nào có thể học được năng lực ‘phân cây’ của thực hệ chiến thú.-Trucxinh-

Bây giờ, không nghĩ tới người bị thể nhân coi là củi mục, Tam ca hấn không cần thông qua đạo sư truyền thụ vẫn có thể thi triển kỹ năng nọ thuần thục. Hỏi sao không khiến năng kích động cho được?

"Tam ca, dạy ta, đem kỹ xảo ‘phân cây’ thực hệ chiến thú dạy cho ta!" Nhạc Băng vô cùng kích động, bàn tay nắm lấy cổ áo Nhạc Dương cũng không tự chủ mà run rẩy.

"Người trước buông ra, đừng kích động..." Nhạc Dương đồng học đỏ mặt hỏi, trong lòng thầm nghĩ, tiểu cô nương này thật quá ham học hỏi đi. Được rồi, vừa mới đề nghị làm một hồi lão sư, bây giờ đến phiên mình: "Thất muội, thật ra cái này rất đơn giản, cùng triệu hoán bình thường giống nhau, đầu tiên là tâm linh cảm ứng, khi cảm thấy mình cùng chiến thú hoàn toàn tâm thần hợp nhất, cái loại cảm giác này giống như là chính người có thể hoàn toàn tùy tiện thao túng triệu hoán thú, sau đó điều khiển khiến nó sử dụng bản năng phân cây..."

Ừ, có một chút phải chú ý, lúc này linh khí trong cơ thể nhất định phải đủ, sau đó khi nó có phản ứng sẽ xuất hiện một hình vẽ, tựa như trong đầu có hai gốc cây thứ hoa đồng dạng xuất hiện, người đem chủ thể lưu lại, còn phụ bản có thể đem ra triệu hồi... Chỉ cần người linh khí đủ, chủ thể không thay đổi, như vậy người có thể phân cây rất nhiều bản phụ, triệu hồi ra nhiều lần, bất quá hành động trên rất lao lực, trong đầu rất hỗn loạn, rất khó chịu!"

Nhạc Dương đem toàn bộ những kiến thức đồng xanh bảo điển quán thân cho mình về thứ hoa kết hợp với nhận thức của mình giảng giải một lượt cho Nhạc Băng nghe.

Hấn biết cho dù là thực hệ cũng nhất định vẫn còn những kiến thức càng cao thâm hơn. Nhưng bây giờ hấn cấp bậc quá thấp, chỉ là một tân thủ học đồ, cho nên không có cách nào chỉnh lý ra.-Trucxinh-

Mà ngay cả cái này một ít kiến thức, cũng là có thể là bởi vì mình có được tuệ nhãn thiên phú, cho nên mới có thể ‘khám phá’ ra thứ hoa còn ẩn núp kỹ năng này. Nếu không, người ta tiểu cô nương đi học tại viện đọc lâu như vậy, lại là chân chính thiên tài, thế nào không có học xong phân cây đây?

"Ân, hảo, ta lập tức thử một chút." Lúc này đến phiên Nhạc Băng giống như học sinh tiểu học chuyên chú nghe giảng, liên tiếp gật đầu, trên mặt không giấu được vẻ kích động

"Từ từ, đừng có gấp..." Nhạc Dương còn chưa nói xong, tiểu cô nương đã đưa tay nhẹ đặt lên đồ án, nhắm mắt minh tượng, thử thực hành tại chỗ.

Qua một lúc cũng không thấy có chút phản ứng nào, Nhạc Dương cũng hoài nghi mình có phải hay không sai lầm rồi.

Bỗng nhiên nhìn thấy sắc mặt của Nhạc Băng hiện lên một tia thống khổ, trở nên trắng bệch. Hai tay nhỏ bé khẽ run rẩy.

Kéo dài khoảng chừng một phút đồng hồ, kim quang từ giữa ngón tay phát ra, hai gốc thảo tiên thứ hoa đồng thời được nàng triệu hoán đi ra... Trong đó bên trái một viên, rõ ràng hơi cao một chút, hơn nữa hình thể cũng là khổng lồ, nhưng trừ điều đó ra, thì hai gốc cây này có ngoại hình là giống nhau như đúc, vô luận là màu sắc, hình dáng, động tác cũng giống hệt nhau, chỉ có một điểm là một lớn một nhỏ trông hơi là lạ. Lúc này trên trán Nhạc Băng mướt một lớp mồ hôi, cứ như vừa trải qua một trận đại trận chiến ác liệt vậy.

Khẽ mở mắt, một tay lau mồ hôi trên trán, tay kia đề trước ngực thở dốc. Mặc dù thần sắc trông vô cùng mệt mỏi, nhưng trong ánh mắt của nàng lại tràn đầy kích động cùng vui sướng khi thành công thực hiện kỹ năng ‘phân cây’.

"Thành công, ta thành công, cảm ơn ngươi, Tam ca! Ta vẫn muốn học phân cây, nhưng lão sư không chịu dạy, cảm ơn Tam ca!" Nhạc Băng dường như nhớ tới mình ở trong học viện đã chịu nhiều ủy khuất, vành mắt đều có điểm hồng. Nhưng tiểu cô nương phi thường kiên cường, cũng không có rơi lệ, mà hướng về phía Nhạc Dương khom người thật sâu cúi chào.

Nhạc Dương đồng học lập tức lắc đầu khoát tay: "Không cần khách khí, Thất muội, nếu như không phải là ngươi tặng thảo tiên thứ hoa cho ta, ta đây còn không biết nó có loại năng lực này a!"

Hắn vừa nói, Nhạc Băng lập tức phục hồi tinh thần. Đúng vậy, Tam ca hắn không phải là vừa mới nhận được thảo dẫn thứ hoa sao? Hắn làm sao biết phân cây?

Nhạc Dương phát hiện tiểu cô nương dùng một loại ánh mắt nhìn quái vật nhìn mình, trong nội tâm nhất thời chợt dạ, lập tức nói láo gạt người: "Thất muội, là như vậy, thiên phú của ta là ẩn núp thiên phú, nói cách khác, ta có thể phát hiện một vài thứ ẩn núp kỹ năng hoặc là thuộc tính, bất quá thiên phú của ta mới cấp một, phát hiện bí mật, đoán chừng cũng là sơ cấp nhất a."

"Đúng là nhìn không thấy thiên phú của ngươi, ta mới vừa rồi không có chú ý, không nghĩ tới Tam ca thiên phú lại thần kỳ như thế: ẩn núp thiên phú!" Nhạc Băng cho dù là thiên tài, nhưng nàng cũng chỉ là tiểu cô nương, nghe Nhạc Dương đồng học bá láp mấy câu nàng liền tin.

"Ân, nhưng ngươi ngàn vạn lần không nên cùng người khác nói, nếu không dễ dàng dẫn đến người ta đổ kỵ." Nhạc Dương đồng học là người khiêm tốn, tâm nguyện lớn nhất của hắn là muộn thanh phát đại tài a!

"Tam ca, mới vừa rồi ngươi nói thực hệ thứ hoa trừ phun độc, cấm rễ, phân cây ở ngoài, vẫn còn thực thi cùng bào tử, hai loại này là cái gì vậy?" Nhạc Băng bây giờ đã hoàn toàn biến thành Nhạc Dương đệ tử, nàng hiện đã giải quyết xong khao khát kỹ năng phân cây, nay lại phi thường ham học hỏi muốn biết rõ hơn về hai kỹ năng còn lại.

Nhạc Dương đồng học bây giờ mới phát hiện, nguyên lai kiến thức chính mình nắm giữ thậm chí so sánh với một sinh viên tài cao bốn năm ở học viện còn nhiều hơn.

Nhạc Dương đồng học rất muốn ngẩng đầu lên trời ra sức hò hét một tiếng, chấp hai tay sau lưng, khoan thai bắt chước bước đi thầy đồ, sau đó lại nghe Nhạc Băng tiểu cô nương ngọt ngào gọi mình một tiếng Nhạc lão sư! Anh chàng xuyên qua trong nội tâm đắc ý qua đi, ý nghĩ xấu lại dâng lên.

Mặc dù Nhạc Băng tiểu cô nương này đối với hắn là tuyệt đối vô hại, nhưng đem tất cả đồ vật đều nói ra cho nàng biết, giống như luôn cảm giác mình có điểm gì là lạ. Minh sáng loáng chính là một cái vô si bại hoại, tại sao có thể đối với tiểu cô nương tốt như vậy chứ? Cho nên, Nhạc Dương đồng học quyết định đem đại bộ phận bí mật về thứ hoa đi giấu hết.

"Năng lực thực thi của thứ hoa, chính là đem thi thể động vật thôn phệ toàn bộ, có thể giúp thứ hoa chậm rãi tiến hóa. Muốn ra lệnh thứ hoa thực thi cần tâm thần hợp nhất. Ví như để thứ hoa thôn phệ một con Mao Lão Thử, trong lòng ngươi cũng phải nghĩ bản thân muốn nuốt con Mao lão thử kia." Nhạc Dương vẫn chưa nói xong, trên mặt Nhạc Băng đã hơi tái.

Ra lệnh thứ hoa thì cũng thôi đi, bản thân mình cũng phải nghĩ muốn nuốt con chuột đó? Vừa nghĩ đến đây tiểu cô nương liền thiếu chút nữa phun ra.

Thật ra, anh chàng xuyên qua này là cố ý dùng đến hình ảnh con chuột để nêu ví dụ, hơn nữa kỹ năng thực thi của thứ hoa căn bản không phải đơn giản như vậy, hắn hiện đã đem bí mật chân chính che giấu.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Hoán Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 10: Kim quan thứ hoa hoàng hậu

"Ha ha!" Nhạc Dương đồng học trong nội tâm âm thầm cười xấu xa, hẳn chỉ lấy hình ảnh nuốt sống con chuột để nêu ví dụ, bí mật chân chính của thứ hoa hẳn một chút cũng không có nói ra.

Để thứ hoa ‘nuốt chửng’ dị chủng thuộc tính sinh vật, nó căn bản sẽ không tiến hóa.

Nhưng nó có thể giúp khôi phục lượng lớn năng lượng, nhất là sau khi trường kỳ thôn phệ sinh vật nó có thể tồn trữ một lượng lớn năng lượng hình thành ‘thứ hoa quả bình’, có hình dáng như một loại trái cây giắt ở phía trên thứ hoa, tùy thời có thể bổ sung năng lượng tiêu hao cho bản thể thứ hoa. Nếu như muốn thứ hoa thôn phệ sinh vật để có thể tiến hóa, thì phải là sinh vật cùng loại thuộc tính, cấp bậc càng cao càng tốt.

Trong quá trình thôn phệ sinh vật có một điểm cấm kỵ:

Đó là nếu như vừa bắt đầu liền thôn phệ một lượng lớn sinh vật cùng loại thuộc tính, như vậy thứ hoa liền nhất định sẽ không ‘biến dị’, chỉ biết thăng cấp. Ngược lại, nếu như thứ hoa khi vừa bắt đầu thôn phệ đối tượng không phải là sinh vật đồng thuộc tính mà là thi thể con người, thì thứ hoa sẽ không thăng cấp mà chỉ biết tiến hóa ‘biến dị’!

Ở Long Đăng Đại Lục hầu như tất cả sinh vật tuyệt đại đa số đều là cấp bình thường, chỉ có số rất ít gặp một số điều kiện khác nhau mà biến dị. Sinh vật biến dị so sánh với sinh vật bình thường càng cường đại hơn.

Loại sinh vật biến dị này cũng lại càng dễ tiến hóa thành cấp bậc tinh anh, cũng chính là quái vật, thực lực cũng sẽ tăng lên một cách kinh khủng. Cùng triệu hoán bảo điển đồng dạng, mọi người đem cấp sinh vật tinh anh phân chia thành thanh đồng, bạch ngân, hoàng kim, bạch kim, kim cương năm cái đại phẩm cấp. Cấp sinh vật tinh anh mỗi một phẩm giai thực lực liền tăng vọt gấp mười lần trở lên, đừng nói bạch kim, kim cương cấp chiến thú chính là có được một con thanh đồng cấp chiến thú, đó cũng là người bình thường tha thiết ước mơ khát vọng.

"Thực thi coi như xong, thù hận chiến thú của ta không phải là thứ hoa, mà là chiến tranh thụ nhân, bình thường chẳng qua là dùng thứ hoa luyện tập điều khiển kỹ xảo thực hệ, không phải là lấy nó để chiến đấu tu luyện." Nhạc Băng lập tức khoát tay cự tuyệt, bảo nàng nuốt Mao lão thử nàng sao có thể chịu được, chỉ nghĩ thôi cũng không được!

"Thật đáng tiếc!" Nhạc Dương đồng học trong nội tâm cười trộm, hẳn biết tiểu cô nương này đối với thực thi kỹ năng không có hứng thú.

"Tam ca, ngươi không phải còn nhắc đến kỹ năng ‘bào tử’ sao?" Nhạc Băng tuyệt đối là hảo hải từ thông minh ham học hỏi, nàng cũng không giống như anh chàng xuyên qua nào đó có nhiều ý nghĩ xấu như vậy.

"Đây là khi thứ hoa lên đến cấp bốn, trở thành bá vương thứ hoa lúc này mới có kỹ năng đặc thù. Thở tiên thứ hoa tiến hóa thành cấp hai thứ hoa ăn thịt, cấp ba là thứ hoa khổng lồ, cũng không có loại năng lực bào tử này, chỉ có đạt đến cấp bốn biến thành bá vương thứ hoa, nó mới có thể tàn sát ra bào tử tiến hành ký sinh, đem bản thể chủ ký sinh sắp chết biến thành một gốc thở tiên thứ hoa. Nếu như đối tượng là người sống, như vậy bào tử sẽ trực tiếp tiến vào nội tạng người đó, hút lấy máu tươi sau đó phá thể đi ra, tiến hóa thành thứ hoa ăn thịt." Nhạc Dương vừa nói như vậy, Nhạc Băng tiểu cô nương lại càng chịu không được.

Nàng chỉ cần vừa nghĩ, một cái bào tử trôi qua đi, ở trên miệng người chui vào, sau đó nhanh chóng nuốt chửng nội tạng, lại phá thể chui ra. Một người sống đang êm đẹp, lại nhanh chóng trở thành một gốc cây xấu xí ăn thịt, chết thảm tại chỗ... Cái này... nếu thật vậy thì thật là đáng sợ!

Nhạc Băng mặc dù là một thiếu nữ thiên tài, nhưng tâm trí chỉ là một tiểu cô nương mới mười lăm tuổi, tâm linh thuần khiết, đối với cái loại máu tanh này phi thường kháng cự!

Dĩ nhiên, đây là Nhạc Dương cố ý nói như vậy.

Chỉ trên thực tế tác dụng chính của bào tử cũng không phải là dùng để giết người, ai có ngu như vậy đứng trơ ra đó nhìn bào tử ký sinh ở trên người của mình? Bào tử chủ yếu có tác dụng hủy hoại thì thể chiến thú.

Có một số chiến thú đặc thù là ngay sau khi từ vòng chuyển hóa thành cương thi, cũng có thể ở dưới điều kiện đặc thù mà phục sinh, tỷ như chiến thú thủy hệ hoặc là chiến thú hỏa hệ. Những chiến thú này tại địa điểm tràn đầy năng lượng nước hoặc là hỏa diễm, thì có thể trong lúc chủ nhân dùng kỹ năng đặc thù triệu hoán một lần nữa phục sinh.

Trong chiến đấu sẽ không cách nào ‘chiếu cố’ hết thấy được, vì vậy bào tử của thứ hoa lúc này là có thể có tác dụng lớn rồi. Nó có thể ký sinh trên thi thể động vật, đem hết thi thể biến thành thở tiên thứ hoa, phá hư chiến thú phục sinh của đối phương, như vậy liền trong lúc vô hình khiến lực chiến đấu của đối phương suy yếu hẳn.

Về phần ký sinh ở trên thân thể người sống, đây thật ra là một việc vô cùng khó khăn. Hơn nữa thay vì bào tử ký sinh, còn không bằng để bá vương thứ hoa trực tiếp đem cái người xui xẻo kia thôn phệ cho rồi, như vậy không chừng còn có thể lần nữa tiến hóa!

"Cám ơn Tam ca, thứ hoa vốn là thực hệ chiến thú rất yếu, thực hệ chiến thú vốn là chiến thú yếu, mà thứ hoa lại là yếu nhất trong đó, để luyện thành một gốc cây cấp bốn bá vương thứ hoa là vô cùng khó khăn, tốt nhất không nên loại nghĩ đến loại này nữa. Ngươi chủ yếu là tu luyện thụ hộ chiến thú của

mình thì hơn, bởi vì đó mới chính là thứ thích hợp nhất giúp người trưởng thành đấy... Cái gì? Người triệu hoán không được thủ hộ chiến thú? A...Có lẽ là do cấp bậc cùng linh khí của người chênh lệch bất đồng. Thật đáng tiếc! Nếu như Tam ca người có triệu hoán thủ hộ chiến thú, kết hợp cùng với loại thiên phú về thứ hoa kia, vậy tiền đồ của người nhất định là bất khả hạn lượng a, quá đáng tiếc!" Nhạc Băng vừa nghe Nhạc Dương đồng học nói không cách nào triệu hoán thủ hộ chiến thú, nhất thời thay hẳn cảm thấy khổ sở.

Lại nói mấy lời tốt an ủi hẳn, nói thủ hộ chiến thú nhất định là thích hợp nhất trợ giúp chủ nhân trưởng thành. Bây giờ không có thể triệu hồi ra, có lẽ là bởi vì linh khí cùng cấp bậc không đủ. Sau này tăng lên lên rồi, thì việc triệu hoán thủ hộ linh thú là không thành vấn đề.

Nhạc Băng an ủi nói loại triệu hoán nguyên tố thường là có yêu cầu đặc biệt cao, nằ ở trong học viện cũng có nghe nói qua một số ít học sinh có nguyên tố loại, lúc đầu triệu hoán không ra thủ hộ chiến thú của mình. Nàng muốn làm cho nội tâm Nhạc Dương bỏ qua tư tưởng bao bọc, nào biết thủ hộ chiến thú triệu hoán của anh chàng xuyên qua này căn bản không phải là nguyên tố loại vụn, mà là đặc thù loại ảo ảnh.

Hơn nữa, bây giờ linh khí trong cơ thể Nhạc Dương cũng không phải là không thể triệu hoán ảo ảnh! Hẳn chân chính hai ngày trước đã có thể triệu hoán ra thủ hộ chiến thú, chẳng qua là không muốn nói ra mà thôi.

"Đáng tiếc, Tam ca, thiên phú của người cùng ta tương tự, đều là không có tiền đồ thực hệ, hơn nữa còn là thứ hoa..." Nhạc Băng lắc đầu thở dài, trong ý thức của nàng thứ hoa là chiến thú yếu nhất, trong học viện chỉ dùng để làm 'giáo cụ', không có đất phát triển.

"Không sao, chỉ cần cố gắng, bất luận là cái chiến thú gì, quan chi là thứ hoa, chỉ cần sau này đạt tới cấp mười cũng sẽ trở nên rất cường đại." Nhạc Dương nhìn tiểu cô nương thay mình cảm thấy khổ sở, nhìn không được thì ngược lại an ủi nàng một câu.

Nhưng thật ra hẳn căn cứ kiến thức thanh đồng bảo điển truyền tới, tường tận một điểm, đó chính là thực hệ chiến thú mặt ngoài thoát nhìn rất yếu nhỏ, nhưng thực chất một chút cũng không kém. Tuy hiện tại không thể hơn thú hệ cùng cảm hệ! Mà thứ hoa nhìn như là một loại thực hệ yếu nhất, nhưng vừa vận ngược lại, nó có được cái tiềm lực trưởng thành khổng lồ so với thực hệ khác không có.

Nếu như từ thực hệ chiến thú chọn ra để vương thực hệ, tất cả mọi người đều tỏ ra xem thường thứ hoa. Thì vào ba ngàn năm trước, có một vị được xưng là 'Thứ Hoa tiên tử' cường giả, đem một gốc thứ hoa tiến hóa tới cực điểm, biến thành tựa hồ cùng nhân loại giống nhau như đúc 'kim quan thứ hoa hoàng hậu'.

Tại trận chiến chống lại Ma Uyên xâm lấn Long Đăng Đại Lục, vị Thứ Hoa tiên tử này, cùng nàng thứ hoa hoàng hậu liên thủ giết chết ba vị Huyết Ngục Ma vương, hơn nữa thôn phệ hơn năm ngàn ác quỷ quân đoàn. Nàng còn tạo ra biến hóa vô hạn, khiến toàn thể Ma Uyên sinh con ác mộng, mà ngay cả kẻ được xưng là chiến trường vô địch địa ngục Hắc Long Vương, nhìn thấy nàng cũng nhanh chóng rút lui, phòng thủ mà không chiến.

Vị Thứ Hoa tiên tử này, năm đó là nhân loại duy nhất có thể một mình chống cự cùng tru diệt Ma Uyên xâm lấn. Tiếc nuôi chính là, người yêu của nàng chết trận, Thứ Hoa tiên tử cô độc tự vẫn chết vì tình. Đời sau, không một ai có thể hiểu được bí mật này của thứ hoa.

Vô số cường giả từng nếm thử, nhưng cũng không có người có thể làm cho thứ hoa biến dị tiến hóa thành thần thú cấp 'hình người thần thú', cuối cùng, mọi người bắt đầu dần dần tha nghiến cứu thứ hoa. Thú hệ cùng cảm hệ, hai loại này là chiến thú tại lúc đầu đạt được ưu thế khổng lồ, nên nhanh chóng quật khởi, về sau được mọi người hoan nghênh. Ba ngàn năm qua đi, thực hệ thứ hoa sớm bị người quên lãng nó từng là 'hình người thần thú' kinh khủng nhất, mà nay lại lưu lạc trở thành chiến thú yếu nhất, thậm chí biến thành công cụ dạy học trong học viện.

"Ân, là một võ giả phải không ngừng vươn lên, kiên trì bền bỉ, Tam ca, cảm ơn người!" Nhạc Băng gật đầu, lễ phép tựa như học sinh tiểu học hướng Nhạc Dương khẽ cúi người: "Tam ca, hôm nay ta đi về trước, ngày mai quay lại luyện tập!"

Nhìn theo bóng lưng tiểu cô nương dần khuất, Nhạc Dương đồng học lầm bầm: "Nếu thế nhân cũng không xem trọng thứ hoa, ta đây liền bồi dưỡng một cái kim quan thứ hoa hoàng hậu đi!"

Bạn đang đọc truyện *Triệu Hoán Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Bạch kiểm bảo bối

Lại một thời gian trôi qua, trọng phụ nữ nhân Nhạc Lăng vẫn chưa về, chỉ cho một người làm trở về.

Theo người hầu này nói lại, Nhạc Gia Thành bảo đang náo nhiệt, khắp nơi giăng đèn kết hoa, khách mời chật cả nhà.

Nguyên nhân là do Nhạc Linh tiểu nhi tử của Nhạc Phong, gần sáu tuổi, cũng đã thành công khế ước bảo điển, hiện tại ba trong bốn Đại tông phái dẫn theo đệ tử đã đến bái thiếp, thậm chí nghĩ thu hẳn vào cửa. Đông Hải Thủy Tinh Cung, Nam Lĩnh Phiêu Miểu Tông, Tây Ngục Sư Tử Tháp, Bắc Nguyệt Linh Tiên Các,... Hoàng Thượng hoàng hậu đều cũng cho người đến chúc mừng, trong triều chúng thần đại tướng tập trung hơn phân nửa. Nhạc gia toàn tộc cao thấp bần xã giao, mà ngày cả Nhạc Lăng cũng muốn lưu lại hồ trợ.

Về phần Thú Linh khai trí đan, Nhạc gia lão gia tử đã chuyển tặng cho Nhạc Phong làm lễ vật.

"Nếu tiểu Cửu hần bị đông, nam, tây ba Đại tông phái nhìn trúng, gia gia cùng Nhị bá như thế nào không phải người đến cho chúng ta biết?" Hắc y Nhạc Băng nghe xong, sắc mặt hơi tái nhợt, nàng tuy niên kỷ không lớn, nhưng cũng đã có thể minh bạch một ít nhân tình thế thái rồi.

"Không sao, chỉ là tiệc rượu mà thôi, không đi không sao, chỉ cần chúng ta gia Tam Nhi về sau có tiền đồ là được." Mỹ phu nhân vành mắt ửng đỏ. Hiện tại trong tộc rõ ràng là khinh thị mình Tứ Phòng, nhưng nàng cũng không sinh khí. Thậm chí dốc hết toàn bộ gia sản cầu mua Thú Linh Khải Trí đan bị vỡ lẽ nửa đường đoạt mất, trong nội tâm nàng cũng không thấy phiền não.

Bởi vì, nàng cảm thấy, mình đã đã nhận được thứ đồ vật khát vọng nhất, này chính là Tam Nhi của mình cuối cùng cũng đã khế ước bảo điển thành công. Chỉ cần là khế ước thành công, tương lai tất có hy vọng, còn bốn lão gia có mời mình dự họp vui mừng tiệc rượu hay không nàng căn bản không để ý tới. Tuy nhiên, phần này khinh thị làm cho nàng có chút ủy khuất, có chút khổ sở.

". . ." Nhạc Dương trong nội tâm rất kinh ngạc, hần biết rõ, sáu tuổi khế ước bảo điển, tại Long Đăng Đại Lục này có ý nghĩa như thế nào?

Nếu như lấy học sinh đến ví von, thành công khế ước bảo điển chẳng khác nào một học sinh đầu kỳ thi Đại Học đạt điểm cao, thi đậu rồi liền được Harvard Cambridge danh giá tuyển vào, tương lai nếu như không có việc gì ngoài ý muốn nhất định sẽ rất có tiền đồ.

Bên trong Long Đăng Đại Lục hết 99% thanh niên tài tuấn không cách nào khế ước được, chỉ có số ít thiên tài được ông trời ưu ái mới có cơ hội thành công. Hơn nữa tuyệt đại đa số người thành công khế ước được bảo điển đều là sau mười lăm tuổi mới thành công.

Nếu là so sánh, chẳng khác nào đáng lý ra sau mười lăm tuổi mới thi kỳ thi Đại Học thành công, hiện tại Nhạc Phong kia mới sáu tuổi liền đậu kỳ thi Đại Học, vậy thật là. . . là một thần đồng thiên tài rồi! Khó trách toàn tộc cuồng hoan (chè chén say sưa), Hoàng thất đến thăm, Tứ Tông đến viếng. Đương nhiên Nhạc Dương đồng học không hăm mộ đối phương, hần cũng tính tưởng mình cũng có cái gì, có được Song Từ Tinh Thiên phú, nắm giữ kim quan Hoa Gai hoàng hậu thăng cấp bí mật, đồng thời thủ hộ chiến thú là triệu hoán thời gian dài tới mười ngày.

Quan trọng nhất là, Nhạc Dương là Long Đăng Đại Lục cường giả trong võ giả đỉnh cao mới bắt đầu tu luyện tiên thiên công pháp, Tiên Thiên phá thể Vô Hình Kiếm Khí. Chỉ cần hần luyện thành tăng thứ nhất, như vậy thì có thể chân chính bước vào Tiên Thiên chi cảnh rồi.

Tại Long Đăng Đại Lục, cường giả cấp bảy nếu có thánh thú thần thú tương trợ cũng có thể bắt đầu giao thiệp với Tiên Thiên chi cảnh, nhưng chỉ có bát cấp cường giả trở lên mới dám nói bọn hần là chân chính Tiên Thiên cường giả. Này, thế gian chân chính Tiên Thiên cường giả, lại có bao nhiêu a? Như loại thực lực đó có thể bao quát thiên hạ thương sinh như Lão đầu tử, thế gian căn bản không có mấy cái, cho dù có cũng là lão bất tử mấy trăm tuổi. .

Nếu nói về một phương diện khác, thì toàn tộc cuồng hoan (*chè chén say sưa) kia, Hoàng thất đến thăm, Tứ Tông đến viếng, thiên tài Nhạc Phong sáu tuổi liền đậu kỳ thi Đại Học này, thì Nhạc Dương đồng học căn bản là không có tham gia kỳ thi Đại Học nào, cũng không có học Harvard Cambridge mà là trực tiếp tốt nghiệp, vừa lên đến liền trực tiếp ra sức học hành lấy bằng Thạc sĩ!

"Tứ phu nhân, Tứ lão gia vận may không tốt lắm, lúc thay Tam thiếu gia rút thăm ra chiến thú, chỉ rút thăm được cái này." Đến truyền lời lão bộc mang một ít bất an, quỳ trên mặt đất trước khấu đầu mấy cái, hai tay run rẩy đem hộp gấm dâng lên.

"Ngũ Hành Khôi Lỗi Thử? Cái này. . . cái này quá khi dễ người rồi, loại này Ngũ Hành Khôi Lỗi Thử tất cả đều là loại chiến thú cấp một đặc thù, ngoại trừ dò đường, chẳng có tác dụng gì, hơn nữa một khế ước liền là năm con, lãng phí số trang bảo điển. Trong tộc thượng đẳng Khôi Lỗi chiến thú vô số, có cấp ba Thanh Đồng Chiến Lang, có cấp bốn Bạch Ngân Chiến Hổ, gia gia cho chúng ta cái này làm gì vậy? Cái này có phải hay không Đại bá cùng Nhị bá gởi trả quý? Dựa vào cái gì lại để cho Tam ca nhận lấy cái này?" Hắc y Nhạc Băng nhận lấy cầm lên xem xét, sắc mặt trở nên càng tái nhợt, thanh âm bén nhọn đề cao, phi thường tức giận.

"Băng Nhi, không cho phép đối với trưởng bối vô lễ!" Mỹ phu nhân quát khẽ một tiếng.

Xoay qu hướng Nhạc Dương dịu dàng nói: "Tam Nhi, chiến thú này nếu không được, thì chúng ta không cần khế ước, trong lòng không thể oán trách, thân là Nhạc gia tử tôn, vô luận trưởng bối ban cho cái gì đều là phúc phận bản thân, tích phúc hậu đức, không mượn ngoại lực, không ngừng vươn lên, đây mới là bổn phận làm người của chúng ta."

Hắc y Nhạc Băng cúi đầu, nàng vẫn cảm thấy tộc nhân đối với nhà mình không công bình, trong lòng không khỏi cảm thấy ủy khuất.

Khi Nhạc Dương vừa tiếp nhận hộp gấm, trong đầu bỗng xuất hiện một tia tin tức kỳ dị: 'nguồn nước và dòng sông', đem lại cho hần một cảm ngộ lớn.

Ngũ Hành Khôi Lỗi Thử là do sáu trăm năm trước một trong Nhạc gia phục hưng tam kiệt quý tài Nhạc Công tạo ra. Nhạc gia bởi vì thương thuật chiến kỹ bí tịch mất đi hơn phân nửa, đời sau không bằng đời trước, gia tộc dần dần xuống dốc, đúng lúc ấy ba vị ngưu nhân ra đời, chấn hưng Nhạc gia, hậu bối gọi bọn họ là 'phục hưng tam kiệt'. Nhờ bọn họ nghịch chuyển số phận, một lần nữa đem Nhạc gia trở thành một trong tứ đại gia tộc không thể lay động. Trong đó, lấy quý tài Nhạc Công phát minh đặc thù loại Khôi Lỗi hệ chiến thú nổi tiếng nhất thiên hạ.

Ngoại giới có thể không biết Nhạc gia thương thuật, không biết đời đời tương truyền 'Đại Địa Chi Hùng' cường hóa loại chiến thú, cũng không biết chỉ có lịch đại gia chủ mới có thể tập được 'Vũ Mục binh pháp'. Nhưng nhất định biết rõ Nhạc gia là thế gia tông sư về Khôi Lỗi chiến thú. Vô luận là dong binh, võ sĩ, thợ rèn, thương nhân thậm chí trong binh sĩ tầng dưới của quân đội, đều vô cùng tôn kính vị quý tài Nhạc Công này. Vì vậy, quý tài Nhạc Công phát minh nhiều đến mấy trăm loại Khôi Lỗi hệ chiến thú, có thể để cho bọn họ lựa chọn, sử dụng cũng rất nhẹ nhàng, vô là trong sinh hoạt, hay trong chiến đấu đều mang lại tiện lợi cực lớn.

Vị quý tài Nhạc Công này, được Hoàng thất tôn làm 'Quý Phủ Thần Công' một trong 2 thánh có đại diện cung phụng, trong dân gian càng xem hần là tổ sư gia của Khôi Lỗi hệ chiến thú. Một nhân vật kiệt xuất như thế nhưng lại phát minh ra Ngũ Hành Khôi Lỗi Thử, bị xem là thứ vô dụng khiến tộc nhân nghĩ mãi mà chẳng thông.

Vị quý tài này cơ thể vốn yếu nhược nhiều bệnh lại vất vả lâu ngày thành tật, tuổi đang còn trẻ nhưng lao lực quá độ mà mất đột ngột tại cung điện Khôi Lỗi, chưa kịp để lại cho hậu thế một quyển Khôi lỗi bảo điển, giải thích về các loại khôi lỗi chiến thú. Cũng để lại cho nhân thế một nan đề khó giải vì sao lúc sinh tiền vị quý tài này lại cực kỳ yêu thích Ngũ Hành Khôi Lỗi Thử ‘vô dụng’ này.

Tộc nhân đời sau cũng không dám phỏng đoán lung tung, chỉ nghĩ cái này là một trong các tác phẩm đầu tay do quý tài lúc chưa thành danh chế tạo, nên bản thân mới có tình cảm đặc biệt như vậy.

Suốt sáu trăm năm qua, không người nào nguyện ý tiếp nhận khôi lỗi không có tác dụng lại siêu chiếm danh ngạch trong bảo điển triệu hoán Ngũ Hành Khôi Lỗi Thử này. Cho tới hôm nay bị Tứ thúc Nhạc Lăng bắt hạnh rút trứng, rơi vào trong tay Nhạc Dương.

"Cái gọi là trưởng bối ban thưởng, không dám từ! Ngũ Hành Khôi Lỗi Thử chiến thú này ta nhận cảm ơn Tứ thúc, cũng cảm ơn Tứ nương đã dạy bảo!" Nhạc Dương đồng học ngoài mặt giả trang một bộ dáng háo hải tử, hần nếu không phải sớm dùng tuệ nhân độ thám biết Ngũ Hành Khôi Lỗi Thử này là bảo bối, bảo hần chịu nhận mới là lạ! Hiện tại, loại bảo bối này cầu mà không được, tiện tay rút thăm lại có, hần đương nhiên âm thầm cao hứng.

"Tổ tông có linh, nhất định Tam Nhi tiền đồ vô lượng." mỹ phụ nhân thấy Nhạc Dương đồng học khéo léo như thế trong lòng thực vui mừng, liền tiếp gật đầu, khen ngợi không ngớt.

"Tam ca, tuyệt đối không nên khế ước, Ngũ Hành Khôi Lỗi Thử mặt ngoài là đồng dạng triệu hoán thú, nhưng một khi khế ước thành công, thì có Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ năm cái, chiếm đi năm triệu hoán danh ngạch, Thanh Đồng bảo điển sơ giai chỉ có mười trang, người đã dùng ba trang, thậm chí còn có Hoa Gai vô dụng kia, nay lại dùng mất năm khối, thì bảo điển chỉ còn lại có hai trang không gian. Hãy nghe ta nói, Tam ca, đây nhất định là những người khác cố ý an bài... bọn họ sợ người xoay người thành công, sợ chúng ta Tứ Phòng ngày sau tranh quyền, Ngũ Hành Khôi Lỗi Thử này ngàn vạn lần không thể khế ước a!" Hắc y Nhạc Băng sốt ruột lôi kéo hai tay Nhạc Dương, không để hần khế ước loại Ngũ Hành Khôi Lỗi Thử này.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Hoán Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Ngũ Hành Tim Kim Thử

"Băng nhi người ở đó nói những nói cùi gì đó? Cái gì tranh quyền không tranh quyền, chúng ta là người một nhà, nên đoàn kết một lòng, chung sống hòa thuận." Mỹ phụ nhân tròn mắt nhìn nữ nhi một cái. Nàng cũng sợ Nhạc Dương không biết nặng nhẹ, hoặc là bị tức giận thật sự khế ước Ngũ Hành Khôi Lỗi thử này

Đi đến bên cạnh Nhạc Dương, ngọc thủ vỗ nhẹ lên bả vai hần: "Tam nhi, trước giữ đi, chúng ta nhận lấy từ từ nghiên cứu, chờ hiểu rõ tác dụng, sau này khế ước cũng không muộn. Trung thúc, mời trở lại hồi Đại lão gia, tứ phòng cùng Tam nhi cảm kích gia tộc ân tứ, ngày sau Tam nhi có tiền đồ, nhất định tận tâm hồi báo, không phụ gia tộc tận lực bồi dưỡng."

Nghe mỹ phụ nhân nói, người hầu Trung thúc cúi đầu dạ dạ xác nhận, vừa cung kính hai tay dâng lên một tờ ngân phiếu mà vàng. Đây là thông lệ của Nhạc gia, mỗi lần có hậu bối thành công khế ước bảo điển sẽ phụ trợ cho một ít kị ngân gọi là bồi dưỡng phụ trợ. Một tờ ngân phiếu này Nhạc Dương có thể tại bất kỳ tiền trang nào thuộc khắp lãnh thổ đều có thể đổi lấy trăm kim tệ. Trăm kim tệ cũng không phải một số tiền nhỏ.

Có tiền thu, Nhạc Dương đồng học tự nhiên không khách khí, đưa tay nhận lấy. Nhạc Băng tiểu cô nương vừa nhìn, trong nội tâm lại có điểm bất bình. Nàng biết ngoài mặt người đều là một trăm kim tệ, trên thực tế đại phòng hai người bên kia khế ước thành công, đều có một trăm năm mươi kim tệ, thậm chí hai trăm kim tệ, đến mình cũng có một trăm hai mươi, bây giờ đến phiên Tam ca, hần thế nào chỉ có giữ gốc một trăm kim tệ? Nay, rõ ràng chính là xem thường người sao!

"Thất muội đừng nóng giận, có thể có một trăm kim tệ là được rồi." Nhạc Dương cảm giác mình không phải là bị kịch nam kia, đồ giả mạo cũng có tiền thu đã rất tốt!

Về phần Nhạc gia tộc nhân như thế khinh thị mỹ phụ nhân, không xem trọng con cháu thiện lương hiền tuệ như vậy là một chuyện khác, sau khi hần có thực lực nhất định sẽ đưa mỹ phụ nhân trở về nội đường Nhạc gia khiến cho những người kia sáng mắt ra, phải ngăn đầu mà ngưỡng mộ nàng có như thế mới không phụ tâm tình nàng đối tốt với mình. Mặc dù mình không phải là bị kịch nam kia, nhưng trên thực tế mình đã và đang hưởng thụ toàn bộ thương yêu từ nàng. Tuy mặt ngoài không nói, nhưng Nhạc trong nội tâm Dương nhưng liền có chút tính toán vì nàng.

Sau khi lão bộc Trung thúc rời đi, Nhạc Băng liên tục dặn dò Nhạc Dương ngàn vạn lần không nên khế ước, đó là lãng phí bảo điển.

Nhạc Dương mặt ngoài gật đầu đáp ứng, nhưng trong nội tâm lại âm thầm buồn cười.

Quý tài Nhạc Công phát minh Ngũ Hành Khôi Lỗi Thử, đương thời là thiên tài phát minh giỏi nhất về chế tạo bảo bối khôi lỗi thú, tại sao có thể là rác rưởi đây? Hơn nữa Ngũ Hành Khôi Lỗi Thử là có thể hợp năm làm một, cùng tồn tại trong một tờ, chẳng qua là hậu nhân không biết bí mật này của Ngũ Hành Khôi Lỗi Thử triệu hoán thú mới có thể đem bọn họ chia làm năm cái độc a. Hủy đi chia làm năm cái để khế ước, hành động ngu xuẩn như vậy cũng làm được quá là buồn cười!

Trên thực tế Ngũ Hành Khôi Lỗi Thử cũng không phải là tên gọi của loại chiến thú này. Nó nguyên danh gọi là ‘Ngũ Hành Tim Kim Thử’, đối với các loại khoáng thạch, năng lượng vật phẩm, cơ quan bấy rập, kết giới,... đều có chức năng siêu cường dò xét ra.

Ví như nói ở đây có mỏ vàng trong phạm vi trăm trượng, bọn họ một người cũng biết. Lại ví như nói đây có bảo tàng hoặc là thần khí bị quên lãng, bọn họ cũng có thể lập tức phát hiện... Quan trọng nhất là, Ngũ Hành Tim Kim Thử này có thể áp dụng cho bất kỳ địa hình nào, thế gian bất kỳ địa hình địa mạo nào cũng có thể bị kim, mộc, thủy, hỏa, thổ này nắm loại thuộc tính Ngũ Hành của Tim Kim Thử thích ứng.

Bất kể là liệt điểm ngất trời Hỏa Diễm chi hà, hay là băng hàn thấu xương Băng Phong chi cốc, Ngũ Hành Tim Kim Thử đều có một tiểu cơ giới thử thuộc tính phù hợp, hành động vô cùng tự nhiên. Đồng thời, bởi vì bọn họ đều là cấp một khôi lỗi thú, bản thân hoàn toàn không có lực chiến đấu, cũng không có sinh mệnh lực, cho dù tiến vào địa bàn của cường đại chiến thú, bọn họ cũng sẽ không bị công kích. Có thể nói, đây là năm cái tập hợp dò xét cùng tâm bảo mang lại cho ta một thân bảo bối! Trong chiến đấu bọn họ có thể phát hiện trên chiến trường có ẩn nấp cơ quan hay bấy rập cùng kết giới hay không.

Nếu như không phải cường hãn như vậy, quý tài Nhạc Công liệu có đối với chúng yêu tha thiết sao?

Nhạc Dương thờ dài, hậu bối không biết đây là bảo bối, lại xem bọn họ trở rác rưởi suốt mất trăm năm qua... nói ra thật là tức cười! Dĩ nhiên, Nhạc Dương đồng học biết bí mật này cũng sẽ không đem nói ra, chẳng qua là mỉm cười gật đầu, cho biết mình sẽ không khế ước Ngũ Hành Tim Kim Thử này.

Chờ Nhạc Băng cùng mỹ phụ rời đi, hần lập tức đem Ngũ Hành Tim Kim Thử khế ước, một trận kim quang chớp động, năm tia sáng lung linh năm màu khác nhau đại diện cho năm tiểu cơ giới xuất hiện trên trang thứ tư của bảo điển. Trung tâm là một đồ án huyền ảo xoay tròn giao hội năm loại thuộc tính Ngũ Hành kim, mộc, thủy, hỏa, thổ. Bên ngoài là năm tiểu cơ giới thử màu sắc không đồng nhất, tinh xảo khả ái đang nối đuôi nhau tạo thành một vòng tròn.

"Được rồi, nhìn thử xem nơi này có hay không chôn bảo bối?" Nhạc Dương triệu hoán một lần duy nhất phát hiện cả năm tiểu cơ giới thử cũng có thể đồng thời triệu hồi ra không bị số lượng hạn chế.

Kim quang chớp động, năm tiểu cơ giới thử vừa xuất hiện, ngũ thái bảo thạch dùng làm mắt nhỏ lập tức phát sáng. Bọn họ hết thảy chạy về phía cùng một vị trí, xèo xèo rung động.

Trong bảo điển trang thứ tư hiện lên một nhóm văn tự: phát hiện Kim Tử, số lượng rất ít, phát hiện Ngọc Thạch loại năng lượng vật phẩm, năng lượng trữ lượng không lồ...

Nhạc Dương cao hứng một bước nhảy ba thước.

Hần vẫn hoài nghi tên bi kịch nam tự sát kia vẫn còn di vật, bởi vì bi kịch nam trong phòng không có có bất kỳ kim tiền nào. Bi kịch nam nhảy xuống sông tự sát, hần cũng không thể nào mang tất cả tiền tài đi tự sát chứ? Tuyệt đối có di vật, nhưng Nhạc Dương không biết tên kia đem đồ cất giấu ở địa phương nào, tìm nửa tháng cũng tìm không được. Bấy giờ tốt rồi, Ngũ Hành Tim Kim Thử vừa động liền đem địa phương nọ tìm được rồi. Càng làm cho Nhạc Dương vui mừng chính là, bọn họ còn có thể phán đoán số lượng mơ hồ đối với vật phẩm...

Có năm vật nhỏ này, như vậy ngày sau hành trình tâm bảo của mình sẽ thuận lợi hơn rất nhiều!

Nhạc Dương đem địa phương nọ đào ra phát hiện có chôn một cái rương bằng gỗ đào bên trong là toàn bộ ‘di sản’ của bi kịch nam nhân kia.

Kim tệ mười lăm mai, đồng bạc sáu mươi hai, đồng tiền dùng một cái túi da nhỏ chứa, đoán chừng mấy trăm đồng trở lên. Trừ món món đồ chơi trẻ con làm bằng mộc, hai bộ y phục của bi kịch nam và nhật ký ra còn có một sợi dây chuyền bằng ngọc thạch màu đen tuyền.

Nếu như không phải là Ngũ Hành Tim Kim Thử đoán được dây chuyền Ngọc Thạch này chứa lượng lớn năng lượng khổng lồ, Nhạc Dương cũng không dám xác nhận dây chuyền này vậy mà thật là bảo bối.

Nhạc Dương phát hiện mình có thiên phú tuệ nhãn, nhưng cũng không cách nào khám phá ra dây chuyền này có gì bí ẩn.

"Đây là bảo bối cha mẹ bi kịch nam lưu cho con, đáng tiếc bọn họ chết sớm, không kịp nói cho bi kịch nam, cho nên bi kịch nam không biết đây là bảo bối, còn xem nó là rác rưởi cùng món đồ chơi, y phục để chung một chỗ. Được rồi, bây giờ là của ta!" Nhạc Dương đồng học đang lo không có có cái gì có thể chứng minh mình là bi kịch nam, bây giờ có hắc ngọc dây chuyền này có công dụng cực lớn, vì vậy lập tức mang trên cổ. Kim tệ thu lại, món đồ chơi cùng y phục những thứ kia như cũ cất vào rương gỗ, chôn trở về chỗ cũ.

Mở ra nhật ký do song thân bi kịch nam lưu lại. Bên ngoài đây chỉ là một bản nhật ký thường nhật bình thường, nhưng Nhạc Dương dùng tuệ nhãn có thể phát hiện, hai bản nhật ký này không có đơn giản như vậy. Bọn họ có lẽ đã dùng ẩn hình được thủy, hoặc là bí pháp nào đó ghi chép lại một số đồ trọng yếu. Đáng tiếc Nhạc Dương tuệ nhãn cấp bậc còn thấp, không cách nào khám phá rõ ràng.

"Cám ơn hai lão, ta sẽ thật tốt quý trọng lao động thành quả của các người!" Vô si Nhạc Dương đồng học đem hai bản sách thu vào trong ngực áo, hần thật đúng là biến mình thành bi kịch nam. Sau khi tiếp thu di sản của bi kịch nam lưu lại tâm tình Nhạc Dương đặc biệt sáng khoái. Lúc ngủ cũng nở một nụ cười ngọt ngào. Đang say ngủ trong mộng đẹp bất ngờ kiếm linh ngự ty nhớ thương nhiều ngày cũng không thấy lại thành linh xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Hoán Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 13: Mục tiêu, tiên thiên chi cảnh

Kiểm linh ngự tỷ xuất hiện, lâu rồi không được gặp khiến Nhạc Dương kinh hỷ vạn phần, lại có cảm giác như không thật.

Nàng yếu chuyển mềm mại tựa như cây cỏ, bàn tay bé nhỏ cầm lấy sợi dây chuyền bằng hắc ngọc trên cổ hần tựa hồ có chút tò mò nghiên cứu... Không đợi Nhạc Dương đồng học kịp nhào tới ôm lấy bắp đùi kiểm linh ngự tỷ gọi một tiếng lão bà, nàng liền thoáng cái biến mất không thấy bóng dáng đâu nữa.

Sau khi Nhạc Dương đồng học nhặt lại hắc ngọc dây chuyền, hần kinh ngạc phát hiện bên trong nó cất giữ một loại năng lượng khổng lồ tựa hồ như một hồ nước mênh mông.

Nhất thời kích động một phát nhảy ra xa ba thước, hần phỏng đoán liệu có phải hay không là kiểm linh ngự tỷ giúp mình giải khai phong ấn trên hắc ngọc dây chuyền này?

Có dây chuyền hắc ngọc, Nhạc Dương đồng học trong mộng lúc luyện công làm chơi ăn thật, hần mang hắc ngọc dây chuyền bên mình không những hấp thu được đại lượng thiên địa linh khí, đồng thời hắc ngọc dây chuyền còn có thể hút lấy một lượng lớn linh khí đem cất giữ bên trong nó biến thành một loại năng lượng thuần khiết.

Một lần đi vào giấc mộng, hấp thu năng lượng linh khí so với trước kia nhiều hơn không chỉ gấp mười lần.

Bất tri bất giác kinh mạch thứ hai, thủ thiếu âm tâm kinh đã được đã thông. Nhạc Dương bước đầu phỏng đoán cứ theo tốc độ như vậy không cần đến một tháng hần là có thể toàn bộ đã thông mười hai cái kinh mạch toàn thân, luyện thành tiên thiên phá thể vô ảnh kiếm khí tầng thứ nhất, chân chính tiến vào tiên thiên chi cảnh!-truxinh-

Nhạc Dương đồng học tỉnh lại hần phát hiện có một việc kỳ quái. Đó là khi hần cầm lấy hắc ngọc dây chuyền trên cổ lên nhìn lại phát hiện vật này vẫn như cũ, so với lúc bình thường không có điểm gì đặc biệt cả, bề ngoài vẫn là mang một màu đen tuyền, hoàn toàn không giống như trong mộng, cũng không cảm giác được cái hồ năng lượng thuần khiết mênh mông kia... Chẳng lẽ phải ở trong mộng mới có thể hấp thu năng lượng của nó? Hay là nó ẩn núp phong ấn, chỉ khi ở trong không gian của kiểm linh ngự tỷ phong ấn nọ mới mất đi hiệu lực?

Vật này không ngờ lại thần bí như thế, người bình thường căn bản là nhìn không thấu, lại không có phương pháp lợi dụng, cha mẹ của bi kịch nam kia tại sao lại đem nó lưu lại cho hần a? Chẳng lẽ ở trong hai bản nhật ký kia có ghi lại chi tiết cụ thể về nó?

Cái hắc ngọc dây chuyền này rốt cuộc là bảo bối gì? Tác dụng chính của nó là làm cái gì a?

Đối với cái hắc ngọc dây chuyền này Nhạc Dương thật là trăm mối vẫn không có cách giải.

Bất quá dựa theo phương thức suy nghĩ của Nhạc Dương đồng học, nếu đã nghĩ không ra thì không nghĩ nữa, dù sao chuyện tình phát sinh ở trên người hần nghĩ không ra thật sự là quá nhiều, giờ thêm một cái cũng không là gì.

Thời gian, từng ngày từng ngày trôi qua.

Nhạc Dương cảm giác bản thân mình không có chuyển biến gì quá lớn, nhưng ở trong mắt mỹ phụ nhân cùng Nhạc Băng thì lại khác, hần mỗi ngày đều là có biến hóa hơn trước.

Lúc đầu khi hấp thu năng lượng trong hắc ngọc dây chuyền, Nhạc Dương cảm nhận được thần thái vô cùng sáng khoái, cả người đều đầy tràn kính nhi dùng không hết. Các nàng còn tưởng rằng là bởi vì Nhạc Dương khế ước bảo điển thành công, tâm tình vui vẻ cho nên tinh thần đặc biệt tốt. Không quá mấy ngày, Nhạc Dương bắt đầu thay da, đầu tiên là hai tay, sau đó là hai chân cùng thân thể, cuối cùng là bộ mặt, toàn bộ tầng da bong ra từng mảng một. Sau khi thay da, da dẻ hần trơn bóng như ngọc, nhìn qua cùng làn da trắng nõn của Nhạc Băng tiểu cô nương không sai biệt lắm, thậm chí còn có một loại khỏe mạnh quang huy thần thái.

Hai mắt Nhạc Dương cũng ngày càng trở nên tuệ quang nội liễm, ẩn thiểm như sao.

Nếu không phải cả ngày gặp nhau, mỹ phụ nhân sợ rằng không dám tin tưởng đây là Tam nhi nhà mình, trước sau chưa đầy nửa tháng hần đã có biến hóa kinh người như thế.

"Tam nhi, ngươi không có sinh bệnh chứ? Hay là nghỉ ngơi mấy ngày đi a, ta sợ ngươi luyện công quá gấp thân thể sẽ không chịu nổi. Cứ tiếp tục như vậy không một chết sao?" Mỹ phụ nhân nhìn Nhạc Dương hai tay mới thay da, còn tưởng rằng hần ngã bệnh, hoặc giả là do luyện công quá độ, thân thể tiêu hao năng lượng quá mức sinh ra phản ứng. Sau này khi thấy hần thay da xong cả người rực rỡ hần lên, giống như thoát thai hoá cốt, mới hơi an tâm một chút, ý thức được việc này có thể không phải là chuyện xấu.

"Không có chuyện gì, không có chuyện gì..." Nhạc Dương biết đây là phản ứng bình thường khi bước vào tiên thiên chi cảnh.

Thông qua việc hấp thu lượng lớn năng lượng thuần khiết từ hắc ngọc dây chuyền, hần đã nhanh chóng luyện thành tiên thiên phá thể vô ảnh kiếm khí tầng

thứ nhất, nói cách khác chính là chân chính bước vào tiên thiên chi cảnh. Cho nên, mới có loại phản ứng thoát thai hoá cốt dịch căn tẩy tủy này, tựa như là thân thể được hồi sinh vậy.

Thân thể thay da, thần thái sáng láng, những dị tượng xuất hiện trên thân thể mặt ngoài này, mỹ phụ nhân cùng Nhạc Băng các nàng mỗi ngày đều có thể thấy được.

Nhưng thân thể Nhạc Dương ngày càng trở nên cường tráng, trở nên hữu lực, trở nên hoàn mỹ, thì các nàng là nhìn không thấy.

Hơn nữa, thân thể cùng cơ bắp Nhạc Dương cũng không có khỏe đẹp cân đối giống như mấy vị quán quân thể hình với cơ bắp, cơ bụng cuộn cuộn (cái này em chém ^_^), chẳng qua là càng trở nên hợp lý cùng hoàn mỹ. Bây giờ, ngực của hắn có chút hơi hơi vạm vỡ, cơ bụng rắn chắc, toàn thân không có một chút thịt dư nào. Tứ chi vẫn như cũ, thon dài, chỉ là lực lượng không ngừng gia tăng, càng trở nên mạnh mẽ. Khi Nhạc Dương tắm rửa có thể tự mình kiểm nghiệm, hẳn sau khi luyện tiên thiên phá thể vô ảnh kiếm khí mỗi một ngày thân thể đều có biến hóa. Mỗi một ngày so với ngày trước lại càng thêm hoàn mỹ. -Truxinh-

Có được lực lượng khổng lồ, cũng không biến thành kẻ cơ bắp cuộn cuộn, loại biến hóa này khiến Nhạc Dương không quá ngạc nhiên, bởi vì kiếm linh ngự tỷ vốn thân hình nhỏ nhắn, ngực thủ thon dài nhỏ bé lại có lực lượng có thể được hủy thiên diệt địa, mình đồng dạng tu luyện tiên thiên phá thể vô ảnh kiếm khí, không lý nào lại thay đổi thành kẻ cơ bắp? Vì vậy hắn như hiện tại cũng rất bình thường.

Tiên thiên phá thể vô ảnh kiếm khí là tiên thiên công pháp, hoàn toàn không cùng chiến kỹ thể thuật của đông binh (lính đánh thuê) đồng dạng

Nhạc Dương mỗi ngày đều là kinh hỷ, mỗi ngày đều không ngừng tăng lên thực lực bản thân.

Chẳng qua là tiểu tử này tự mình âm thầm vui mừng, cũng không nói ra bí mật của hắn cho mỹ phụ nhân các nàng biết.

Thời gian trôi qua thật nhanh, mới đó đã qua một tháng, chờ mười hai cái kinh mạch được đã thông suốt. Nhạc Dương sắp luyện thành tiên thiên phá thể vô ảnh kiếm khí tầng thứ nhất, chỉ cần lại đem mười hai cái kinh mạch liên kết chung một chỗ, như vậy là có thể luyện thành tầng thứ nhất, lập tức có thể chân chính bước vào tiên thiên chi cảnh điều mà toàn bộ cường giả tại Long Đằng Đại Lục tha thiết ước mơ.

Nếu đổi thành thiên tài của Long Đằng Đại Lục, để có thể bước thứ nhất trở thành tiên thiên cường giả, chỉ sợ cần cả trăm năm thời gian mới có thể chân chính bước vào tiên thiên.

Lúc này Nhạc Dương vừa đến đây lại trực tiếp tu luyện tiên thiên phá thể vô ảnh kiếm khí, mà thời gian hắn sử dụng trước sau chưa đầy ba tháng, cũng đã nửa bước bước vào tiên thiên, đây là điều tất cả tiên thiên cường giả trăm năm tu luyện mơ ước... Bởi vậy có thể thấy được, tiên thiên phá thể vô ảnh kiếm khí là công pháp tu luyện bậc nào thần kỳ!

Nếu như muốn nêu một cái ví dụ, thì chính là đã vượt qua chiến kỹ cao cấp Nhạc gia thương thuật của Long Đằng Đại Lục. Nhạc Dương bây giờ tựa như một sinh viên tốt nghiệp đại học nhìn học sinh tiểu học cầm sách giáo khoa, mà loại sách giáo khoa lớp bốn lớp năm này đối với hắn phi thường đơn giản. Nếu so với chiến kỹ thể thuật của đông binh thì lại càng không đáng nhắc, loại chiến kỹ thể thuật của đông binh không khác nào sách giáo khoa dành cho mẫu giáo cả. Nhạc Dương phỏng đoán coi như là tiên thiên công pháp của Long Đằng Đại Lục nếu không bị thất truyền mà nói, chỉ sợ cũng chỉ là cấp trung học cơ sở hoặc là trung học phổ thông mà thôi, cùng mình tu luyện tiên thiên phá thể vô ảnh kiếm khí là không thể nào đánh đồng.

Bây giờ, Nhạc Dương bỗng nhiên đối với kiếm linh ngự tỷ có chút tò mò, nàng rốt cuộc là ai? Nếu như đem nàng so sánh với cường giả của thế giới này, như vậy nàng chính là tồn tại ở cái gì cấp bậc gì a?

"Tam ca, ngày mai ta phải quay lại thượng kinh tha gia cuộc thi của học viện, về phương diện nòng cốt của triệu hoán thuật ngươi đã nắm giữ được không tệ, sang năm trực tiếp báo tên đăng ký học viện năm thứ hai là không có vấn đề. Tam ca, điều ta bây giờ tiếc nuối nhất là ngươi chưa triệu hồi được thú hộ chiến thú 'vụ', cần phải cố gắng đề thăng thú hộ chiến thú a, đây mới chính là điều trọng yếu nhất. Ta đi rồi, ngươi không nên cứ chỉ lo luyện triệu hoán thú hoa, mà hãy lấy tiền đi ra bên ngoài mua một chiến thú tốt một chút, tốt nhất là thú loại hoặc là cầm loại chẳng hạn như Phong Lang, Hỏa Sư cùng Lôi Ưng, Kim Chuồn,.... Ai, nếu như viên thú linh khải trí đan kia không bị Nhị bá đoạt đi cho tiểu cửu nó, tin tưởng Tam ca nhất định có thể triệu hồi ra thú hộ chiến thú của mình... Bọn họ cứ như vậy khi dễ chúng ta, sang năm gia tộc đối chiến ta nhất định sẽ không nương tay, chắc chắn phải đem bọn họ dạy dỗ một trận, nếu không gia gia cùng các vị trưởng lão trong tộc sẽ mãi coi thường tứ phòng chúng ta..." Nhạc Băng trước khi đi, liên tục dặn dò Nhạc Dương.

Trong đáy lòng của nàng, đối với Nhạc Dương cảm thấy vô cùng lý tiếc, bởi vì nàng cảm thấy hắn cùng mình giống nhau, đều là thiên tài bị gia tộc khinh thị.

Tư tưởng trọng nam khinh nữ ở Long Đằng Đại Lục rất nặng, hơn nữa nàng thế nhưng chưa kịp gả đã biến thành một tiểu quả phụ, làm cho nàng trước kia không dám kháng nghị, nhưng bây giờ Tam ca liền là tương lai trong nhà mình, hẳn nếu là củi mục thì cũng thôi đi, nhưng đáng này hắn rõ ràng là một thiên tài lại bị gia tộc như thế khinh thị, chịu đủ loại bất công, vì vậy mà trong nội tâm nàng rất oán hận tộc nhân Nhạc gia, những người luôn khinh thị tứ phòng nhà mình. -truxinh-

Nhạc Dương không nói gì chỉ đưa tay khẽ xoa đỉnh đầu Băng.

Hắn biết chuyện thú hộ chiến thú của mình không phải là 'vụ', mà là 'ảo ảnh' sợ rằng mình đời này cũng triệu hoán không ra vụ a. Bất quá, nếu so sánh 'ảo ảnh' với 'vụ' thì 'ảo ảnh' càng tốt hơn gấp mười lần.

Thời gian triệu hoán cái bóng dài đến mười ngày, nói cách khác mình có thể triệu hoán mười cái bóng chồng lên hợp với thân thể mình vậy thực lực không phải đại tăng? Là tăng lên 500% a... Hơn nữa mình sắp luyện thành tiên thiên chi cảnh, chiến lực đến cùng sẽ tăng lên tới trình độ nào, thì vẫn là

một vấn đề khó mà tưởng tượng a!

Sau khi Nhạc Băng rời đi Nhạc Dương cũng không nóng nảy chạy đi ra bên ngoài mua cái gì mà Phong Lang, Hòa Sư, Lôi Ưng, Kim Chuẩn,... chiến thú gì đó.

Trong mắt hắn, thổ tiên thứ hoa so với Phong Lang, Hòa Sư cường đại hơn nhiều.

Bây giờ, việc tối trọng yếu nhất chính là luyện thành tiên thiên phá thể vô ảnh kiếm khí tầng thứ nhất, hiện chỉ còn một bước cuối cùng là có thể vào tiên thiên chi cảnh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Hoán Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Oanh động, ẩn tung, thần bí

Chỉ cần tiên thiên phá thể vô ảnh kiếm khí tầng thứ nhất luyện thành, vậy thì đại biểu hắn chân chính bước vào tiên thiên chi cảnh.

Cái khác không dám nói, Nhạc Dương đoán chừng trong cái Bạch Thạch thành nhỏ bé này hắn tuyệt đối là có thể đi ngang a! (cái này ý là thực lực hắn hiện rất không tồi muốn đi ngang đi dọc gì không ai có thể ngăn cản ý)

Cho dù là linh khí của mình chưa đầy, phá thể vô ảnh kiếm khí phóng ra không được bao nhiêu kiếm, nhưng dù sao tiên thiên chi cảnh kiếm khí, một kiếm có thể khiến đối thủ mất mạng. Căn cứ kiến thức thanh đồng bảo điển truyền thụ, trừ phi là cường giả đạt tới cấp sáu 'tông chủ' trở lên, thì không một ai dám cùng tiên thiên cường giả công kích, huống chi chỉ cần tùy ý một kích, khí lực tiên thiên cường giả xuất ra cũng có thể phá hết thủy hộ thể khí kinh hoặc cường hóa thân thể của võ giả cấp thấp.-Trucxinh-

Trên thế gian trong mắt tiên thiên cường giả, từ võ giả cấp sáu trở xuống hết thảy đều là con kiến hôi, không đáng nhắc tới. Dĩ nhiên, trên thế gian cũng không còn mấy người là tiên thiên cường giả. Cho nên nếu có một vị cường giả cấp sáu tông chủ, thì đó cũng là trọng thần quốc gia, có thể là Đại tướng quân thậm chí Nguyên soái, ít nhất cũng sẽ là nhất phương lãnh chúa.

Ví như ở Bạch Thạch thành này nơi Nhạc Dương ở, cái vị Bạch Thạch thành chủ kia chính là cấp sáu sơ giai 'tiểu tông chủ'. Mà Nhạc gia gia chủ Nhạc Hải lão nhân, gia gia của bi kịch nam nhân kia chính là cấp sáu cao cấp 'đại tông chủ', cũng là Quân gia hoàng thất tử phong Bình Mã Đại Nguyên Soái. Bởi vì tuổi tác quá lớn cùng trong chiến tranh mấy lần bị thương nặng mất đi cánh tay trái và đùi phải, vừa mới cáo lão hồi hương về nhà nghỉ ngơi.

Mà vị đại bá Nhạc Sơn của bi kịch nam kia, cùng nhị bá Nhạc Lĩnh đều là Đại tướng quân cùng trọng thần trong triều, thực lực theo thứ tự là cấp sáu trung giai tông chủ cùng lục giai sơ giai tiểu tông chủ.

Chỉ có phụ thân của bi kịch nam Nhạc Khâu, là một võ giả thiên tài hiếm có tuổi còn trẻ liền vượt qua toàn tộc, tấn cấp cấp bảy 'bá vương'. Đáng tiếc cho một thiên tài võ giả như vậy liền mười lăm năm trước chết trận.

Chỉ cần Nhạc Dương luyện thành tiên thiên phá thể vô ảnh kiếm khí tầng thứ nhất, trên lý thuyết hắn đã có thể không sợ hãi bất kể một đối thủ nào từ cấp sáu trở xuống... Dĩ nhiên trong thực chiến luôn có nhiều điều ngoài ý muốn, trước mắt hắn nhiều nhất mới có thể phát ra hai đạo kiếm khí, kinh nghiệm thực chiến hoàn toàn không có, nên hắntrupwes không vội xuất quan ra ngoài mà muốn đề thăng tu vi thêm lên. Dù sao thời gian cũng còn dư dả, mình luyện lên cấp càng cao thì tánh mạng càng được bảo đảm không phải sao.

Kiểm khí thực chất là vô cùng sắc bén, có thể phá hết mọi phòng ngự, có thể miểu sát địch nhân, nhưng trước mắt linh khí chỉ đủ để phát ra hai kiếm. Nếu gặp phải cường địch vây công từ ba người trở lên thì mình...

Cho nên, Nhạc Dương đồng học quyết định mình vẫn là tạm thời không thể quá đắc ý, làm người phải biết khiêm tốn.

Mục tiêu bây giờ là luyện thành tiên thiên phá thể vô ảnh kiếm khí tầng thứ nhất, tiến vào tiên thiên chi cảnh!

Nhạc Dương biết tiên thiên chi cảnh phi thường cường đại, phi thường khủng bố, nhưng không nghĩ tới, một khi sau khi luyện thành, sẽ xuất hiện dị tượng như vậy.

Khi vừa đã thông hoàn thiện mười hai cái kinh mạch, Nhạc Dương cảm thấy linh hồn đại chấn, toàn thân tiến vào trong một loại trạng thái tuyệt đẹp khó nói lên lời. Cảm giác như cả người đang du lịch trong một biển năng lượng không chút trở ngại, tự do tiêu dao trong thiên địa, linh khí từ huyết dừng tuyền ở lòng bàn chân chạy thẳng lên huyết bách hội ở đỉnh đầu, vừa phá thể ra xông thẳng lên tận chín tầng mây, đạt tới cực cảnh, sau đó nghịch chuyển chảy ngược vào đầu, rồi chảy khắp toàn thân, lần nữa quay lại huyết dừng tuyền dưới chân rồi bắn ra xâm nhập xuống chín tầng dưới mặt đất... Cả người được thiên địa năng lượng gột rửa, đổi mới hoàn toàn chân chính thoát thai hoán cốt. Giờ phút này, Nhạc Dương không hề cảm thấy trọng lượng của thân thể nữa, ngược lại có một loại cảm giác như là mọc cánh thành tiên bay trên trời, bồng bồng, kỳ diệu, nhẹ nhàng...-trucxinh-

Thanh đồng bảo điển lại càng phát ra quang mang chói lọi, một đạo kim sắc cột sáng, phóng lên cao xông thẳng lên bầu trời đêm.

Nếu không phải do Nhạc Dương lựa chọn luyện công vào lúc đêm khuya, sợ rằng trăm dặm đồ lại không người nào không biết.

Trong giây lát lúc vừa tiến vào tiên thiên chi cảnh kia, Nhạc Dương có loại cảm giác không thật, tựa hồ mình có thể bao quát muôn dân trăm họ, nhấc tay sẽ xảy đến kinh thiên, dặm chân cũng khiến động đại địa... Bất quá, loại cảm giác này, chỉ duy trì vài giây đồng hồ.

Trong nội tâm dường như nghe được thiên âm kêu gọi, Nhạc Dương phát hiện thân thể mình hiện tràn đầy linh khí, trong cơ thể như có cái sinh mạng thần bí nào đó điên cuồng hút lấy hút để năng lượng, cuối cùng nhịn không được đầu 'oanh' một tiếng hôn mê bất tỉnh. Trước lúc hôn mê, hắn có một loại ảo giác tựa hồ nhìn thấy một đôi thất thái lờ lờ Kim Phụng Hoàng ở trước mặt.

Thần trí hắn lâm vào mê mang, thanh đồng bảo điển phát ra hướng kim sắc quang trụ trong bầu trời đêm, nhanh chóng thu nhỏ lại rồi biến mất

Kim sắc quang trụ cuối cùng hoàn toàn biến mất, thanh đồng bảo điển cũng vô thanh vô thức bay tới bên cạnh Nhạc Dương. Mở ra trang đầu như cũ không thay đổi.

Chẳng qua là, ở cấp một sơ giai 'tân thủ học đồ' xưng hào phía sau nhiều hơn hai cái ám kim sắc, đề hai chữ: 'tiên thiên.'

Nhạc Dương đồng học ngủ rất say, nhưng là cả Đại Hạ quốc đều oanh động.

Mà ngay cả hoàng đế Quân Vô Ưu cũng trong chấn tỉnh lại, đồng thời cùng lúc đó quốc sư còn đang mặc đồ ngủ cùng hai vị hộ quốc Chiến Thần đã ở ngự thư phòng chờ hắn. Một tin tức khiến Đại Hạ quốc hoàng đế vui mừng không thể tin vào lỗ tai mình...

Đại Hạ quốc dân gian xuất hiện một vị tiên thiên cường giả! Hơn nữa, kim sắc quang trụ của vị tiên thiên cường giả này xa xa so với những tiên thiên cường giả khác càng thêm kinh người, kim sắc quang trụ thẳng lên thiên không, ngoại vi trăm dặm cũng có thể nhìn thấy. Căn cứ Thông Thiên Tháp Tiên Thiên Tinh Trụ cường giả ghi chép lại, đây là vị tiên thiên cường giả thứ tám mươi một tại Đại Hạ quốc, cũng là hiện nay cùng với những vị còn sống sót, vị thứ bảy...

"Bệ hạ, thật đáng tiếc, đây là một vị cường giả không có bất kỳ ghi chép nào ở dân gian, rất có thể là một ẩn sĩ trong núi rừng, chúng ta trước mắt còn không biết bất cứ tin tức gì về hắn." Quốc sư luyến tiếc lắc đầu nói.

"Chẳng lẽ trên Thông Thiên Tháp Tiên Thiên Tinh Trụ cũng không có bất kỳ tin tức tài liệu nào về hắn sao?" Hoàng đế Quân Vô Ưu cảm thấy vô cùng rối rắm, lên tiếng hỏi.

"Ân, bệ hạ, vị tiên thiên cường giả này có năng lực ẩn nấp tin tức... Trên thiên tinh trụ chỉ có ghi chép một vài thông tin cơ bản như: nhan loại, giới tính nam... mà ngay cả số tuổi cũng không có. Về phần môn phái cùng công pháp, chiến thuật những thứ này một mực không rõ ràng lắm, chúng ta đoán chừng, đây là một vị tiên thiên cường giả trời sinh liền có được năng lực ẩn nấp thực lực bản thân, cho nên trên thiên tinh trụ không cách nào cho thấy tin tức của hắn."

"Kim sắc quang trụ kia xuất hiện địa phương nào? Ai đã nhận ra trước tiên? Đây là cơ hội cho nước ta tăng cường thực lực cùng thiên hạ quật khởi, phải mau đem hắn tìm ra!" Hoàng đế Quân Vô Ưu sắp phát điên, quốc gia xuất hiện một vị tiên thiên, hết lần này tới lần khác không biết hắn là ai, dặt dặt là muốn chết a!

"Dựa vào manh mối về thiên phú, có thể đoán được địa điểm là ở phía Đông Nam thuộc Vân Vụ Đại Sơn, phạm vi có thể là bao gồm Bạch Thạch, Hồng Lâm, Hắc Nham ba thành này, rất khó phán đoán chuẩn xác vị trí cụ thể. Bất quá, tiên thiên cường giả ra đời xuất hiện kim sắc quang trụ gây nên động tĩnh lớn như vậy, nhất định sẽ có người nhìn thấy, chúng ta chỉ cần treo giải thưởng trọng kim, tinh tế điều tra, tìm hiểu nguồn gốc, mới có thể tìm được vị kia tiên thiên cường giả kia." Quốc sư lấy hoàng kim bảo điển mở ra bản đồ Đại Hạ quốc, bên trên có một điểm sáng kim sắc, tựa như sao Kim lóe ra trong Vân vụ Sơn. Chờ hắn đem bản đồ mở rộng gấp đôi, điểm sáng kim sắc sao Kim thể nhưng thoáng cái biến mất.-truxinh-

Hai vị hộ quốc Chiến Thần cho rằng, đây không phải là do quốc sư tra manh mối thiên phú chưa đủ, mà là đối phương có năng lực thiên phú ẩn tung, hơn nữa ẩn tung năng lực lại rất mạnh!

Hoàng đế Quân Vô Ưu cùng quốc sư và hai vị hộ quốc Chiến Thần ở ngự thư phòng thương nghị cả đêm, cuối cùng quyết định hương lĩnh đánh thuê, sát thủ cùng đạo tặc tam đại công hội treo giải thưởng một ngàn kim hoàng, tìm kiếm tiên thiên cường giả, cho dù chỉ là cung cấp thông tin về việc nhìn thấy kim sắc quang trụ xuất hiện chuẩn xác ở chỗ nào, cũng có thể đạt được năm đến mười mai kim tệ trọng thưởng.

Đồng thời, tam đại thành chủ, lãnh chúa các nơi cùng với các vị gia chủ, trước tiên được hoàng thất thông báo hỏi thăm, tiên thiên cường giả có hay không xuất hiện ở chỗ bọn họ, trong thành hoặc là người trong gia tộc?

Đến khi Nhạc Dương tỉnh ngủ, thì chẳng những các thế lực lớn trong Đại Hạ quốc, mà ngay cả bốn Đại tông phái cũng kinh động.

Dân gian xuất hiện tiên thiên cường giả, đây là ý tứ hàm xúc gì a?

Đây là một vị không dựa vào bốn Đại tông phái cũng không dựa vào các đại gia tộc, thậm chí không cần hoàng thất ủng hộ, có thể tự động tu luyện đạt tới tiên thiên chi cảnh cao nhân! Thông Thiên Tháp Tiên Thiên Tinh Trụ, bốn Đại tông phái đồng thời phái đặc sứ đi trước, xem xét biểu hiện tư chất cùng tư liệu... Một trong bốn Đại tông phái, Bắc Nguyệt Linh Tiên Các-Minh Tâm tông chủ dùng thiên phú mất thần nổi tiếng thiên hạ, nằng nết nói một câu khiến toàn thể thế nhân khiếp sợ.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Hoán Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15: Trọng kim treo giải thưởng

"Thông qua tâm nhãn ta có thể thấy đây là một người thanh niên, hấn cao lắm cũng không lớn hơn ba mươi, hấn ẩn núp trong bóng đêm không có biện pháp nhìn ra chân diện, chỉ có thể thấy được tinh quang trong mắt hấn. Ta không cách nào nhìn thấu hấn, tựa hồ có một Thánh Linh vô cùng cường đại đang bảo vệ hấn." Minh Tâm tông chủ vừa nói, khiến tất cả cường giả trên thế gian chấn động, không dám tin vào tai mình.

Nếu như nói vị tiên thiên cường giả này đã đạt tới cực cảnh, phản lão hoàn đồng, bốn năm trăm tuổi nhìn qua giống như hai mươi mấy, cái này là tuyệt đối có khả năng a. Nhưng nếu như nói người ấy chưa đầy ba mươi tuổi là một người thanh niên, liền đã đạt đến tiên thiên chi cảnh điều này cũng thật quá khó tin đi...

Tiểu tử này rốt cuộc đã ăn được tiên đan linh dược gì? Chưa đến ba mươi liền đạt được tiên thiên, chờ hấn chân chính trưởng thành chẳng phải không gì là không thể đối với hấn sao? Coi như là bốn Đại tông phái có vô số linh dược phục dụng đi chẳng nữa, lại có thánh thú, thần thú tương trợ muốn tu luyện đạt tới tiên thiên chi cảnh cũng cần đến gần trăm năm, so với hấn thì tiểu tử này tốc độ tu luyện cũng quá khoa trương đi? Rốt cuộc là hấn tu luyện bằng phương pháp gì?

Trong lúc nhất thời tất cả cường giả đều dâng lên một loại khát cầu, hy vọng có thể mau sớm tìm ra vị tiên thiên cường giả người trẻ tuổi kia, nhận được từ đôi phương phương pháp tu luyện cấp tốc trở thành tiên thiên.

Đối với hết thảy những cái này Nhạc Dương đồng học không biết gì cả, hoàn toàn không biết mình đã làm cho cả Đại Hạ quốc một trận chấn động lớn.

Lính đánh thuê, sát thủ cùng bọn đạo tặc điên cuồng lật tung từng tấc đất, ngõ ngách dù là nhỏ nhất ở Bạch Thạch thành, Hồng Lâm thành cùng Hắc Nham thành. Mấy người này đều đồng loạt như nhau cảm thấy vô cùng hối hận tại sao lúc đó mình lại nằm ngủ mất? Không cần biết có là nửa đêm hay không, vì sao không thức vào lúc ấy, dù là đứng lên đi tiểu cũng được, chỉ cần nhìn thấy kim sắc quang trụ liền có năm mươi kim tệ phần thưởng trong tay a, đây là cái dạng trọng thưởng gì chứ? Thật là!

Săn giết một con cấp ba Thiểm Điện Báo, da lông nếu hoàn hảo không tổn hao gì, như vậy nhiều nhất chỉ có thể kiếm được sáu mươi mai đồng bạc, chưa đầy một kim.

Nếu như may mắn đó là một Thiểm Điện Báo biến dị có được ma tinh thì cũng chỉ trị giá có năm kim tệ.

Nhưng là để săn giết một con biến dị thiểm điện báo như vậy cần ít nhất một đại đoàn đội lính đánh thuê trăm người trở lên, số lượng ít hơn chỉ sợ nửa cộng lông cũng không sờ được, thậm chí có là có thể tử vong a...

Năm mươi kim tệ tiền thưởng, đó là giết chết mười con thiểm điện báo biến dị a, tổng giá trị khỏi phải nói nhiều đến mức độ nào a.

Bây giờ, chỉ cần có thể liếc mắt nhìn thấy kim sắc quang trụ của tiên thiên cường giả xuất hiện chính xác tại địa phương nào liền lập tức có trong tay năm mươi kim tệ. Tiền trên trời rơi xuống như thế lại chỉ vì chút mê ngủ liền vụt mất, thử hỏi xem bọn người lính đánh thuê có thể không đâm ngực dậm chân hối hận không kịp hay sao?

Điều kỳ quái nhất chính là thông báo treo thưởng ra đã lâu nhưng đến nay vẫn không có người nào tại Bạch Thạch thành nhìn thấy kim sắc quang trụ xuất hiện tại tiểu viện nơi Nhạc Dương ở cả. Dĩ nhiên là có không ít kẻ tham tiền báo tin láo, nhưng dưới con mắt tinh tường cùng mãnh mẽ thiên phú tại nơi quốc sư, hấn có thể dễ dàng nhận ra thật giả. Vì vậy trong con phần nộ lập tức đem đám người hám tiền báo tin giả kia biến thành ngu độn hết!- Trucxinh-

Nhạc Dương đồng học vẫn như thường lệ chăm chăm chỉ chỉ tu luyện, ngày thường chân không bước ra khỏi nhà, hoàn toàn không biết bên ngoài vì mình gây lên một hồi ầm ĩ gay gắt như vậy.

Hắn mỗi ngày hầu như đều bồi tiểu nha đầu chơi trò chơi, đường đường một người tiên thiên cường giả lại để tiểu nha đầu cười ở trên cổ làm' kị giác mã'.

Ban ngày, không phải là gục trên mặt đất cùng tiểu nha đầu đếm kiến, thì chính là cùng nàng cùng nhau đuổi theo bắt chuồn chuồn đỏ, có khi còn dạy tiểu tử dựng thẳng ngón tay giữa nói là biện pháp triệu hoán cường đại 'cua đồng' cùng '*** (fuck your mom)',... tóm lại là huyễn người không biết mệt. (= =!! Ặc pò chân anh này lun!)

'*** (fuck your mom) cùng cua đồng thần thú, những thứ này quá cường đại, nhớ kỹ, không thể đối với người mình triệu hoán, chỉ dùng đối với địch nhân hoặc là người xấu mới thôi! Hiểu chưa? Đúng rồi, nhớ kỹ đem ngón giữa dựng thẳng lên rồi nói '***(fuck your mom)'. Cua đồng cùng '***(fuck your mom) đều thích loại triệu hoán ra dấu tay thế này... Đúng đúng, nói '*** (fuck your mom) như thế... được rồi, âm thanh tuy có chút bập bẹ nhưng cũng có thể... Không hổ là thanh âm tiểu la ly a!' (= =! Em ngất!!---trucxinh-)

Nếu để cho các tiên thiên cường giả khác nhìn thấy cái dạng này của Nhạc Dương đồng học nhà ta, đoán chừng sẽ lập tức đồng loạt cầm đầu té trên mặt đất hết.

Mỹ phụ nhân bình thường thỉnh thoảng cũng quở trách hần vài câu, nói hần không đứng đắn. Nhưng nhìn hần như thể sùng nịch tiểu nha đầu, trong nội tâm cũng vui mừng.

Tu thành tiên thiên phá thể vô ảnh kiếm khí tầng thứ nhất, Nhạc Dương bây giờ đã chân chân chính chính bước vào tiên thiên chi cảnh. Bây giờ, mục tiêu của hần là tầng thứ hai! Muốn luyện thành tầng thứ hai, cũng không giống như tầng thứ nhất dễ dàng như vậy.

Tiên thiên phá thể vô ảnh kiếm khí tầng thứ hai, không chỉ phải dùng chân khí đã thông hết thủy một trăm lẻ tám đại huyệt toàn thân, còn phải đem hai mạch nhâm đốc cùng lúc liên kết với mười hai cái kinh mạch đã đã thông trước đó. Lại để cho kinh mạch toàn thân kết hợp thành một thể thống nhất, không trở ngại, không có phân cách. Một khi luyện thành tầng thứ hai, Nhạc Dương trừ công lực đại tăng tiến ra, còn có thể tùy ý phát ra kiếm khí, địch nhân nếu là dựa vào tự thân phản ứng tuyệt đối không thể chống đỡ được với uy lực công kích kinh khủng đó.

So sánh với trước kia, trước mắt Nhạc Dương đã có được công lực tầng thứ nhất, đã có được chiến lực không tề, luyện tầng thứ hai không cần phải ở trong nhà đóng cửa tu luyện nữa, mà có thể lớn mật đi ra ngoài xông xáo một chút trau dồi kinh nghiệm. Hoàn toàn có thể vừa tu luyện vừa trong chiến đấu tìm kiếm cơ hội đột phá. -truxinh-

Hơn nữa hần vẫn còn có năng lượng từ hắc ngọc dây chuyền để hấp thu, tu thành tầng thứ hai đó là chuyện sớm hay muộn mà thôi, trong nội tâm Nhạc Dương cũng không nóng nảy.

Chẳng qua là khi vừa tiếp xúc tầng thứ hai trong đầu liền mới vừa xuất hiện một chiến kỹ tuyệt diệu vô song, khiến hần giống như nhặt được chí bảo vội vàng luyện tập. Dù sao, cho dù có được công lực cường đại lại không có chiến kỹ tốt hỗ trợ, cuối cùng có thể phát huy được bao nhiêu chiến lực thì còn phải xem xét lại

Một tháng trôi qua, ban ngày thỉnh thoảng ôm tiểu nha đầu đi ra ngoài dạo chơi một chút, cố gắng tìm hiểu thêm về phong thổ cùng hoàn cảnh địa lý ở Long Đăng Đại Lục, mà buổi tối thì Nhạc Dương đồng học liên lao vào liều mạng khổ luyện chiến kỹ tầng thứ hai, cuối cùng đem ‘huyền diệu tam thức’ của tiên thiên phá thể vô ảnh kiếm khí tầng thứ hai học xong. Tối hôm đó, trong nội tâm hần âm thầm kích động không thôi, quyết định đi ra ngoài đăng kí thân phận lính đánh thuê, sau đó tìm đối thủ để rèn luyện thực chiến nhân đó thông hiểu đạo lý ‘huyền diệu tam thức’ một cách hoàn mỹ nhất.

Bây giờ Nhạc Dương đồng học có thể nói là lòng tin mười phần.

Từ sau khi chính thức bước vào tiên thiên chi cảnh, phá thể vô ảnh kiếm khí của Nhạc Dương đã có thể phát ra ba kiếm, dùng đối phó với chiến kỹ của lính đánh thuê là tuyệt không thành vấn đề.

Quần áo không dám nói, chỉ cần là địch nhân từ cấp sáu trở xuống, một đấu một, Nhạc Dương đồng học tin tưởng là tuyệt đối bất khả chiến bại! Hơn nữa cho dù không cần dùng đến phá thể vô ảnh kiếm khí, chỉ cần ‘huyền diệu tam thức’ cũng đủ miêu sát đối phó hết thủy địch nhân. Thậm chí lui một vạn bước, không cần huyền diệu tam thức, Nhạc Dương dùng Nhạc gia thương thuật mới lĩnh ngộ ra cũng có thể đánh một mảng lớn lính đánh thuê nằm úp sấp.

Nhạc gia thương thuật, mặc dù trong mắt Nhạc Dương chỉ có thể coi là ‘kỹ thuật đánh nhau của học sinh tiểu học’, nhưng so với bọn lính đánh thuê tu luyện ‘kỹ thuật đánh nhau nhà trẻ’ cũng muốn tốt hơn nhiều lắm.

Đáng tiếc phần Nhạc gia thương thuật bị kịch nam có được không phải là bản đầy đủ, chỉ có lục thức đầu tiên. Nhạc gia thương thuật vốn chính là không trọn vẹn, ở ngàn năm trước, bộ phận bí tịch tinh hoa nhất liền bị mất, hơn nữa trong tộc chỉ giữ lại có ba cái gọi là bí kỹ bất truyền, chỉ có đạt tới cảnh giới hậu bối cấp bốn ‘hào kiệt’ mới có thể học tập. Bằng không, Nhạc Dương đối với cái Nhạc gia thương thuật này đã đánh giá cao một chút rồi!

Hần bây giờ học được ‘huyền diệu tam thức’ có cấp bậc cao như vậy, nếu như đánh không thắng kỹ thuật đánh nhau nhà trẻ của lính đánh thuê kia, quả thực Nhạc Dương đồng học có thể giống như bị kịch nam nhảy xuống sông tự sát luôn cho rồi.

Tối hôm đó, Nhạc Dương không như bình thường hảo hảo tu luyện trong phòng, mà là len lén leo tường đi ra ngoài, đi tới công hội lính đánh thuê trong thành.

Sau khi đi tới công hội lính đánh thuê, khi hần nhìn thấy hoành bảng treo giải thưởng vô cùng bắt mắt, Nhạc Dương đồng học lúc này mới kinh ngạc phát hiện hóa ra chính mình hiện đã biến thành danh nhân nổi tiếng khắp cả nước. Được hoàng thất treo thưởng trọng kim tìm kiếm. ...

Bạn đang đọc truyện *Triệu Hoán Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Điều kiện kén vợ: ngực bự mông tròn

Nhìn thấy một ngàn kim tiền thưởng kia, Nhạc Dương đồng học thiếu chút nữa liền đem mình tố cáo!(= =)

Bất quá ‘cây có mọc thành rừng, gió vẫn thổi bật rễ’ đạo lý này cho dù không hiểu, cũng nghe người ta nói nhiều lắm, Nhạc Dương không cảm thấy bây giờ nói ra thân thể mình chính là vị tiên thiên cường giả ẩn sĩ kia là chuyện tốt. Hoàng thất dĩ nhiên cao hứng, có tiên thiên cường giả gia nhập, thực lực của một nước tăng cường, nhưng hai nước còn lại thì thế nào. Bọn họ còn không thừa dịp mình vẫn chưa kịp trưởng thành trở thành cường giả đỉnh

phong, liền một phát thủ tiêu mới là lạ à... Minh còn trẻ như vậy liền là tiên thiên cường giả, vừa không phục dụng qua linh dược, càng không có thần thú, kẻ ngu cũng có thể nghĩ ra được mà mình tu luyện tiên thiên công pháp khủng bố, cũng khó tránh được những tiên thiên cường giả khác không sinh lòng mơ ước.-truxinh-

Cho nên nói, trước khi có thể đủ thực lực đứng ở đầu sóng ngọn gió tuyệt không thể bại lộ thân phận, cần phải làm người khiêm tốn một chút, âm thầm làm việc mưu toan phát đại tài mới là tốt nhất.

Nhạc Dương đồng học cười nhẹ một tiếng, kéo khăn đen che mặt lại cẩn thận, sau đó nghênh ngang đi vào công hội lính đánh thuê.

Trong căn phòng hội tụ một lượng lớn lính đánh thuê, nhưng không ai biết cái tiểu tử che mặt vừa tiến vào này chính là cái vị tiên thiên cường giả mà khắp thế giới đang tìm kiếm, kẻ nào uống rượu vẫn uống rượu, ai bài bạc như cũ bài bạc.

Nhìn trang phục trên người Nhạc Dương ai cũng nghĩ là một tiểu đạo tặc mới xuất đạo .

Mọi người trừ cẩn thận đem túi tiền xem chừng một chút, liền không có gì đáng giá chú ý!

"Xin hỏi dễ đăng kí trở thành một vị lính đánh thuê(dong binh) cần thủ tục gì?" Nhạc Dương đồng học ở công hội lính đánh thuê mặt ngoài rất có lễ phép, càng có lễ phép, chứng minh thực lực càng kém, cũng càng dễ dàng bị khinh thị. Nhạc Dương đồng học hy vọng toàn bộ người trên thế giới đều cho rằng mình là một người yếu, như vậy mới có thể mưu toan phát đại tài, cho nên hắn giả nai tự biến mình thành bộ dạng ‘ta là một nhợc giả, xin không nên khi dễ ta’. - Truxinh-

"Giao tiền, điền sơ yếu lý lịch, ngươi có tiền có thể mua một quả 'Dong binh huy chương' mỗi lần hoàn thành tốt công việc, nó có thể đem điểm ngươi hoàn thành nhiệm vụ tích lũy lại, tự động đăng cấp dong binh của ngươi sẽ theo điểm tích lũy mà tăng lên, được tăng thêm mười đồng bạc." Nhạc Dương không nghĩ đến tiếp tân trong dong binh công hội lại là mỹ nữ ngực lớn a, chỉ có một lão đầu hói đầu đầu lính.

"Ta...ta không biết chữ, ngươi có thể giúp ta điền hay không? Ta...ta ra một cái đồng bạc." Nhạc Dương dĩ nhiên biết chữ, nhưng hắn sợ người khác nhận ra bút tích.

Long Đăng Đại Lục cường giả, thiên phú gì cũng đều có.

Nếu như xuất hiện một người có thể thông qua phân biệt bút tích là có thể phán đoán thân phận cường nhân, vậy chẳng phải mình sẽ bị lộ?

Dùng chút tiền để lão đầu này điền hộ sơ ra không phải càng thêm an toàn sao? Dù sao những thứ này cũng không trọng yếu, chỉ cần có thể ở dong binh công hội nhận một số nhiệm vụ là được.

Lão đầu thấy Nhạc Dương nói vậy liền giả trò ma cũ bắt nạt ma mới, càng nhận định Nhạc Dương chim non mới xuất đại, mời người điền dùm lý lịch lại cũng chịu ra một đồng bạc? Một bạc bằng một trăm đồng tiền đi! Tiểu tử này như thế xem tiền không phải là tiền, hẳn không phải là coi tiền như rác đấy chứ? Lập tức cũng không cùng Nhạc Dương khách khí, hừ lạnh một tiếng: "Ta có thể giúp ngươi điền, bắt quá cần ba đồng bạc."

Trong nội tâm Nhạc Dương đồng học cực độ khinh bỉ lão đầu tham tiền này, bắt quá ngoài mặt phát ra biểu tình chột dạ: "Ba? Như thế thì nhiều lắm... hai đồng bạc đi...ta ra hai đồng, xin giúp đỡ chút a, giúp ta điền lý lịch đi?"

Trong phòng, bọn lính đánh thuê thấy lão đầu từ khi dễ tân binh thì lập tức cười lên ha hả.

Khi dễ tân binh, đây chính là truyền thống tốt đẹp của dong binh công hội a!

Lúc này, ở cửa xuất hiện một vị đạo tặc vóc người thon gầy khuôn mặt che bằng vải đen chỉ để lộ đôi quang mâu lấp lánh từ từ đi tới, chộp lấy giấy bút trong tay Nhạc Dương, khẽ quát nói: "Ngươi bỏ ra hai đồng bạc mời người điền lý lịch dùm? Đầu ngươi để lừa đá à? Hắn là nhân viên ở đây, vốn là có nghĩa vụ giúp ngươi không biết chữ điền lý lịch! Ngươi đúng là đồ đàn, như vậy cũng muốn làm đạo tặc? Sớm mưu toan cùng vì vậy mà chết đói! Nói, tên gọi là gì?"-truxinh-

"Ngươi giúp ta điền? Cảm ơn ngươi, huynh đệ, thật cảm ơn ngươi!" Nhạc Dương đồng học giả bộ vô hạn cảm kích, đưa tay ra định ôm đối phương.

"Dừng, nếu không ta đem ngươi một cước đá ra cửa... Ngu ngốc, nói, ngươi tên gì?" Vừa nghe hắn gọi hai chữ ‘huynh đệ’, đạo tặc nọ lập tức giận trừng Nhạc Dương một cái.

"Ta gọi là Thái Thân Thần." Nhạc Dương cảm thấy thật đáng tiếc xuất thủ quá chậm, không ôm được đối phương. Hắn giả vờ nhìn nhầm đối phương thành nam nhân, đạo tặc nọ vừa xuất hiện đã mang theo một mùi thơm đặc biệt dễ chịu, cùng mùi thơm xử nữ trong truyền thuyết không sai biệt lắm. Nhạc Dương đồng học mặt ngoài bất động thanh sắc, nhưng phía dưới địa phương nào đó đã sớm cứng ngắt.

"Thái Thân Thần? Đây là cái tên kỳ quái gì? Ta nghe nói qua!" Đạo tặc nọ khẽ nhăn mày.

"Đó là tên của một người lùn! Thái Thân đối với bọn họ vô cùng thấp bé, còn là một sự thất bại, bị đối thủ đã bại sau đó còn bị đối thủ ném vào địa ngục..." Nhạc Dương đồng học giải thích.

"Vậy tại sao ngươi lại lấy nó làm tên của mình?" Đạo tặc nọ rất thông minh, ý thức được có chút không đúng, cảm thấy kỳ quái hỏi ngược lại.

Nhạc Dương đồng học nếu lại để vị ‘huynh đệ’ này hỏi nữa, thì hắn cũng không phải là xuyên qua nam nhân a. Trong mắt mang theo ý cười, giả bộ hăng

hái nói: "Chính là bởi vì Thái Thân Thần là một tên lùn thất bại cho nên ta muốn đem tên hán nhớ kỹ, nhắc nhở mình sau này không nên trở thành đồng dạng với loại người thất bại ấy!"

"..." Đạo tặc nọ nghe thế thì không khỏi im lặng nhìn nhìn Nhạc Dương, nếu quả thật là như vậy trong lòng nhớ kỹ là được rồi còn lấy tên ấy để gọi mình làm chi a?

Bất quá, cái tên Thái Thân Thần này nghe ra sao cứ thấy có điểm gì là lạ.

Đạo tặc nọ nhìn Nhạc Dương cười đến như tên trộm, hừ nhẹ một tiếng, đặt bút viết viết thay hán điền tên họ, giới tính, nghề nghiệp, lại hỏi: "Người năm nay mấy tuổi?"

Nhạc Dương đồng học đưa tay lên đếm đếm, nghiêm trang hồi đáp: "Hai trăm tuổi, nhưng đến nay chưa lập gia đình,... Ta kén vợ điều kiện không cao, bạn gái chỉ cần dung mạo như thiên tiên, hơn nửa ngực lớn, eo mảnh, mông tròn là được."

Vừa nghe hán nói như vậy cả phòng lính đánh thuê đồng loạt phun rọu.

Tiểu tử này là phát bệnh tương tư sao?

Nghe đâu trong truyền thuyết có con cóc muốn ăn thịt thiên nga đoán chừng là nói tiểu tử này a!

Đạo tặc nọ cũng đồng dạng tròn trắng mắt nhìn hán: "Người sao không nói con gái là phải ngực lớn mông tròn, còn phải yêu người một vạn năm?"

Nhạc Dương đồng học gật gật gù gù nói: "Yêu ta một vạn năm đó là kỳ hạn ngắn nhất, nếu như có thể yêu mười vạn năm càng tốt, trăm vạn năm cũng không chê nhiều!"

"Yêu cái đầu người á!" Đạo tặc nọ một quyền đem Nhạc Dương đánh bay, cảm giác mình tối nay thế nào lại cùng một người điên nói chuyện, trong nội tâm không khỏi có chút buồn bực.

Nhạc Dương đồng học tâm tình cực tốt, hán đưa tay vỗ vỗ bả vai đạo tặc nọ: "Cảm ơn người, huynh đệ, người nói ra cái yêu cầu kia rất không tồi, rất trực tiếp, rất bằng phẳng, nam tử hán đại trượng phu, phải yêu oanh oanh liệt liệt như thế mới phải đạo! Bất quá, nếu như đổi thành hôn mật, thì có lẽ càng tốt hơn a! Được rồi, để khi nào ta đi tán gái sẽ đem nó ra dùng a. Lý lịch đã điền xong? Rất cảm tạ người, huynh đệ, ta mời ăn người khuya! Ta biết thành đông có tửu quán có một cô gái có bộ ngực lớn như trái bóng đá vậy, chúng ta cùng đi uống hai chén, thuận tiện đùa giỡn nàng một chút!"

"Người... bóng đá? Cái gì là bóng đá?" Đạo tặc nọ nghe Nhạc Dương nói khiến tức nghẹn không nhẹ, bất quá lại rất nhanh bị danh từ mới hấp dẫn, hiếu kỳ hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Hoán Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Phương pháp phân loại kỳ diệu

"Bóng đá a, đây là một loại danh từ riêng hình dung bộ ngực nữ nhân. Ví như một bộ ngực rất đầy đặn cân đối giống như người vậy, ừm nếu đem so sánh với người thì là... ờ, ý của ta là nói nếu như một nữ nhân mà ngực phẳng như gương thì gọi là bánh bao nhỏ, hoặc là Thái Bình công chúa,... ừm, nếu như ngực rất nhỏ giống như người vậy, có lẽ so sánh với người còn nhỏ hơn, ta là nói ngực rất nhỏ rất nhỏ, nhưng vẫn là có một chút chút gọi là trứng gà, nếu như lớn hơn nửa điểm, giống như người vậy gọi là trái táo... Áy áy đừng lấy chủy thủ a, ta nói sai rồi, người ngàn vạn đừng nóng giận, ta biết người là nam nhân, nhưng ta cần một người để ví dụ a, được rồi ta không lấy người làm ví dụ nữa là được chứ gì..."

"So sánh với trái táo còn lớn hơn, đó chính là bóng đá?" Đạo tặc nọ đem chủy thủ kê trên lên cổ Nhạc Dương, bộ dáng vô cùng phần nộ tùy thời có thể làm thịt hán bất cứ lúc nào.

"Không, so sánh với trái táo lớn vẫn có rất nhiều loại, ta xem người là thiếu hụt về nghiên cứu phương diện này đi? Ở phía trên trái táo, còn có đu đủ, dưa,... lớn nhất mới là bóng chuyền cùng bóng đá, nó phân ra rất nhiều loại, đây đều là kiến thức đúc kết nhiều năm a, người bình thường ta không nói cho hán đâu!" Nhạc Dương đồng học lấy ra 'học giả phái đoàn.'

"Có đạo lý!" Trong phòng, lính đánh thuê nghe xong đồng loạt hưởng ứng khen ngợi 'bộ ngực phân loại pháp' Nhạc Dương đồng học vừa nêu.

Mặc dù bọn họ nghe không hiểu bánh bao nhỏ, bóng chuyền, bóng đá những thứ này là vật gì, nhưng cũng cảm thấy phân loại sắp xếp từ nhỏ đến lớn, hình ảnh nhìn bề ngoài được hình dung phi thường sinh động, chuẩn xác, làm cho người ta dễ dàng ghi nhớ, quả thực là xâm nhập nhân tâm a. Xem ra cái tên tiểu đạo tặc Thái Thân Thần này, đối với bộ ngực của nữ nhân có nghiên cứu đặc biệt cao thâm nga. Nhạc Dương đồng học nghe mọi người hưởng ứng thì dương dương đắc ý, tựa như đại hiền giả ở trong học viện phát biểu một học luận thuật lý đặc biệt sâu sắc khiến cho mấy ngàn học sinh nghiêng ngả không thôi.- Trucxinh-

Đạo tặc nọ thật vất vả mới nhìn xuống kích động trong lòng không để mình một kích chọc tiết tên tiểu tử trước mặt, thu lại chủy thủ đang kê trên cổ Nhạc

Dương, cầm bảng đăng ký kê khai sơ yếu lý lịch ném vào trong tay hắn rồi xoay người rời đi.

Nhạc Dương vội vàng đem bảng đăng ký hướng lão đầu tử trước mặt mà ném, giao tiền, thu dong binh huy chương, sau đó lập tức hướng phương hướng đạo tặc nọ rồi đi đuổi theo.

"Huynh đệ, ta mời ngươi đi uống rượu, ngươi hãy nghe ta nói, cái cô gái kia ngực thật sự rất lớn... Ai, chạy trốn thực nhanh a, vừa nhìn là biết ngươi then thùng a!" Chờ Nhạc Dương đuổi theo ra cửa, đạo tặc nọ sớm đã như làn khói nhẹ nhàng biến mất không thấy bóng dáng đâu nữa.

Phảng phất cho tới bây giờ cũng không có xuất hiện qua.

Ngay khi Nhạc Dương huyết sáo chuẩn bị cất bước rồi đi thì cái vị đạo tặc kia thế nhưng lại từ trong bóng tối thoáng hiện, cầm chủy thủ sáng loáng trong tay nhiều lần nghĩ muốn hướng lưng Nhạc Dương cho một kích, nhưng cuối cùng lại nhịn xuống không động thủ. Đạo tặc nọ hướng bóng lưng Nhạc Dương nhẹ hừ một tiếng, rồi lặc mình biến mất.

Ngần đầu đón gió đêm, tâm trạng Nhạc Dương lúc này thực vui vẻ. Hắn cười đến thập phần rạng rỡ.

Bạch Thạch thành, sát thủ công hội.

Cùng hết thấy sát thủ công hội trên thế gian là giống nhau, Bạch Thạch thành sát thủ công hội đồng dạng làm cho người ta cảm thấy một loại cảm giác âm trầm áp bức. Trong lúc này mặc dù có đèn, nhưng chỉ to như hạt đậu, hơn nữa còn là loại khiến cho người ta có cảm giác là một loại ánh sáng yếu ớt tùy thời có thể bị dập tắt. Đèn này không đủ sức chiếu sáng hết thấy căn phòng thì cũng thôi đi, nhưng nó lại mang đến một loại cảm giác tối tăm âm trầm cùng quỷ dị. Nhạc Dương nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, nhìn thấy không khí trong phòng đều mang chút âm hưởng quái lạ. -truxinh-

Tại sát thủ công hội trong, trừ có một tiếp tân đang ngủ gà ngủ gật là một lão nhân mặc áo gai ngồi ở bên ngoài ra thì không có lấy một người nào khác.

Áo gai lão nhân mái đầu hoa râm, hắn nằm phục trên bàn, thân hình trông khá là nhỏ gầy, trông bề ngoài là một bộ dạng tuổi già sức yếu, cả người khô mục suy yếu vô cùng.

Dĩ nhiên, nếu như chỉ nhìn mặt ngoài, thì cái vị gàn đất xa trời áo gai lão nhân này chỉ cần một trận gió liền có thể thổi bay, hoặc là hắn cứ như vậy dựa vào bàn mà ngủ giống như là đã ngủ chết luôn rồi, có tỉnh lại hay không cũng không rõ. Nhưng ở trong mắt Nhạc Dương, hắn lại có một loại khác cảm giác rất cổ quái. Bản thân hắn đã đạt tới tiên thiên chi cảnh, có được huyền diệu tam thức cùng phá thể vô thể kiếm khí tầng thứ nhất, cho dù là bị đánh lén cũng không có khả năng đánh không lại. Huống hồ chỉ là một lão đầu tử... Nhưng vấn đề là trong nội tâm Nhạc Dương luôn cảm giác cái vị áo gai lão nhân này so với sư tử ngủ say càng thêm đáng sợ, cảm giác có chút giống như cự long đang say ngủ vậy!

"Lão bá, ngài khỏe chứ? Ta đến báo tham gia vào sát thủ công hội." Nếu như nói ở dong binh công hội Nhạc Dương lễ phép là già vờ, thì bây giờ là phát ra từ nội tâm tôn kính.

"Người trẻ tuổi, sát thủ là một nghề đầy máu tanh cùng bạo lực, ngươi đã chuẩn bị tâm lý tốt chưa?" Áo gai lão nhân chậm rãi ngẩng đầu, tướng mạo bình thường, trên mặt mang đầy dấu vết của năm tháng thời gian để lại, dù trên đường có gặp qua hắn mười lần đi nữa, tin tưởng cũng sẽ không ai chú ý đến sự hiện hữu của hắn, lại càng không nhớ rõ hình dạng của hắn.

Hắn dùng ánh mắt âm đạm không chút ánh sáng nhìn Nhạc Dương một chút.

Nhạc Dương tận lực cố gắng giữ bình tĩnh, không chế hô hấp, thậm chí còn lộ ra nụ cười trong mắt sáng.

Mặc dù hắn nhìn không thấu cái vị áo gai lão nhân này, nhưng Nhạc Dương phát hiện cái vị áo gai lão nhân này đồng thời cũng đang quan sát mình, chứng minh hắn cũng nhìn không thấu...

Nhạc Dương rất tự nhiên đón lấy ánh mắt chăm chú của áo gai lão nhân nhìn mình, trong mắt mang theo ý cười trả lời: "Người trẻ tuổi luôn là hướng tới máu tanh cùng bạo lực, không phải sao?"

Áo gai lão nhân rừ mí mắt xuống, không đồng ý cũng không phản đối, bất động thanh sắc nói: "Gia nhập sát thủ công hội không cần giao tiền, không cần điền lý lịch, không cần chứng minh thân phận, nhưng cần khảo nghiệm. Ngươi có thể lựa chọn đồng trắc, cũng có thể lựa chọn võ trắc."

"Cái gì là đồng trắc? Cái gì lại là võ trắc?" Nhạc Dương cảm thấy kì quái, làm sát thủ còn muốn đồng trắc? Đây cũng không phải là thi đại học a!

"Đồng trắc, chính là trả lời một số vấn đề về kỹ xảo giết người, võ trắc chính là trực tiếp giết người, nếu như ngươi nghĩ gia nhập, trước lúc hừng đông, đến bên ngoài thành năm mươi dặm có một hắc sơn, hiện có một toán sơn tặc đang đồn trú tại đó, ngươi tùy tiện lấy một cái đầu sơn tặc đem trở lại đây là được." Áo gai lão nhân mới vừa nói xong, Nhạc Dương lập tức lặc đầu khoát tay, tỏ ý muốn khảo hạch đồng trắc. -truxinh-

Giết người đối với Nhạc Dương mà nói thật không có một chút vấn đề.

Người ở Long Đằng Đại Lục này, trừ nữ phụ nhân, Nhạc Băng cùng tiểu nha ra, thì những người khác trong mắt hắn giống như là NPC trong trò chơi, giết đi cũng không có cảm giác tội lỗi gì. Hơn nữa, hắn vốn nghĩ sẽ giết mấy người bị cừu gia treo giải thưởng, vừa để khảo sát chiến lực của mình, đồng thời thuận tiện bồi dưỡng thổ tiên thứ hoa trường thành. Bất quá, Nhạc Dương đồng học phi thường lười biếng. Nếu bắt hắn cả đêm lên đường, chạy đến ngoài thành năm mươi dặm, lại chạy lên núi giết chết một tên sơn tặc, rồi lại xách đầu người vội vội vàng vàng trở về. Hắn mới không đi làm a!

Nếu như không phải là hy vọng nhận được danh sách đặc biệt 'bảo thủ đuổi bắt' trong sát thủ công hội, thì Nhạc Dương căn bản là sẽ không tìm đến

loại địa phương này .

Sát thủ công hội cùng dong binh công hội vốn là bất đồng, người nơi này thường thường đều có thực lực, ở chỗ này càng lâu khả năng thân phận của mình càng dễ bị bộc lộ.

"Câu hỏi về đồng trắc, hãy lựa chọn: Nếu như người muốn đi giết một người, ở trước mặt của người có một thanh bảo kiếm sắc bén, một chiến thủ thực lực cường đại cùng trang giấy trắng, người chọn loại đồ vật nào trong ba thứ trên để làm công cụ sát nhân?" Áo gai lão nhân hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Hoán Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Báo thù đuổi bắt

"Đối tượng cần giết là dạng người nào a..." Nhạc Dương nhíu mày.

"Nếu mục tiêu là lính đánh thuê, người lựa chọn như thế nào?" Áo gai lão nhân mỉm cười nói.

"Ta, lựa chọn trang giấy trắng!" Nhạc Dương vừa nghe liền cười, loại vấn đề này không phải là thi về kỹ xảo giết người, mà là thi về trí tuệ sao? Điều này cũng có thể làm khó mình?

"Người là làm thế nào dùng một tờ giấy tời giết người đây?" Áo gai lão nhân khẽ cau mày hỏi.

"Đơn giản, ta đem ngụy trang thành một tờ tàng bảo đồ, đưa đến trong tay mục tiêu, sau đó thông báo thể nhân nói hắn có tàng bảo đồ, cái tên lính đánh thuê này căn bản không cần ta tự thân động thủ, cũng sẽ có vô số người vì muốn cướp tàng bảo đồ mà đem hắn giết đi!" Nhạc Dương nhún nhún bả vai, vô cùng tiêu sái trả lời.

"Nếu mục tiêu không phải là lính đánh thuê mà là thương nhân, thì lựa chọn như thế nào?" Áo gai lão nhân chậm rãi gật đầu, lại chuyển đổi một cái vấn đề khác.

"Vẫn là trang giấy trắng ọ... Ta đem nó ngụy trang thành bảng hóa đơn bị tính sai, nhân lúc mục tiêu thương nhân dồn hết chú tâm hoạch toán lại tài sản của hắn ta sẽ thừa cơ xuất thủ đánh lén, đem hắn giết chết." Nhạc Dương cứ như thế trả lời. Áo gai lão nhân nghe xong, đôi tay già nua khó yếu khẽ run rẩy, nhưng rất nhanh liền trấn định lại, hỏi tiếp: "Nếu mục tiêu là quan lại? Người vẫn chọn trang giấy kia làm công cụ sát nhân sao?"-truxinh-

"Tại sao lại không chứ? Ta đem ngụy trang thành thánh chỉ, sau khi chờ quan lại quý xuống đất nghênh đón, nhân đó ban thưởng hắn một chén rượu độc." Nhạc Dương đồng học ở trong phim ảnh trên TV đã thấy qua rất nhiều trường hợp như vậy, mặc cho có là thanh quan danh tướng cường hãn đến mức nào, cũng đánh không lại một đạo thánh chỉ của hoàng đế, đánh không lại một chén rượu độc ban thưởng.

Quân muốn thần chết, thần không thể không chết.

Một câu nói kia từ xưa đến nay, đặt ở đâu cũng không sai đẳng nào được.

Đừng nói thời đại phong kiến chính là ‘cua đồng’ thiên triều, thậm chí ở Long Đằng Đại Lục nơi này nó cũng là lời lẽ chí lý.

Áo gai lão nhân nhướng đôi mắt âm trầm không chút ánh sáng lên nhìn, trông mắt lộ ra chút kinh ngạc nhìn Nhạc Dương hai ba giây, nét mặt vốn bất động thanh sắc kia trong giây lát có chút thay đổi, bất quá khôi phục cực nhanh, cuối cùng dờ dẩn gật đầu, khẳng định anh chàng xuyên qua trước mặt này là một kẻ chuyên nghề ra những độc kế giết người cực vô sỉ.

Trong nội tâm Nhạc Dương có chút vui mừng, còn tưởng rằng cái sát thủ tư cách này đã có thể thu vào tay rồi.

Không nghĩ tới, áo gai lão nhân lại tiếp tục hỏi: "Nếu mục tiêu là nữ nhân, người lựa chọn loại nào?"

Vừa nghe đến nữ nhân, Nhạc Dương đồng học tâm sỏi bắt đầu rục rịch, tư tưởng tiến hành suy nghĩ: "Cái này còn phải xem nàng có còn trẻ tuổi, có xinh đẹp hay không, nếu như nàng vừa trẻ tuổi vừa xinh đẹp, thì ta là vẫn là lựa chọn trang giấy..."

"Lần này người sẽ đem nó ngụy trang thành cái gì?" Áo gai lão nhân hỏi.

"Không, không phải là ngụy trang, ta sẽ thật lòng thực dạ ở trên trang giấy viết xuống thật tâm của ta cầu ái, bất quá nếu nàng không đồng ý, ta đây sẽ đem nàng giết đi, hoàn thành nhiệm vụ!" Nhạc Dương mang chút tiếc hận nói.-truxinh-

Áo gai lão nhân đưa ra giả thiết: "Nếu như nàng đồng ý?"

Nhạc Dương vừa nghe, nhất thời vui mừng: "Nếu như nàng đồng ý, ta đây vẫn giết nàng để làm chi a? Ta trực tiếp đem nàng lấy về nhà làm tiểu thiếp!"

"..." Áo gai lão nhân ngậm ngùi. Hắn mặc dù sống không ít năm, nhưng cái người vô sỉ giống như Nhạc Dương bực này hắn là mới thấy lần đầu!-truxinh-

Nhạc Dương đồng học da mặt vốn dày hơn cả tường thành, tên lửa cũng xuyên không thủng, hắn một chút cũng không thấy được khinh bỉ trong mắt lão nhân, trên mặt mang vẻ dương dương đắc ý làm cho người ta vừa nhìn liền muốn hảo hảo đánh hắn một cái.

Áo gai lão nhân trầm ngâm, chậm rãi mở miệng nói: "Vấn đề cuối cùng, nếu như sau khi ngươi nhận lấy nhiệm vụ, phát hiện mục tiêu là thân nhân của ngươi, ngươi sẽ làm sao?"

Nhạc Dương nghe xong, trên mặt vẫn mang theo nụ cười không chút thay đổi, bất quá sâu trong đôi mắt ẩn dấu một tia hàn quang: "Trong lòng ta, thế gian này chỉ có hai loại người, một là người sống, hai là người chết. Thân nhân của ta chính là thuộc về loại một, vô luận ai muốn sát hại thân nhân của ta, ta cũng sẽ đem hắn biến thành người chết..."

Áo gai lão nhân giương mắt nhìn Nhạc Dương một chút, trong mắt tựa hồ có một tia mỉm cười, nói: "Hữu tình đó là nhược điểm của sát thủ, không phải là một hảo sát thủ."

"Đối với ta mà nói, có phải hảo sát thủ hay không, điều này không trọng yếu, chỉ cần có thể làm một sát thủ còn sống là được!" Nhạc Dương nhún mày, nét mặt nghiêm chỉnh lại: "Ta ngược lại thật ra từng nghe qua mấy câu như vậy: Yêu cùng hận, cũng có thể làm cho người sinh ra sức mạnh không thể tưởng tượng được, nhược điểm tựa như một thanh kiếm hai lưỡi, có thể khiến người ta mất mạng, cũng có thể khiến người ta mạnh lên!"

"..." Nghe Nhạc Dương nói xong tê dại áo gai lão nhân trầm mặc thật lâu không nói.

Từ trong sát thủ công hội đi ra, Nhạc Dương đồng học không những chiếm được sát thủ tư cách, còn miễn phí có được một tờ ‘báo thù đuổi bắt’ huyết hoa bản đồ.

Cái huyết hoa bản đồ này có thể dung nhập vào trong triệu hoán bảo điển, tùy thời cung cấp tình báo về ‘báo thù đuổi bắt’.

Cho dù không có bảo điển, kẻ có được huyết hoa bản đồ cũng có thể mỗi ngày mở ra một lần địa đồ, chỉ là vào buổi tối là có thể trông thấy mục tiêu, nó được hiện dưới dạng một điểm đỏ hiện lên ở trên địa đồ.

Một khi đã quyết định chọn mục tiêu nào mà nói, điểm đỏ trên bản đồ sẽ mở rộng, đồng thời sẽ xuất hiện một thanh huyết hoa chủ thủ, đem vị trí mục tiêu chuẩn xác chỉ ra.

Về phần mục tiêu bị báo thù đuổi bắt đa phần đều là kẻ ác chuyên giết người.

Nếu như một võ giả sau khi giết người, nếu như hắn bị người kia trước khi chết sử dụng ‘báo thù quyền trục’, thì hình dáng cùng dung mạo của hắn sẽ bị nhớ kỹ, đồng thời tên cũng sẽ xuất hiện trên bảng báo thù của sát thủ công hội, hoặc là trên huyết hoa bản đồ. Cũng có thể là thân nhân người bị giết đi đến sát thủ công hội dùng tiền thưởng để tiến hành báo thù đuổi bắt kẻ thù. Báo thù đuổi bắt kỳ hạn thưởng là nửa năm, nếu như kẻ giết người bị giết, hoặc là thân nhân người bị giết không truy cứu nữa, như vậy tên của kẻ giết người ở trên báo thù bảng cùng huyết hoa bản đồ sẽ biến mất.-truxinh-

Nhạc Dương cũng không có lòng nhiệt tình vì dân trừ hại, hắn chỉ là muốn nhận được phần bản đồ miễn phí rất có diệu dụng này.

Hơn nữa, những kẻ giết người hầu như thực lực đều không tệ, nếu là dùng làm tài liệu bón thúc để bồi dưỡng cho thứ hoa đó là lựa chọn thích hợp nhất.

Sau khi nhận được huyết hoa bản đồ, anh chàng xuyên qua Nhạc Dương đồng học bắt đầu lần đầu tiên báo thù đuổi bắt, hắn nhắm ngay một cái tên hiệu gọi là ‘Nham Thạch’. Mặc dù không biết người này từng làm qua cái chuyện gì thương thiên hại lý, nhưng Nhạc Dương phát hiện, ít nhất có tám gia đình ở liên danh báo thù muốn đuổi bắt hắn, tiền thưởng năm mai kim tệ.

Tiền thưởng không coi là nhiều, nhưng không tính là ít, năm mai kim tệ, ở dong binh công hội là giá tiền giết chết một đầu biến dị Thiểm Điện Báo.

Nếu đổi thành nhân dân tệ, bằng năm vạn nguyên.

Dựa theo giá cả hắc đạo trong nước, chém ngón tay hai nghìn, tháo bắp đùi năm ngàn, giết người ba vạn năm, cũng không sai biệt lắm là cái giá tiền này. Dĩ nhiên, ở Long Đẳng Đại Lục, giá tiền này chẳng qua là số tiền báo thù đuổi bắt thấp nhất, báo thù trên bảng, cao nhất treo giải thưởng chừng hơn ngàn kim. Chẳng qua là Nhạc Dương vẫn đón không nổi cái loại báo thù treo giải thưởng kékéchù này, bây giờ hắn vẫn chỉ là một tên nhập môn tiểu sát thủ, hào vô danh khí, cũng không có tư lịch.

Nhạc Dương đồng học căn cứ chân con muỗi cũng là thịt tâm thái, năm mai kim tệ cũng không chê ít, dù sao đánh quái thăng cấp đều là bắt đầu đánh từ tiểu quái trước, có ai sẽ ngay từ đầu bỏ chạy đi giết Đại Boss đâu a? Đây không phải là muốn chết sao?

Mục tiêu bị báo thù đuổi bắt Nham Thạch, hắn thế nhưng cũng không có núp đi, hắn rất hào phóng tại trên đường đi tới, vừa đi vừa hưởng miệng rót rượu vàng.

Đổi thành người khác, có lẽ sẽ e ngại sát thủ đến đây báo thù.-truxinh-

Tên này giống như là hắn có chỗ dựa sau lưng, bản thân cũng có một chút thực lực của dong binh, một sát thủ bình thường sẽ không vì năm mai kim tệ mà đi trêu chọc hắn, cho nên hắn vẫn sống rất dễ chịu. Không phải chỉ là bán bạn cầu vinh giết mấy người đồng bạn sao? Đây có là cái gì, ở trước mặt kim tiền, ai cũng có thể như vậy làm! Chờ khi rảnh rồi, lại đi đem mấy người quả phụ cường gian một lần, lại đem con gái của bọn họ làm thịt, xem ai còn

đám báo thù đuổi bắt mình...

Nham Thạch rất đắc ý, hần uống đến đã có mấy phần men say, phát hiện mình có chút tìm được cảm giác của cường giả.

Cường giả liền là có thể tùy tâm sở dục không phải sao?

Đang lúc nham thạch cười đến đắc ý, bỗng nhiên hần phát hiện xung quanh yên tĩnh lạ, lại không có người qua đường, đứng trước mặt hần là một tiểu đạo tặc che mặt, hai mắt tỏa ra tinh quang, thanh âm tựa như qua thạch lâm khô trong suốt: "Người, chính là Nham Thạch trên bảng báo thù sao?"

Bạn đang đọc truyện *Triệu Hoán Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Nguyên tố loại, Thạch Đầu giáp(*)

(*) : Nguyên văn là 'lân da đá tảng' nhưng nghe kỳ quá nên mình sửa lại thành Thạch Đầu giáp(^_^)

"Người là sát thủ? Người tới là vì báo thù đuổi bắt?" Nham Thạch lập tức từ trong say rượu tỉnh táo lại.

Hần mặc dù là người cuồng vọng, nhưng cũng không ngu xuẩn, tuyệt không phải cái loại đến khi chết cũng không rõ vì nguyên nhân gì mà mình chết.

Rượu tuy là uống không ít, nhưng tâm thần hần vẫn giữ được thanh tỉnh, cũng không có say thành bần lầy. Thân làm một dong binh, nhất là một kẻ từng phản bội đồng bạn dong binh, hần cũng không muốn mình chưa kịp sai hết vàng đã phải chết đi, lại càng không nghĩ mình say rượu không có lực hoàn thù để cho người ta giết chết.

Những ngày này tuy không có sát thủ tìm tới cửa, điều đó cũng không có nghĩa là trong lòng hần một điểm đề phòng cũng không có.

Cảnh giác, đây là điều cần bản nhất để tồn tại khi là một dong binh.

Người tới đương nhiên là Nhạc Dương, hần khẽ cười nói: "Nếu như người không ngại, ta nghĩ mang theo đầu của người đi đổi điểm tiền thưởng, nếu người có di ngôn gì, hiện tại có thể nói, ta có thể cho người một phút đồng hồ..."

"Chỉ bằng người cũng muốn giết ta?" Nham Thạch vừa nghe, tựa như vừa nghe thấy một chuyện buồn cười nhất thế gian, hần ôm bụng cười lớn.

"Những lời này chính là di ngôn của người sao? Ừ, rất đơn giản, đã vậy ta đây sẽ đưa người lên đường!" Nhạc Dương tiêu sái nhún nhún vai, từng bước đến gần.

"Thạch Đầu giáp!" Nham Thạch hét lớn một tiếng, từ trong ngực móc ra một viên tinh thạch màu đen, miệng lẩm bẩm chú văn. Nhất thời, một đoàn hắc quang từ tinh thạch triệu hoán xuất hiện dâng lên.

Đoàn hắc quang kia tựa như sương khói, chớp mắt liền nhanh chóng xông ra một thạch đầu nhân khổng lồ mà đen, nó dang tay 'ôm' lấy Nham Thạch, tựa như cùng Nham Thạch hợp thành nhất thể, rồi ngay sau đó biến mất. Lúc này, toàn thân Nham Thạch biến thành một màu ngăm đen tương tự thạch đầu nhân, trông như một lớp áo giáp bằng đá bao kín toàn thân, cả người thoát nhìn vô cùng quái dị.-truxinh-

Nhạc Dương cũng không có xuất thủ đánh lén, mà là lẳng lặng chờ đợi, cẩn thận quan sát toàn bộ quá trình 'biến hình' của Nham Thạch.

Hần phát hiện đối thủ đầu tiên của mình là một dong binh có nguyên tố loại, mà người này triệu hoán chiến thú chính là nguyên tố loại 'thạch đầu giáp'.

Nguyên tố, cường hóa, chiến thú, đặc thù, trong bốn loại thì chiến thú chủ yếu là dùng cho trinh sát tình báo hoặc phục vụ sinh hoạt thường được dong binh lựa chọn. Nguyên tố loại chiến thú yêu cầu phi thường cao, không phải là thứ mà dong binh yêu thích triệu hoán.

Dong binh ưa thích nhất là cường hóa, chiến thú triệu hoán phân ra hai loại chính, loại cường hóa có thể trực tiếp tăng lên lực chiến đấu cho bản thể, đây là điểm mấu chốt bảo vệ tánh mạng. Mà loại chiến thú là lợi dụng thực lực cường đại của bản thân chiến thú để đã kích địch nhân, có cường đại chiến thú làm đồng bạn chiến đấu, là vô cùng tốt giúp tăng lên trợ lực, điều này đối với chiến đấu cũng là vô cùng trọng yếu, nếu có trong tay một chiến thú tốt thông thường có thể quyết định thắng lợi toàn cuộc chiến.

Dong binh tám phần trở lên đều sẽ ưu tiên lựa chọn loại chiến thú cường hóa, dù sao cũng là vết đao liếm máu sống, bảo vệ tánh mạng mới là trọng yếu nhất.

Nếu như có thể triệu hoán hai cái chiến thú, thì cái thứ hai tuyệt đối sẽ là lựa chọn chiến thú loại, hơn nữa còn phải có ưu thế rõ ràng: thú hệ, hoặc cảm hệ.

Để cho Nhạc Dương hần có chút ngoài ý chính muốn là thứ mà tên Nham Thạch triệu hoán ở trước mặt lúc này là nguyên tố loại chiến thú. Xem chừng là thực lực tên Nham Thạch này không g t a. Nếu đem so với Dong binh bình thường thì thực lực mạnh hơn rất nhiều. Lúc này trên báo thù đuổi bắt xuất

hiện thông tin, hẳn là cấp hai cao cấp ‘dũng sĩ’.

Chỉ là nhìn bề ngoài so với thực lực có vẻ bất đồng, thực lực hẳn nếu so với cấp một tân thủ học đồ như Nhạc Dương thì cao hơn những năm cấp.

Nếu không phải Nhạc Dương đồng học của chúng ta có thực lực cực kỳ biến thái, thì so với loại cấp bậc trước mặt này là vô cùng khác biệt, xa xa không thể vượt qua.

Trong chiến đấu, trừ phi có chiến thuật thuộc tính tương khắc, nếu không với cấp bậc xê xích quá nhiều thế này tuyệt đối là không có cơ hội chuyển mình, hay nói cách khác chính là 99% chắc chắn thất bại.

"Đến đây đi tiểu tử, tới lấy đầu của ta đi!" Nham Thạch nhẹ nhàng cười gằn, từ bên hông rút ra tinh cương phù lỏng lẻo (riú). -Truxinh-

Hắn tự tin thân thể hiện tại đã là đao thương bất nhập, lòng tin cũng tăng lên gấp trăm lần.

Lợi phù (riú) trong tay hắn cơ hồ chỉ cần chém trúng đối thủ, như vậy đối thủ nhất định sẽ bị thương nặng, thậm chí đi đòi nhà ma.

Hắn bởi vì có phòng ngự siêu cường, cho dù là đối phương có lực lượng mạnh hơn nửa công kích, thì cũng không thể khiến hắn tổn thương lấy một chút. Cho nên bình thường cơ hồ không có đồng binh nào nguyện ý trêu chọc. Vậy mà trước mặt hắn hiện tại lại xuất hiện một tên tiểu đạo tặc, tên này phải là ăn hùng tâm gan báo, bị quý ám mới không biết tự lượng sức mình đi tìm cái chết như vậy. Chẳng lẽ hắn không biết lực lượng hình phù(*) Man Thiên Sinh vốn là khắc tinh của đạo tặc hay sao?

(*): hệ sức mạnh riú Man Thiên Sinh.

Nhạc Dương nhìn Nham Thạch khẽ mỉm cười, hẳn không có xông lên động thủ ngược lại xoay người bỏ chạy. Cử động này của hắn khiến Nham Thạch vô cùng khinh ngạc.

Cái gì? Tiểu tử này thấy tình hình không ổn liền muốn chạy trốn?

Nham Thạch khoé môi ngăm đen khẽ nâng lên trông như thạch đầu nhân đang nở một nụ cười lạnh trông vạn phần quỷ dị cùng trào phúng. Hắn lập tức nâng chân lên tăng nhanh cước bộ điên cuồng đuổi theo, cước bộ mặc dù không thể so với Nhạc Dương mau lẹ như vậy, nhưng có thạch đầu giáp hỗ trợ hẳn hoàn toàn không cảm thấy chút mệt mỏi nào. Tựa như bản thân hiện tại cùng khôi lỗi là đồng dạng vĩnh viễn không biết mệt mỏi là gì.

Trong khoảng thời gian ngắn có lẽ là đuổi không kịp tốc độ của tiểu đạo tặc, nhưng một lúc sau chờ đối phương đại lượng thể lực tiêu hao đi, muốn đuổi kịp cái tên tiểu đạo tặc ghê tởm này là chuyện hết sức dễ dàng. Giống như trước đây khi hắn dùng phương thức tương tự đuổi giết địch nhân cũng vậy. Mười lần trên mười đều không có kẻ nào bị hắn theo đuổi mà có thể thoát được, vì vậy, hắn tin tưởng lần này cũng sẽ không ngoại lệ.

Nham Thạch thấy đối thủ tốc độ giảm mạnh, làm như thể chống đỡ hết nổi, trong nội tâm nhất thời kinh hỷ.

Nham Thạch vùng lên cương phù (riú) nặng nề trong tay hướng lưng Nhạc Dương ném tới.

Nhạc Dương nhẹ lắc thân hình tránh thoát rồi bay tập kích, rồi đột ngột ngừng lại. Hắn nhìn một chút hoàn cảnh chung quanh, gật đầu nói: "Chỗ này không tệ, thanh tĩnh u ám là một nơi thích hợp để động thủ giết người!"

"Không phải là giết người, là bị giết!" Nham thạch thấy Nhạc Dương đã trốn không thoát, lại vẫn dám mạnh miệng, nghĩ thầm tiểu tử này thật là không biết sống chết là gì!

"Nếu như ngươi rất có tiền, ví như ngươi có một trăm kim tệ chẳng hạn, thì ta có thể cân nhắc tha cho ngươi một cái mạng, ngươi đem cái mạng nhỏ của mình chuộc đi...." Nhạc Dương cảm thấy năm miếng kim tệ tiền thưởng thật sự hơi ít, nếu như người trước mặt này là một đại phú ông, vậy thì không cần nóng nảy vội giết đi, trước ếp hẳn ít tiền cũng được.

"Đây là chuyện hoang đường nhất mà cả đời ta nghe được đấy!" Nham Thạch khinh bỉ hướng trên mặt đất nhỏ một bãi nước miếng: "Ngươi tại sao không hướng ta quý xuống cầu xin tha thứ đi? Có khi ta lại rủ lòng từ bi mà tha cho một mạng a!"

"Ta giống như loại người sẽ cầu xin tha thứ?" Nhạc Dương dùng chân điểm vào cương phù (riú), nhẹ nhàng tịch thu nắm vào trong tay.

Hắn sai bước hướng Nham Thạch đi qua, ở trước ngực Nham Thạch giờ quyền, Nham Thạch còn chưa kịp hiểu chuyện gì thì một búa kia đã chém lên trên lồng ngực hắn.

Chỉ nghe ‘đình’ một tiếng.

Cương phù (riú) cùng lồng ngực Nham Thạch va chạm vào nhau vang lên một thanh âm nghe vô cùng cổ quái, đồng thời xuất hiện một chuỗi hỏa tinh, đem Nham Thạch đánh bay. -truxinh-

Trên lồng ngực của Nham Thạch kia, trừ có một vết màu xám trắng ra thì không có bất kỳ thương tổn nào.

Cương phù (riú) nặng nề chém xuống kết quả lại là da lông không bị tổn thương chút nào, một vết máu nhỏ cũng không có.

Lực phòng ngự của nguyên tố loại ‘Thạch Đầu Giáp’ quả nhiên là có đủ biến thái !

Nhạc Dương nhìn cương phủ (rìu) trong tay một chút, trông lưỡi rìu vô cùng sắc bén, thậm chí có thể dễ dàng khoét vài lỗ trên cơ thể địch nhân...

Nham Thạch đưa tay nhẹ nhàng chạm lên dấu vết trên lồng ngực, ngao ngễ cười lạnh: "Ta nói tiểu tử ngươi, bây giờ đã biết đại gia lợi hại chưa? Đại gia toàn thân cứng rắn không những đao thương bất nhập, mà ngay cả mãnh hổ, sư tử răng nhọn muốn cắn ta cũng không có biện pháp a, chỉ bằng ngươi, một cái tên tiểu tạp chủng chưa đủ lông đủ cánh cũng muốn giết ta?"

Bạn đang đọc truyện *Triệu Hoán Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Không có tiền? Thật ngại...

"Ồ, bề ngoài đích thật là đá tảng, nhưng nội tạng hẳn là không phải nhỉ? Ngươi để cho ta chém một búa, ngoài mặt ngươi có vẻ không có tổn thương, nhưng ngươi mới vừa rồi đưa tay sờ lên lồng ngực, cái này có nghĩa là gì đi? Có phải là ngươi cảm thấy trong lồng ngực mơ hồ có chút đau hay không? Nếu đã thấy đau, thì cũng sẽ có chút choáng váng mới đúng!" Nhạc Dương thể nhưng không có lộ vẻ gì là sợ hãi mà ngược lại cười to.

Hắn lắc mình tránh thoát Nham Thạch cự quyền bay vọt tới ở giữa không trung. Cổ tay xảo diệu vô cùng linh hoạt thay đổi lưỡi rìu trên tay hướng búi tóc trên đầu Nham Thạch mà hạ xuống. Trước húi tóc sau vận khởi tiên thiên chân khí nặng nề gõ một búa. Nhất thời, kim thạch vừa chạm vào nhau liền phát ra một tiếng vang khổng lồ.

Nham Thạch thân hình thoáng một cái, hai tay thô to che đầu tựa như đau đớn vô cùng, muốn rống gào thét lên. Nhưng là thanh âm còn chưa kịp lao ra cổ họng, ánh mắt của hắn đã trắng dã, thân hình ầm ầm ngã xuống đất!

Đổi thành nếu là người khác gõ vào não hắn một kích như vậy, hẳn có lẽ vẫn có thể chịu được, bất quá đối phương lại là Nhạc Dương một tiên thiên cường giả dùng tiên thiên chân khí mà gõ, cái lớp thạch đầu giáp kia chẳng hác nào lớp giấy mỏng, chân khí thẳng xuyên vào não.

Mặc dù cả đỉnh đầu không có chút khe hở, nhưng toàn bộ chấn động đều truyền thẳng tiếp đến não a.

Trận mở màn giành được thắng lợi, Nhạc Dương ném luôn chuỗi cương phủ (rìu) qua một bên, phui phui tay, tựa như vừa rồi chỉ là một chuyện vô cùng nhỏ bé không có gì đáng nhắc tới. Bất quá, nếu chung quanh có người vây xem, nếu như bọn họ nhìn thấy một sơ giai tân thủ học đồ chỉ một chiêu liền hạ nóc-ao cấp hai cao cấp đứng sững, một chiêu đánh bại Nham Thạch đứng mãnh nổi danh tại Bạch Thạch thành, đoán chừng đồng loạt cảm rơi đầy đất.-truxinh-

Nhưng ở trong mắt tiên thiên cường giả, nói tiên thiên động thủ đánh ngã xiu cấp hai đứng sững, một chút cũng sẽ không cảm thấy ngoài ý muốn, bởi vì nếu là so sánh với việc ăn cây đậu thì đây vẫn chuyện đơn giản.

"Được rồi, ta đến xem, đánh người trách, rốt cuộc có thể rụng bao nhiêu tiền!" Nhạc Dương tâm thái tinh khiết là giết trách đánh trong bảo khố, mà không phải báo thù đuổi bắt.

"Được rồi, để ta xem một chút đánh tên quái đầu tiên này đến cùng có thể có được bao nhiêu tiền a!" Nhạc Dương tâm tính đơn thuần là nghĩ giết quái cây đồ, mà không phải báo thù đuổi bắt. (Anh nỳ lăm game a, giết người mà cứ nghĩ như đang giết quái trong game online vậy =!)-Truxinh-

Chờ Nham Thạch bị một chậu nước lạnh đánh tỉnh lại hắn mới phát hiện bản thân đã bị trói thành một con tôm hấp. Hắn nghĩ muốn gãy dựa. Nhưng Nham Thạch lập tức phát hiện, loại kỹ xảo buộc chặt này phi thường khó coi, càng cố gắng gãy thì càng đau muốn chết. Hai tay cùng hai chân bị trói thật chặt, chính giữa còn nhét thêm thanh gậy thẳng, các đốt ngón tay hoàn toàn không cách nào co lại, một điểm khí lực cũng không có chứ nói gì đến việc bứt đứt dây thừng

Nhạc Dương đang ở một bên kiểm kê tất cả tài vật vừa thu được trên người Nham Thạch, thấy hắn đã tỉnh thì vô cùng bất mãn hỏi: "Này quý nghèo, ngoại trừ số tiền này trên người ngươi còn có còn hay không cất dấu vượt qua một trăm kim tệ trở lên? Nếu có, ta đây còn có thể suy nghĩ lại cho ngươi một con đường sống..." Nhạc Dương đồng học cũng không có tâm địa Bỏ Tát như vậy, hắn chỉ là muốn tiền!

"Ta muốn giết ngươi!" Nham Thạch giận đến muốn nổ phổi, chửi ầm lên.

"Aiz, tâm tính của ngươi ta rất hiểu, nhưng đã làm người thì phải thức thời biết chấp nhận đối mặt với thực tế, chúng ta giờ bàn đến vấn đề tiền chuộc chuyện ha? Ngươi thật không có gói ngân hàng sao?" Nhạc Dương hỏi.

"Lập tức thả lão tử ra, ngươi không biết lão tử là ai sao? Lão tử là đệ nhất Can Tương của Cuồng Thú dong binh đoàn, ngươi dám giết ta đoàn trưởng Thiết Cuồng sẽ lập tức vì ta báo thù, đem ngươi tìm ra, đến lúc đó Cuồng Thú dong binh đoàn sẽ diệt cả nhà ngươi!" Nham Thạch tuy là đang bị bắt, nhưng thái độ hắn vẫn là trước sau như một hung hăng càn quấy.

"A? Diệt cả nhà ta? Ta thật là có chút sợ a!" Nhạc Dương vừa nghe liền bật cười.

Cuồng Thú dong binh đoàn là một trong tam đại dong binh đoàn ở Bạch Thạch thành, Nhạc Dương dĩ nhiên có nghe nói qua, hơn nữa cũng biết đoàn

trường Thiết Cuồng ở trong thành này là bá chủ một phương. Bất quá, Thiết Cuồng tuy hung hãn nhưng cũng là đối với người bình thường nói mà thôi, trên căn bản trong mắt Nhạc Dương, Thiết Cuồng hẳn không có nửa điểm uy hiếp.

Thiết Cuồng cho dù biết rõ Nham Thạch là do Nhạc Dương giết, hẳn cũng không dám báo thù đối với những đệ tử của một trong bốn đại gia tộc Nhạc gia.

Một gia tộc có thế lực lớn như vậy, cũng sẽ không coi trọng từng cái hậu bối, sẽ không bồi dưỡng từng cái tôn tử. Nhưng là, nếu có người dám không nhìn đến uy nghiêm của đại gia tộc dám ra tay giết chết một người trong tộc, cho dù kẻ bị giết đó có là một là kẻ vô dụng đi chăng nữa, thì cũng nhất định sẽ huy động lực lượng, phái tinh anh xuất động đi lấy lại danh dự, vẫn hồi mặt mũi bị bôi đen, dùng vũ lực duy trì uy nghiêm cùng vinh dự cho gia tộc.

Nhạc Dương vốn không có nghĩ tới dùng danh hiệu của Nhạc gia để làm chuyện gì, hơn nữa trong mắt hẳn cái tên Nham Thạch này chỉ là một con kiến hôi kiểu tiêu quái mà thôi. Hơn nữa, đệ nhất Can Tương của Cuồng Thủ dong binh đoàn chỉ có như vậy thì xem ra thực lực của bọn họ cũng là có hạn!- Trucxinh-

"Thả lão tử, nếu không lão tử xé xác ngươi!" Nham Thạch nghe Nhạc Dương nói cảm thấy vô cùng nhục nhã, cả đời hẳn chưa từng bị nhục như vậy! Hắn phát hiện mình ở trong mắt đối phương, ngay cả là một con người nhỏ yếu cũng không phải, mà chính là một con sâu cái kiến sắp chết vô cùng đáng thương.

"Xem ra chúng ta chỉ có thể kết thúc cuộc thương lượng tại đây thôi, nếu không có tiền? Vậy thì, ngại quá... Thứ hoa, đây là tài liệu bốn thức của ngươi, đã đến giờ dùng cơm rồi." Nhạc Dương đồng học ra lệnh thứ hoa đem Nham Thạch nuốt trọn, bởi vì thôn phệ người sống so với thôn phệ thi thể có thể đạt được càng nhiều năng lượng hơn, cơ hội biến dị cũng lớn hơn. Nhất là hiện tại võ giả cùng chiến thú vẫn giữ vững nhất thể, thứ hoa nếu thôn phệ xong sau đó có khả năng đạt được biến dị, thì về sau ít có địch nhân cùng chiến thú nào có thể sánh với nó được, hoặc bản thân thứ hoa cũng sẽ có rất lớn cơ hội đạt được năng lực cực đại. Cho nên mới vừa rồi Nhạc Dương cũng không có giết chết Nham Thạch, mà quyết định để thứ hoa ăn tươi nuốt sống người này.(=!! Kinh hãi...-Trucxinh-)

"A?" Nham thạch vừa nhìn lên đỉnh đầu đã thấy có một gốc thứ hoa đang đứng chờ sẵn ở đó há ra cái miệng rộng trông vô cùng kinh khủng, cái miệng lộ ra một hàm đầy răng nhọn chuẩn bị nuốt chửng mình, nhất thời bị làm cho sợ đến vỡ mắt!

Chết mặc dù đáng sợ, nhưng chỉ thoáng cái đầu rụng liền đã trôi qua rồi.

Vậy mà bây giờ không phải là chết đơn giản như vậy, mà là để cho một gốc cây thứ hoa há to mồm ra nuốt chửng mình đang còn sống sờ sờ, sau đó chậm rãi tiêu hóa thân thể của mình, vậy thì thật là quá kinh khủng đi, không biết mình sẽ bị tiêu hóa trong bao lâu mới có thể chân chính chết đi!

Dưới cái tình huống sống mà phải chịu tội như vậy, thì thật không bằng lập tức chết đi cho rồi!

Nham Thạch cũng không còn dám cựa mạnh nữa, vội vàng lên tiếng khẩn thiết cầu xin tha thứ. Nếu như tiểu tử này muốn dùng búa giết, vậy hẳn tuyệt đối không lo, đối phương dùng búa cũng không phá được thạch đầu giáp trên người mình, nhưng đây lại là cái loại bị nuốt chửng, cái này thật là đáng sợ a!

Nhạc Dương đồng học chẳng buồn để ý thờ ơ khoát tay: "Thật xin lỗi, ta ra tay giết người là vì tiền, ngươi không có một trăm kim liền thoát không được."

Nham Thạch cảm thấy như giữa trời quang nổ ra sấm sét, trên người mình kiếm đâu ra một trăm kim?

Nếu có một trăm kim, mình mặc gì vẫn đi làm dong binh a? Trực tiếp đến nông thôn mua đất, thuê nữ nô, làm một cái địa chủ ở nông thôn không phải hơn sao. Hắn vừa nhìn lên thấy thứ hoa đang há to mồm chờ sẵn, chuẩn bị nuốt chửng hai chân mình, kinh hoàng vội kêu lên: "Thả ta, thả ta ra, ta chuẩn bị cho ngươi một trăm kim tệ...ngày mai...chờ trời đã sáng, ta nhất định chuẩn bị cho ngươi đủ một trăm kim a!"

"Toàn thân ngươi ngay cả mười kim cũng không có, aizz, Nham Thạch Can Tương a, ngươi không nên tùy tiện nói láo, gạt người là không tốt a!" Nhạc Dương đồng học chưa bao giờ làm cái loại chuyện ngu ngốc này, đối với mấy cái hứa hẹn suông này căn bản chẳng thèm ngó tới, sờ sờ lên tán hoa của thứ hoa ra lệnh: "Ngươi hãy mau mau bắt đầu thôn phệ đi a, nếu không người này lại lớn tiếng ồn ào nữa, lỡ như đem hàng xóm chung quanh đánh thức sẽ không tốt, ngày mai người ta vẫn còn phải đi làm a! Lại nói, hiện tại cũng có chút đói bụng rồi, ngươi từ từ hưởng dụng, ta đi ăn khuya..." Nham Thạch bị làm cho sợ đến thét lên như heo bị chọc tiết, nhưng Nhạc Dương bên này vẫn mắt nhắm mắt mở tai ngơ huyết sáo ngênh ngang rời đi.

"Tha mạng, tha mạng a!" Nham thạch rơi lệ đầy mặt.

"Ta tin tưởng, lúc ngươi giết người những người kia cũng nhất định hướng ngươi cầu xin tha thứ như vậy, lúc đó ngươi có hay không bỏ qua cho bọn họ? Không có! Ngươi làm rất khá, ta nên hướng ngươi học tập thật tốt!" Nhạc Dương đồng học quay lại nhìn Nham Thạch vô hại cười một tiếng, rồi vô cùng tiêu sái rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Hoán Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tối nay chúng ta ở cùng chỗ

Buổi tối ngày thứ hai, mục tiêu tiếp theo của Nhạc Dương là cấp ba trung giai ‘anh hùng’ Thiết Cuồng.

Hắn cũng chính là lão đại của tên Nham Thạch mà tối hôm qua bị Nhạc Dương đem cho thứ hoa ăn, đoàn trưởng của Cuồng Thú dong binh đoàn, đứng đầu tam đại ác bá trong Bạch Thạch thành.

Cấp bậc xưng hào mặc dù là anh hùng nhưng hắn lại lấy danh xưng là Thiết Cuồng, là một kẻ nổi tiếng tàn ác. Ở Bạch Thạch thành hắn bức nam hiệp nữ, lừa gạt vợ vết tài sản khắp nơi, không việc ác nào không làm. Đồng thời còn là một tên cuồng sát, giết người vô tội vạ, hiện tại có hơn mười gia đình liên hiệp cùng đưa ra yêu cầu ‘báo thù đuổi bắt’ đối với hắn.

Nhưng bởi vì ở Đại Hạ quốc này hắn là một trong Thiết gia tôn tử, là con cháu thuộc danh môn vọng tộc, sau lưng Thiết Cuồng có gia tộc thế lực khổng lồ chống lưng. Cho nên sát thủ công hội tại Bạch Thạch thành vẫn không có người nào dám động đến hắn. Vì vậy hắn ngày càng thêm hống hách cuồng dã. Hơn nữa, tiểu thiếp hiện được thành chủ Bạch Thạch thành sủng ái nhất chính là do người này hiếu kính tới. Tiểu thiếp nọ thương xuyên thổi gió bên gối thành chủ Bạch Thạch thành, nên đối với hắn luôn là nhắm một mắt mở một mắt. Vì vậy, ở Bạch Thạch thành này căn bản không có người nào dám đánh chủ ý lên người Thiết Cuồng.

Vì lần đầu xuất thủ của Nhạc Dương vô cùng thuận lợi không có khó khăn gì, cho nên tối nay hắn quyết định gia tăng độ khó khăn lên một chút, động vào cái kẻ mà không ai dám đụng đến: Thiết Cuồng!

Hắn cùng cấp hai cao cấp ‘dũng sĩ’ Nham Thạch kia là hoàn toàn bất đồng, Thiết Cuồng hắn là cấp ba trung giai ‘anh hùng’.

Ở Long Đăng Đại Lục, bất luận là kẻ nào, không cần biết hắn có là vương tử hay công chúa gì đi chăng nữa, chỉ cần cùng bậc là cấp một thì hết thầy đều gọi tân thủ học đồ. Thăng lên cấp hai, vậy thì gọi là dũng sĩ, cấp ba chính là anh hùng...

Cấp ba anh hùng, đây là một cấp bậc xưng hào cũng chính là ranh giới phân chia võ giả tại Long Đăng Đại Lục. Nếu như võ giả cả đời đều không thể đạt lên cấp bậc anh hùng, thì đó chính là một kẻ tài trí bình thường, khẳng định đều là chuột nhất, các kẻ không đáng giá. Trái lại, nếu có thể tấn chức anh hùng trở thành siêu việt võ giả, thì mới có thể miễn cưỡng được xem là cường giả, mới có thể được coi trọng.

Cấp ba anh hùng, mặt ngoài thoạt nhìn không cao, nhưng trên thực tế không hề dễ dàng gì để có thể đạt được tới cấp bậc này.

Ở bất kỳ nơi nào trên thế gian, nếu muốn tấn chức anh hùng võ giả, trừ có đủ thực lực ra còn phải thông qua ‘tử vong thí luyện’ mới có thể nhận được ‘anh hùng huy chương’ do quốc gia ban phát, thăng cấp trở thành người người hâm mộ: ‘anh hùng’!

Nếu như nói cấp một tân thủ học đồ, ở tình huống tiềm lực bất ngờ bộc phát hoặc là dưới các loại tình huống đặc thù có thể đánh bại cấp hai dũng sĩ, thì điều này còn có thể xảy ra.

Nhưng là cấp hai dũng sĩ muốn đánh bại cấp ba anh hùng, thì đó quả thực là chuyện không thể nào xảy ra... Cấp ba anh hùng là cửa ải tiên quyết, bước qua nó mới chính thức là đặt chân lên con đường của cường giả. Có thể vượt qua thì mới được gọi là cường giả! Đương nhiên, cấp ba anh hùng trông thì có vẻ cường đại, nhưng đây chẳng qua là cường đại trong mắt thường nhân mà thôi. Ở trong mắt tiên thiên cường giả, võ giả cấp sáu tông chủ trở xuống hết thầy đều là con sâu cái kiến.

So với những tiên thiên cường giả ở Long Đăng Đại Lục cần tiêu tốn hơn trăm năm thời gian tu luyện, có được một thân công lực vô cùng thâm hậu, thì Nhạc Dương chỉ mất có ba tháng để đạt được cấp bậc tiên thiên cường giả, thực lực cùng trăm năm tu luyện tiên thiên đương nhiên là có chênh lệch rất lớn, nhưng hắn dù sao cũng là tiên thiên!

Đối với dong binh tại Bạch Thạch thành thì Thiết Cuồng coi như là cao thủ, đại danh鼎鼎, dong binh bình thường không cách nào so sánh với hắn, nhưng nếu là đem hắn so với tiên thiên phá thể vô ảnh kiếm khí của Nhạc Dương tuyệt đối chỉ có thể bị băm thành hai đoạn mà thôi. Đây chính là sự khác biệt giữa tiên thiên cường giả và cường giả bình thường... Bất quá, Nhạc Dương đồng học cho tới bây giờ không có nghĩ tới sử dụng kiếm khí để giết chết Thiết Cuồng. Hắn là muốn bắt sống, sau đó để cho thứ hoa nuốt trọn người này, để Thiết Cuồng cũng biến thành tài liệu bón thúc cho thứ hoa.

Thứ hoa tối ngày hôm qua mặc dù đã thôn phệ cấp hai cao cấp Nham Thạch, nhưng sau khi tiêu hóa, Nhạc Dương phát hiện nó thực lực mặc dù có tăng trưởng không ít, nhưng vẫn không có biến dị.

Chỉ nuốt có một người sống e là ngay cả thanh đồng cấp cũng không phải. Xem ra, muốn bồi dưỡng một nhân hình thần thú cấp ‘kim quan thứ hoa hoàng hậu’ thật đúng là không phải chuyện dễ dàng. May mà ở Long Đăng đại lục này cái khác thì không nhiều lắm, nhưng người xấu lại không ít. Vì vậy, Nhạc Dương đồng học chưa bao giờ lo lắng sẽ thiếu tài liệu bón thúc cho thứ hoa.

Cả Long Đăng Đại Lục không nói, chỉ cần danh sách báo thù đuổi bắt ở Bạch Thạch thành này thôi thì đã có gần trăm người rồi, có thể thấy tư liệu dùng để bón thúc là cỡ nào phong phú. Ở báo thù đuổi bắt chọn ra mục tiêu để biến trở thành tài liệu bón thúc, vừa có thể trui rèn kinh nghiệm thực chiến cho mình vừa có thể đồng thời bồi dưỡng thứ hoa tăng trưởng, thậm chí còn có thể kiếm điểm tích trữ thu thêm một khoản kha khá, có loại chuyện tốt thế này ai lại không làm chứ?

Thành đông tửu quán, Nhạc Dương tới đây nhìn chung quanh một vòng, phát hiện ở đây cũng không có cô nàng có bộ ngực to bằng quả bóng như trong lời đồn. Bất quá, bộ ngực cỡ đu đủ thì cũng có mấy người.

Hắn chỉ bỏ ra một chút tiền lập tức đã có mấy cô nàng ‘đu đủ’ vui mừng xông tới: "Tiểu thiếu gia muốn tìm thú vui sao? Người muốn chơi như thế nào?"

Bay đơn hay là double?" (Ày dà, cái nỳ nghĩa là cùng nhau ‘đú đồn XXX’ ý, đồ mặt *_*, ai mún biết chi tiết phiền đi hỏi các bậc trưởng bối (cẩn thận bị oánh á, không chịu trách nhiệm a!)), hoặc hỏi GG ca ca đi ha ^_^)

"Xem thường ta có phải hay không? Bỏn thiếu gia đem các người bao hết !" Nhạc Dương đồng học ném ra một thanh đồng bạc lập tức ánh mắt người chung quanh đồng loạt sáng lên. Mấy nàng đu đủ vừa nhìn, lập tức như bị điểm trúng huyết mạch cảm đạt tới cao trào hết âm lên, lấy tốc độ chỉ so với đạo tặc kém một chút đem tiền cướp đi, đồng thời xuất ra ngực sữa chiến thuật, vui mừng vây công Nhạc Dương đồng học, thiếu chút nữa khiến anh chàng xuyên qua nào đó vì hít thở không thông mà chết.-Trucxinh-

Nhìn thấy cả đám mỹ nữ vây xung quanh tiểu đạo tặc Nhạc Dương cùng đi ra cửa, tất cả nam nhân trong tửu quán đều dị thường hâm mộ tiểu tử này điểm phúc.

Đàn P a? Dù sức lực!(=!!....Ặc, em mún ngất quế! Mấy ông này nghĩ gì dzậy hông biết???... *_*)

Bọn họ đồng thời đều có chút lo lắng cho thể cốt của tiểu đạo tặc này, nghĩ thầm tiểu tử này sẽ không bị mấy cái cô nàng chưa thỏa mãn dục vọng sờ sờ đến ‘tháo nước’ đi?

Trong tửu quán nam nhân, cất tiếng cười to đứng lên, cái này bảo ngày mai có nhìn thấy người vệ sinh ở trong đồng rác quét ra một cụ tiểu khô lâu, cái kia nói tiểu đạo tặc nếu như còn có thể sống sót, đoán chừng ít nhất một tháng không xuống giường được...

Nam nhân trong tửu quán bắt đầu đồng loạt cất tiếng cười to..., ngày mai không phải sẽ trông thấy công nhân vệ sinh buoi đồng rác quét ra một cỗ ‘Tiểu Khô Lâu’ sao, cái tên tiểu đạo tặc kia nếu như còn có thể sống sót đoán chừng ít nhất một tháng không xuống giường được a ha ha...-trucxinh-

Về cái hấp tấp đại pháp của mấy nàng ‘đu đủ’ bọn họ là đã lĩnh giáo qua, đừng nói đàn P chính là đấu đơn một nàng thôi cũng quá...!(= =)

Nếu như bị các nàng vây công, tuyệt đối chỉ có một con đường chết!

Trong một góc tửu quán, đạo tặc nọ lần trước giúp Nhạc Dương điều lý lịch ngồi lẳng lặng quan sát từ đầu đến giờ, nhìn thấy Nhạc Dương ở trong ‘vũng nước ngực sữa’ hạnh phúc giãy dụa liên khinh thường gất một tiếng.

Một chén rượu còn chưa uống xong, bỗng nhiên mọi người thấy tiểu đạo tặc tuyệt đối chết chắc kia lại đẩy cửa tiến vào.

Không thể nào?

Nhanh như vậy?

Hắn là một tên lính cảm thương?

Cho dù tiểu đạo tặc này là một tay cảm thương đi chăng nữa thì cũng quá nhanh đi!

Nếu như hắn nhanh như vậy xong chuyện, thì tìm nhiều cô gái như vậy để làm chi? Tìm một người không được rồi sao?

"Huynh đệ, người quần còn không cởi xuống sao?" Có một đại hán nhin không được tò mò, ồn ào đứng lên hỏi: "Người đây cũng quá lẳng phí đi, một mình người không dùng hết, có thể kêu lên chúng ta hỗ trợ a! Chúng ta đều rất thích giúp người a, huynh đệ, người nói xem người đây không phải là lãng phí tiền sao?"

"Các vị đại ca, ta chỉ là một cái chân chạy việc trong bang thôi, đàn P này là người trong bang gọi, loại chuyện tốt này nào có phần của ta a!" Nhạc Dương cười hi hi trả lời.

"Ngất!" Mọi người đồng loạt hôn mê.

Còn tưởng rằng đụng vớ một tên con nhà giàu, làm bọn hắn hâm mộ thật lâu, không nghĩ tới chỉ là một cái chân chạy việc.

Bất quá suy nghĩ một chút cũng đúng, tiểu đạo tặc này cho dù có tiền đi chăng nữa hắn có thể một lần bỏ ra từng ấy tiền gọi nguyên một đàn P để hưởng dụng mới là lạ chứ!

Nhạc Dương đồng học rất hiểu cách thu mua lòng người, hắn lấy ra hai người đồng bạc để lên bàn lớn tiếng nói: "Gặp nhau là duyên, ta dùng tiền thuê tới nay, xin các vị đại ca uống một chén, thuận tiện chúc mấy vị kia làm cho đàn P tinh tận người vong..."

Mọi người nghe xong trong nội tâm liền mừng rỡ.

Tất cả mọi người đều cảm thấy này tiểu đạo tặc thật đủ cơ trí.

Nếu đã có người mời uống rượu bọn họ dĩ nhiên cũng không khách khí lập tức nâng chén lên hoan hô hưởng ứng nhiệt liệt.-trucxinh-

Ngồi khuất trong góc đạo tặc nọ liền thâm hừ một tiếng, không có đụng đến chén rượu nữ hầu đeo tai thỏ mặc đồ siêu gợi cảm đưa tới.

Nhạc Dương đặt mộng ở đối diện ngồi xuống, cười hi hi mở miệng nói: "Huynh đệ, ta cũng biết nếu đến đây ắt có thể gặp được người mà, thế nào? Cái cô gái có bộ ngực giống như quả bóng lớn kia, cảm giác rất đồ sộ đúng không? Xin lỗi trước chứ, ta nói người ấy, giống như một đồng nam nhỏ thuần

kiết vậy, nên học tập nhiều vào, mau mau khai phá a. Hơn nữa, đó cũng là đạo lý thường tình, Khổng Thánh Nhân đã từng nói qua: ‘thực sắc tính cũng’. Người nghe một chút, đây là một câu đầy chí lý a, nói thật tốt.”-Truxinh-

"..." Đạo tặc nọ nghe hắn nói liền tròn trắng mắt nhìn thẳng, rất muốn một cước đạp chết tên tiểu tử trong đầu đầy sắc dục này.

"Huynh đệ, nhìn người như vậy ta thật không thể khoan tay đứng nhìn, tối nay chúng ta mượn phòng đi, nói gì cũng phải đem thân xử nam này phá a! Người không có tiền? Không lo, ta mời!" Nhạc Dương đồng học rất hào phóng vỗ vỗ lên bả vai đạo tặc nọ.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Hoán Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Xin không nên tùy tiện yêu thích ta

"Nhàm chán!" Đạo tặc nọ hất bàn tay to của Nhạc Dương trên vai mình xuống rồi lập tức đứng lên quay đầu bước đi.

"Thế nào lại nhàm chán chứ? Tình yêu nam nữ, lưỡng tình tương duyệt, lãng mạn triền miên, đây chính là chuyện có ý nghĩa cực kỳ nhất trên thế gian a!" Nhạc Dương nhanh chân theo sau cùng sóng vai cùng đạo tặc nọ cao giọng cười nói: "Huynh đệ, nếu như người không có kinh nghiệm không biết làm thế nào ta bằng lòng dạy người a! Mặc dù kinh nghiệm của ta cũng không coi là nhiều, nhưng chúng ta có thể cùng nhau từ từ nghiên cứu.... Ấy, ấy, chuyện gì cũng từ từ, đừng động chủy thủ!"

Đạo tặc nọ nghe Nhạc Dương nói trong mắt ngập tràn hỏa khí dừng lại cước bộ. Tay nhẹ nâng lên, một thanh chủy thủ thanh hàn longa lánh thoáng hiện.

Nhạc Dương vừa nhìn chủy thủ gác ở trên cổ, lập tức biết điều giơ cao hai tay, ý đầu hàng.

"Biến, ta với người không phải là cùng loại người!" Đạo tặc nọ cố nén kích động không giết chết tiểu tử này, lạnh lùng nói một câu.

"Không thể nào? Người không thích nữ nhân?" Nhạc Dương đồng học bày ra nét mặt vô cùng khoa trương: "Người sẽ không phải là cái gì ‘thụ nam’ trong truyền thuyết đó chứ?"

"Cái gì là thụ nam?" Đạo tặc nọ nghe không rõ.

"Trên thế giới này, phân ra ‘công’ cùng ‘thụ’ hai loại, công chính là chịu trách nhiệm cày cấy chịu trách nhiệm gieo mầm, làm đều là việc cực việc khổ, thụ thì bất đồng. Thụ chính là chịu trách nhiệm hưởng thụ cùng chịu trách nhiệm rèn ri,... Ai nha, đừng đánh!" Nhạc Dương chưa nói xong, đã bị đạo tặc nọ đánh một quyền lên mặt.

"Ta cảnh cáo người, sau này nhìn thấy ta liền chủ động rút xa một chút, nếu không ta sẽ giết người!" Đạo tặc nọ vo cùng sinh khí (tức giận), bất quá Nhạc Dương đồng học thừa nhận, người này sinh khí bộ dáng nhìn cũng rất tốt. (anh này thích ngược ==) –truxinh-

Trên đời có một số người chính là như vậy, bất kể là cười hay là giận, thì bộ dáng cũng vẫn phi thường dễ nhìn. Làm cho người ta vừa nhìn, liền nhịn không được mà yêu thích.

Ngược lại, có một số người liền không giống với loại trên, bất luận là cười hay là giận, bộ dáng cũng đều lộ ra vẻ phi thường ác tâm, làm cho người ta vừa nhìn ngoại trừ buồn nôn vẫn là nôn, nếu nhìn lâu còn có thể có gặp trở ngại về tâm lý vọng động mà tự sát. Nhạc Dương đồng học cảm thấy, ‘cô nàng’ đạo tặc này chính là thuộc về vẻ trước loại một, bộ dáng nhỏ nhắn đẹp mắt, hơn nữa là càng nhìn càng làm cho người ta yêu thích không thôi. Hắn vừa thấy đạo tặc nọ nổi giận, không những không cảm thấy sợ mà trên mặt cũng là cười đến sáng lạng: "Người yên tâm, ta sẽ lần đi rất xa. Bởi vì, ta sợ người sẽ thích ta a!"

Đạo tặc nọ trầm nghĩ muốn bay lên đạp cho Nhạc Dương một cước, nghe hắn nói những lời kia cảm giác tiểu tử trước mặt này có phải điên rồi hay không.

"Người nói gì? Ta sẽ thích người?" Đạo tặc nọ quả thực không thể tin nổi vào lỗ tai mình.

"Dĩ nhiên, ta ưu tú như vậy đẹp trai như vậy, bất luận là mỹ nữ hay là mỹ nam đều rất hoan nghênh ta a. Nhưng là, xin chú ý một điểm, mặc dù ta là người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, xe gặp xe chở, tam son ngũ nhạc, không ai không hay, không người không biết, đánh khắp thiên hạ vô địch thủ, một cây Lê Hoa áp Hải Đường ngọc diện tiểu lang quân, bất quá ta chỉ thích mỹ nữ, đối với mỹ nam hoàn toàn không có cảm giác, cho nên, xin không nên tùy tiện yêu thích ta!" Nhạc Dương tự kỷ ngắt đầu lên mặt, cái mũi chỉ lên trời, đắc ý quên hình.

"..." Đạo tặc nọ nghe hắn tự luyện thiếu chút nữa chổng đầu ngã xuống trên mặt đất.

Người tự kỷ cũng không phải là chưa từng thấy qua, nhưng người tự luyện đến trình độ này thì đúng là mới thấy lần đầu.

Đa mặt tiêu tử này có thể nói so với tường thành Bạch Thạch thành còn khủng bố dày hơn gấp mấy lần. Đạo tặc nọ đoán chừng cho dù đem toàn bộ tự luyện cuồng trên thế giới hết thảy tập hợp lại thành một người, cũng không cách nào cùng tiêu tử trước mặt này so sánh, tin tưởng trình độ tự luyện còn không bằng một phần mười hần!

Trong nội tâm đạo tặc nọ cảm thấy may mắn mình không phải là tự luyện cuồng, nếu không ở trước mặt tiêu tử này, rất có khả năng sẽ vì tự ti mà tự sát...

Có trời mới biết, vì sao trên thế gian lại có một cái biến thái như vậy ra đời.

Không sai, trừ biến thái ra tuyệt đối không có bất kỳ từ ngữ nào có thể thể hình dung chuẩn xác về mặt cột nhà mẫn não sắc dục của tên tieum tử trước mặt này, lại tự luyện cực kỳ!-truxinh-

"Mặc dù từng có rất nhiều mỹ nam hướng ta biểu đạt quá ý nghĩ - yêu thương, nhưng ngươi yên tâm, lòng của ta chỉ thuộc về mỹ nữ, hơn nữa là vĩnh viễn!" Nhạc Dương rất khẳng định nắm chặt quả đấm.

"Ngươi yên tâm, giống như ngươi một con cóc ưu tú như vậy, ta sẽ không thích ngươi, hơn nữa cũng là vĩnh viễn!" Đạo tặc nọ ngậm trào phúng Nhạc Dương là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, suy nghĩ hão huyền.

"Vậy thì ta đây an tâm, huynh đệ, ta vẫn rất lo lắng vấn đề này a. Bây giờ thì tốt rồi, thì ra là ngươi không thích nam nhân, vậy là chúng ta giống nhau cũng đều là thích mỹ nữ, hô, bây giờ ta rốt cục thật sự yên tâm rồi! Ngươi đã không thích nam nhân, lại yêu thích mỹ nữ, vậy thì dễ làm rồi, cái này rất tốt, chúng ta có cộng đồng ngôn ngữ, chúng ta đều có cùng chung yêu thích, đến, chúng ta cùng đi tán gái! Bác học đa tài ta đây, vẫn muốn có một bản sao tán gái bảo điển chỉ dẫn thể gian hàng vạn hàng nghìn lạc đường thiếu niên, hiện tại ta đang cần một đồng bọn cùng chung chí hướng để hợp tác." Nhạc Dương đồng học vỗ ngực một cái, khoa trương tỏ vẻ mình treo trái tim nửa ngày rốt cục trở về vị trí cũ rồi, vừa nhiệt tình ôm lấy bả vai đạo tặc nọ, nghiêm nhiên như đã tìm được chiến hữu cùng chung chí hướng.

"Ta nói, ngươi bác học đa tài như vậy, một mình ngươi cũng có thể hoàn thành tán gái bảo điển, ta có việc không thể phụng bồi!" Đạo tặc nọ cười lạnh một tiếng, tiếng cười mang theo cực độ khinh bỉ cái người tự xưng bác học đa tài này, nghĩ thầm tiêu tử này ngoại trừ trong đầu đầy sắc dục ra thì chẳng còn có cái gì khác nữa?

"Xem ra ngươi rất hoài nghi chân tài thực học của ta, huynh đệ, ngươi hoàn toàn hiểu lầm rồi, ngươi chỉ mới hiểu rõ một phần vạn học thức mệnh mông của ta. Lúc trước, ta chỉ là lo lắng ngươi có không để ý thân nam nhi mà yêu ta, muốn cùng ta phát sinh quan hệ vượt qua hữu nghị, cho nên mới thâm tàng bất lộ, hiểu chưa? Huynh đệ, ngươi cho rằng ta là một người bình thường sao? Không, ta là thiên tài!" Nhạc Dương đồng học chỉ thiếu điều ở trên trán viết lên hai chữ thiên tài này.-truxinh-

"Ngươi là thiên tài? Ta tưởng ngươi trời sanh ngu độn chứ?" Cả đời đạo tặc nọ cả đời chưa thấy qua ai tự kỳ như vậy còn tự cho bản thân là thiên tài nữa chứ! Nếu như thiên tài nào cũng giống như hần như vậy, thì thiên hạ này sớm đã bị hủy diệt rồi!

"Nếu như ngươi dám thề tuyệt đối sẽ không bị ta mê đảo, ta liền lộ hai tay cho ngươi nhìn một cái... Không có biện pháp không để cho ngươi biết sự lợi hại của ta, ta đã nói với ngươi, đừng nói người bình thường, cho dù là thi tiên Lý Bạch, hần cũng thường xuyên sao chép thi từ của ta a! Ngươi biết Lý Bạch tiểu tử kia tại sao bị người đời coi là thi tiên không? Chính là vì hần sao chép thơ của ta, vẫn còn có thi thánh Đỗ Phủ, hần cũng thường thường sao chép thơ văn của ta, nếu không bọn họ làm sao bị người đời coi là ‘Lý Đỗ văn chương ở, hào quang muôn trượng trường’, ngươi không biết đâu đây cũng là bởi vì ta bọn họ mới có hôm nay, hiểu chưa?" Nhạc Dương đồng học trịnh trọng khẳng định nói, nét mặt là phi thường chăm chú nghiêm túc, khiến đạo tặc nọ có chút ngẩn người, tiêu tử này còn có thể làm thơ?

"Thi tiên Lý Bạch? Hần là ai vậy?" Đạo tặc phát hiện mình chưa từng có nghe nói qua cái gì mà thi tiên Lý Bạch.

"Tiểu bằng hữu, ngươi tốt hơn nên đi học đi, mỗi ngày đều hướng về phía trước, ngay cả thi tiên Lý Bạch cũng không biết là ai, cái này không thể được đó!" Nhạc Dương làm ra vẻ, vỗ vỗ bả vai đạo tặc nọ, bày ra bộ dáng ‘tuổi trẻ không cố gắng, lão Đại đồ bị thương’.

"Thi tiên Lý Bạch này có gì đặc biệt hơn người, ta tại sao phải biết hần?" Đạo tặc nọ hừ lạnh khinh thường một tiếng, nhưng thực ra là có chút chột dạ.

"Chẳng lẽ ngươi ngay cả hần sao chép của ta ‘Tình Dạ Tứ’ cũng chưa từng nghe qua hay sao? Đó là tác phẩm kinh điển của ta a, ngươi không thể nào không biết đi?" Nhạc Dương đồng học lại bày ra nét mặt tựa như vừa mới phát hiện ra một quái vật không biết chữ.

"Tình Dạ Tứ? Chưa từng nghe qua, là dạng thi từ gì?" Đạo tặc nọ cố gắng nhớ lại, thật đúng là nhớ không được bài thơ này trong trí nhớ a.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Hoán Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Hài một đôi

“Sàng tiền minh nguyệt quang

Nghi thị địa thượng sương

Cử đầu vọng minh nguyệt

Đề đầu tư cố hương.”(*)

“Bài thơ này mặc dù là hán sao chép của ta, nhưng ý cảnh coi như cũng được, nhất là thông qua ngẩng đầu ngắm trăng rằm, cái loại trăng tròn trên trời này, người không tròn tâm cảnh, nói toạc ra là ngàn vạn lằng tũn trên thế gian đối với cố hương tưởng niệm, một phần nhân nhạ nổi nhớ quê, không tiếng động tựa thiên âm, thật lâu vọng tại tiếng trong lòng, tình cảnh này chỉ có thể hiểu mà không thể diễn đạt được bằng lời, đó chính là lúc vô thanh thắng hữu thanh, điểm thể hiện cao nhất... Bất quá, người nếu như đã nghe qua một chút nguyên tác của ta thì chắc chắn người sẽ lập tức phi thường thán phục ta a. Bởi vì, nguyên tác của ta lại càng là Quý Phủ thần công tuyệt tác, kinh thiên địa mà quý thần cũng phải khiếp sợ! Ta dám nói, chờ ta ngâm vịnh xong, người sẽ vì kích động mà nhảy dựng lên, ôm chặt lấy thân thể của ta...” Nhạc Dương đồng học cường điệu tác phẩm của mình là nguyên tác, hơn nữa nội dung khiến cho thiên địa quý thần khiếp vía.

Nghe Nhạc Dương nói đến đó đó, đạo tặc nọ nổi lên lòng hiếu kỳ. Chẳng lẽ tiểu tử này thật có thể làm thơ?

"Được rồi, vậy người cũng nói một chút Tĩnh Dạ Tứ của người xem." Đạo tặc cảm thấy tiểu tử này có hay không biết làm thơ, nên quyết định cho hắn một cơ hội.

"Người đứng vững nghe cho kỹ: Sân tiền hải một đôi, Y phục nhiễm sương trắng, Ngẩng đầu ngắm Minh Nguyệt, Cúi đầu tư cố hương..." Nhạc Dương còn chưa nói xong, đã bị đạo tặc nọ một quyền đánh bay.

Đạo tặc nọ cảm thấy cứ cái gì tốt, đều bị người này làm cho nát bét cả.

Vốn là sau khi nghe Tĩnh Dạ Tứ, cảm thấy ý cảnh cực đẹp, thông tục dễ hiểu lại có thể khiến cho tâm linh cộng minh, so với những thứ thi phú hoa mỹ mỹ lệ kia thì từ càng thêm phần cảm động.

Trong nội tâm đã có ý muốn tha thứ cho hắn, ai ngờ tiểu tử này trời sanh thích ăn đòn!

Nhạc Dương đồng học da rất dày, nên không thêm đề ý chút nào, nhảy dựng lên, cười hi hi : "Nhưng thật ra, đây chỉ là sơ thảo, người phải biết rằng, thơ hay đều là sửa đổi mà ra a, cái gọi là tâm chương trích cú lão điều trùng, hiểu nguyệt đem làm mảnh vải treo cung ngọc. Đừng nóng vội, ta còn có một đầu sửa chữa sau Tĩnh Dạ Tứ a." -truxinh-

Đạo tặc cười lạnh: "Cái gì trước giường hải một đôi cũng đừng có nói, giữ lại một mình người từ từ thưởng thức đi!"

Nếu không phải nghe hắn sau lại nói ‘tâm chương trích cú lão điều trùng, hiểu nguyệt đem làm mảnh vải treo cung ngọc’ thật sự kỳ diệu, thì đạo tặc nọ sớm đã lấy chùy thọc chết hắn sau đó rồi đi rồi.

Bây giờ, tựa hồ lại có điểm nghi vấn. Chẳng lẽ hắn mới vừa rồi chẳng qua là cố ý trêu chọc mình?

Tiểu tử này thật có thi tài? Chẳng qua là tính cách trời sanh bất cần đời?

Nhạc Dương lập tức kháng thanh phản đối: "Sửa lại, dĩ nhiên cũng không phải là trước giường hải một đôi, mà là trước giường hải hai đôi, cỡi quần áo để trên mặt đất, giơ đầu ngắm Minh Nguyệt, cúi đầu hôn cô nương! Wao, trời ạ, chuyện gì cũng từ từ, quân tử động khẩu không động thù!" Nhạc Dương vừa nói xong liền bỏ chạy, bởi vì đạo tặc nọ đã đem chùy thủ rút ra, thế phải thọc chết cái người vô sỉ bốp méo kinh điển này.

Đuổi theo qua chín con phố, đạo tặc nọ vẫn không chịu bỏ qua cho hắn.

Cuối cùng Nhạc Dương không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là sử dụng tuyệt chiêu, quát to một tiếng: "Mọi người mau đến xem, trên đường có mỹ nữ trần truồng chạy bên đường a!"

Liền tức thì dẫn tới vô số dòng binh thăm dò đi ra nhìn xem, đạo tặc nọ chịu không được hướng Nhạc Dương đồng học bay lên đập một cước sau đó lắt mình rồi đi.

Nhạc Dương đồng học vỗ vỗ cái mông, lầm bầm: "Lão đạo sĩ đập cái mông của ta, hắn đem cháu gái kiếm linh ngự tỷ bồi cho ta làm lão bà, bây giờ người lại đập ta một cước, vậy cũng không thể phá lệ, mặc dù so với kiếm khí ngự tỷ kém một chút, nhưng miễn miễn thu làm tiểu lão bà vẫn tốt lắm... Được rồi, thời gian đã không sai biệt lắm, đi xem tên Thiết Cuồng kia một chút có không tình tận người vong a!"

Vốn là, Nhạc Dương chỉ nghĩ tốn chút tiền, mời mấy cô gái đem cho Thiết Cuồng khiến hắn rơi vào tình trạng kiệt sức sau đó nằm ngáy o o...

Phương pháp giết người có rất nhiều loại, trong đó 'Giai nhân mười sáu thể giống như xóp gòn, bên hông trường kiếm trăm ngu phu. Tuy không gặp người đầu rơi, nhưng ngâm giáo quân cốt tùy khô.' loại phương pháp này là một loại hữu hiệu nhất cũng đáng sợ nhất. (ý là dùng ‘một đoàn’ mỹ nhân đem Thiết Cuồng ‘ép’ đến tình lực cạn kiệt ngủ không biết trời trăng mây đất gì nữa, để Nhạc Dương hắn dễ bề hành động ý =, anh này cũng quá quá ... rồi!)-truxinh-

Cổ ngữ có câu: rượu là kiếm xuyên ruột, sắc là đao cạo cốt (xương).

Nhạc Dương đồng học đoán chừng, nếu như Thiết Cuồng vừa bị kiếm rượu xuyên qua vừa bị đao sắc cạo cốt, bây giờ nếu còn không nằm xuống, vậy hẳn không hóa trang cũng có thể trực tiếp diễn ‘siêu nhân lõi lôm men’. (= =)

Cho nên, Nhạc Dương tựa như sân vắng tàn bộ huyết sáo, nghênh ngang đi tới.

Chờ hẳn đi tới phòng của Thiết Cuồng, đã phát hiện có một người con gái có bộ ngực đặc biệt đầy đặn 〇〇 đang ẩn núp trong bóng tối ở cửa, yên lặng chờ đợi mình.

"Tiểu thiếu gia, chúng ta chẳng những đem Thiết Cuồng chuốc say lăn ra ngủ, hơn nữa cũng đã đem hắn trói gô lại, ngươi tùy thời đều có thể đi vào, đem hắn giết chết!" Cô gái nọ quý xuống nặng nề khẩu đầu một cái rõ mạnh.

Vừa nghe nàng nói xong, Nhạc Dương thật đúng là bị dọa kêu to một tiếng.

Những kỹ nữ này, các nàng làm sao biết mình muốn giết Thiết Cuồng a?

May là các nàng không có thông báo cho Thiết Cuồng, bằng không chờ đợi mình đi tới, liền là một thiên đại bầy rập a.

Dựa theo lời cô gái đó nói, chẳng lẽ các nàng cùng Thiết Cuồng có cừ oán? Nhạc Dương âm thầm cảm thấy kỳ quái, hoàn hảo vận khí của mình lại tốt như vậy, đây là chỗ ngáp phải ruồi?

Cô gái nọ hai mắt rung rung đập đầu nói: "Tiểu nữ ở bên ngoài canh chừng, xin thiếu gia mau đi vào đem Thiết Cuồng giết chết, nếu để thời gian lâu, vạn nhất hắn tỉnh dậy có lẽ tình huống sẽ có biến, Thiết Cuồng triệu hoán thủ phi thường lợi hại, thiếu gia ngàn vạn cẩn thận!"

"Làm sao ngươi biết ta muốn giết hắn?" Nhạc Dương kì quái hỏi, những kỹ nữ này, xem ra cũng cũng không phải là loại ngực lớn không có đầu óc a!

"Thiết Cuồng muốn nữ nhân, hắn không không bao giờ bỏ tiền ra. Trọng phu của chúng ta đều là bị hắn giết chết, rất nhiều tỷ muội cũng là bị hắn đẩy vào hố lửa thân hãm bần lây làm công cụ kiếm tiền cho hắn, chúng ta chính là công cụ kiếm tiền của hắn, ngươi nói xem nếu hắn muốn tìm nữ nhân còn có thể đưa tiền sao?"

Lúc trước ngài vừa nói Cuồng Thú dong binh đoàn, Thiết Cuồng đoàn trưởng cho đòi kỹ nữ, để chúng ta đi hầu hạ hắn, chúng ta liền biết đây nhất định là giả ... Hơn nữa ta xem ánh mắt tiểu thiếu gia không giống như là một cái hạ nhân, trên đời không có loại hạ nhân vênh váo tự đắc như vậy, cũng không có loại hạ nhân nhún nhường quý gối dễ bảo. Ánh mắt ngài trong suốt tinh khiết, trong mắt mang một loại sâu ẩn dấu diêm, thần hình lại tự mãn ngông nghênh, hơn giống như một thiếu gia cao cao tại thượng! Cho nên một người giống như người vậy, như thế nào lại vì một chút tiền lại đi làm một cái chân chạy vặt thay loại người như Thiết Cuồng đi đòi kỹ nữ a?

Đây vốn là chuyện không thể nào! Giải thích duy nhất chính là ngươi là một thích khách chuẩn bị bày kế giết chết Thiết Cuồng, ngươi là một sát thủ đến đây vì báo thù đuổi bắt Thiết Cuồng, ngươi là một đại anh hùng không sợ cường quyền hung hãn vệ chính nghĩa, vì giúp những người nhỏ yếu tứ cố vô thân như chúng ta, thay mặt cho thân nhân những người bị Thiết Cuồng hãm hại mà đến... Tiểu thiếu gia, ngươi không cần nghi ngờ, thật ra những thân nhân ra giá trên bảng báo thù muốn giết Thiết Cuồng kia chính là tỷ muội chúng ta. Những năm gần đây, chúng ta vẫn không có buông tha đối với thiết cuồng báo thù đuổi bắt, chính là hy vọng có thể có một vị anh hùng như ngài vậy xuất hiện!" -truxinh-

Cô gái nọ toàn bộ trên mặt đều là nước mắt, hướng Nhạc Dương bang bang khẩu đầu tạ ơn.

Nhạc Dương cảm thấy nàng tinh tế quan sát như thế thì sợ hết hồn. Xem ra chính mình còn có chút xem thường người ở Long Đăng Đại Lục này, chỉ có một chút đầu mối như vậy, cô gái này lại có thể suy ra, hơn nữa suy ra lại cực tinh chuẩn, thật đúng là có điểm không đơn giản!

Bây giờ hẳn đã hiểu tại sao các nàng không hướng Thiết Cuồng mật báo?

Nguyên nhân căn bản thì ra các nàng chính là người báo thù Thiết Cuồng, Thiết Cuồng là cừ nhân giết phụ quân các nàng!

Bất quá, trong lòng của hắn vẫn nghi vấn: "Các ngươi đã đem hắn chuốc say, lại trói lên, vậy sao các ngươi thế nào lại không đích thân đem hắn giết chết đi? Đây không phải vẽ rắn thêm chân sao?"

(*): Dịch nghĩa:

Ánh trăng chiếu sáng đầu giường

Ngờ như sương trắng phủ sân nhà

Ngẩng đầu lên nhìn trăng sáng

Cúi đầu xuống nhớ quê cũ

Dịch thơ 1:

Đầu giường trăng tỏ rạng

Đất trắng ngời như sương

Ngẩng đầu nhìn trăng sáng

Cúi đầu nhớ cố hương

Dịch thơ 2:

Giương khuya trăng chiếu bởi bởi

Sương rơi phủ đất ngời đời chiêm bao

Ngẩng đầu trăng sáng trên cao

Cúi đầu ngán lệ nghẹn ngào.... cố hương

Bạn đang đọc truyện *Triệu Hoán Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Đêm tối, sát thủ

Cô gái nọ lệ rơi đầy mặt, lắc đầu nói: "Chúng ta có thể giết chết hắn, nhưng bản thân không có thực lực, đầu không lại thể lực sau lưng của hắn, sợ họ sẽ trả thù, tỷ muội chúng ta không giống ta chỉ có một thân một mình, các nàng phần lớn còn có cơ nhỏ, thậm chí song thân vẫn còn sống. Thiết Cuồng một khi chết đi, gia tộc hắn nhất định sẽ báo thù, một khi điều tra ra, chúng ta hết thấy đều bị giam vào cũi gỗ đem đi dạo phố thị chúng, sau đó bị thiên đao vạn quả, cực kỳ thống khổ mà chết đi. Cha mẹ, con cái của chúng ta, cũng sẽ bị giết... Tự chúng ta không dám báo thù, chỉ có thể trông cậy vào đại anh hùng không sợ cường quyền đến trợ giúp thay chúng ta báo thù... Thiếu gia, nếu như thực lực ngươi chưa đủ để đối kháng Thiết gia, không cách nào chống đỡ Thiết gia cùng Bạch Thạch thành chủ trả thù, như vậy thì mau đi nhanh, ta sẽ trở về mở dây thừng chờ Thiết Cuồng tỉnh, tiếp tục cùng hắn điên cuồng hoan dâm, sẽ không để cho hắn hoài nghi chuyện này!"

"Các ngươi gửi yêu cầu báo thù đuổi bắt Thiết Cuồng ở sát thủ công hội trong bao lâu?" Nhạc Dương hỏi một cái vấn đề cuối cùng.

"Ba năm, cũng không ngắn đoạn!" Cô gái nọ nói, ánh mắt thập phần kiên định: "Mặc dù chúng ta không có nhiều tiền, nhưng cho dù phải nhịn ăn cũng sẽ không buông tha báo thù!"

Nhạc Dương nghe xong khẽ gật đầu.

Thân là kỹ nữ mang ô danh ti tiện trên lưng, bị ngàn người cười, qua tay vạn người, tôn nghiêm bị chà đạp đến tột đỉnh vẫn không quên báo thù. Tất cả tiền các nàng kiếm được, bình thường toàn bộ đều phải nộp lên người thao túng sau lưng, chỉ có thể len lén giấu đi một chút tiền nhỏ, vậy mà còn có thể cứ cách mỗi nửa năm thời gian liền tiết kiệm ra mười lăm kim, kiên trì báo thù đuổi bắt cừu nhân, để làm được như vậy thì cần phải có bao nhiêu nghị lực cùng ý chí chứ, thật làm cho làm cho người ta kính nể.

Về phần sau khi giết chết Thiết Cuồng có thể hay không bị Thiết gia báo thù đuổi bắt, Nhạc Dương một chút cũng không quan tâm.

Bởi vì, hắn có thể căn cứ tri thức thanh đồng bảo điển truyền cho thì phát hiện một cái lỗ hổng, đó là:

Thứ nhất, hắn không có bị Thiết Cuồng dùng báo thù quyền trục nhốt kỹ ngoại hình, như vậy tên hắn sẽ không xuất hiện ở trên bảng báo thù của sát thủ công hội. Cho dù không cẩn thận bị quyền trục báo thù ghi chép lại, như vậy cái tên sẽ xuất hiện ở trên bảng báo thù cũng chỉ là tên mà hắn lúc trước ghi danh tại danh bạ công hội 'Thái Thân Thân' mà không phải tên thật.

Nếu như người của Thiết gia muốn vì Thiết Cuồng trả thù, nghĩ muốn treo giải thưởng báo thù đuổi bắt Nhạc Dương, thì cũng bằng không. Về điểm này vốn không thể nào thực hiện. Bởi vì Nhạc Dương dựa vào lỗ hổng đó, bản thân cũng không có đích thân giết chết đối phương, nhiều nhất chỉ có thể coi như là đồng lõa.

Ở trên danh sách báo thù đuổi bắt nhiều nhất chỉ sẽ xuất hiện Thiết Cuồng bị thứ hoa nuốt chửng. Mà thứ hoa của Nhạc Dương ngay cả tên cũng không có đặt cho nó, như vậy trên bảng báo thù đuổi bắt sẽ xuất hiện một người ẩn danh có cái tên kỳ quái. Thậm chí, lúc đó nếu Nhạc Dương không có đem thứ hoa ở thanh đồng bảo điển triệu hoán ra, như vậy trên huyết hoa bản đồ, cũng sẽ không xuất hiện điểm đó.

Chính là bởi vì có lỗ hổng, cho nên Nhạc Dương cảm thấy đừng nói là lấy bối cảnh như Thiết Cuồng, cho dù là kẻ có bối cảnh thực lực kinh người hơn nữa cũng có thể làm tư liệu bôn thúc cho thứ hoa của hắn...

Hắn đẩy cửa phòng đi vào, quay đầu lại hướng về phía cô gái cười nhạt một tiếng, nói:

"Về sau có tiền không cần nộp sát thủ công hội nữa, không phải sát thủ nào cũng đều ưa thích kiếm tiền, có nộp vào đó cũng mất trắng. Nếu như các

ngươi nguyện ý, có thể tới tìm ta, ta là một sát thủ chỉ cần có tiền liền xuất thủ giết người, bất kể các ngươi muốn giết ai cũng đều có thể, chỉ cần các ngươi trả nổi!"-trucxinh-

Phía sau, cô gái nọ không kim được kích động hai vai co rúm lại. Không tiếng động, ôm mặt khóc đến hoa lê vũ đài.

Không tới mười phút đồng hồ Nhạc Dương đã đi ra.

Trong tay của hắn mang theo một cái túi da khá lớn để xuống dưới chân cô gái, nói: "Tiền đồng bên trong liền cho ngươi, ta cần ngươi làm một chuyện, trong túi có chút đồ trang sức, ngươi tìm thương nhân chợ đen thích hợp đem những thứ kia bán đi đổi thành kim tệ, ta có chỗ hữu dụng... Nếu như thương nhân chợ đen kia dám có ý đồ xấu, vậy ngươi trước nhớ kỹ hắn cho ta, ta ngay cả Thiết Cuồng cũng giết, ta sẽ không dễ dàng tha thứ bất luận kẻ nào dám đánh chủ ý lên ta... Có phải hay không các người vẫn còn mục tiêu báo thù khác? Bây giờ có thể nói ra, nếu như ngươi hoàn thành việc ta giao, miễn phí là chuyện ta không bao giờ làm, nhưng có thể suy nghĩ cho các người khát lại, từ từ trả sau!"

Toàn thân cô gái cả người phát run, liên tục đập đầu, thanh âm cũng trở nên lắp bắp: "Vẫn còn hai người, một người tên là ‘Trường Dao’, một người tên là ‘Tà Hòa’. Cụ thể tên gọi là gì, thì chúng ta không biết, nhưng nhìn thấy Thiết Cuồng lúc nói chuyện với bọn họ thì rất là cung kính. Tà Hòa thường cách một đoạn thời gian sẽ tới Bạch Thạch thành, tính toán thời gian mà nói có lẽ mấy ngày sau sẽ đến! Trường Dao chúng ta cũng không biết, chỉ biết là người này đạo pháp rất nhanh. Trong một lần ngồi uống rượu, hắn thể nhưng thân thể không hề động, chỉ là quơ tay cũng có thể giết mười mấy người cùng một lúc. Bình thường người này rất ít tới Bạch Thạch thành, hành tung vô cùng xuất quỷ nhập thần. Chẳng qua là cái tên Trường Dao này có một đặc thù rất rõ ràng, đó chính là hắn cầm đao tay phải thuận hơn so với tay trái rất nhiều, đoán chừng tay phải mạnh hơn so với tay trái ít nhất là gấp đôi!"

Nhạc Dương nghe xong thì cười một tiếng, xoay người rồi đi chỉ lưu lại thanh âm tựa như làn gió nhẹ: "Giúp ta làm tốt việc ta giao, lần sau cái ngươi nhìn thấy, bọn họ chính là người chết!"

Nghe hắn nói, cô gái nọ đập đầu thật mạnh tạ ơn. Lăn nữa ngược mặt lên, thì phát hiện bóng người trước mặt đã sớm theo gió biến mất rồi.

Hùng đông, Nhạc Dương từ một tên sát thủ giết người không chớp mắt, biến trở về thành Tam nhi được mỹ phụ nhân thương yêu. Nếu để cho nàng biết lúc nửa đêm Tam nhi mà nàng tràn đầy lòng thương yêu leo tường đi ra ngoài, dùng thứ hoa đem hai người sống sờ sờ nuốt trọn, thì thật không biết nàng sẽ có cái cảm tưởng gì.-trucxinh-

Nếu như Nhạc Băng vẫn tiểu viện, vẫn cùng Nhạc Dương cùng nhau luyện tập triệu hoán thuật, nàng nhất định sẽ chú ý thấy Nhạc Dương triệu hoán thứ hoa không giống với lúc trước. Bây giờ thổ tiên thứ hoa tuy vẫn là cấp một, nhưng phẩm cấp thì đã từ cấp bình thường biến thành thanh đồng cấp. Biến thành ‘huyết thiết thổ tiên thứ hoa’.

Hiện giờ thứ hoa cao chừng hai thước, nhành hoa thô như cánh tay người, gai nhọn mọc tua tủa tựa như quái vật miệng rộng, cánh hoa cũng trở nên lớn hơn trước, trong miệng răng nhọn cũng là càng thêm sắc bén. Điều bất đồng lớn nhất đó chính là nó có nhiều hơn một cái lưỡi thật dài màu đỏ thẫm, ‘thò ra’ ở ngoài miệng, cái lưỡi nọ co duỗi không ngừng giống như lưỡi rắn. Mỹ phụ nhân hoàn toàn không có chú ý tới cái dị tượng này, nàng ôm tiểu nha đầu cùng ngồi phơi nắng sớm, vui sướng đọc thư nữ nhi gửi về.

"Tam nhi, trong thư Băng nhi cũng ân cần thăm hỏi ngươi à!" Mỹ phụ nhân cảm thấy trong nhà hết thảy đều biến chuyển theo hướng tốt. Thì ra là tình cảm giữa nữ nhi nhà mình cùng Tam nhi vẫn âm thầm càng thêm thân cận.

Trước đây gửi thư về bình thường sẽ tuyệt đối không ân cần thăm hỏi Tam ca, bây giờ lại nhắc tới mấy bận, mơ hồ có ý tứ hướng hắn hỏi báo thành tích học tập, chứng minh trong nội tâm cô gái nhỏ này, là hy vọng có một cường đại ca ca sao?

"Cuộc thi của Băng nhi có thuận lợi không ạ?" Nhạc Dương thu lại huyết thiết thổ tiên thứ hoa, hắn phát hiện sau khi thứ hoa tấn chức thanh đồng cấp thì chỉ cường đại hơn gấp mười lần chứ không có thăng cấp, điều này chứng minh, bí mật mình nắm giữ không có sai, con đường để thứ hoa dị hoá hoàn toàn là vô cùng khó khăn, nhưng ít nhất thì bước đầu tiên đã thành công! Tiếp tục công cuộc dị hoá, tin tưởng thứ hoa sẽ theo thứ tự tấn cấp thành bạch ngân cấp, hoàng kim cấp, sau đó từ hoàng kim cấp một lần nữa tiến hành chuyển cấp dị hoá, chuyển cấp thành nhân hình dạng thanh đồng cấp-‘thứ hoa ma nhân’... Lại không ngừng bổ sung tư liệu bốn thức tiếp tục để thứ hoa dị hoá lên cấp, từ thanh đồng lên bạch ngân, rồi hoàng kim, bạch kim, rồi lên tới kim cương cấp, cuối cùng là biến chuyển thành thanh đồng cấp mang trí tuệ hình người: ‘thứ hoa hoàng hậu’, lại tiếp tục một đường thăng cấp đi lên, mới có thể đạt tới thần thú cấp hình người trong truyền thuyết ‘kim quan thứ hoa hoàng hậu’!

Con đường để ‘kim quan thứ hoa hoàng hậu’ trưởng thành cần ba lần chuyển cấp, quá trình đó phi thường dài đằng dặc. Bất quá, bây giờ đã chính xác hoàn thành nửa bước đầu tiên.-trucxinh-

Chỉ cần tiếp tục để thứ hoa thôn phệ người sống làm tư liệu bốn thức, như vậy nó trưởng thành so sánh với thú hệ, cảm hệ phải nuốt ma tinh thì nhanh hơn rất nhiều, lại có thể không ngừng dị hoá, bay vọt đi tới. Tương lai, nó chắc chắn trở thành kim quan thứ hoa hoàng hậu con ác mộng của hết thảy sinh vật trên chiến trường.

Kim quan thứ hoa hoàng hậu của ba ngàn năm trước sẽ không còn là truyền thuyết nữa, mà sẽ chân chân chính chính biến thành sự thật!

"Cuộc thi của Băng nhi rất thuận lợi, sang năm có thể học ban lớp năm cao cấp. Nàng cũng đã thay ngươi báo danh năm thứ hai, bởi vì học viện quy định không thể báo danh học năm thứ ba trở lên, cho nên Tam nhi à, ngươi tạm thời chỉ có thể ở năm thứ hai đi học. Trong thư Băng nhi có nói, sau khi học mấy tháng, nếu như thành tích rất ưu tú, thì có thể nhảy lớp lên năm thứ ba." Tiểu nha đầu trong ngực mỹ phụ nhân ồn ào đứng lên, âm ỉ nói nàng cũng muốn đi học. Mỹ phụ nhân nhìn nàng trong ngực căn bản không yên được, không thể làm gì khác hơn là buông nàng ra, để cho nàng chạy đến trong ngực Nhạc Dương làm nũng. Mỹ phụ nhân nhìn tin tức ở cuối thư, thần sắc khẽ lo lắng, hướng Nhạc Dương thở dài nói: "Băng nhi nói nàng trong vòng ba tháng sẽ không trở về nhà, nàng muốn đi Thông Thiên Tháp tham gia thí luyện..."

"Thông Thiên Tháp? Thí luyện?" Nhạc Dương nghe xong, chân mày khẽ nhíu lại.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Hoán Vạn Tuế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Hà Phi Song Giáp

Edit: Trucxinh

Căn cứ trong trí nhớ tin tức thanh đồng bảo điển truyền cho Nhạc Dương, Thông Thiên tháp là một địa phương kỳ lạ.

Nghe nói, Thông Thiên tháp tồn tại từ thời viễn cổ, do Thần Minh kiến tạo mà thành, đặt ở trung tâm Long Đẳng đại lục, đây là Thần Minh lưu lại cho loài người một cái thang 'lên trời'. Thông Thiên tháp không biết cao bao nhiêu thước, cao đến tận mây, có một lớp kết giới của Thần Minh tạo ra bao phủ chung quanh, bất luận kẻ nào cũng không cách nào leo lên, mà phải ở bên trong Thông Thiên tháp một tầng lại một tầng tiến lên.

Mỗi một tầng trong Thông Thiên tháp đều có truyền tống môn, sau khi bước qua truyền tống môn là nguyên một thế giới hoàn toàn độc lập, bất luận kẻ nào cũng có thể đi vào tu luyện. Điều kiện đều là thông qua hạ tầng, nhận được tín vật đặc thù, sau đó tiến vào thượng tầng thứ nhất.

"Bằng nhi chẳng qua là đi tầng thứ nhất, chỉ là nhập môn thí luyện, hơn nữa có lão sư trong học viện dẫn đội, cho nên sẽ không gặp nguy hiểm, nhưng ta vẫn có chút lo lắng cái nha đầu quái cường kia!" Mỹ phụ nhân biết rõ tính cách nữ nhi của mình, nữ nhi cô độc trầm mặc, không thích hoạt động tập thể, không am hiểu giao tiếp, ở học viện cũng không có tri tâm bằng hữu, cho nên bất luận ở cuộc sống bình thường, hay là đang trong quá trình thí luyện cũng rất dễ lỗ mãng, vạn nhất gặp nguy hiểm sợ rằng không có ai giúp nàng, nàng chỉ có thể là tự thân một mình chiến đấu mà thôi.-trucxinh-

"Không có chuyện gì, người yên tâm đi, Thất muội có thể chiếu cố tốt chính nàng!" Nhạc Dương vừa nghe Nhạc Băng đi chính là tầng thứ nhất, tham gia thí luyện là nhập môn thí luyện, lập tức nói vài câu tốt an ủi mỹ phụ nhân.

Tầng thứ hai của Thông Thiên tháp đệ nhất tầng thí luyện cơ hồ đều không có nguy hiểm đến tánh mạng, chỉ có đạt tới tầng thứ ba, mới bắt đầu chân chính gặp nguy hiểm, có thể sẽ chết trong lúc thí luyện.

Dĩ nhiên, bất cứ chuyện gì đều có khả năng phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Ví như chuyện của vị Phong gia thiếu niên kia cùng Nhạc Băng có hôn ước, hay là tại tầng thứ hai gặp phải vương giả thú cấp hoàng kim đi ngang qua miếu sát. Chẳng qua là loại ngoài ý muốn này cơ hồ tỷ lệ xảy ra là rất nhỏ, nhỏ đến nỗi có thể không cần tính, mấy trăm năm qua, trừ một lần ngoài ý muốn xảy ra với vị Phong gia thiếu niên kia, vẫn không có án lệ người thứ hai. Bởi vì cho dù là tầng thứ ba ở Thông Thiên tháp, vương giả thú cấp hoàng kim cũng chỉ là chiếm núi xưng vương, sẽ không rời đi đến nơi khác du dãng...

Bởi vì trong nội tâm nhớ thương nữ nhi, mỹ phụ nhân hôm nay có chút không yên lòng, cho dù là nàng nữ hồng thành thạo, cư nhiên nhiều lần bị kim châm trúng ngón tay.

Nhìn thấy mỹ phụ nhân ngón tay bị kim đâm trúng mà rỉ máu, Nhạc Dương nhìn toàn bộ sự việc trong mắt, bất chợt trong nội tâm có một đạo linh quang mãnh liệt hiện lên.

Có lẽ, hắc ngọc dây chuyền của mình cần lấy máu nhận chủ!

Hắc ngọc dây chuyền ở ban ngày bình thường không có gì lạ, ai cũng nhìn không ra nó là bảo bối, Nhạc Dương vẫn không có biện pháp biết rõ vật này chân chính là có tác dụng gì. Tại sao trong mộng có thể cảm ứng được nó hồ tịa như như một biển năng lượng, mà ban ngày lại không được? Chẳng lẽ thật sự cần lấy máu nhận chủ?

Nhạc Dương tâm thần bị xúc động, chờ mỹ phụ nhân cùng tiểu nha đầu rời đi, hần lập tức gỡ xuống hắc ngọc dây chuyền ở cổ, dùng kim châm trích lấy ít máu, ở phía trên hắc ngọc nhỏ xuống một giọt.

Thật lâu sau một chút phản ứng cũng không có.

"Được rồi được rồi, ta thừa nhận, ta đã đọc quá nhiều tiểu thuyết xuyên không!" Nhạc Dương trong nội tâm vốn tưởng rằng vật này cũng đồng dạng cùng những thứ được viết trong tiểu thuyết xuyên không, cần lấy máu nhận chủ, sau đó tự động buộc định, vĩnh viễn không hư hao, vĩnh viễn không mất đi, còn có thể theo chủ nhân thăng cấp, thuộc siêu cấp trâu bò thần khí. —trucxinh—

Trải qua một hồi lâu hắc ngọc dây chuyền cũng không có phản ứng, khiến nội tâm Nhạc Dương bị dả kích không nhỏ.

Hần tính toán một ngày nào đó sẽ đem nó hiểu rõ!

Nhạc Dương nâng tay định đem hắc ngọc dây chuyền đeo lại trên cổ. Bỗng nhiên, hần phát hiện trên hắc ngọc dây chuyền có cái chấm đen nhanh chóng mở rộng trong nháy mắt, thậm chí biến thành một cái hắc động kinh khủng, có vô tận hấp lực, đem Nhạc Dương không thể chống lại thôn phệ đi vào.

Thân là một xuyên qua nam, Nhạc Dương đồng học thiếu chút nữa liền cho là mình xong đời .

Hắn phát hiện toàn thân mình cơ hồ bị hắc động xé rách nát, trong nháy mắt lúc bị hắc động thôn phệ thật giống như da thịt, xương thậm chí cả linh hồn cũng hóa thành phần vụn, hiện tại hắn cảm thấy vô cùng thống khổ tựa có thể tan thành mây khói bất cứ lúc nào. Đợi đến thời điểm Nhạc Dương cho là mình ngẫm chắc, thì bỗng nhiên ở sâu trong linh hồn hiện lên một cỗ chi hóa sinh mệnh kỳ lạ, để cho Nhạc Dương cảm thấy mình như có một loại Phượng Hoàng niết bàn, khởi từ hoàn sinh, toàn thân đoàn tụ, vẫn làm cho hắn có một loại cảm giác cổ quái. Hắn rất nhanh phát hiện, mình cũng không có chết, mà bản thân hiện tại đang ở bên trong hắc động, không gian xung quanh lại cực độ yên lặng hoàn toàn không có lấy một tí ánh sáng...-truxinh-

"Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Mình làm như thế nào đi ra ngoài?" Nhạc Dương vừa nghĩ, thật cảm thấy mình như vậy lại tựa như bằng với ba tên ngọc gộp lại. Xem ra cái loại lấy máu nhận chủ này dễ thử nhưng không dùng được, bây giờ thì bị chơi một vỏ lớn rồi!

"Ồ? Người vậy mà không có chết? Thật là một tiểu nam hài kỳ quái, oa, lại còn là Tiên Thiên, còn trẻ như vậy đã là Tiên Thiên?" Ngay tại thời điểm Nhạc Dương đồng học không biết làm như thế nào cho phải, thì có một giọng nữ ưu mỹ kinh ngạc vang lên.-Truxinh-

Nhạc Dương còn chưa kịp phản ứng, liền phát hiện mình bị một cỗ lực lượng không cách nào chống cự nhấc lên. Tiếp theo, có đôi môi mềm mại đầy hương thơm hôn lên miệng hắn.

Mỹ nhân hiển vẫn? (Mỹ nhân dâng nộ hôn?)

Anh chàng xuyên qua dân đã lấy lại được chút ý thức, song hắn kinh hãi phát hiện ‘mỹ nhân’ đang nhiệt tình hôn mình là một con quỷ hút máu đáng sợ, năng điên cuồng hút lấy năng lượng trong cơ thể mình... Năng lượng linh khí mà hắn hấp thu được trong lúc tu luyện tầng thứ hai của tiên thiên phá thể kiểm khí trong một tháng qua, chỉ trong vài giây đã bị nàng hút gần như sạch sẽ. Nếu không phải nàng cuối cùng cũng chịu buông cái miệng anh đào nhỏ ra, Nhạc Dương không chút nào nghi ngờ mình sẽ bị nàng hút thành cây khô!

"Kể từ vạn năm đó đến nay vẫn là lần đầu tiên thư thái như vậy! Thật sự sáng khoái, mặc dù năng lượng có chút thiếu thiếu, nhưng lại vô cùng tinh khiết, không tệ!" Mỹ nhân nọ ở trong bóng đêm cực kỳ khoái trá thờ dài nói.

"Ta kháo (BMN)!" Nhạc Dương đồng học phát hiện mình bị đi hút linh khí hiện toàn thân vô cùng suy yếu, đang đứng mà hai chân mềm nhũn không có cảm giác, tựa như mình vừa đánh máy bay rất nhiều lần. (So sánh cái kiểu gì đây hông biết = =!! Ông này lạm sex à???....)-truxinh-

Sau khi trải qua một trận đầu văng mắt hoa Nhạc Dương phát hiện mình lại có thể nhìn được trong bóng tối.

Mặc dù xung quanh vẫn không có một chút ánh sáng nào, nhưng hắn có thể nhìn thấy rõ ràng thân thể mình hiện đang trong tư thế xích lô, toàn thân trần như nhộng không có một mảnh vải che thân. Đứng ở trước mặt hắn là một mỹ nhân cao hai thước, dung nhan khuynh thành, làn da trắng nõn, đôi mắt tựa bích ngọc, đang chăm chăm nhìn mình, trong ánh mắt tràn đầy niềm vui cùng tò mò. Mỹ nhân này có mái tóc thật dài màu vàng rủ xuống hai bên khe che lại bộ ngực cao ngất đứng đứng sừng sững như hai ngọn Tuyết Ngọc sơn. Nhạc Dương cố nén kích động để không đưa vuốt sói về hướng hai ngọn núi trước mặt, nhìn xuống chút nữa chỉ thấy rốn thơm xinh xắn, eo nhỏ thon gọn, quả thực là thiên nhiên thần kỳ nhất tác phẩm, cho dù là Quý Phủ hắn công cũng không điều khắc được hoàn mỹ như thế một thân thể thiên nhiên mềm mại không tỳ vết.

Cho dù là chết đi phải rơi xuống mười tám tầng địa ngục chịu khổ, thì Nhạc Dương đồng học bây giờ cũng muốn nhìn xuống... Đây là cơ hội ngàn năm một thuở, một mỹ nhân toàn thân xích lô đang đứng ở trước mặt mình à, nếu như không nhìn Nhạc Dương dứt khoát đổi tên gọi là Liễu Hạ Huệ cho rồi (= =)

Bất quá, xuyên qua nam vừa dùng mắt sói hướng phía dưới nhìn xuống, nhưng lại la hoảng lên: "OMG, người... chân của người tại sao là đuôi rắn?"

Mỹ nhân tóc vàng vừa nghe liền cười, cười đến chói lọi như ngân hà, cười đến nghiêng nước nghiêng thành thiên địa đổ nát, cười đến Nhạc Dương đồng học hồn phách bông bênh quên mất thế gian.-truxinh-

Từ phía sau tóc vàng nhô ra sáu cánh tay cực kỳ tuyệt đẹp khẽ đỡ đưa, một cái ngọc thủ đưa qua nhẹ nhàng nâng cằm Nhạc Dương lên, dường như trong đôi mắt ngọc bích kia lộ ra một chút ý cười: "Quả là một tiểu nam hài loài người đáng yêu à, điều này cũng không có gì kỳ quái, ta vốn là xà yêu nữ hoàng dĩ nhiên lớn lên so với loài người các người không giống nhau, người không cảm thấy đuôi rắn của ta cũng rất đẹp sao?"

Bạn đang đọc truyện *Triệu Hoán Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Phí Văn Lệ, nữ hoàng bộ hạ

Edit: Truxinh

Tóc vàng xinh đẹp xõa xuống trên người cùng đuôi rắn trông như bạch ngọc dài mấy mét kia thoát nhìn đúng là đẹp mắt, là một loại ưu mỹ khó nói thành lời, nhưng dù sao đó cũng là đuôi rắn. Nếu như cũng có hai chân giống với nhân loại, Nhạc Dương đồng học nhất định lại càng thêm yêu thích. Lại nói,

nàng thế nhưng có đến sáu cánh tay tựa hơi nhiều, nếu chỉ có hai tay thì sẽ càng thêm hoàn mỹ...

Nhạc Dương đồng học nhìn chăm chăm mỹ nhân tóc vàng thật lâu mới kịp phản ứng, trên mặt lộ ra nụ cười: "Người chính là Bạch Tố Trinh Bạch nương tử sao? Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, ta là Hứa Tiên!"

"Nói loạn gì đấy, ta gọi là Phí Văn Lệ, xà yêu nữ hoàng xinh đẹp nhất thế gian!" Mỹ nhân tóc vàng phi thường tự tin mỉm cười, nói.

"Nữ hoàng bệ hạ, hảo!" Nhạc Dương đồng học giả bộ dáng thân sĩ nho nhã lễ độ.

"Nếu lúc vắn an ở phía trước lại thêm cụm từ hình dung ‘thế gian xinh đẹp nhất’ sẽ làm ta càng thêm cao hứng. Bây giờ chúng ta nói chuyện chính, tiểu nam hài loài người khả ái, người có thể hay không nói cho ta biết, người tại sao phải xông vào phong ấn trong cái hắc động này? Còn nữa, tại sao người trẻ tuổi như vậy cũng đã là một tiên thiên?" Tóc vàng xà yêu nữ hoàng Phí Văn Lệ chớp đôi mắt to xinh đẹp, nhìn vào trong mắt Nhạc Dương, tò mò hỏi.

"Không có biện pháp, ta là thiên tài!" Nhạc Dương tiêu sái nhún nhún bả vai, mặc dù toàn thân đang xích lửa nhưng hắn không thêm để ý chút nào, dù sao đối phương cũng như mình, song phương cùng ‘thắng thắng thành khăn đôi đũa’ cảm giác cũng không tệ lắm. Dĩ nhiên, nếu như có thể đẩy ngã hoặc là ngược lại, thì lại càng tuyệt vời hơn. Có điều, Nhạc Dương đồng học cũng tự mình hiểu lấy, hắn cảm giác mình khó có thể đánh ngã vị nữ hoàng bệ hạ này, dù là một cánh tay cũng không có khả năng, cho nên tạm thời đề xuống ‘sói xám chi tâm’. (anh nỳ háo sắc vô tội vạ ==) –truxinh-

Phí Văn Lệ nữ hoàng khẽ nhăn mày một cái, gật đầu đồng ý: "Thật sự người là một thiên tài, hơn nữa là một kiểu biến thái thiên tài! Từ trước tới nay ta quả thật chưa từng thấy qua có ai giống như người vậy, quả thật chưa từng có! Ta đã ngủ say vạn năm, ở trong mộng cảnh vĩnh hằng không cách nào thoát ra, nhưng nay nhờ vào máu của người lại có thể giúp ta thuận lợi tỉnh lại... Đây là một cái phong ấn hắc động không gian, mặc kệ là cái dạng tánh mạng nào đi vào cũng sẽ bị tan thành mây khói, ta dùng hết mọi biện pháp chỉ có thể giữ lại linh hồn không tan biến, còn thân thể thì lại không thể không để cho hắc động thôn phệ mất hóa thành hư vô. Vậy mà một cái tiểu nam hài nhân loại như người lại có thể bình yên vô sự đứng ở trước mặt của ta. Ta nghĩ mãi mà không rõ đây là tại sao, có lẽ người trời sanh đã có năng lực cải tử hồi sinh, hơn nữa còn có thể chống đỡ không bị hắc động thôn phệ..."

Cuối cùng một điểm nữa là ta chưa từng thấy có người trẻ tuổi như vậy trở thành tiên thiên cường giả. Ở vô tận Ma Uyên, ta nếu như nói thiên phú thứ hai không người nào dám xưng đệ nhất. Song ta cũng dùng gần năm mươi năm thời gian mới bắt đầu tu luyện lên tiên thiên, chân chính tiến vào tiên thiên chỉ cảnh, trọn vẹn tu luyện trăm năm mới đạt tới cảnh giới của người bây giờ, ta cần dùng đến tận hai trăm năm thời gian, vậy mà người bây giờ còn là một tiểu nam hài loài người cực kỳ trẻ tuổi..."

Nhạc Dương nghe xong há to miệng, hắn không là bởi vì nghe được nàng ca ngợi, mà là cái khác. Tỳ như, ngủ say vạn năm? Mới vừa rồi nàng từng nói từ vạn năm gì đó, bất quá ban đầu đầu óc còn có chút choáng váng không nghe rõ ràng. Còn bây giờ, Nhạc Dương nghe được rất rõ, rất chân thật!

Vị nữ hoàng bệ hạ này rốt cuộc mấy tuổi a?

"Mới vừa rồi người nói thân thể bị hắc động thôn phệ biến thành hư vô?" Nhạc Dương nhảy cảm nắm ngay vấn đề trọng điểm, cái vị Phí Văn Lệ nữ hoàng này rõ ràng đứng ở trước mặt mình, dung nhan như bạch ngọc, nàng nói thế nào lại không có thân thể đi?

"Người nhìn thấy chính là ảo ảnh... Cho dù ngủ say vạn năm, thân thể của ta cũng không có khôi phục lấy một nửa!" Phí Văn Lệ nữ hoàng vừa nghe hắn hỏi vấn đề này, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi cũng lộ ra vẻ đau thương.

Nhạc Dương to gan lớn mật đưa tay ra, phát hiện tựa như xuyên qua một đoàn nước vậy, ngón tay thuận lợi xuyên qua thân thể Phí Văn Lệ nữ hoàng. Quả nhiên, thân thể của nàng không phải là thật thể, nhưng cũng không phải là cái bóng. Phí Văn Lệ nữ hoàng ngọc thủ vừa động, tóm lấy Nhạc Dương mặt to xinh đẹp nhìn chăm chăm hắn: "Ngu ngốc, không nên tùy tiện đụng vào thân thể cô gái, đừng nói ta là nữ hoàng, chính là nữ hài tử bình thường cũng không được!"-truxinh-

Xuyên qua nam cười cười, lại đưa tay ra sờ sờ cánh tay ngọc của nàng, phát hiện tay của nàng so sánh với thân thể vô vẻ chân thật hơn, có loại cảm giác như đụng vào bóng vậy.

Phí Văn Lệ nữ hoàng thấy hắn định đưa tay ra đụng vào mặt mình, thì khẽ ngửa ra sau né tránh, mỉm cười nói: "Không được vô lễ, từ cổ của ta trở lên so với người là giống nhau, là thực thể! Lá gan của người không nhỏ, người chẳng lẽ không sợ ta giết chết người, cướp lấy thân thể của người thoát khỏi phong ấn của hắc động sao?"

Nhạc Dương vừa nghe, khẽ cười. Nụ cười rực rỡ vô cùng.

"Nếu như ta sợ, người sẽ không động thủ giết ta sao?" Nhạc Dương đồng học không cảm thấy sợ sẽ hữu dụng, hơn nữa nàng nếu là muốn giết mình, cần bản không cần nói nhảm, lúc mình vừa đi vào có thể lập tức động thủ, hơi đâu còn ở đây rảnh rỗi đến nỗi hỏi hắn vì sao không sợ? Và điểm trọng yếu nhất chính là Nhạc Dương phát hiện trong nội tâm của mình có một loại cảm ứng kỳ diệu, cảm giác như Phí Văn Lệ xà yêu nữ hoàng trước mặt này là hoàn toàn vô hại, nàng tuyệt đối sẽ không thương tổn tới mình.-truxinh-

Cái loại cảm giác này, phi thường kỳ quái. Nhạc Dương không cách nào nói rõ ràng, nhưng trong nội tâm có thể biết nàng tựa hồ so sánh với thân nhân còn muốn thân hơn, cùng mình tựa như là cùng một người!

Phí Văn Lệ nữ hoàng nhẹ nhàng đem Nhạc Dương đề xuống, vươn ra một quả đấm nhỏ ở trên đầu của hắn nhẹ gõ một kích: "Ta cũng muốn giết người, nhưng là làm không được, bởi vì chúng ta đã ký kết linh hồn huyết khế... Người thật là một tiểu nam hài kỳ quái, huyết mạch của người rất cuộc là cái loại gì đi? Tại sao máu của người có thể làm cho ta từ mộng cảnh vĩnh hằng tỉnh lại? Tại sao máu của người có thể xâm nhập linh hồn của ta, mạnh mẽ hạ ký kết linh hồn huyết khế? Ta thật là không cách nào hiểu rõ, trong tam giới tại sao có thể tồn tại một sinh vật kỳ lạ giống như người vậy? Tiểu tử, người thật là loài người sao?"

"Cái gì là linh hồn huyết khế?" Nhạc Dương không có phương diện kiến thức này trong trí nhớ, đây là thanh đồng bảo điển không có truyền tin tức cho hẳn biết về loại phương diện này.

"Một loại chi có thân mới có thể ký kết khế ước! Nhưng mà ngươi rõ ràng là loài người, ngươi có thể giải thích một chút không?" Phí Văn Lệ nữ hoàng bày ra một bộ dáng cực kỳ tò mò.

"Ta cũng không biết..." Nhạc Dương lắc đầu. Từ sau khi xuyên qua đến nay ở trên người hắn phát sinh ra rất nhiều chuyện không thể lý giải, hắn cũng không rõ. Bất quá, Nhạc Dương đồng học cũng không đem những thứ này để ở trong lòng. Dù sao chi cần không phải là chuyện xấu là được!

Nét mặt Phí Văn Lệ nữ hoàng có chút như đưa đám nói: "Ta thế nào lại cùng một tiểu nam hài loài người ký kết linh hồn huyết khế đi? Vạn nhất nếu ngươi chết, ta cũng phải chết theo, này thật là quá đáng thương a!"

"Lòng dạ của ta tựa như bầu trời rộng lớn vậy, ta cũng không ngại có một nữ hoàng bệ hạ xinh đẹp làm thiếp thân bảo vệ đâu!" Nhạc Dương nói ra những lời này là thử dò xét vị xà yêu nữ hoàng này, nàng rốt cuộc có thể hay không ở hắc động phong ấn đi ra ngoài? Bây giờ thực lực của mình chưa đủ, cho dù nàng không có thương tổn tới mình, nhưng để một nữ hoàng bệ hạ cường đại như vậy đè ép mình, trong nội tâm có chút không thoải mái. Trừ lúc trên giường bị nàng đè ép, ngược lại, Nhạc Dương đồng học với tâm tính của một người theo chủ nghĩa đại nam tử, là tuyệt không cho phép một nữ nhân so với mình cường đại hơn, cả ngày đứng ở bên cạnh mình, bởi vì nếu để như vậy, mặt mũi nam tử hán của hắn thật không có địa phương đặt nổi!-Truxinh-

"Có lẽ ta vĩnh viễn cũng ra không được, không có thân thể thật, không cách nào rời khỏi phong ấn trong hắc động, cho dù ngươi bị cường địch giết chết, ta cũng chỉ vô năng trở thành bạn đường cùng ngươi đến cửu tuyền..." Phí Văn Lệ nữ hoàng buồn bã nói.

Nhạc Dương nghe xong, trong nội tâm liền vui vẻ. May là nàng ra không được!

"Không sao, ta sẽ bảo vệ mình thật tốt, thuận tiện cũng bảo vệ ngươi! Được, trên người của ngươi có hay không thần khí vượt qua thần cấp ... Ý tứ? Có thể hay không cho ta mượn vài món dùng chút?" Nhạc Dương đồng học công phu từ từ ngấm ngấm.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Hoán Vạn Tuế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Xà yêu

"Thật là một tiểu tử tham lam a, ngươi chẳng lẽ không biết thần khí chọn chủ, một khi nhận chủ, như vậy sẽ giới hạn chủ nhân sử dụng sao?" Phí Văn Lệ nữ hoàng cười.

"Vậy cho một trăm đầu thần thú đi!" Nhạc Dương đồng học học yêu cầu không quá cao.

"Ngươi không sợ thần thú cản trở, không những ngươi không sử dụng được, ngược lại bị chúng một ngụm nuốt vào bụng sao? Tiểu tử, mượn ngoại lực đều là bàng môn tả đạo, là phương pháp đần nhất ngu nhất, ngươi nếu là đem cái công pháp thần kỳ ngay cả ta nhìn cũng không thấu kia mà tu luyện, tăng lên tới cực cảnh. Vậy, cho dù là thần thú ở trước mặt của ngươi thì đó cũng chỉ là một con chó nhỏ, thậm chí là một con bé nhỏ không đáng kể như con kiến, ngươi cần gì phải bỏ gần tìm xa a?" Phí Văn Lệ nữ hoàng nhẹ nhàng lắc đầu, ôn nhu nói: "Ngươi bây giờ tựa như vừa mới mọc ra chút lông vũ vẫn còn chưa học cách phi hành tiểu ưng, tựa như thay rằng dài thành rằng nhon nhưng còn không có học được cách đi săn hổ con... Ở trước mặt của ngươi, có vô biên vô hạn bầu trời mặc cho ngươi bay lượn, có cả vùng đất rộng lớn bao la bát ngát mặc cho ngươi chạy nhảy, ngươi chỉ cần dùng cảm thể hiện bản lĩnh chính bản thân ngươi! Còn nữa, ngươi vốn là một nam tử hán tràn đầy kiêu ngạo, thật sự cần trợ giúp của ta sao? Tiểu tử, ở trước mặt của ngươi, ta cũng không phải là xà yêu nữ hoàng, ta chỉ là một nữ tử yếu ớt ngay cả thân thể cũng không có..."

"Ngươi là một nữ tử yếu ớt?" Nhạc Dương đồng học nghe mà cảm giác như đầu mình bị đập vỡ.

"Đối với người khác mà nói, ta rất cường đại, bất quá ở trước mặt của ngươi, ta thế nhưng lại là một nữ tử yếu ớt. Ngươi xem, mới vừa rồi ngươi lấy tay mạnh mẽ phi lê ta, ta đều không thể ngăn cản!" Trên khuôn mặt tuyệt thế thiên nhai của Phí Văn Lệ nữ hoàng toát ra vẻ tiểu tức phụ (cô vợ bé nhỏ) điềm đạm đáng yêu bị khinh bỉ.

"ta phi lê ngươi?" Nhạc Dương choáng, đây coi như là phi lê? Minh chẳng qua là tò mò, đưa tay sờ sờ... Aiz, được rồi, sờ sờ coi như là phi lê đi, ai bảo nàng ta là nữ hoàng bệ hạ làm chi!

Phí Văn Lệ nữ hoàng khẽ thở dài một hơi: "Ta tình nguyện mình không phải là xà yêu nữ hoàng, ta tình nguyện biến thành một cô gái loài người bình thường có thể tự do tự tại chạy dưới ánh mặt trời, cho dù phải mất đi hết thảy cũng so với ngủ say ở cái hắc động không gian này tốt hơn rất nhiều! Tiểu tử, có lẽ ngươi sau khi rời khỏi đây, một năm cũng không cách nào tiến vào nơi này. Nếu như năng lực của ngươi không đột nhiên tăng mạnh, có lẽ cần một năm, mười năm thậm chí trăm năm, ngươi mới có thể gặp lại ta, mà trong khoảng thời gian ấy, ta lại phải một mình tịch tịch ở trong mộng cảnh cô độc..." -Truxinh-

Nhạc Dương có điểm đồng tình với vị nữ hoàng bệ hạ này, mất đi tự do, đích thật là điều đáng sợ. Nhất là lại bị vây ở trong hắc động đến cả vạn năm. . .

cho tới tận bây giờ vẫn không cách nào đạt được tự do, nếu đổi lại là mình, đoán chừng đã điên rồi cũng nên!

"Cần trợ giúp sao? Ta có thể làm chút gì đó?" Nhìn thấy trong mắt Phí Văn Lệ nữ hoàng tinh thần chán nản, trong nội tâm Nhạc Dương bỗng nhiên sinh ra một loại ý muốn bảo hộ của đại nam tử hán, cảm thấy vị nữ hoàng bệ hạ xinh đẹp này danh tiếng mặc dù lớn, nhưng trên thực tế trải qua cuộc sống tù phạm, những thứ khác không nói, chỉ là ngủ say vạn năm thì đủ thảm.

"Trở nên mạnh mẽ, trở nên so với ta còn mạnh hơn, so sánh với kẻ tạo ra cái hắc động phong ấn này càng mạnh hơn, như thế mới có thể đưa ta rời khỏi cái lao tù này!"

Vừa Phí Văn Lệ nữ hoàng nói mà Nhạc Dương muốn hôn mê tại chỗ. Cái này nói thì dễ, nhưng làm được lại là một quá trình đầy gian nan cùng khó khăn! Nhạc Dương cảm giác mình hay là đi ra ngoài trước rồi tính sau, hiện ở trong này quá lâu hẳn có chút mệt mỏi. Vừa nghĩ vậy hắn lập tức hướng Phí Văn Lệ nữ hoàng hỏi: "Ta làm thế nào đi ra ngoài?"

Vừa thấy Nhạc Dương muốn rời đi, lúc này, trên mặt Phí Văn Lệ nữ hoàng hiện lên một chút lưu luyến, bất quá nàng rất nhanh khôi phục tự nhiên, mỉm cười gật đầu: "Ta lập tức đưa ngươi đi ra ngoài, bất quá bởi như vậy, ta cần tiêu hao đại lượng linh khí, vì vậy quá trình khôi phục thân thể cũng sẽ bị ảnh hưởng không nhỏ, một lần nữa lâm vào hôn mê... Ngươi bây giờ liền muốn rời đi sao?"

Nàng nói đến câu nói sau cùng, trong lời nói ẩn chứa một chút sâu kín, tựa như một nữ tử yếu ớt mất thấy nam nhân bảo vệ mình tàn nhẫn rời khỏi mình vậy.

Nghe giọng nói u oán này của nữ hoàng bệ hạ, Nhạc Dương cũng có một giây đồng hồ mềm lòng (Anh này mềm lòng có 1s à! Quá tàn nhẫn ==)

Lại nói, nàng quả thật là rất đáng thương.

Hơn nữa, nàng đối với mình cũng không tệ lắm, chẳng những hoan nghênh hiến vãn(hiến dâng nộ hôn), hơn nữa dễ dàng tha thứ cho cử chỉ phi lễ của mình, cuối cùng còn có thể đại lượng đưa mình rời đi.

Bất quá nếu hắn lưu lại theo nàng, đây là không thể nào, Nhạc Dương đồng học còn không vĩ đại đến trình độ này.

"Ồ bên ngoài, ngươi có tâm nguyện gì chưa hoàn thành không? Ta có lẽ có thể nghĩ nghĩ biện pháp!" Nhạc Dương cảm thấy, nếu như vị nữ hoàng bệ hạ này có vô số mỹ nữ thần dân cần mình chiếu cố mà nói, kia cũng không là vấn đề.

"Ta cũng ngủ say vạn năm, sợ rằng quốc gia đã sớm biến mất, hơn nữa cuộc sống của ngươi là ở Long Đẳng Đại Lục, mà ta là Ma Uyên xà yêu nữ hoàng, ta cho dù có cái tâm nguyện gì, ngươi cũng không thể nào làm được. Hơn nữa, ta duy nhất tâm nguyện, chính là đạt được tự do." Phí Văn Lệ nữ hoàng cười, cười đến nghiêng nước nghiêng thành. Trong lúc đang chuẩn bị đưa Nhạc Dương đi ra ngoài, Phí Văn Lệ chợt nhớ tới một chuyện: "Phải rồi, huyết mạch của ngươi tựa như huyết thần, thậm chí càng thêm thần bí càng thêm kỳ lạ, có lẽ có thể đem nàng phục sinh sống lại..."

Phí Văn Lệ nữ hoàng nâng lên ngọc thủ, không cần triệu hồi ra bảo điển trực tiếp triệu hồi ra một quả thất thái lưu quang trứng sùng vật.

Nhạc Dương nhìn thấy chiêu thức nữ hoàng bệ hạ vừa thi triển hai mắt càng thêm tỏa sáng.

Nếu học được cách không cần triệu hoán bảo điển liền trực tiếp triệu hoán chiến thú, vậy chẳng phải có thể ẩn dấu được hành tung rất tốt? Định nhân tuyệt đối sẽ lầm cho là mình không phải là một người có bảo điển khế ước mà khinh thị mình! Chiêu này quả thực chính là kỹ năng thiết yếu dùng cho 'ở nhà du lịch giết người diệt khẩu' sao!

Nhìn kỹ lại quả trứng sùng vật tỏa ra thất thái lưu quang kia, tim Nhạc Dương đập nhanh một trăm lần, chẳng lẽ đây là trứng rồng trong truyền thuyết?

"Đây là?"

"Nàng là thân vệ đội trưởng của ta, năm đó vì bảo vệ ta mà chết trận, ta không có biện pháp đem nàng phục sinh, không thể làm gì khác hơn là đem nàng biến trở về trạng thái nguyên sinh! Máu của ngươi nếu như có thể khiến nàng phục sinh, nàng có lẽ có thể giúp ngươi một chút, bất quá, ta cũng không có thể xác định nàng hay không còn bảo tồn trí nhớ chiến đấu trước kia!" Phí Văn Lệ đầu tiên là cắn ngón trỏ của mình dùng máu vẽ một ký hiệu kỳ quái ở phía trên quả trứng, rồi mới vừa ý đưa cho Nhạc Dương.

Nàng trước tiên ở lòng bàn tay Nhạc Dương rạch một đạo miệng máu, sau đó đem quả trứng lông lánh kia nhẹ nhàng để xuống.

Quả trứng nọ cũng giống như một tiểu quỷ hút máu, điên cuồng hút máu tươi thông qua miệng vết thương trên lòng bàn tay Nhạc Dương. Thiếu chút nữa đem Nhạc Dương hút khô...

Trong lúc Nhạc Dương đầu vầng mắt hoa, một đạo ánh sáng mãnh liệt dâng lên, lóe ra một cái xuất hiện hình ảnh một xà yêu chiến sĩ vượt qua mười thước, hình ảnh nọ chỉ tồn tại chưa tới một giây liền biến mất không dấu vết, tất cả quang mang nhanh chóng để hắc động không gian hút đi.

Hút đủ máu tươi quả trứng nọ liền hòa tan biến mất, biến thành một đạo huyết văn ở trên cánh tay Nhạc Dương du động(di chuyển), cho đến trước ở lòng ngực Nhạc Dương bày ra một cái đồ án xà yêu khéo léo linh lung, sáu tay giờ lên cao, mỗi tay cầm binh khí bất đồng, mà đuôi rắn thật dài vạn vạo quấn bên hông dưới bụng Nhạc Dương. Nhạc Dương còn chưa kịp thấy rõ, trong phút chốc, cái đồ án kia liền như có sinh mệnh, một đạo ánh sáng bảy sắc cầu vòng từ trong thân thể của hắn bay vụt ra, nhanh như tia chớp xẹt qua giữa hai người, cách không gian lao thẳng về phía thân thể Phí Văn Lệ nữ hoàng.

"Trời ạ!" Phí Văn Lệ nữ hoàng phát ra một tiếng kêu sợ hãi, sáu tay đồng thời giơ lên như muốn ngăn trở ánh sáng cầu vồng nhập vào cơ thể. Nhưng phút chốc thần sắc của nàng hơi do dự. Cuối cùng buông ra ngón cản, mặc cho ánh sáng cầu vồng bắn vào thân thể của mình.

Nhạc Dương thoáng cái nghe thấy được từ thân thể của nàng bắt đầu tản mát ra từng đợt hương thơm ngát thấm vào ruột gan, tại vàng sáng cùng hương khí bên trong, đồ án xà yêu kỳ diệu kia ở trên bụng Phí Văn Lệ nữ hoàng, vậy mà sinh ra một tiểu la ly nhỏ nhắn xinh xắn vô cùng.

Bề ngoài tiểu la ly này cùng Phí Văn Lệ nữ hoàng lớn lên giống nhau như đúc, bất quá chỉ là phiên bản thu nhỏ tiểu la ly. Đồng dạng có sáu tay cùng đuôi rắn, bộ dáng mang một ít ngây ngô non nớt. Thân thể cùng Nhạc Dương tiểu nha đầu kia có kích cỡ tương đương, độ cao chỉ đến bên hông Nhạc Dương.

Xà yêu tiểu la ly dường như ngay cả đứng cũng không vững, sáu tay vươn ra, ôm lấy Phí Văn Lệ xà yêu, một đầu tóc vàng nhỏ nhắn, quay đầu lại dùng đôi mắt to màu ngọc bích, chăm chăm nhìn Nhạc Dương. Cảm giác tựa như tiểu cô nương nhìn thấy ba ba đi xa nhà đã lâu nay mới trở lại, vừa muốn nhận thức lại tựa như không dám nhận thức, vừa muốn ôm lại không dám đưa tay, mang theo một ít bộ dáng khả ái.

"Đây là?" Nhạc Dương thấy một màn như vậy lập tức trợn mắt há mồm, này... này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Bạn đang đọc truyện *Triệu Hoán Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Đây là nữ nhi? Hay là chiến thú?

Editor: Trúc Xinh diễn đàn Truyện.org

"Trời ạ, tên tiểu tử này sau khi dùng máu của người phục sinh, lại vẫn phải về tới đây hấp thực năng lượng sinh mệnh của ta... Xong rồi, thân thể của ta xong rồi, lần này nói không chừng ngủ say ngàn năm cũng không khôi phục được!" Phí Văn Lệ nữ hoàng cả người run rẩy, sắc mặt tái nhợt giống như sản phụ vậy, mỗi một không chịu nổi, trên trán mồ hôi hột túa ra.

Nàng tựa hồ ngay cả đứng yên cũng suy yếu vô lực .

Nhạc Dương chú ý tới đuôi rắn của nàng bắt đầu mơ hồ không rõ, dần dần vụ hóa(biến mất).

Bất quá, sáu cánh tay ngọc kia thể nhưng vẫn không có buông ra xà yêu tiểu la ly, mà là ôm nàng thật chặt, tựa như ôm tâm can bảo bối của mình vậy.- Trucxinh-

Anh chàng xuyên qua nhìn thấy cả đuôi rắn cũng biến thành sương mù trắng, hơn nữa vô cùng trì hoãn thật chậm rãi bị hắc động hấp thu, không khỏi thất kinh hỏi: "Người không sao chứ? Thân thể của người thật giống như đang biến mất..."

"Tên tiểu tử này hút đi rất nhiều linh khí cùng năng lượng tánh mạng của ta, ta bây giờ ngay cả thân thể cũng duy trì không được. Người nhanh lên chuẩn bị cho tốt, nếu không một hồi ta ngay cả khí lực đưa người đi ra ngoài cũng không có. Trời ạ, ta phải lập tức ngủ say, thật vất vả khôi phục một phần thân thể nay lại muốn sắp hủy diệt toàn bộ! Người đem nàng ôm chắc ta lập tức đưa các người ra ngoài!" Phí Văn Lệ nữ hoàng triệu hồi ra một quyền bảo điện không lồ, toàn thân trong suốt, phẳng phát như thủy tinh, màu lông lánh, ánh sáng tỏa ra khiến Nhạc Dương hoa cả mắt. Nhạc Dương nhìn bảo điện nọ đánh giá: nguyên bản dài đến ba thước trở lên, chiều rộng hai thước, thậm chí điều thân kỳ nhất là nó biến thành một cỗ toàn thân trong suốt như thủy tinh quan (hòm thủy tinh).

Thần sắc Phí Văn Lệ nữ hoàng mỗi một tới cực điểm, tựa hồ bất kỳ một cái nhấc tay nhỏ nhất nào cũng là cực hạn tiêu hao đi thể lực nàng.

Nàng đem xà yêu tiểu la ly ôm lấy, nhẹ nhàng hôn một cái. Rồi đưa về phía Nhạc Dương, ý bảo hắn nhận lấy.

Xà yêu tiểu la ly có chút do dự, lại mang một ít không muốn rời nữ hoàng bệ hạ, nhưng vừa nhìn thấy Nhạc Dương đưa tay ra, sáu cánh tay nhỏ bé cũng dõng dõng ôm lấy trên người của hắn thật chặt.- Trucxinh-

Phí Văn Lệ nữ hoàng thân thể nhẹ nhàng thoáng cái, tựa như thể lực đạt đến cực hạn, lập tức ngã xuống đất, nàng thờ đốc, lồng ngực xinh đẹp phập phồng: "Người nhanh đi ra ngoài, năng lượng sinh mệnh của ta đã tiêu hao đến cực hạn, sẽ lập tức hôn mê... Nếu như một năm sau, thực lực của người đột nhiên tăng mạnh, thử một chút có thể hay không xông phá phong ấn, ta cần linh khí của người trợ giúp!" Trong lúc nói chuyện, từ sáu cánh tay ngọc dần xuất hiện quang mang, rực rỡ như mặt trời.

Phía sau lưng nàng hiện ra một hình ảnh khổng lồ cao vài mươi thước, sáu tay tê động kết thành một loại ấn ký kỳ lạ, sau đó ầm ầm nát bấy như ngàn hà bạo liệt.

Nhạc Dương cảm thấy có một lực đánh khổng lồ vào hán tập thể mà đến, một cỗ lực lượng không thể kháng cự thôi động thân thể của hắn, Nhạc Dương cảm thấy như mình đang xuyên qua lỗ hồng thời không, tựa hồ trong nháy mắt hắn vượt qua thiên sơn vạn thủy, bay qua trăm ngàn vạn cây số, thậm chí xuyên qua vũ trụ không gian.- Trucxinh-

"Người mang nàng đi ra ngoài, nếu như nàng vẫn còn sót lại chiến đấu trí nhớ, người gặp phải việc không rõ thì có thể thử hỏi nàng!" Một luồng ý thức cuối cùng của Phí Văn Lệ nữ hoàng vẫn còn vọng trong đầu Nhạc Dương.

Khi Nhạc Dương mở mắt phát hiện mình đã quay trở về tới thế giới thực tế, những phát sinh hết thảy vừa rồi, tựa như một giấc chiêm bao của Hoàng Lương(*).

(*):"Hoàng Lương" có nghĩa là kê vàng.

Ngày xưa có Lư Sinh đi thi không đỗ, vào hàng cơm nghỉ chân. Có một lão già cho mượn một cái gối nằm. Lư Sinh ngủ và chiêm bao thấy đỗ tiến sĩ, làm quan to, vinh hiển hơn 20 năm, gia đình hưng vượng, con cháu đầy đàn. Tỉnh ra mới biết ấy chỉ là một giấc mộng. Nồi kê nhà hàng còn chưa chín. Ý nói giấc mộng đẹp và ngắn ngủi. (^_^ chỉ tiết hơn hỏi GG ca ca, thanks!-Trucxinh-)

Nhìn lại phát hiện xà yêu tiểu la ly vốn đang ôm chặt trong ngực bất tri bất giác đã biến mất vô tung. Nếu không phải trên thân thể xích lửa vẫn còn lưu lại đồ án của xà yêu tiểu la ly, thì Nhạc Dương căn bản không thể tin được những chuyện vừa rồi mới phát sinh hết thảy là sự thật.

Hương thơm quen thuộc hiện lên, chẳng qua là so sánh với mùi hương phát ra trên người Phí Văn Lệ nữ hoàng thì nhạt hơn rất nhiều.

Một đạo ánh sáng cầu vồng chớp động.

Ánh sáng hòa cùng hương thơm tràn ngập, xà yêu tiểu la ly từ thân thể Nhạc Dương chậm rãi bay ra, biến thành thân thể huyết nhục chân thật, sáu tay mở ra tựa như tiểu bạch tuộc ôm thân thể Nhạc Dương thật chặt, đôi mắt to màu ngọc bích nhìn Nhạc Dương chăm chú, bày ra bộ dáng khả ái tựa như nhìn thấy phụ thân nghĩ muốn gọi một tiếng pa pa nhưng lại không dám gọi...@_@ ‘bé xà’ đáng yêu quá! Muốn có một con như vậy đem về nuôi ghê+_+...-Trucxinh-)

"Ngaoan, xuống đi, để cho ta mặc quần áo vào trước đã!" Nhạc Dương đỏ mặt hỏi, thật tốt a, mình ngay cả lão bà còn chưa có, nay liền không duyên không có lại mọc ra một cái ‘nữ nhi’.

Xà yêu tiểu la ly rất nghe lời lập tức buông tay ra. Mắt to nhanh như chớp đảo quanh trong phòng, tựa hồ đối với hết thảy xung quanh đều vô cùng tò mò.

Nhạc Dương vội vàng tìm y phục ra mặc xong, trong nội tâm một mực suy tư, rốt cuộc tiểu la ly này coi là nữ nhi của mình? Hay là coi như chiến thú?(= =” pó chân!)

Hắn triệu hồi ra bảo điển thanh đồng, mở ra thì thấy tờ thứ năm vốn là trống không nay lại nhiều hơn một chiến thú: ‘xà yêu tiểu la ly’. Hắn phát hiện suy đoán của mình không có sai, xà yêu tiểu la ly này quả nhiên là triệu hoán thú thuộc về mình. Hơn nữa, còn là thuộc dạng thú hộ chiến thú, cùng huyền ảnh của mình một dạng. Bất quá, nàng cùng ảo ảnh bất đồng chính là: tiểu la ly nàng hoàn toàn không có triệu hoán thời gian hạn chế, trên lý luận có thể vĩnh viễn tồn tại.

Nhạc Dương định thần vừa nhìn nội dung tờ thứ năm liền sợ hết hồn. Trên tờ thứ năm là đồ án xà yêu tiểu la ly, thoát nhìn vô cùng giống, trông rất sống động.

Cùng đồ án của ảo ảnh, thứ hoa, tìm kim thử bất đồng chính là: cái đồ án của tiểu la ly này không những có màu lông lánh, hơn nữa dường như còn có linh tính hoạt động.

Vào thời điểm Nhạc Dương nhìn chăm chú đồ án, thì thấy đồ án tiểu la ly chợt chuyển nhích người, khuôn mặt nhỏ nhắn cùng ánh mắt chăm chú ngửa đầu nhìn Nhạc Dương. Nhạc Dương một cúi đầu, phát hiện trong hiện thực tiểu la ly cũng giống như vậy, đang ngưỡng đầu nhỏ dùng đôi mắt to kia nhìn mình, cùng động tác trong đồ án giống nhau đưa như đúc.

Khi Nhạc Dương dời đi tầm mắt, hình ảnh đồ án cũng khôi phục lại bình tĩnh, biến thành cố định bất động.

Nhìn vẫn tự bản tóm tắt phía dưới, Nhạc Dương liền lâm vào u mê, trợn mắt há mồm.

Thần bí xà yêu: ấu thể, trí tuệ, loại chiến thú hình người, kim cương cấp một, thú hộ chiến thú, sức sống vô hạn, tánh mạng cộng hưởng, có được bảo điển.

Kim cương cấp? Sức sống vô hạn? Tánh mạng cộng hưởng? Có được bảo điển?

Mạch máu trong cơ thể Nhạc Dương đồng học thiếu chút nữa muốn bạo tạc (nổ tung), tiểu la ly này rốt cuộc là dạng tồn tại gì a?

"Người cũng có bảo điển?" Nhạc Dương bị choáng, cái này không phải là đồ vật được bảo tồn lại ở kiếp trước đó chứ? Triệu hoán bảo điển của kiếp trước vẫn còn? Còn thiên phú của nàng cùng thú hộ chiến thú rốt cuộc là cái gì đi? Nếu như nàng cũng có triệu hoán bảo điển, vậy mình nên coi nàng là chiến thú của mình hay là nữ nhi?

"..." Xà yêu tiểu la ly không có mở miệng nói chuyện, nàng mở đôi mắt to chớp chớp.

bàn tay nhỏ bé nâng lên triệu hồi ra một quyển bảo điển toàn thân trong suốt, cùng bảo điển của Phí Văn Lệ nữ hoàng trước kia có một chút tương tự, cũng trong suốt tựa thủy tinh, nhưng huyền ảo đồ án hơi có điểm bất đồng, đồng thời cũng không có sắc quang bảy màu.

Nhạc Dương cúi xuống . nhìn kỹ, cảm cũng muốn rút nằm trên mặt.

Hắn nhìn thấy bảo điển kia đề: ‘kim cương bảo điển’, bảo điển của tiểu la ly này lại là cấp kim cương, đáng thương thay, bảo điển của mình mới chỉ là sơ giai thanh đồng bảo điển!

Đội mở ra bảo điển, nhìn lại thiên phú cùng thủ hộ chiến thú của tiểu la ly, Nhạc Dương đồng học hoàn toàn hết chỗ nói rồi.

Trói buộc thiên phú: đây là thiên phú có thể ở lúc công kích có thể đồng thời phóng ra vô hình trói buộc chi liên (dây trói vô hình), có thể đem thân thể, tinh thần, linh khí, tánh mạng cùng linh hồn mục tiêu trói lại, trước khi trói buộc được giải trừ mục tiêu không cách nào nhúc nhích. Thời gian trói buộc tăng theo năng lực chủ thể cùng thiên phú cấp bậc ảnh hưởng, trước mắt thiên phú này hiện là cấp một.

"OMG!" Nhạc Dương đồng học đồ mồ hôi dử dội, này, đây chẳng phải là đánh người không cho trò tay trong truyền thuyết? -Truxinh-

Nhìn lại thủ hộ chiến thú của tiểu la ly, Nhạc Dương quả thực muốn học máu.

Nàng không phải giống như người khác chỉ có một thủ hộ chiến thú, mà là có đến tận bốn ... Ở trang thứ hai kế liền sau, chia ra bốn sinh vật có hình dạng chân dung khác nhau, nhìn phía dưới văn tự, mới biết được là hóa đá Mỹ Đỗ Toa, phong bạo Mỹ Nhân Ngư, lôi đình Na Ga cùng băng sương Xà Yêu!

Khó trách Phí Văn Lệ nữ hoàng chọn nàng làm thân vệ đội trưởng, tiểu la ly này nếu như trưởng thành, vậy phải mạnh đến mức độ nào nữa a!

Bất quá, nàng thật là thân vệ đội trưởng của Phí Văn Lệ nữ hoàng sao?

Trong nội tâm Nhạc Dương đồng học rất hoài nghi, nàng có thể hay không chính là nữ nhi của nữ hoàng? Hoặc có thể hay không là phân thân?

Dĩ nhiên đáp án chân chính bây giờ không có biện pháp nào biết rõ ràng... Đối với Nhạc Dương mà nói, hắn cảm thấy tiểu la ly này giống như là nữ nhi của mình hơn là một chiến thú! -Truxinh-

Bây giờ tiểu la ly vẫn là một ấu thể, dù Nhạc Dương có được tiên thiên phá thể vô ảnh kiếm khí cũng không có lòng tin có thể thắng được nàng, nếu để cho nàng sau này trưởng thành hoàn toàn, tất phải còn mạnh hơn nữa? May là cái vật nhỏ này vừa là ‘nữ nhi’ của mình, vừa là thủ hộ chiến thú, nếu không Nhạc Dương đồng học cũng sẽ ghen tỵ với thực lực kinh hồn này của la ly! Ngơ ngác suy nghĩ kỹ hồi lâu, Nhạc Dương mới phục hồi tinh thần lại, vỗ vỗ ngực.

Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa bị vật nhỏ này hù chết!

"Tam nhi, ngươi vẫn còn mình tướng sao? Nên ăn cơm đi, mới vừa rồi Từ mụ cũng tới gọi ngươi mấy lần." Thanh âm mỹ phụ nhân ở bên ngoài vang lên.

"Dạ, ta lập tức ra ngay." Nhạc Dương lập tức cao giọng đáp lại.

Hắn chuẩn bị đem xà yêu tiểu la ly cho thu hồi, thì trong đầu liền tiếp thụ lấy một loại kháng cự, là một loại ý niệm, sáu cánh tay nhỏ bé của tiểu la ly ôm bấp đầu Nhạc Dương thật chặt, mắt to mở lớn bày ra biểu cảm tội nghiệp nhìn hắn, tựa hồ rất không muốn bị bắt vào trong thanh đồng bảo điển.

Aiz, này vật nhỏ còn có thể kháng cự ý chí của mình?

Nhạc Dương đang chuẩn bị hò hét nàng, bỗng nhiên, âm thanh cửa gỗ bật mở vang lên, giọng tiểu nha đầu Nhạc Sương kêu lên vui mừng một tiếng Tiểu Tam ca ca, đẩy cửa mà vào... -Truxinh-

Bạn đang đọc truyện *Triệu Hoán Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Tiểu Văn Lệ

Edit: Truxinh

"Thơm quá!" tiểu nha đầu Nhạc Sương nâng lỗ mũi loạn ngửi, nàng còn tưởng rằng Nhạc Dương giấu đồ ăn gì ngon ngon ở trong phòng.

"Hô, nguy hiểm thật!" Nhạc Dương thăm lau một tầng mồ hôi.

Ngay lúc tiểu nha đầu vừa đẩy cửa vào, tiểu la ly xà yêu bỗng hóa thành một đạo ánh sáng cầu vồng bay vút vào thân thể hắn. Tiểu nha đầu Nhạc Sương tuy không có nhìn thấy ánh sáng cầu vồng, nhưng vẫn bị hương thơm lưu lại hấp dẫn, liền lập tức nhảy vào, lôi kéo tay Nhạc Dương lắc lắc làm nũng, muốn hắn đem đồ ăn ngon kia lấy ra. Nhạc Dương đang chuẩn bị giơ tay đem tiểu nha đầu này ôm lấy, bỗng nhiên trong đầu hiện lên một tin tức kỳ diệu. -Truxinh-DienDanTruyen.Org

Tựa hồ, tin tức kia hỏi hắn có hay không muốn sử dụng trói buộc chi liên?

Trong nội tâm Nhạc Dương vô cùng kinh ngạc, chẳng lẽ xà yêu tiểu la lỵ sau khi tiến vào thân thể của mình cũng có thể sử dụng năng lực thiên phú của nàng?

Mỹ phụ nhân vào cửa ôm lấy tiểu nha đầu đang quần quít lấy Nhạc Dương làm nũng, nói: "Tiểu nha đầu nguoi a, ca ca có đồ ăn ngon sao có thể không để phần nguoi a? Đây không phải là hương thơm của thứ hoa sao? Cả ngày chỉ nhớ ăn ngon, thật là một con mèo tham ăn!"

"Sương nhi muội muội, nếu nguoi ăn cơm giỏi, thì lát ca ca dẫn nguoi đi mua mấy món ngọt ngọt như bánh ngọt..." Nhạc Dương đồng học dụ dỗ tiểu hài tử.

Hắn vừa nói, tiểu nha đầu nhất thời dời đi lực chú ý. Nàng cao hứng gật đầu thật mạnh, giơ lên hai tay nhỏ bé tựa hai củ sen trắng hoạn hô Tiểu Tam ca ca vạn tuế, rồi lập tức nhào tới trong lòng ngực của hắn hôn lấy hôn để. - Trucxinh-DienDanTruyen.Org

Mỹ phụ nhân nhìn tiểu nha đầu tham ăn như thế, trong nội tâm thật là dở khóc dở cười.

Vốn Nhạc Dương còn cho là xà yêu tiểu la lỵ có thể giấu diếm được mỹ phụ nhân cùng Nhạc Sương tiểu nha đầu này, không nghĩ tới, ngày thứ hai đã bị các nàng phát hiện. Cũng không phải do Nhạc Dương không cẩn thận, mà là hắn đã quên một điểm, tiểu la lỵ này có thể tự do hành động. (-Trucxinh-). Buổi chiều đi bắt hai dong bình trong báo thù đuổi bắt làm nguyên liệu tiếp tục bồi dưỡng thứ hoa, nên ngày hôm sau thức dậy trễ một chút, chờ hắn mở mắt, phát hiện tiểu nha đầu Nhạc Sương đang cùng xà yêu tiểu la lỵ ngồi ở bên cạnh bàn ăn cái gì đó, miệng nhỏ đang ăn trông vô cùng bản, mà mỹ phụ nhân an vị (ngồi yên) ở đối diện, dùng khăn tay ẩm ôn nhu lau miệng cho các nàng, thỉnh thoảng dặn dò hai người bọn họ ăn chậm, kéo ngắn.

Nhạc Dương thấy vậy ghen hòng nhìn trần trời, các nàng không sợ sáu cánh tay cùng đuôi rắn của tiểu la lỵ sao?

Nhìn thấy Nhạc Dương thức dậy, mỹ phụ nhân bụng cho hắn một chén cháo nóng hổi, hỏi: "Tiểu hài tử này chính là thủ hộ chiến thú ‘vụ’ (sương mù) của nguoi sao? Tam nhi, nguoi cuối cùng cũng đem thủ hộ chiến thú triệu hồi ra được rồi? Xem ra nguoi tu luyện không tệ, rất có tiến bộ, Tứ nương thật thay nguoi cao hứng!"

Này, cái này hiểu lầm lớn à nha.

Xà yêu tiểu la lỵ cùng vụ một chút quan hệ cũng không có, nàng cũng không hiểu được làm sao để phóng ra vụ...

Bất quá, cái hiểu lầm này cũng có chút kịp thời, may là mỹ phụ nhân hiểu lầm, chớ ngập phải ruồi, vừa lúc có thể tiêu trừ hoài nghi của nàng, nếu không Nhạc Dương thật là không biết nên giải thích như thế nào cho phải. - Trucxinh-DienDanTruyen.org

"Tiểu Tam ca ca, nàng thế nào có đến sáu cánh tay? Còn có một cái đuôi nhỏ thật dài, không như chúng ta a, vậy gọi nàng tiểu quái vật có được hay không?" Lòng hiếu kỳ của tiểu nha đầu chừng 100%, bất quá tài nghệ đặt tên chữ thật đúng là... (=!) Nhạc Dương lập tức hủy bỏ, hắn nghĩ thầm, vật nhỏ này cùng Phí Văn Lệ nữ hoàng giống nhau như đúc, tựa như bản thu nhỏ vậy, thế thì cứ gọi là Tiểu Văn Lệ đi.

Hang động trong hắc ngọc dây truyền lần nữa bị phong ấn, dùng máu cũng không thấy có phản ứng.

Nhạc Dương không biết sau này mình phải tu luyện đến cái gì cảnh giới mới có thể một lần nữa đi vào thăm Phí Văn Lệ nữ hoàng đang ngủ say, cho nên hắn quyết định trước mắt cho tiểu la lỵ cái tên na ná nữ hoàng, coi như là để kỷ niệm một chút về nàng.

Nhìn tiểu nha đầu làm ầm ĩ, Nhạc Dương khoát tay nói: "Sương nhi muội muội, nàng không phải gọi tiểu quái vật gì gì đó, nàng gọi là Văn Lệ, Tiểu Văn Lệ!"

Vừa đặt tên, trong đầu Nhạc Dương hiện lên một tin tức, ở phía trên đồ án trong thanh đồng bảo điển của hắn trước đây không có mệnh danh cho xà yêu, bây giờ mới chính thức khắc chữ đặt tên. Đây coi như là lần đầu tiên Nhạc Dương chính thức mệnh danh cho chiến thú của mình! - Trucxinh-DienDanTruyen.Org

Tiểu la lỵ nghiêng nghiêng cái đầu, nhìn Nhạc Dương.

Mắt to nhấp nháy, không biết nàng đối với tên của mình là cảm thấy hài lòng, hay là không đủ hài lòng...

Nhạc Dương không có biện pháp suy đoán ý nghĩ của nàng, bất quá hắn biết được vật nhỏ này thật ra là có ghen tỵ. Khi thấy tiểu nha đầu nhào tới trong ngực của mình làm nũng, thì nàng cũng sẽ cực kỳ nhanh lợi tới, ôm bắp đùi của mình thật chặt, dùng đôi mắt to như ngọc bích đường kia tỏ vẻ đáng thương nhìn mình, nét mặt tựa như một tiểu hài nhi hy vọng phụ thân để ý đến mình, ánh mắt kia làm cho người ta chịu không được.

Xà yêu la lỵ Tiểu Văn Lệ xuất hiện, khiến tiểu nha đầu vô cùng cao hứng, bởi vì nàng rốt cuộc bây giờ có bạn đồng trang lứa chơi cùng.

Nàng nghiêng nhiên tựa như Đại tỷ tỷ, cả ngày mang theo Tiểu Văn Lệ ở trong sân chạy tới chạy lui, đuổi theo con bướm, bắt chuồn chuồn, leo cây hái hoa, chơi bùn, lục tung tìm đồ ăn ngon,

Dĩ nhiên, điều nàng đặc ý nhất vẫn là dạy Tiểu Văn Lệ nói chuyện.

"Nguoi lớn như vậy vẫn không biết nói a? Đần, ta dạy cho nguoi!" Nhạc Sương tiểu nha đầu đặc ý làm lão sư cả ngày dạy Tiểu Văn Lệ nói chuyện.

"..." Nhưng là tâm cơ của nàng đều uống phí, Tiểu Văn Lệ như cũ không nói tiếng nào.

Nhạc Dương không cảm thấy một đứa trẻ vừa mới ra đời không quá ba ngày có thể nói chuyện được, mặc dù Tiểu Văn Lệ lớn lên kích cỡ cùng Nhạc Sương tiểu nha đầu không sai biệt lắm, nhưng nghiêm khắc mà nói, nàng vẫn còn là một đứa trẻ!

Vừa đến buổi tối, Nhạc Dương đến từ quán Thành đông đi dạo một chút.

Trong bóng tối, cô gái làm kỹ nữ lúc trước đã chờ sẵn trong góc, vừa thấy hần lập tức đưa cho hần một túi kim tệ, thấp giọng bẩm báo: "Thiếu gia, vẫn còn hai kiện đồ trang sức đeo tay quý trọng chưa đòi được, còn những vật nhỏ khác đổi thành ba mươi lăm mai kim tệ, ngài kiểm lại một chút!(- Trucxinh-) Còn nữa, Tà Hỏa ngày hôm qua đã tới rồi, hần ở sát thủ công hội hạ báo thù truy tung, không biết có phải hay không là hần đang tìm ngài. Thiếu gia, người hay là rời đi Bạch Thạch thành trước, Thiết gia cũng có người tới thay Thiết Cuồng báo thù, bọn họ hiện đang ở trong từ quán uống rượu thăm dò tin tức của ngài a!"

Đừng nói bây giờ có được Tiểu Văn Lệ là thủ hộ chiến thú cấp kim cương, cho dù là lúc trước Nhạc Dương cũng không lo lắng chút nào. Sát thủ công hội có thể báo thù truy tung ai? Ân danh thứ hoa?

Có tiên thiên phá thể vô ảnh kiếm khí, có huyền diệu tam thức, có ảo ảnh gia trì, có Tiểu Văn Lệ cùng trời buộc thiên phú, cho dù là một mình hần đấu với thật nhiều người, thì những kẻ dám hướng hần gây chuyện cũng sẽ chỉ có một con đường đó là trở thành tư liệu bón thức cho thứ hoa mà thôi!- Trucxinh-DienDanTruyen.Org

"Tà Hỏa kia ở đâu?" Nhạc Dương hiện đang rất khát vọng có một cường địch để đối chiến để xem xem chiến lực của mình đã đạt đến trình độ nào rồi.

"Nghe nói ở Khoái Hoạt Lâm thành tây, thiếu gia, ngài cẩn thận một chút!" Cô gái nhẹ giọng dặn dò.

"Không có chuyện gì!" Nhạc Dương khoát tay nói.

Khoái Hoạt Lâm ở Bạch Thạch thành cũng không phải là một mảnh cánh rừng, mà là một tòa kiến trúc khổng lồ. Chi nhánh của Khoái Hoạt Lâm trải rộng cả Đại Hạ quốc, là đầu rồng (vòi nước) tiêu khiển số một cả nước, nghe nói Lâm Uyển lâu thuộc thủ đô thượng kinh chính là do quốc sư cùng Tà tướng và Đại Hạ đệ nhất phú hào Thẩm Thạch hợp tác xây nên, khí thế chỉ dưới ngự hoa viên của hoàng gia mà thôi.

Đừng nói là Lâm Uyển, cho dù là Khoái Hoạt Lâm ở Bạch Thạch thành cũng không phải người bình thường nào cũng có thể đi vào .

Có thể tiến vào trong , không phải là cường giả có vũ lực siêu quần, thì chính là phú hào đứng đầu một phương.

Một cường giả cấp ba ‘anh hùng’ đỉnh đỉnh đại danh ở Bạch Thạch thành được người người ngưỡng mộ, thì ở Khoái Hoạt Lâm chỉ là một hộ vệ đứng canh cửa. (-Trucxinh-) Nếu đem hộ vệ chủ lực của thành chủ Bạch Thạch thành so với một trong những đội hộ vệ của Khoái Hoạt Lâm, thì cho dù là Bạch Thạch thành chủ hần cũng không dám nói tư binh của mình mạnh hơn lực lượng hộ vệ của Khoái Hoạt Lâm bao nhiêu. Thậm chí có thể xem hộ vệ của Bạch Thạch thành sánh như một chi nhánh của Khoái Hoạt Lâm. . .

Vào mười lăm năm trước, vì ngợi khen Khoái Hoạt Lâm hộ vệ đoàn lúc ở cung vệ quốc gia lãnh thổ chiến công hiển hách, hoàng đế Đại Hạ quốc Quân Vô Ưu từng ban cho Thẩm Thạch một yêu bài khắc hai chữ ‘Đệ Nhị’ bằng hoàng kim đổi lại thành ‘Đệ Nhất’, thứ vốn được Đại thống lĩnh năm ngàn Ngự Lâm quân ‘vạn cốt khô’ Cuồng Phong đeo ở bên hông.

Nói cách khác, lực lượng hộ vệ của Khoái Hoạt Lâm là cùng cấp Ngự Lâm quân của hoàng gia.

Nếu không phải lực lượng hộ vệ của Khoái Hoạt Lâm cường hãn như thế, thì cô gái kỹ nữ nọ cũng không lo lắng thay Nhạc Dương như thế.

Nhạc Dương nhìn Khoái Hoạt Lâm rực rỡ tráng lệ trước mắt, trên mặt lại lộ ra mỉm cười: "Khoái Hoạt Lâm? Quả là địa phương tốt! Aiz, huynh đệ, người cũng ở đây sao? Thật là quả đất tròn a! Đến, đại ca mời người vào uống hoa tửu (uống rượu có kỹ nữ hầu)!"

Đạo tặc lần trước giúp Nhạc Dương điền thông tin lý lịch vốn đang dùng ánh mắt cừu hận nhìn chằm chằm cái bóng ở ban công khác, chợt thấy bả vai bị vỗ, đầu tiên là sợ hết hồn.(-Trucxinh-DienDanTruyen.Org). Nhưng vừa quay đầu lại, lập tức phát hiện người đến là Nhạc Dương, tên nam nhân vô si siêu cấp. Nhất thời, liền tung ra một quả đấm đánh tới...

Bạn đang đọc truyện *Triệu Hoán Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Cao thủ? Chính là dùng để giẫm...

Edit:Trucxinh

Nhạc Dương đồng học một tay tiếp được bàn tay trắng như phấn kìa, cười nói: "Huynh đệ, ta biết người vẫn luôn nghĩ tới ta, nhưng loại phương thức biểu đạt này của người quá đặc biệt đi, nếu như người có thể thay đổi thành nhiệt tình ôm lấy ta, ta đây sẽ càng thêm cao hứng a! Các cô gái trong kia đều đã coi hết y phục cùng tắm rửa sạch sẽ chờ hai chúng ta cùng chịu a, chúng ta còn đứng ở nơi này làm gì? Đi thôi!"

Đạo tặc nọ thiếu chút là điên tiết lên, dùng sức thoảng giẫy dựa tránh thoát bàn tay to của Nhạc Dương đang chuẩn bị ôm bả vai mình. Đang muốn giơ chân đạp bay cái tên nam nhân đáng ghét vô sỉ này. Lại bị Nhạc Dương chớp nhoáng nắm được bàn tay, thật nhanh bị hấn kéo, thân bắt do kỷ đành để hấn kéo mình xông thẳng hướng cửa Khoái Hoạt Lâm mà đi.

"Xin chờ một chút, hai vị, Khoái Hoạt Lâm có quy định, y quan không ngay ngắn, thứ cho không tiếp đãi." Một gã hộ vệ là cấp hai đứng giả, nho nhã lễ độ ngăn cản Nhạc Dương cùng đạo tặc trước cửa.

"Người mắt ngắn xem ta là người trẻ tuổi không có tiền? Càng không xem là khách quý? Ta đây phải phê bình người, mắt người thế nào chỉ thấy hai chúng ta y quan không ngay ngắn? Bởi vì cái gọi là 'Bạch Thạch thiếu niên kim thành phố đông, bạc yên bạch mã độ xuân phong. Hoa rơi đập tận du nơi nào, cười nhập Khoái Hoạt thử lâu trong' sao? (Cái này mình hông hiểu lắm = !, nếu không nhầm thì ý là đang ví von nói anh hộ vệ canh cửa thiên cận chỉ biết nhìn cách ăn mặc bề ngoài, lấy tiêu chuẩn thiếu niên cười bạch mã oai phong khoáng đạt,...để đánh giá ai có tiền hay không có tiền ấy)- Trucxinh-. Chúng ta đến chỗ các người là cho các người mặt mũi, nghe nói Khoái Hoạt chính là đệ nhất thiên hạ lắm, không nghĩ tới chỉ có hư danh, lại để một đứa ngốc dốt đặc cán mai làm thủ môn khẩu (người canh (gác) cửa), mà không phải một yểu điệu mỹ cơ (mỹ nhân) đứng ở cửa đón khách, thật là phá hư phong cảnh mà!

Người hiểu cái gì gọi là sấm vai nhân vật sao? Giống như thiếu gia ta đây một thiên tài nổi danh thiên hạ, mỹ nữ khắp nơi hoan nghênh nhiệt liệt, nếu dễ dàng bộc lộ chân diện mục (dung mạo thật), người nghĩ sẽ như thế nào? Mỹ nữ chỗ các người còn không hưng phấn điên cuồng mà thét chói tai sao? Còn không kích động đến mức lập tức ngất đi? Bỏ công tử thật vất vả mới xuất đầu lộ diện một lần, không nghĩ tới lại mất hứng như thế, lại gặp phải một ác nô mắt chó nhìn người thấp tục tăng, thôi thôi, ta nói này hiền đệ, thiên nhai nơi nào không có cỏ thơm, há chẳng lẽ ở Khoái Hoạt lắm một mảnh mới có sao, chúng ta đi!" Nhạc Dương đồng học hò hét quát lớn, lại vừa làm bộ như kéo đạo tặc nọ rời đi.- Trucxinh-DienDanTruyen.Org

Có lẽ hấn là khách nhân đầu tiên từ trước tới nay sau khi Khoái Hoạt lâm khai trương dám đứng ở cửa giận dữ mắng mỏ hộ vệ. Nếu đổi thành một người khác, đoán chừng hộ vệ đã sớm đem tên kia ném vào khe nước thôi rồi.

Bất quá, bây giờ Nhạc Dương đồng học tư thế hiên ngang cứ thế mà mắng, ngữ khí bất phàm, lập tức kinh động đến vị đội trưởng hộ vệ đang đi cùng khách quý bên trên, hấn lập tức để lại khách quý, từ ban công phi thân xuống, đầu tiên là thường cho cấp dưới một cái bạt tai, ngay sau đó lập tức hướng Nhạc Dương cung kính hành lễ: "Hai vị công tử đại giá quang lâm, tên này là người mới không biết nhìn người, liền đắc tội cùng nhị vị, xin hai vị chớ cùng thô lậu tục nhân chấp nhặt (người thô tục không có văn hóa), hai vị công tử, xin mời!"

Tên hộ vệ mới vừa rời căn đường bị làm cho sợ đến vong hồn bạt vía, lập tức quỳ xuống đất xin tội.

Ở Bạch Thạch thành này vốn không nhiều lắm, nhưng ở thủ đô thượng kinh xác thực có một vài thiếu niên thuộc các đại gia tộc thích giả dạng làm người không quyền không thế, đệ tử nghèo, thậm chí là một tên khất cái ở trên đường cái đi dạo, mượn có này tới trên những nơi coi trọng y quan tục nhân (coi trọng bề ngoài tầm thường).- Trucxinh-DienDanTruyen.Org Cũng có thật nhiều cao thủ, thậm chí quan viên thích giả dạng làm lính đánh thuê (dong binh) hoặc là đạo tặc, ở trong Khoái Hoạt lâm đùa giỡn mỹ nhân, lấy đây làm niềm vui. Càng là người có danh tiếng, càng là có thực lực, thì càng thích chơi loại cái trang, sấm vai nhân vật này. Ngay cả chính hoàng đế, cũng có thời điểm cái trang đi tuần nữa là!

Thân là một người tam cấp anh hùng, vị đội trưởng hộ vệ này ở kinh thành gặp qua không ít loại thiếu niên công tử thích cách dịch dung ăn mặc thế này, lại nghe ngữ khí Nhạc Dương thập phần phi phàm, miệng lưỡi lưu loát, vì thế càng tin tưởng hấn là một tài học xuất thân cao quý, là thể tử bảo bối của một đại gia tộc nào đó.

"Các người là ai ta không biết, nhưng là vào nửa tháng trước có một đứa con nít làm thích khách tập kích chúng ta!" Ở trên ban công lại có một người phi thân nhảy xuống, ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm đạo tặc bên cạnh Nhạc Dương.

Người này vóc người cao gầy, trên người mặc một bộ cẩm y hoa lệ, trước ngực thêu hắc ưng, trong tay áo lộ ra hai tay giống như quỷ trảo, mũi ưng, hai mắt nhỏ dài nhú lại, tựa như kim châm sắc bén.

Đạo tặc hừ nhẹ một tiếng, đưa tay thăm đẫy lưng Nhạc Dương: "Người đi đi, ta hôm nay có việc phải xử lý một chút."

Nhạc Dương vừa nghe, giống như phản tử cuồng nhiệt đánh lộn (phản tử yêu thích đánh nhau), xoa xoa tay: "Đánh lộn? Ta giúp người!"

Nhìn thấy Nhạc Dương biểu hiện ra bộ dáng cuồng chiến như vậy khiến trong nội tâm đạo tặc đổ một trận mồ hôi dừ dội. Bất quá, lâm trận đối địch, tiểu tử này không có bỏ mình chạy trốn, thật là có điểm ngoài ý liệu của 'nàng'. Vốn đạo tặc nọ cho là Nhạc Dương sẽ nói 'ta đi ăn khuya trước, người từ từ đánh, lần sau chúng ta cùng nhau tán gái', không nghĩ tới cái tên vô sỉ này vẫn rất có nghĩa khí.- Trucxinh-

Dong binh xung quanh đi ngang qua thấy có náo nhiệt liền xông tới xem. Không đến một hồi đã đứng đầy người, thậm chí khách nhân trong Khoái Hoạt lâm sau khi nghe biết chuyện cũng rời rít chen đến cửa sổ hoặc là sân thượng nhìn xem.

"Khụ khụ, Ô Dực tiên sinh, có lẽ có một chút điểm hiểu lầm ở đây, có thể hay không trước tiên chúng ta để xuống thù hận, nhằm biết rõ chân tướng của sự tình? Hôm nay những người tới đây đều là khách quý, thực không đành lòng để song phương khai chiến..." Vị đội trưởng của Khoái Hoạt lâm nhỏ giọng khuyên nam tử cao gầy nọ, để hấn dừng có vội khai chiến, vẫn là đem thân phận hai người hiểu rõ trước.

"Này, một đứa con nít đã giết ái thiếp của lão gia nhà ta, lão gia nhà ta hạ lệnh, sống thì thấy người, chết phải thấy xác, chuyện này Khoái Hoạt lâm không nên hỏi tới! Hơn nữa, đại môn Khoái Hoạt lâm còn chưa bước vào, hai người này cũng không có thể coi như là khách quý của Khoái Hoạt lâm chứ? Ta ở cửa đem hai người giải quyết xong, sau này nhất định hướng Kim Đao lâu chủ đem rượu đến tạ!" Cao gầy nam tử một ngụm cự tuyệt giải hòa, vừa hướng hộ vệ đội trưởng 'bí mật ra dấu tay'.

Hộ vệ đội trưởng vừa nhìn, sắc mặt đại biến, lập tức thối lui. Chuyện này, cũng không phải một hộ vệ đội trưởng nhỏ nhoi như hắn có thể trông nom, bây giờ điều hắn có thể làm chính là mở một con mắt nhắm một con mắt.

"Người chạy mau!" Đạo tặc oán hận nhìn chằm chằm cao gầy nam tử một cái, đưa tay đẩy Nhạc Dương, thúc dục hắn rời đi.

"Ta xem hắn không đến hai lượng thịt, gió thổi qua sẽ phải rụng rời, địch nhân như vậy, ta còn sợ hắn? Không cần người xuất thủ, ta một người có thể đem hắn đánh cho rụng rời đây đây! Người đứng ở một bên đi, chịu trách nhiệm vỗ tay cổ vũ cho ta!" Nhạc Dương đồng học quyết định 'lộ' hai tay (ra mặt đối đầu).

Nam nhi đại trượng phu, nếu có một thân bản lĩnh không ở trước mặt mỹ nhân biểu hiện, chẳng phải là tựa như cầm y dạ hành, lãng phí tài nguyên? (dùng cầm y là y phục dạ hành)

Bây giờ xuất thủ là thời điểm tốt nhất.

Hơn nữa, cái tên mũi ưng quý thảo đối diện kia tương đối cần ăn đòn, Nhạc Dương đồng học cảm thấy không hung hăng đập cho y một trận thật là có điểm xin lỗi bản thân! -Trucxinh-DienDanTruyen.Org

Đạo tặc nọ thể nhưng có điểm bất đắc dĩ: "Người đứng là tên ngu ngốc, người biết hắn là ai sao? Hắn là cấp ba cao cấp anh hùng, có quý thảo danh xưng Ô Dực, căn bản không phải người một tên tiểu đạo tặc có thể đối kháng ... Người, lập tức rút cho ta, nếu không, người đứng ở một bên cho ta, chịu trách nhiệm vỗ tay khích lệ cho ta! Không được, người hay là đứng ở phía sau ta, ngàn vạn không nên ra ngoài ba thước phạm vi!"

"Ý của người, hắn là một cao thủ?" Nhạc Dương cảm giác mình đúng là có vận may a, bởi vì bây giờ thật giống như chuẩn bị trình diễn một màn 'mỹ nhân cứu anh hùng'.

"Mặc dù ta không muốn thừa nhận, nhưng trên thực tế, thật sự hắn là một cao thủ rất mạnh!" Đạo tặc gật đầu.

"Không có chuyện gì, cao thủ đều là dùng để giết!" Nhạc Dương đồng học an ủi.

"Đồ kiến hôi, người tới giết ta thử một chút..." Cao gầy nam tử tên Ô Cánh cười lạnh một tiếng, hắn từ trong ngực móc ra viên tinh thạch màu đen, trong miệng đọc đọc chú ngữ, theo hắc quang tràn ngập một khối lồi như pho tượng nham thạch cao sáu thước được triệu hoán ra.

Nhìn khối lồi nham thạch vừa được triệu ra, dong binh đứng xung quanh đồng loạt hít một trận lạnh khí.

Cấp bốn nham thạch khối lồi, địa phương nó xuất hiện nhiều nhất cũng không ở những nơi dong binh bình thường săn thú, mà là chiến trường! Cho dù trên chiến trường, loại toàn thân tạo thành từ nham thạch nặng đến mấy vạn cân này là một cỗ máy chiến tranh đao thương bất nhập đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Ngoại trừ số rất ít như Voi ma mút, địa chấn Long, chiến tranh Khoa Đa thú, các loại Siêu Khổng Lô chiến Thú,... còn lại những chiến thú khác trước mặt Nham Thạch Khối Lồi đều chỉ có bị nó nghiền thành thịt nát. -Trucxinh-DienDanTruyen.Org

Nham thạch khối lồi, là cỗ máy chiến tranh quốc gia cấm bán, trừ trang bị ở quân đội hoặc là nhóm dong binh đoàn đội đặc biệt của quốc gia, bất kỳ tư nhân nào cũng không có được.

Hai người Nhạc Dương cùng đạo tặc, đối mặt một pho tượng cao sáu thước nham thạch khối lồi đao thương bất nhập như thế thì phải đánh như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Triệu Hoán Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Đặt trước cô bé

Edit:Trucxinh

"Triệu hoán bảo điển!" Tiểu đạo tặc nhanh chóng triệu hoán ra bảo điển của mình.

Một trận kim quang từ giữa ngón tay đạo tặc hiện ra, ngay sau đó tạo thành một cái lồng hào quang màu cam đem thân thể hai người Nhạc Dương cùng đạo tặc bao phủ ở bên trong. Người có được triệu hoán bảo điển cùng người bình thường là không giống nhau, triệu hoán sư trong lúc đối chiến, triệu hoán bảo điển sẽ tự động sinh ra một vầng ánh sáng phòng ngự tựa như vòng bảo hộ, ngay cả khi tất cả triệu hoán thú toàn thể chết trận hoặc là hết thời hạn triệu hồi, màn hào quang phòng hộ này cũng sẽ không bởi vì tác động của ngoại lực mà biến mất, cho dù bị cường lực lớn đánh tới nó cũng có thể đỡ thay cho chủ được an toàn.

Màn hào quang phòng ngự trên nếu là của thanh đồng bảo điển thì có thể kéo dài tối đa là mười phút đồng hồ. Đối với bạch ngân bảo điển so với thanh đồng thì thời gian hiện hữu là gấp ba. Đạo tặc bây giờ triệu hồi ra chính là sơ giai bạch ngân bảo điển, so sánh với sơ giai thanh đồng bảo điển của Nhạc Dương thì hiển nhiên thời gian hiện hữu lâu hơn gấp ba lần.

Hay nói khác, trong vòng 20 phút, nếu như chiến thủ đạo tặc triệu hoán ra không chết, thì cho dù là lực công kích cường man(mạnh mẽ) vô cùng như nham thạch khô lồi cũng không cách nào gây chút ảnh hưởng đến người bên trong vòng sáng. Cho dù là chính diện chống lại công kích từ nham thạch khô lồi cũng không vấn đề.

"Người hóa ra lại là một bảo điển triệu hoán sư?" Khóe mắt Ô Dực co quắp hạ xuống, sắc mặt hắn lúc này trở nên rất khó coi.

"Oa, bảo điển triệu hoán sư, trời ạ, cái tên đạo tặc này dĩ nhiên lại là một bảo điển triệu hoán sư, hơn nữa còn là bạch ngân bảo điển... Xích chanh hoàng lục thanh lam tử (đỏ thắm-da cam-vàng-xanh lá-xanh thắm-xanh da trời-tím), vàng sáng là màu cam. Mặt trên còn có viên sao Kim lập loè, tên tiểu đạo tặc này lại là cấp bốn 'Hào Kiệt'! Không thể nào, Bạch Thạch Thành có một cấp bốn hào kiệt?" Phía xa xa, đám người vây xem la hoảng lên. Phải biết, người có được triệu hoán bảo điển so với kim cương quả thực còn hiếm hơn, bất kỳ một người bình thường nào trở thành một triệu hoán sư cũng đều là một thiên tài võ giả siêu việt hơn người, hoặc giả chỉ có thể là đệ tử thuộc các đại gia tộc có được huyết mạch ưu tú mới có được bảo điển.(- Trucxinh-DienDanTruyen.Org.) Hiện tại lại thấy cái tên tiểu đạo tặc tuổi còn trẻ này thế mà có được bạch ngân bảo điển cấp bốn hào kiệt. Đây tuyệt không thể là một gia đình bình thường có thể đào tạo ra được. Nếu không có đại gia tộc hoặc là quốc gia ủng hộ, đánh chết cũng không ai tin tiểu đạo tặc trước mắt còn trẻ như vậy liền có thể lên tới cấp bốn hào kiệt.

Ban đầu, mọi người cảm thấy hai người tiểu đạo tặc đối chiến cùng Ô Dực căn bản không có tí ti cơ hội, đối mặt với nham thạch khô lồi cao sáu thước đoán chừng chỉ cần hai quyền là bọn họ sẽ bị đánh cho thành thịt vụn. Nhưng khi thấy tiểu đạo tặc triệu hồi ra bạch ngân bảo điển thì mọi người liền hoàn toàn thay đổi cách nhìn.

Một võ giả bình thường cho dù cường đại đến đâu cũng là không thể nào cùng kẻ có được bảo điển đối kháng... Bảo điển triệu hoán sư, thân thể có bảo điển màn hào quang bảo vệ, hoàn toàn có thể bình yên trước công kích của triệu hoán thủ bên địch, lại có thời gian tiến hành chiến thuật phản chế. Một người võ giả bình thường cho dù có nhiều triệu hoán thủ hơn nữa, hẳn liệu có thể so sánh được với bảo điển triệu hoán sư càng có nhiều triệu hoán thủ hơn? Nham thạch khô lồi đối với người bình thường đó là một tồn tại gần như vô địch. Bất quá, đối với trước mặt là một triệu hoán sư mà nói, thì không phải là khó giải quyết. Thủ hộ chiến thủ của bảo điển triệu hoán sư vĩnh viễn sẽ không chán chính từ vong, chỉ cần cần thận điều khiển, màn hào quang phòng hộ kia tuyệt đối có thể chống đỡ đến lúc thời hạn kết thúc! Bây giờ chỉ cần triệu hồi ra chiến thủ trực tiếp công kích Ô Dực, như vậy tiểu đạo tặc căn bản không cần để ý tới hành động của nham thạch khô lồi, thậm chí không cần để ý tới bất kỳ công kích nào từ Ô Dực, trực tiếp triệu hồi ra chiến thủ đem đối phương giết chết cũng là có thể.(-Trucxinh-DienDanTruyen.Org)

"Triệu hoán mê loạn điệp." Ngọc thủ (tay ngọc) đạo tặc đem bạch ngân bảo điển mở ra, lòng bàn tay nhẹ nhàng đặt ở phía trên. Kim quang ở giữa ngón tay thăm đi ra, khiến ánh mắt đám người vây xem đều hoa cả lên.

Nhạc Dương đồng học không có chú ý những vật này, hắn đang cao hứng trốn ở phía sau đạo tặc, khoái trá thưởng thức phong cảnh tuyệt đẹp sau lưng đối phương... Mặc dù trước ngực không quá lồi, thuộc loại hình trái táo khá ái, vẫn còn rất lớn không gian phát triển, nhìn từ phía sau mông tròn vênh lên, hơn nữa lại có y phục dạ hành bó sát người phụ trợ càng thể hiện rõ nét đường cong hoàn mỹ, hình ảnh dụ dỗ thế này thật khiến Nhạc Dương đồng học mãnh liệt nuốt nước miếng(= != Ông này thời khắc nào cũng sắc được, pó tứ chi!-Trucxinh-DienDanTruyen.Org.)

Hắn thật tiếc nuối bản thân chỉ mới là cấp một tuệ nhân thiên phú, không cách nào nhìn thấu y phục, nếu không...(Trucxinh: "Nhân vật của Giáp tiền bối đúng là 'cực phẩm' a!" Giáp: "Dĩ nhiên." Vênh mặt. "Tuổi trẻ thì phải thế, hắc hắc...". Trucxinh: "... "ngậm ngùi = !=!...)

Ở đối diện, Ô Dực vừa nhìn thấy tiểu đạo tặc triệu hồi ra một con chiến thủ so với bàn tay không lớn hơn bao, trên mình lại mang nhiều màu sắc rực rỡ tựa như con bướm, thì sắc mặt hắn lại biến đổi đột ngột.

Nếu như bảo nham thạch khô lồi có nhược điểm gì mà bất kỳ ai cũng biết, thì đó chính là nó hoàn toàn không có trí tuệ!

Nham thạch khô lồi không có bất kỳ trí tuệ nào, không có tư tưởng, chỉ có bản năng chiến đấu. Căn cứ vào mệnh lệnh của chủ nhân ban ra, nó sẽ theo bản năng công kích địch nhân ở khoảng cách gần nhất, không cách nào tự động lựa chọn một cái mục tiêu chuẩn xác để tiến hành công kích.

Đạo tặc triệu hồi ra mê loạn điệp, hoàn toàn không có lực chiến đấu. Bất quá, nó lại là khắc tinh của nham thạch khô lồi.

Mê loạn điệp có thể gây ảnh hưởng đến tâm linh liên lạc giữa cỗ máy chiến tranh cùng chủ nhân, chỉ cần nó sống ở đỉnh đầu nham thạch khô lồi, như vậy nham thạch khô lồi sẽ không cách nào tiếp thu được lệnh của chủ nhân ra, vì vậy cũng vô phương xuất ra công kích, chỉ biết giống như người say thân thể lung lay lắc lư, vô ý thức...(-Trucxinh-DienDanTruyenj.Org.) Nhìn thấy mê loạn điệp xuất hiện, sắc mặt của hộ vệ đội trưởng bên kia cũng lập tức thay đổi.

Loại mê loạn điệp này cũng không phải dạng thông thường, trên thế gian ngoại trừ Thông Thiên tháp thì cũng chỉ có Hồ Điệp Bách Hoa cốc mới có... Chẳng lẽ, cái tên đạo tặc này ở nửa tháng trước ra tay ý đồ ám sát gia chủ của Ô Dực, lại chính là người của Hồ Điệp Bách Hoa cốc?

Hộ vệ đội trưởng bất chấp đôi bên đang chuẩn bị kịch liệt chiến đấu, lập tức phi nước đại rời đi. Tình hình hiện tại càng ngày càng mãnh liệt, với tình hình này thì một đội trưởng nhỏ như hắn đã không có khả năng điều khiển được nữa. (- Trucxinh-DienDanTruyen.Org.) Nếu như không lập tức đi mời Kim Đào lâu chủ người phụ trách của Khoái Hoạt lâm tại Bạch Thạch thành sớm ra mặt chủ trì đại cục, như vậy thiết tưởng hậu quả sẽ không gánh nổi, người tới từ Hồ Điệp Bách Hoa cốc tuyệt đối không dễ chọc!

"Triệu hoán chiến ưng." Ô Dực nóng nảy, hắn biết nếu mình không nhanh chóng giết chết đối thủ mê loạn điệp, thì nham thạch khô lồi của mình liền bị phế bỏ. Ô Dực từ trong ngực móc ra một quả tinh thạch màu vàng tươi, lăm lăm chú vấn, triệu hồi ra một con chiến ưng màu vàng, cánh giương ra vượt quá hai thước.

Chiến ưng là cầm hệ (gia cầm ấy ^_^), chiến thủ loại trung, là vương giả của bầu trời, tuyệt chiêu mạnh nhất là phi hành truy diệt. Tốc độ của nó cực nhanh, giống như tia chớp.

Đối với một con chiến thú không có chút lực phòng ngự nào như mê loạn điệp, có lẽ chỉ cần vài giây liền có thể dùng quỷ thảo của mình đem mê loạn điệp nho nhỏ xé thành từng mảnh nhỏ... Bất quá, ngay sau khi Ô Dực triệu hồi ra chiến ung, thì tiểu đạo tặc cũng lập tức triệu hoán ra chiến thú đối chiến: "Triệu hoán Thổ Ti Chu Nữ!"

Bạch ngân bảo điển tự động lật trang, lục quang từ giữa ngón tay tiểu đạo tặc phát ra, một hồi lục mang bay lên trời.

Ánh sáng tỏa ra, trên chiến trường một thân ảnh chiến thú vừa được triệu hoán hiện ra, nửa thân trên giống một cô gái nhân loại, nửa người dưới là một con quái vật hình nhện.

"Oa oa!" Không ít dong binh vây xem vừa thấy Thổ Ti Chu Nữ hiện ra liền co chân chạy tứ tán.

"Ta ngắt, đây không phải là quái vật ở Ma Uyên, là hấp tinh tri chu yêu sao? Thiên địch của nam nhân a!" Một vài dong binh gan lớn kiên trì lưu lại, nhưng sắc mặt bị làm cho sợ đến trắng bệch.

"Đây nhất định là từ Thông Thiên tháp mang về, ta dám nói đây tuyệt đối là lấy yêu ma từ Thông Thiên tháp mang về, xong, chiến ung kia coi như xong!" Một vị khách quý trên ban công của Khoái hoạt lâm biết lai lịch của quái vật nửa người nửa nhện kia, hẩn nhìn chiến ung đang ở trên bầu trời thì lắc đầu thờ dãi. Lúc này bộ mặt Ô Dực mang vẻ tuyệt vọng, hẩn vừa nghĩ điều khiển chiến ung bay cao lên, nhưng lúc này hết thấy đều đã quá muộn!

Một đạo bạch sắc chu ti (tơ nhện màu trắng) từ trong miệng nữ yêu nhện phun ra, gấp gió liền tán, tạo thành một cái lưới nhện màu trắng đem chiến ung bao phủ trong đó.

Chiến ung bị trói, mất đi năng lực phi hành, nặng nề rơi xuống mặt đất. Chiến ung vừa tiếp đất, yêu nhện lập tức nhanh chóng phi thân đến dùng nanh răng mang theo nọc độc lục sắc đâm vào thân thể chiến ung. Sau khi chiến ung bị nọc độc của yêu nhện châm trúng không đến hai giây lập tức buồn tha giây gựa, biến thành một khối tử thi.

Nhạc Dương đồng học bắt lấy bàn tay nhỏ bé của tiểu đạo tặc, âm thầm lợi dụng hôn một cái, mặt ngoài lại giả bộ như vô cùng kích động vui mừng nói: "Người thật là lợi hại, chúng ta thắng!"

Đạo tặc lắc đầu: "Không, bây giờ nói thắng vẫn quá sớm, đối phương là một võ giả cấp ba anh hùng, chiến ung cũng không phải chiến thú mạnh nhất của hẩn, ta đoán hẩn vẫn còn giữ lại lá bài tẩy, vậy nên hẩn còn có thể triệu hoán ra một chiến thú có cường lực hơn nữa..." - Trucxinh-DienDanTruyen.Org

"Tà Hòa, mau xuống đây giúp ta tranh thủ chút thời gian!" Ô Dực rống một tiếng, rút ra một viên tinh thạch màu đỏ to bằng quả dấm lớn, bắt đầu lần triệu hoán thứ ba.

"Nếu như ngươi đem đêm đầu tiên của con chim non này cho ta, thì không có vấn đề! Không phải chỉ là một con mê loạn điệp cùng một con nhện nữ sao? Ở trước mặt Tà Hòa ta, loại trình độ triệu hoán thú căn bản này không đáng nhắc đến!" Tại cửa Khoái Hoạt Lâm, một người hình ảnh tựa u linh loại thoáng hiện, hai mắt tam giác hèn mọn, tựa như loài rắn độc, căn rõ nhìn thân thể tiểu đạo tặc, hắc hắc cười âm hiểm.

"..." Nhạc Dương đồng học mặt ngoài bất động thanh sắc, nhưng trong lòng bộc phát cuồng nộ, thật to gan, mình vốn đã sớm đặt trước bảo bối tiểu xử nữ, tên khốn kiếp này cũng dám đánh chủ ý? Xem ra hẩn là chán sống rồi đây!

Bạn đang đọc truyện *Triệu Hoán Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 32: Thanh Đồng Man Ngưu

Edit: Trucxinh

"Triệu hoán báo ảnh!" Tiểu đạo tặc nhanh chóng đưa tay đặt lên bạch ngân bảo điển chuẩn bị triệu hoán ra chiến thú thứ ba.

"Đã muộn!" Mắt tam giác nam tử vừa mới từ cửa đi ra, âm lãnh cười lên, thanh âm đặc ý vênh vào cực kỳ.

Không có động tác triệu hoán, chỉ thấy phía sau hẩn xuất hiện một con quái vật hắc điểm nhỏ, cả người như đang bốc cháy. Nhạc Dương đã xem chiến thú đỏ giám mà Nhạc Băng mang về từ học viện, nên vừa nhìn liền nhận ra đây là hỏa tinh quái, theo chiến thú đỏ giám ghi lại, hỏa tinh quái lực công kích không mạnh, nhưng am hiểu về hỏa cầu. Hỏa tinh quái là quái vật ở Ma Uyên, tại Long Đàng Đại Lục căn bản không có loại sinh vật tà ác này tồn tại - Trucxinh-DienDanTruyen.Org

Đám dong binh vây xem nhìn thấy mắt tam giác nam tử không có làm ra hành động triệu hoán mà là hỏa tinh quái vốn đã xuất hiện từ trước, mọi người lập tức ồ lên. Đây không phải là sợ hãi thần phục thực lực của hẩn, mà là khinh bỉ.

Khi dong binh hoặc võ giả quyết đấu, đều có một quy định bất thành văn, đó là công khai quyết đấu, tất cả mọi người chọn cách dùng quang minh lỗi lạc triệu hoán tỷ thí. Chỉ có loại người hèn hạ vô sỉ nhất, mới có thể âm thầm triệu hồi ra chiến thú, sau đó đánh lén đối thủ.

Cái tên Tà Hỏa này nhất định là ở trong đại lâu Khoái Hoạt lâm lên triệu hoán ra hỏa tinh quái, sau đó chờ Ô Dực rơi xuống hạ phong, mới đi ra kiếm tiện nghi. Không để ý đến quy định một chọi một, lại cố tình nhúng tay vào trận chiến của người khác đã đủ đáng ghét rồi, nay hắn lại ở trước đó triệu hồi ra chiến thú, thật sự làm cho người ta nhìn mà ngứa con mắt, nếu không phải dong binh có mặt tại đây đều biết hắn, tự biết không phải là đối thủ, nếu không đã sớm xông lên chém chết hắn từ lâu.-Trucxinh-DienDanTruyen.Org

Chờ đến khi phía sau Tà Hỏa lại xuất hiện thêm một con ma phong, thì những người đang vây xem xung quanh đến ngay cả khí lực thóa mạ hắn cũng không có, loại người vô sỉ này nên là để thiên lôi đánh chết đi, căn bản không nên để hắn sống trên thế gian nữa.

Nếu như Tà Hỏa nói hỏa tinh quái này của hắn không phải cố ý nhằm vào mê loạn điệp của tiểu đạo tặc, có lẽ trong đám dong binh có thể sẽ có một hai đứa ngốc tin tưởng. Bất quá, bây giờ ma phong vừa xuất ra, đứa ngốc cũng có thể hiểu.

Cái tên Tà Hỏa nhân phẩm cực độ rác rưởi, có hình dáng cùng dung mạo dị thường hèn mọn này căn bản là nhằm vào tiểu đạo tặc đối diện. Lại nói, kết hợp với yêu cầu ban nãy Tà Hỏa mới nói, mọi người đột nhiên có cảm giác, mặc dù mình cũng không phải là người tốt lành gì, nhưng nếu so sánh với kẻ chen ngang phá hư trận đấu của người ta là Tà Hỏa đây, thì mình quả thực chính là Thánh Nhân. (toàn bộ người vây xem đều là thánh, ha ha ^_^)

Từng thấy qua kẻ có nhân phẩm rác rưởi, nhưng chưa từng thấy qua loại rác rưởi như vậy!

Mê loạn điệp là chiến thú phi hành hệ côn trùng, sợ nhất là hỏa diễm hoặc là băng sương, hỏa cầu của hỏa tinh quái kia tuyệt đối có thể miểu sát mê loạn điệp không có chút lực phòng ngự nào.

Mà cường hãn như yêu nhện, lại có khắc tinh duy nhất chính là ma phong.

Ma phong nhanh nhẹn có thể tránh thoát chu võng (lưới tơ nhện), đồng thời cũng không sợ độc của nhện, ngược lại, nó phong triết lại có thể khiến cho yêu nhện tê dại mà chết... Tiểu đạo tặc nhìn thấy hai chiến thú của mất tam giác Tà Hỏa, thì lập tức khẩn trương đến độ cả người cũng khẽ run lên. (-Trucxinh-DienDanTruyen.Org.) Theo tiểu đạo tặc chỉ huy, mê loạn điệp nhanh chóng bay lên, chuẩn bị bay trở về bên trong màn hào quang phòng hộ, thu hồi lại vào trong bạch ngân bảo điện, bất quá, hết thảy cũng đã quá muộn.

Hỏa tinh quái phun ra một đoàn hỏa cầu màu đen, tạo thành một đạo tuyến hình vòng cung, một đường truy tung, cuối cùng đánh trúng vào trên cánh của mê loạn điệp.

"Oanh!" Mê loạn điệp bị hỏa cầu màu đen đánh trúng, nổ thành mảnh nhỏ, đốt thành than, tan thành mây khói.

Mà mất đi mê loạn điệp điều khiến nham thạch khô lồi lập tức đứng lên, sai bước hướng bên này đi tới, gió lên cự quyền (nắm nắm) nham thạch không lồ, nặng nề đánh về hướng tiểu đạo tặc vừa mới triệu hồi ra báo ảnh. Mặc dù động tác chậm chạp, nó muốn đánh nhau cùng một con có tốc độ kinh thiên được ca ngợi như ảnh báo là rất không có khả năng, nhưng ảnh báo cũng không có biện pháp cùng nham thạch khô lồi chính diện đối kháng, chỉ có thể vội vàng né tránh.

Trọng quyền của nham thạch khô lồi nện mạnh xuống đất. Sức lực như sấm nổ, cả vùng đất cũng bị rung động do ảnh hưởng của trọng quyền.

Bên kia, nữ yêu nhện sợ hãi thét chói tai, nhanh chóng trốn vào trong màn hào quang phòng hộ bên này, nó liên tục nhảy mấy bước ngăn tránh ma phong đuổi theo phía trước, cuối cùng cũng kịp chạy đến bên trong màn hào quang.-Trucxinh-

Mặc dù nó thoát được một kiếp, nhưng vẫn không ngăn được kinh hãi, cả người run rẩy không dứt, hiển nhiên đối với khắc tinh thiên địch bên ngoài màn hào quang kia là sợ hãi vô cùng.

"Thì ra là triệu hoán chiến thú là quyết đấu như vậy, có chút ý tứ!" Nhạc Dương cảm thấy thú vị, hắn cuối cùng cũng kiến thức (tận mắt chứng kiến) được triệu hoán sư dùng chiến thú tỷ thí là như thế nào rồi.

Khi đối chiến trừ đấu lực, còn có đấu trí. Chiến thú cũng không phải vạn năng, phải biết phối hợp chiến thuật tương sinh tương khắc mới là trọng yếu nhất.

Ví như một con mê loạn điệp thì không thể nào đánh lại chiến ưng, nhưng đối với nham thạch khô lồi thì lại rất có hiệu quả. Con nữ yêu nhện kia là khắc tinh của phi hành chiến thú, nhưng ma phong lại là một ngoại lệ, mà hỏa cầu của hỏa tinh quái trực tiếp có thể miểu sát mê loạn điệp, nhưng là chiến lực chân chính của nó so với nham thạch khô lồi lại không đến một phần trăm.

Sau khi xem trận quyết đấu này, Nhạc Dương cho ra một kết luận: 'Một vật trị một vật!'

Thế gian không có chiến thú vô địch, nhưng có chiến thuật tổ hợp gần vô địch, chiến thuật phản chế!

Bây giờ Nhạc Dương đã hiểu, tại sao triệu hoán sư có bảo điện so với triệu hoán võ giả lại có ưu thế khổng lồ đến như thế.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì người có được bảo điện, đầu tiên sẽ có được một con thú hộ chiến thú vĩnh viễn sẽ không chân chính từ vong, cũng sẽ không phản bội. Thứ hai, chỉ cần có được bảo điện, thì khi kẻ ước chiến thú cũng sẽ không có quá nhiều hạn chế, có thể dùng càng nhiều chiến thú tiến hành chiến thuật phản chế. Trận đối chiến này, nếu không phải Tà Hỏa đột nhiên gia nhập chiến cục, xen ngang nhúng tay vào, như vậy Ô Dực kia bây giờ sợ rằng đã để ảnh báo xé thành mảnh nhỏ.-Trucxinh-DienDanTruyen.Org

Về phần bây giờ, tình huống của tiểu đạo tặc thật sự là không hay...

"Chạy mau, nếu bây giờ mà Ô Dực triệu hồi ra chiến thú cường đại, ta sợ chống đỡ không được bao lâu nữa!" Tiểu đạo tặc không kịp trấn an yêu nhện đang sợ hãi, kín đáo đưa cho Nhạc Dương một quyển trục được chế luyện tinh mỹ: "Đây là 'truyền tống quyền trục', triển khai nó, đưa vào linh khí là có thể phóng ra, giống như bình thường triệu hoán chiến thú vậy!"

"Triệu hoán chiến thú?" Nhạc Dương giả bộ vô tội chớp chớp mắt.

"A, người ngay cả triệu hoán chiến thú cũng sẽ không... (biết)?" Tiểu đạo tặc cảm thấy đỉnh đầu mình nổ ầm ầm, nghĩ thầm tiểu tử này chẳng lẽ bình thường đều đem thời gian dùng cho việc tán gái? Hắn sẽ không phải ngay cả một con triệu hoán chiến thú cũng không có đấy chứ? Khó trách mấy ngày trước, hắn vừa mới đi xin làm dong binh! Cái này...xong đời!

"Còn muốn chạy? Không có dễ dàng như vậy!" Mất tam giác Tà Hỏa âm hiểm cười lên. Hắn làm ra dấu tay trông vô cùng cổ quái, lại dùng chủy thủ vạch lên lòng bàn tay một cái đồ án bằng máu.

Đồ án kia vừa hoàn thành liền thoáng hiện hồng quang, trong đó hai điểm hồng quang bắn thẳng lên bầu trời giống như pháo hoa, điểm một cái hồng quang liền tán ra tứ phía. Lúc này, trong đầu Nhạc Dương truyền ra một đạo ý niệm ba động: 'Địch nhân của người đối với người cường ngạnh áp dụng 'tử vong quyết đầu', song phương trong chiến đấu nếu như một bên không chết đi, thì không thể rời khỏi phạm vi của 'tử vong Huyết Giới', nếu không tuân thủ sẽ bị thần phạt, đem kinh mạch toàn thân bạo liệt (nổ tung) mà chết.'- Trucxinh-DienDanTruyen.Org

Ngọc thủ tiểu đạo tặc run nhẹ, hiển nhiên, cũng đồng dạng tiếp thu tin tức 'tử vong quyết đầu' từ Tà Hỏa.

Mất tam giác Tà Hỏa xin loại tử vong quyết đầu này, cũng không phải là không có điều kiện trao đổi, sắc mặt của hắn lúc này trông vô cùng thảm, trắng như tờ giấy, bàn tay bị chảy máu kia tựa hồ giống như đang bị quái vật vô hình cắn nuốt, vết thương không ngừng rạn nứt, đổ máu, thậm chí hư thối, tỏa ra một loại mùi hôi thối.

"Thay ta chết đi, đây là vinh hạnh của người mà, ha ha ha!" Tà Hỏa đem tay máu đặt trên đầu hỏa tinh quái, hỏa tinh quái liền nổ tung, huyết nhục mơ hồ.

"Làm tốt lắm, khụ khụ, rốt cục có thể triệu hoán, từ kỳ của các người... đã đến!" Tai mất mũi miệng Ô Dực đều có máu, thoát nhìn cực kỳ kinh khủng, linh khí tiêu hao quá độ, đây là vượt qua cực hạn cường ngạnh triệu hoán, khiến cho thân thể Ô Dực nhanh chóng suy nhược. Quý dị chính là, máu tươi chảy ra từ thân thể của hắn hết thấy đều hóa thành huyết quang, chảy về phía viên tinh thạch màu đỏ trên tay hắn. Cuối cùng, viên tinh thạch màu đỏ này hút lấy máu tươi cùng linh khí của hắn, phát ra yêu dị hồng quang, đem một mảng lớn không gian chung quanh cũng nhuộm thành máu tanh đỏ tươi.

Toàn thể dong binh chung quanh cảm thấy có một cỗ sợ hãi dân lên từ đáy lòng, người nhất gan hai hàm răng bắt đầu không khống chế được mà kịch liệt run rẩy. Tựa như bản thân mình đang ở trong băng thiên tuyết địa vậy(địa phương băng tuyết lạnh giá), tất cả dong binh đều phát run.

Sau ba phút đồng hồ Ô Dực dùng máu tươi triệu hoán ra một chiến thú cường lực(thực lực + cường đại).

"Rống!"

Một tiếng rống kinh khủng vang lên, khiến cho ma phong trên không lập tức hoảng loạn mà rơi phịch xuống đất, nó nằm sát rạt trên mặt đất run lẩy bẩy, ngộ ngộ như loài bò sát không cách nào giương cánh bay lên không trung. Cho dù đang trốn trong màn phòng hộ, yêu nhện cũng chống đỡ không được sợ hãi, hóa thành một đạo lục quang, tự động chui vào bạch ngân bảo điện, trực tiếp ruồng bỏ chủ nhân, thoát khỏi chiến trường.- Trucxinh-DienDanTruyen.Org

Nhạc Dương nhìn thấy một con cự ngưu có làn da màu xanh xám, ánh mắt đỏ như máu được Ô Dực triệu hoán ra.

Dong binh bị làm cho sợ đến co chân chạy tứ tán, không một người nào dám có gan ở lại.

Ngay cả những người đứng trên ban công trên lầu cũng bị làm cho kinh hãi, bị hù dọa đến sắc mặt tái nhợt, sợ hãi kêu không dứt: "Trời ạ! Tên Ô Dực này thế mà lại triệu hoán ra một con Thanh Đồng Man Ngưu!"- Trucxinh-

"Thanh Đồng Man Ngưu?" Nhạc Dương đồng học tò mò quay sang hỏi tiểu đạo tặc bên cạnh: "Đây chính là Man Ngưu trong truyền thuyết có được 'tử vong ngưng thị' sao?"

Bạn đang đọc truyện *Triệu Hoán Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Kỳ tích?

Edit: Trucxinh

"A, Ô Dực thậm chí triệu hồi ra Thanh Đồng Man Ngưu, nó là thanh đồng cấp chiến thú, cái này... xong rồi!" Thanh âm tiểu đạo tặc tràn đầy sợ hãi: "Thù hộ chiến thú của ta là hoa tiên tử không có lực công kích, căn bản không phải đối thủ của Thanh Đồng Man Ngưu, biết sớm như vậy, ta nên vừa

bắt đầu liền triệu hoán ra ảnh báo tập kích bất ngờ, như vậy có lẽ có thể giết chết Ô Dực... Bây giờ...ngươi nói làm sao bây giờ?"

Đôi mắt sáng đạo tặc mang theo hy vọng cuối cùng, bắt lực nhìn về phía Nhạc Dương.

Vào giờ khắc này, Nhạc Dương có thể rõ ràng nhìn thấy trong cặp mắt sáng ngời kia tràn đầy tuyệt vọng cùng sợ hãi, nó cùng với ánh mắt của Phí Văn Lệ nữ hoàng bị nhốt ở hắc động trong không gian lúc ấy sao mà tương tự đến thế?

Ngao ô, thời khắc anh hùng cứu mỹ nhân đã đến!

Trong lúc nhất thời, ý muốn bảo hộ của nam tử hán Nhạc Dương đồng học đại bộc phát.

Hắn ôm nhẹ đôi vai của tiểu đạo tặc, ôn nhu an ủi: "Không phải chỉ là một đầu ngu ru sao? Chớ sợ chớ sợ, ta thay ngươi mần thịt nó!"

Nghe Nhạc Dương an ủi như vậy, hốc mắt tiểu đạo tặc ngược lại đỏ, lệ quang chớp động, thanh âm mang theo nghẹn ngào: "Ngươi...tên ngu ngốc này, đây không phải là trâu rừng bình thường, đó là Thanh Đồng Man Ngu ru a! Chỉ cần nó vừa trừng mắt, chúng ta đây cũng sẽ mất mạng! Làm sao bây giờ? Chúng ta phải nghĩ biện pháp, nếu không chúng ta cũng sẽ chết tại đây, ta...ta không muốn chết... Ta còn có đại thù chưa có báo, ta thật sự không muốn chết... Ngươi...ngươi không phải là thiên tài sao? Mau nghĩ biện pháp đi!"-Trucxinh-DienDanTruyen.Org

"Yên tâm, ta đã sớm nghĩ ra kế sách ứng đối!" Nhạc Dương đồng học lấy ra một thanh chủy thủ dùng để gọt trái cây cũng ngại nhỏ (ý nói là ‘con dao’ nỳ còn nhỏ hơn cả dao gọt trái cây ý ^_^).

"Ngươi đây là muốn xông ra?" Tiểu đạo tặc cho là Nhạc Dương chuẩn bị lao ra mạnh mẽ giết chết Ô Dực, chỉ cần Ô Dực chết, như vậy Thanh Đồng Man Ngu ru hẳn triệu hồi ra cũng sẽ nhanh chóng biến mất. Nhưng là, bây giờ muốn giết chết Ô Dực, thật có thể dễ dàng như vậy sao?

Tà Hòa không nói, chiến kỹ bản thân Ô Dực như thế nào một tiểu đạo tặc mới hạ sơn mấy ngày trước chuyển chức dong binh có thể đối kháng?

Tiểu đạo tặc cảm thấy Nhạc Dương nếu như lao ra liều mạng, đó chính là chịu chết!

Cho dù không tránh cho không bị Thanh Đồng Man Ngu ru đụng, giết chết, trừng chết, lại vừa tránh thoát cự quyền của nham thạch khôi lỗi, thì hắn cũng sẽ bị chiến ung đã khôi phục chiến lực bên kia xé thành mảnh nhỏ.

Cho dù là hắn có thể thành công vọt tới trước mặt Ô Dực đi nữa, một khi đối mặt trực tiếp với chiến kỹ của một người đạt cấp ba cao cấp anh hùng như Ô Dực, thì một tiểu đạo tặc nho nhỏ cầm một thanh tiểu chủy thủ có thể làm được những gì? Có lẽ ngay cả một sợi tóc của Ô Dực cũng không chạm được, sẽ bị Ô Dực chém giết tại chỗ...(- Trucxinh-DienDanTruyen.Org.) Thoát khỏi màn hào quang bảo vệ, lao ra liều mạng tuyệt đối là hành động tự sát ngu xuẩn nhất! Tiểu đạo tặc nghĩ đến đây lập tức vội vàng tóm chặt lấy cổ tay Nhạc Dương, phá lệ nghiêm túc nói: "Ta còn có một kích cuối cùng, nhưng khả năng thành công rất nhất, ngươi tuyệt đối không được liều mạng chạy khỏi nơi này! Nếu như sau khi ngươi li khai từ vọng Huyết Giới còn có thể sống sót, thì giúp ta đi một chuyến đến ‘Hồ Điệp Bách Hoa cốc’, nói cho cốc chủ ta đã...nói ta đã chết trận!"

"Nghĩ nghịch chuyền? Thật là si tâm vọng tưởng!" Sắc mặt Tà Hòa âm trầm đến đáng sợ âm lãnh cười lên. Hắn móc ra một viên tinh thạch màu đen, nắm trong tay, niệm lên cổ quái chú ngữ, vừa thổ một búng máu lên trên tinh thạch.

Ma phong đang nằm phục trên mặt đất, thân thể của nó bất ngờ ‘oanh’ nổ tung thành mảnh nhỏ, lực sắc huyết tương cùng phần còn lại của chân tay đã bị cụt bắn ra khắp nơi.

Thì ra Tà Hòa dùng huyết tương chiến thú của mình để phá vỡ thuật ẩn thân của ảnh báo khiến nó lộ thân hình.

Cự quyền của nham thạch khôi lỗi lập tức giờ lên.

Trên bầu trời, so với nham thạch khôi lỗi nhanh hơn, chiến ung đã lấy tốc độ cực nhanh đánh xuống. Bởi vì nữ yêu nhện rời khỏi chiến trường nên độc tố cùng chu vòng rất nhanh biến mất, chiến lực của nó mặc dù có một chút suy yếu, nhưng cũng không có giảm bớt quá nhiều, vẫn đủ lực đánh một trận.-Trucxinh-

Chiến ung kẹp lấy cuồng phong đập xuống, ở sống lưng ảnh báo hiện ra mấy đạo vết máu sâu hoắm thấy cả xương.

Ầm ầm, Thanh Đồng Man Ngu ru mũi phun phì phì, thế như sét đánh hướng ảnh báo xông tới. Một đoàn ánh lửa ở lỗ mũi Thanh Đồng Man Ngu ru phun ra, bắn trúng bắp chân sau của ảnh báo. (nguyên văn là ‘đạp tạc vào sau trên háng ảnh báo’, mình thấy kỳ quá nên cho nó trúng vào bắp chân cho nó đỡ...^_^ hi hi.)

Tiếp theo, Thanh Đồng Man Ngu ru đuổi theo ảnh báo bị thương, cúi đầu, dùng cặp sừng cứng rắn trên đỉnh đầu húc mạnh.

Ảnh báo kêu lên thảm thiết, cả thân thể bị hung hăng đánh bay, ở giữa không trung thân bất do kỷ quay cuồng. Chờ ảnh báo nặng nề rơi xuống trên mặt đất, Thanh Đồng Man Ngu ru lập tức chạy tới dùng cặp mắt đỏ như máu kia nhìn xuống, khóa chặt mục tiêu, nhìn chằm chằm ảnh báo, hồng quang chọi lóe còn nhanh hơn cả tia chớp, ảnh báo liền biến thành một cỗ tử thi lặt tẻ trên mặt đất... Chỉ trong nháy mắt, ảnh báo tiếp xúc ‘ngưng thị từ vọng’ bị Thanh Đồng Man Ngu ru miểu sát tại chỗ.

"Trời ạ!" Toàn bộ khách nhân tại cửa sổ, ban công ở Khoái Hoạt lâm đang vây xem cũng bị làm cho sợ đến toàn thân đầy mồ hôi.

Mặc dù tỷ lệ Thanh Đồng Man Ngu ru dùng từ vọng ngưng thị là rất nhỏ, nhưng loại này thật sự là đáng sợ!

Từ vong ngưng thị, trừ nham thạch khỏi lõi không có tánh mạng thuần túy là một cỗ máy chiến tranh ra, thì cũng chỉ có thù hộ chiến thú của bảo điển triệu hoán sư là có thể chống đỡ. Võ giả cùng chiến thú bình thường, cho dù là ai đi nữa, một khi bị Thanh Đồng Man Ngu dùng từ vong ngưng thị tuyệt đối không thể có cơ may sống sót.

Tiểu đạo tặc đang định kêu gọi triệu hoán chiến thú mạnh nhất của mình ra để cùng địch nhân liều mạng đánh cược một lần, còn chưa kịp triệu hoán thành công, thì ánh báo đã bị Thanh Đồng Man Ngu miểu sát.

Tâm thần nhất thời giống như bị sét đánh. Chiến thú chết đi đối với tâm linh tương thông cùng chủ nhân có ảnh hưởng thật lớn. Tiểu đạo tặc trong lúc bình thường cũng khó mà thừa nhận nổi, nay lại bị chấn động trong lúc đang hết sức chuyên chú triệu hoán, vì vậy tâm linh càng bị tổn thương lớn hơn nữa. - Trucxinh-DienDanTruyen.Org

Một búng máu phun ra, nhuộm thâu khăn đen che mặt, thân thể tiểu đạo tặc thoáng một cái ngã xuống đất, hướng Nhạc Dương vron tay: "Mau, đi..."

Nhạc Dương nhanh tay tiếp lấy thân thể mềm mại ôn hương ngọc điểm vào lòng. Nếu như hắn thật sớm xuất thủ, tinh thần tiểu đạo tặc sẽ không bị tổn thương mà ngã đi như thế, nhưng là Nhạc Dương không hy vọng mình ở trước mặt vị 'huynh đệ' này bộc lộ ra thực lực chân chính, ít nhất bây giờ không được, cho nên đợi đến cuối cùng mới ra tay. Về phần người vậy xem trên lầu Khoái Hoạt lâm, hoặc là Ô Dực cùng Tà Hỏa đối diện, ở trong mắt Nhạc Dương bọn họ chính là người chết!

Tiểu đạo tặc ngã, màn hào quang cũng lập tức biến mất! Bạch ngân bảo điển cũng hóa thành một đạo kim quang bay vào trong thân thể đạo tặc.

Nham thạch khỏi lõi, chiến ung cùng Thanh Đồng Man Ngu vừa phát hiện màn hào quang biến mất lập tức hướng Nhạc Dương mạnh mẽ lao đến.

"Ha ha ha ha..." Hai người Ô Dực cùng Tà Hỏa cười đến rất vui vẻ, giống như loại liên thủ phá kẻ địch này bọn họ đã sớm không dưới trăm lần liên hợp (liên kết + hợp tác), vô cùng thuần thục ăn ý. Nếu không phải đối mặt với một đối thủ có được bạch ngân bảo điển cấp bốn hào kiệt, áp lực quá lớn, Ô Dực cũng sẽ không mạo hiểm bất chấp nguy hiểm cường ngạnh cho đòi ra Thanh Đồng Man Ngu.

"Cười cái L... (Ai đọc tự hiểu, mình hông hiểu, rất trong sáng nga ^_^)!"

Nhạc Dương đồng học ghét nhất người khác cười như vậy. Bởi vì hắn cảm thấy kiểu cười phách lối luôn luôn là độc quyền của mình. Hiện Nhạc Dương cảm thấy Ô Dực cùng Tà Hỏa cười đến đắc ý vĩnh viễn như thế trong lòng rất không thoải mái, cảm thấy hai người này diện mục khả tăng người đạo văn của mình chiêu bài (ăn cắp bản quyền chiêu bài của mình). (Trucxinh: Anh nỳ chánh hơn cá cảnh nữa, nhưng mình thích, hi hi ^_^, đập cho hai tên mồm C đó bẹp đi lun đi Dương ca, vỗ tay cổ vũ nhiệt tình 'Bóp Bóp').

Nhạc Dương nhẹ lắc ngón tay triệu hồi ra thanh đồng bảo điển. Hồng quang nhàn nhạt nhanh chóng hiện ra tạo thành một cái lồng ánh sáng màu đỏ đem hắn cùng tiểu đạo tặc bao phủ lấy bên trong.

Thanh Đồng Man Ngu đụng vào lồng ánh sáng màu đỏ, sức lực lớn như vậy nhưng gần như chỉ ở mặt ngoài lồng ánh sáng kích thích một cơn sóng nhỏ, ngay sau đó liền lập tức biến mất. Mà trọng quyền của Nham Thạch Khôi Lõi có thể đánh nát cả đại địa nhưng đối với lồng ánh sáng màu đỏ trước mặt lại không gây nổi bất cứ tác dụng gì. Trên bầu trời, chiến ung thực lực yếu nhất dồn lực đánh xuống trực tiếp bị lồng ánh sáng phản ngược bắn bay đi.

"A, lại thêm một bảo điển triệu hoán sư? Bất quá, chỉ là một sơ giai tân thủ học đồ? Ha ha, đùa ngốc, chỉ là sơ giai tân thủ học đồ, còn muốn giẫy dụa? Thật là buồn cười quá... Thứ hoa? A ha ha, không được, ta muốn chết cười, hắn thậm chí triệu hoán ra một gốc cây thứ hoa, ông trời của ta, ta còn thật muốn nhìn một chút hắn như thế nào dùng một gốc cây thứ hoa giết chết nham thạch khỏi lõi cùng Thanh Đồng Man Ngu của ta!" Ô Dực ôm bụng cười to, cười đến nước mắt chảy ra. (-Trucxinh: Cười đi rồi khóc hông kịp nghe cung, he he, hắc hắc... ^_^)

"Ta thà rằng đối chiến với một cao thủ, giết một tên tiểu thái điều (gà que: ý là yếu thậm tệ ý!) không có ý nghĩa!" Tà Hỏa đối với thân phận sơ giai tân thủ học đồ của Nhạc Dương không xem vào mắt, hoàn toàn khinh thường.

"Ha ha, ta ngược lại, ta lại rất thích hành hạ tiểu thái điều, nhất là nghe tiếng kêu thảm thiết của hắn trước khi chết, thật là một dư vị làm cho người ta sảng khoái vô cùng!" Ô Dực liếm liếm môi, tựa như một con quỷ đói đang đối mặt với thức ăn ngon, chuẩn bị sẽ có một bữa cơm no nê vậy. Trong mắt hắn, Nhạc Dương chỉ là một sơ giai tân thủ học đồ, là một tiểu thái điều mặc sức hành hạ đến chết.

Cho dù Nhạc Dương là một bảo điển triệu hoán sư, Ô Dực cũng hoàn toàn không để ở trong mắt. Tân thủ học đồ, mỗi ngày vên vên chỉ có thể triệu hoán ra một chiến thú.

Trước mặt tiểu đạo tặc này đã triệu hoán ra thứ hoa, nếu tiếp tục chiến đấu, thì ngay cả đùa ngốc cũng cảm thấy hắn không thể sử dụng một gốc cây thứ hoa để chiến đấu, lấy yếu thắng mạnh giết chết đối thủ đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi như nham thạch khỏi lõi cùng Thanh Đồng Man Ngu có ngưng thị từ vong được.

Võ giả trên ban công Khoái Hoạt lâm rồi rít lắc đầu thở dài, bây giờ, chính là cho dù có Thần Minh từ Thần giới xuống tới, cũng không cách nào giúp cái tên tiểu đạo tặc này chuyển bại thành thắng được!! Cái tên tiểu đạo tặc này, tuyệt đối không thể nào chiến thắng Ô Dực. Chớ nói chi phía sau còn có một Tà Hỏa so với Ô Dực càng cường đại hơn! Chỉ cần thời hạn màn hào quang bảo hộ vừa hết, hai người tiểu đạo tặc này sẽ bị nham thạch khỏi lõi cùng thanh đồng Man Ngu dễ dàng nghiền thành thịt nát... (Chưa biết miêu nào cắn miêu nào à nha, thiên cặn >.<)

"Không phải chỉ là một đầu phá ngư sao? Chánh cái gì!" Nhạc Dương đồng học cũng không có đứng ở trong màn hào quang phòng hộ, hắn nghênh ngang đi ra, đem tiểu đạo tặc cùng thứ hoa để ở lại bên trong màn hào quang.

"A?" Mắt thấy hành động này của hắn, đồng loạt để tất cả võ giả đang xem cuộc chiến cũng thoáng cái ngu rớt.

Chủ nhân triệu hoán bảo điển là không thể li khai vàng sáng vòng bảo hộ, nếu không vàng sáng vòng bảo hộ đó sẽ lập tức biến mất, tiểu đạo tặc này hẳn thế nào ở bên trong lại có thể chạy ra đây?

Này, đây là mọi người hoa mắt nên nhìn lầm rồi?

Đây là một kỳ tích chân thật tồn tại?

Bạn đang đọc truyện *Triệu Hoán Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Người lại chảnh cho ta xem một chút?

Edit: Trucxinh

Thanh Đồng Man Ngu vọt lên, cự mắt đỏ như máu lóe ra từ vòng chi quang.

Tất cả mọi người đều tin tưởng cái tên tiểu đạo tặc này coi như xong đời, hắn sẽ phải chết không thể nghi ngờ!

Một khi mắt Thanh Đồng Man Ngu sáng lên nghĩa là tử vong ngưng thị bắt đầu được phát động, tiếp theo chưa tới 1 giây linh hồn tiểu đạo tặc sẽ bị hoàn toàn hủy diệt, biến thành một cỗ thi thể không có linh hồn... Hộ vệ đội trưởng lúc này đã nhắm hai mắt lại, không đành lòng nhìn. Hai người bảo điển triệu hoán sư cùng chết ở Bạch Thạch thành, Bạch Thạch thành nhất định sẽ xảy ra một trận chiến loạn, có lẽ cả thành sẽ máu chảy thành sông, thế lực phía sau hai người tiểu đạo tặc này tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha cho trả thù. -Trucxinh-DienDanTruyen.Org

Hơn nữa người ban nãy, một bảo điển triệu hoán sư cấp bốn hào kiệt, đồng thời cũng là người của Hồ Điệp Bách Hoa cốc.

Để bồi dưỡng ra một thiên tài trẻ tuổi như vậy lại có ngăn bảo điển cấp bốn hào kiệt, hộ vệ đội trưởng thật là không cách nào tưởng tượng, để bồi dưỡng được đến mức độ này cần bỏ ra bao nhiêu thứ a. Một thiên tài võ giả bị giết như vậy, Hồ Điệp Bách Hoa cốc há có thể từ bỏ ý đồ trả thù sao?

Bất quá, hộ vệ đội trưởng cho dù biết rõ nếu đại họa lâm đầu, cũng không cách nào ngăn cản Ô Dực cùng Tà Hỏa liên thủ giết chết hai người tiểu đạo tặc có xuất thân bất phàm này.

Bởi vì thế lực sau lưng Ô Dực cùng Tà Hỏa đồng dạng đều là khổng lồ vô cùng, những sự tình này, cũng không phải một tên hộ vệ đội trưởng nho nhỏ như hắn có thể trâu chọc vào. Nguyên lai còn trông cậy vào Bạch Thạch thành chủ đang cùng Kim Dao lâu chủ đi ra ngoài có thể sau khi nghe thấy tin báo mà kịp thời chạy về ngăn cản trận tai nạn này phát sinh! Nhưng bây giờ nhìn lại, hết thảy đều đã quá muộn...-trucxinh-

"Ha ha ha ha!" Nghe thấy tràng cười đắc ý vô cùng vênh vao của Ô Dực kia vừa âm hiểm vừa như kiêu ngạo, khiến trong lòng mọi người không khỏi buồn bực.

Bất quá sau khi ba giây đồng hồ trôi qua, tiếng cười của hắn giống như bị đao chém, tắt ngúm.

Nếu như lúc trước có người nói, cấp năm Thanh Đồng Man Ngu dùng 'tử vong ngưng thị' trùng không chết một tên tiểu đạo tặc, như vậy tất cả mọi người sẽ cảm thấy tên kia điên rồi! Bất quá bây giờ, sự thật liền bày ở trước mắt. Thân hình Nhạc Dương thoáng một cái, nhưng ngay sau đó khôi phục bình thường. Toàn trường, tất cả nhìn thấy kết quả chiến đấu võ giả vừa rồi, hết thảy đồng loạt hóa đá, nguyên một đám miệng há to đến độ có thể nhét được cả một đầu khoa đa chiến thú.

Kết quả này, đối với Nhạc Dương mà nói, cũng là điểm ngoài ý muốn.

Nguyên lai hắn dự định dùng thủ hộ chiến thú 'ảo ảnh' của mình để đối phó tử vong ngưng thị của Thanh Đồng Man Ngu. Vì là thủ hộ chiến thú nên sẽ không chân chính tử vong. Đến khi Thanh Đồng Man Ngu sử dụng tử vong ngưng thị, thân hình thực của Nhạc Dương đã sớm né tránh, chỉ lưu lại một ảo ảnh. Hắn hy vọng thông qua cái bóng này có thể khảo sát ra uy lực của tử vong ngưng thị là như thế nào. Là miêu sát? Hay là không có hiệu quả?

Trong một giây, Nhạc Dương thông qua ảo ảnh bị tử vong ngưng thị công kích, có thể cảm ứng được một cái không gian kỳ diệu, có một người cực nhanh tự như điện, nhanh đến độ không thể thấy rõ hình ảnh từ trong linh hồn thanh đồng Man Ngu xuất hiện, nhảy vào thế giới ý thức của mình, sau đó chột lóe lên rồi biến mất. Hình ảnh từ thân kia tựa hồ nghĩ ảo ảnh của mình trong không gian ý thức là tù binh hắn cần bắt, nhưng bắt mãi mà không được, hơn nữa hiển nhiên không có phát hiện chân thân thật của mình đang ở bên này chú ý hết thảy. Sau khi công kích thất bại, hình ảnh từ thân kia nhanh chóng biến mất, quy về vô hình. -Trucxinh-DienDanTruyen.Org

Trong khoảnh khắc đó Nhạc Dương cảm giác được rất nhiều tin tức kỳ diệu, huyền ảo, trong nội tâm có một loại 'khám phá chân tướng' khiến hắn vô cùng kích động. Hắn phát hiện trải qua lần khám phá này, năng lực tuệ nhãn thần kỳ của mình tăng lên. Có một loại vọng động, trong tâm hồn Nhạc Dương tâm hồn đột nhiên sinh ra: ta mới vừa rồi nếu như sử dụng trời buộc chi liên (dây trời vô hình), có lẽ rất có thể ngược lại tù binh chính là 'hình ảnh từ thân' kia.

Từ binh là ‘hình ảnh từ thần’ liệu có có hậu quả gì không?

Nhạc Dương vẫn không rõ ràng lắm, bắt quá hấn tin tưởng đây không phải là chuyện xấu, rất đáng giá thử một lần!

Đáng tiếc mới vừa rồi do quá cẩn thận, không có sử dụng trói buộc chi liên đối với hình ảnh từ thần nọ.

Mặc dù bỏ lỡ thời cơ xuất thủ, nhưng trong nội tâm Nhạc Dương vẫn rất hưng phấn, hấn phát hiện tuệ nhãn của mình sau khi tăng lên, lại có thể thấy ‘ảo ảnh’ của bản thân ẩn núp nhiều loại năng lực, tỷ như một loại năng lực là đem mấy cái cái bóng dung hợp chung một chỗ, biến thành một ‘cái bóng người khổng lồ’.

Nhưng thời gian cái bóng người khổng lồ tồn tại quá ngắn, chỉ có một phút đồng hồ.

Mỗi khi chồng một cái cái bóng lên trên, thời gian vền vền chỉ có thể kéo dài chừng ba mươi giây. Bắt quá, thời gian tồn tại của cái bóng người khổng lồ quá ngắn, nếu không với việc nó có được siêu cường lực lượng, quả thực chính là một cái Thái Thân (Titans) Cự Nhân. Nhạc Dương đem năm cái ảo ảnh chồng chung một chỗ, biến thành một cái bóng người khổng lồ, lại đem nó tăng lực cho bản thân, hấn kinh ngạc phát hiện lực lượng của mình ít nhất là tăng lên gấp trăm lần.

Mặc dù thời hạn chưa đầy ba phút đồng hồ, nhưng bây giờ Nhạc Dương hoàn toàn có lòng tin cùng nham thạch khôi lỗi đấu sức.

"Ta kháo, chẳng lẽ biến thân chính là như vậy?" Nhạc Dương vươn ra hai tay sau khi đã trải qua cái bóng người khổng lồ gia trì, cầm chặt đôi sừng cong trên đầu thanh đồng Man Ngu. Đáy lòng Nhạc Dương không kim lòng nổi, bộc phát ra một tiếng rống uy mãnh vô song dữ dội: "GR...À..OOOO!!! NGAO!!..."

Thanh âm như sét đánh trên đầu, nhiếp chấn tứ phương thiên địa, người người đều thất sắc.

Thân thể quái vật to lớn như tường thạch của đồng thanh Man Ngu lại để cho Nhạc Dương dùng sức hất tung trên mặt đất.

Bởi vì là lần đầu tiên Nhạc Dương sử dụng lực lượng cái bóng người khổng lồ, dùng sức quá độ, cũng không có nắm chắc khống chế được lực tay, đôi sừng cứng rắn vô cùng của thanh đồng Man Ngu thể nhưng lại bị bẻ gãy thành hai khúc. Nhạc Dương thực chất không phải muốn thanh ném đồng Man Ngu đi, mà là định dùng thân thể của nó để đánh nham thạch khôi lỗi, không nghĩ tới vừa mới có giờ lên, lại là đem thanh đồng Man Ngu ném đi, lại vô ý đem sừng của nó bất giác bẻ gãy.

Người vây xem, cũng không ai biết đây là Nhạc Dương xuất thủ sai lầm bố trí, ngược lại cho là hấn cố ý bẻ gãy sừng trâu để thể hiện lực lượng kinh khủng của mình.

Trong khoảng thời gian ngắn, vô giả vây xem hết thấy bị làm cho sợ đến hồn lìa khỏi xác, sắc mặt như màu đất.

"Ngày, đây là lực lượng của con người?"

"Ta ngất!"

"Ảo giác, đây là ảo giác! Ta không tin, ta tuyệt đối không tin... Cái này không thể nào, đây tuyệt đối không thể nào!" Ô Dực không muốn tin tưởng sự thật, hấn cảm thấy hết thảy trước mắt đều là ảo giác, là thuật thôi miên mà cái tên tiểu đạo tặc trước mặt này dùng chiến thuật để mê hoặc mình.

Lực lượng của một người bình thường, căn bản không thể nào đem cấp năm thanh đồng Man Ngu ném đi như vậy. Lại càng không thể có khả năng bẻ gãy sừng của nó, đó là bộ phận cứng rắn nhất trên thân thể hấn, so sánh với cương thiết vẫn còn cứng rắn gấp mười lần trở lên, làm sao có thể lấy tay không đem nó bẻ gãy?

Hơn nữa, cho dù cái tên tiểu đạo tặc này thật có lực lượng khổng lồ như vậy, hấn cũng không thể nào sống sót sau khi bị thanh đồng Man Ngu dùng từ vọng ngưng thị. Trừ phi thực lực vượt xa thanh đồng Man Ngu, là một siêu cấp cường giả, cùng tiên thiên chi cảnh hoặc cấp sáu nhân gian đại tông sư, nếu không một võ giả bình thường tuyệt đối không thể chống lại trước ngưng thị từ vọng của thanh đồng man ngu. . . Chẳng lẽ tiểu đạo tặc trước mặt này là một vị cấp sáu nhân gian đại tông sư? Cái này không thể nào, hấn rõ ràng là cấp một sơ giai tân thủ học đồ!

Nếu như tin tưởng hấn là một vị cấp sáu đại tông sư, thì Ô Dực thà không bằng tin phụ thân của mình là nữ nhân!

Một màn kế tiếp, để cho vô giả vây xem hóa đá, biến thành phong hoá.

Mọi người cảm thấy, mình dứt khoát để một trận gió thổi tan mình, trực tiếp chết đi, loại kết quả này, thật sự không thể để cho người ta tiếp thu... Bởi vốn là nham thạch khôi lỗi hung thần ác sát chạy tới bên cạnh tiểu đạo tặc, giờ lên cự quyền chuẩn bị đem hấn đánh cho thành bánh thịt, vậy mà hấn chỉ đưa tay khẽ vuốt lại khiến cho nham thạch khôi lỗi phản chủ rồi!- Trucxinh-DienDanTruyen.Org

Nham thạch khôi lỗi không có trí tuệ cùng suy nghĩ giờ lên cự quyền hung hăng đập nắm đấm lên trên thân thể thanh đồng Man Ngu vẫn đang nằm trên mặt đất.

Ngay sau khi tiểu đạo tặc nhấc tay lên, nó liền biến thành triệu hoán chiến thú của hấn.

Này... Căn bản không thể nào!

Khỏi lỗi hệ, cỗ máy chiến tranh là tuyệt đối sẽ không phản bội, đây là đặc sắc lớn nhất của bọn họ, bởi vì không có trí tuệ, chỉ có bản năng tác chiến, cho nên bọn họ căn bản là không hiểu được cái gì gọi là phản bội, một khi ký hợp đồng, chỉ có vĩnh viễn thần phục.

Để cho nội tâm Ô Dực tuyệt vọng nhất chính là ở ý thức của hắn cảm ứng được, pho tượng nham thạch khỏi lỗi đang đánh cuồng ẩu thanh đồng Man Nguru kia, căn bản không có phản bội hắn, nó vẫn mà triệu hoán chiến thú của mình. Chỉ là nó hiện đang bị một loại lực lượng không biết đến khống chế, căn bản không nghe mệnh lệnh của mình, tự tiện hành động, tự động đối với thanh đồng Man Nguru tiến hành công kích!-Trucxinh-

Ô Dực rất muốn khóc, nhưng là không khóc nổi.

Hắn muốn chết, nhưng không còn kịp vùng chui tự vẫn nữa.

Bởi vì, tiểu đạo tặc chỉ có thực lực sơ giai tân thủ học đồ kia, đã đứng ở trước mặt của hắn, đang dùng một loại ánh mắt kẻ trên cao nhìn xuống.

Ở trong nháy mắt, Ô Dực cảm thấy mình phi thường nhỏ bé, nếu như nói đối phương giống như một con mãnh hổ, vậy thì hắn chính là một con chuột nhỏ bé đến độ ngay cả tư cách để cho đối phương nhét kẻ răng cũng không đáng... Lần đầu tiên trong đời, hắn cảm thấy mình là như thế nào nhỏ yếu, là như thế nào sợ hãi!

"Người không phải là cao thủ sao? Người liền cười tiếp cho ta nghe xem, người chẳng tiếp cho ta xem,...?" Nhạc Dương dùng một cước đem cả người Ô Dực đang phát run đập lật trên mặt đất, không để ý đến ánh mắt chung quanh, không chút kiêng kỵ cuồng giẫm cuồng đạp lên thân thể Ô Dực, ra sức đánh cuồng ẩu.

"..." Nhìn thấy cảnh cấp một sơ giai tân thủ học đồ cuồng đánh cấp ba cao cấp anh hùng, loại kết quả này, tất cả mọi người đều vọng động muốn mau mau tìm một khối đậu hủ đập vào đầu cho chết đi.(E, đập đầu vào đậu hủ sao chết được. Xạo quá đi!!!...> <)

Bạn đang đọc truyện *Triệu Hoán Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Một kiếm mạnh nhất

Edit: Trucxinh

Nhạc Dương đem Ô Dực cuồng tàn bạo(hành hạ) một phen, lấy ra chủy thủ.

"Người bây giờ có thể nói di ngôn rồi!" Nhạc Dương nhìn thoáng qua nơi xa, cố ý quên Tà Hòa, hắn biết Tà Hòa sẽ không tình nguyện chịu thất bại, tất nhiên sẽ triệu hoán một chiến thú càng cường đại hơn, tới nghịch chuyển chiến cuộc.

Nhạc Dương nghĩ muốn thông qua chiến đấu lần này, chính thức trải nghiệm một chút thực lực của mình, rốt cuộc đạt tới loại cảnh giới nào.

Đánh bại Ô Dực cùng Tà Hòa, Nhạc Dương cho tới bây giờ cũng không cảm thấy là một vấn đề khó khăn. Nhưng hắn nghĩ có thể điều khiển tình huống cục diện, tạo thêm nhiều điểm khó khăn, tận khả năng trải qua một số khiêu chiến, qua đó thu thêm chút ít kinh nghiệm chiến đấu cùng rèn luyện chính mình. Huyết chiến vô tình, thế sự nhiều thay đổi, cho dù mình có được tiềm lực không tệ, nếu như mình không ở nơi bình thường như ở đây rèn luyện nhiều hơn mà nói, vạn nhất lỡ gặp cường địch chân chính, chỉ sợ cũng không tốt, thậm chí mạng nhỏ khó bảo toàn.-Trucxinh-DienDanTruyen.Org

Cái thế gian này cường giả mạnh như thế nào, Nhạc Dương không biết, nhưng sau khi hắn từ hắc động không gian đi ra, hiểu được một sự thật, tại Long Đăng Đại Lục trước kia ít nhất từng xuất hiện qua một siêu cấp cường giả có thể đánh bại Phí Văn Lệ nữ hoàng dễ dàng, thậm chí đem nàng phong ấn vạn năm...

Bây giờ, những siêu cấp cường giả kia đều chết sạch sao?

Vấn đề này, Nhạc Dương cảm thấy đáp án phải là phủ nhận.

Cho dù bây giờ Long Đăng Đại Lục trong không có siêu cấp cường giả, đoán chừng ở trong Thông Thiên tháp cũng sẽ có. Trong truyền thuyết chỉ có thánh giai mới có thể bước vào Thiên giới, nếu quả thật tồn tại, chẳng lẽ còn có thiếu hụt siêu cấp cường giả sao?

Giống như cái vị siêu cấp cường giả phong ấn Phí Văn Lệ nữ hoàng vạn năm kia, Nhạc Dương dĩ nhiên không cho là bây giờ mình có thể đối kháng, cho nên bây giờ hắn muốn chính là không ngừng tu luyện, không ngừng trở nên mạnh mẽ!

Trở nên mạnh mẽ hơn nữa, nhất định phải trở nên so sánh với bất luận kẻ nào cũng mạnh hơn!

Đây cũng là tâm nguyện lớn nhất của Nhạc Dương!

Có được tiên thiên phá thể vô ảnh kiếm khí, loại tiên thiên công pháp này, Nhạc Dương chưa bao giờ lo lắng tương lai của mình. Nhưng là, hắn vẫn là hy

vọng, mình có thể thông qua chiến đấu, càng thêm chăm chỉ tu luyện cùng giác ngộ trong chiến đấu, vượt qua bản thân, nhanh đạt tới cảnh giới cường đại. Giống như Nham Thạch, Thiết Cuồng, Ô Dực, Tà Hỏa, những người này đều là đá kê chân trên con đường trưởng thành của mình... Giẫm lên thân thể của bọn hắn, bước về phía càng mạnh hơn, bước về phía càng cao hơn, đây là chuyện cần làm bây giờ của mình cần nhất!

"Tha mạng!" Lời nói vẫn còn trong cuồng hống Ô Dực, một thanh chủy thủ đã ghim vào miệng của hắn thẳng đến sau cái ót.

"Ừ, di ngôn rất đơn giản!" Nhạc Dương đồng học tiêu sái nhún vai.

Võ giả vây xem nhìn cảnh vừa rồi, một trận im lặng.

Mọi người đều biết Ô Dực sống không được, bất quá trước đó, không ai có thể nghĩ một kẻ thân là cấp ba cao cấp anh hùng Ô Dực, sẽ kết cục như vậy.

Ánh mắt Ô Dực trắng dã, lập tức khí tuyệt bỏ mình. Chiến ung trên bầu trời kinh hoàng thất thổ xoay vòng, sau khi người kẻ ước tử vong, lập tức trốn tránh. Nó vượt cánh, phóng lên cao, cực nhanh tiến vào bóng tối, vô cùng hoảng sợ chạy trốn chết.

"Bây giờ chỉ còn lại có ngươi, Tà Hỏa!" Nhạc Dương nhìn về phía Tà Hỏa vẫn không lên tiếng, người này, nên vẫn còn dư lực mới đúng, hắn còn có cái tuyệt chiêu gì đi?

"Ta biết, mình không thể nào sống quá tối nay, bất quá, ta muốn ngươi cùng ta chôn chung! Nói cho ngươi biết, chỉ cần có người, có máu, ta liền có thể triệu hoán ra một Ma vương có thể hủy diệt cả Bạch Thạch thành... Ha ha ha, ha ha ha..." Trong tiếng cười Tà Hỏa tràn đầy tà ác, âm trầm đáng sợ, khiến trong lòng mọi người sợ hãi.

Tà Hỏa này rốt cuộc là muốn làm gì?

Trong nội tâm đám võ giả vây xem hiện lên một loại rung động, Ma vương có thể hủy diệt cả Bạch Thạch thành?

Sợ rằng, ít nhất cũng là yêu ma cấp bậc hoàng kim vương giả thú mới có thể làm được?

Hộ vệ đội trưởng phản ứng nhanh nhất, hắn rút ra trường kiếm bên hông, hét lớn một tiếng, hô hào mọi người xông ra ngăn cản tên Tà Hỏa đã điên mất này. Nhưng là mọi người vừa mới từ ban công nhảy xuống, liền phát hiện chung quanh thân thể Tà Hỏa, hiện lên vô số hỏa đoàn màu đen. Sâu kín, giống như ma trơi.

Tà Hỏa cười ha ha, hai tay vung lên, vô số hắc hỏa như lưu tinh rơi xuống bốn phía, bay vút hướng võ giả vây công mà đến, cùng với nữ ca sĩ trên ban công Khoái Hoạt lâm.

"A..."

Bị loại quỷ dị hắc hỏa này đánh trúng người, lập tức toàn thân bốc cháy.

Những nữ ca sĩ yếu đuối thét chói tai trong nỗi thống khổ, mọi người đồng loạt biến thành hỏa nhân, không kịp giãy dụa cầu cứu, rồi rít bạo thể mà chết, máu tươi cùng phần còn lại của chân tay đã bị cụt vung vẩy đầy trên mặt đất.-Trucxinh-DienDanTruyen.Org

Kính khùng nhất chính là, những thứ huyết tương cùng phần còn lại của chân tay đã bị cụt kia vẫn bốc cháy. Bắn tung tóe đến tận vách tường cùng trên mặt đất, vẫn hùng hực bốc cháy mãnh liệt, thiêu đốt tất cả.

Có võ giả lắc mình tránh né, rõ ràng tránh thoát công kích, nhưng là những thứ hắc hỏa kia như có tánh mạng, thậm chí tự động truy tung, không ngừng đuổi theo đập đánh trúng. Toàn trường trừ mấy người võ giả phản ứng nhanh nhất, không một may mắn thoát khỏi!

Hộ vệ đội trưởng rút kiếm vung chém, bỏ trúng hắc hỏa.

Kiểm kia chém trúng hỏa đoàn màu đen cũng lập tức bị thiêu đốt, thẳng cháy đến nóng đỏ lên phỏng cả tay không cách nào cầm giữ. Nhìn thấy một màn này, mấy người võ giả may mắn còn sống sót cùng hộ vệ đội trưởng đều bị làm cho sợ đến sắc mặt như tử sắc: "Trời ạ, đây là địa ngục hỏa(lửa địa ngục), là bắt diệt địa ngục hỏa... Tà Hỏa triệu hoán phải là ma quỷ từ địa ngục a! Xong, xong rồi, chúng ta cũng xong đời!"

Trước mặt Nhạc Dương, cũng có một đoàn hắc hỏa bay đến. Hắn giơ tay nhắc chân, dùng chỉ phong đánh nát, bắn ngược trên mặt đất, đem khắp chung quanh gạch đá thiêu đốt.

Nơi xa, bên trong màn hào quang màu đỏ lại hoàn toàn không có hắc hỏa thiêu đốt, mười mấy đoàn hắc hỏa trước sau lách tách ở phía trên, giống như đá chìm đáy biển, trong nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa. Màn hào quang bình yên vô sự, điều này làm cho Nhạc Dương an tâm không ít.

Tà Hỏa nhìn Nhạc Dương, hắc hắc âm hiểm cười lên.

Hắn ở bên hông rút ra một thanh loan đao sắc bén, làm trò trước mặt Nhạc Dương, đem ngực bụng của mình, hung hăng một đao rạch mở ra, để nội tạng cùng ruột các loại rơi ra đầy trên mặt đất.(-_!! Gớm quá, buồn nôn, ọe....Làm như Tử sĩ Samurai của Nhật mổ bụng không bằng, ọe tập hai....)

"Tất cả tánh mạng cùng máu tươi, hiến tặng cho Ma vương Cấp Tân ta tin phụng, hèn mọn tín đồ dùng máu tươi cùng linh hồn làm vật dẫn, kêu gọi chủ ta

quang lâm! Cáp Tân chủ của ta, hủy diệt tất cả vùng đất này, bày ra uy năng vô thượng của ngài!" Tà Hỏa vung đao, đem nội tạng của mình cắt nát, vút vào trên bầu trời, trên mặt, nét mặt hấn điên cuồng cực kỳ, trong đôi mắt lóe ra tia sáng cực độ cuồng nhiệt.(dịch đoạn này tốn mấy cái bao, góm kính khùng, lại muốn nôn nữa rồi, ợe...-_-!!!)- Trucxinh-

"..." Nhạc Dương khẽ chau mày, toàn bộ tinh thần đề phòng, chuẩn bị toàn lực nghênh chiến yêu ma sắp triệu hồi ra tới.

"Giết chết Tà Hỏa, mau, mau!" Hộ vệ đội trưởng đã gấp đến đỏ mắt.

"Rống!" Vô giả may mắn còn sống sót cố nén sợ hãi, bay vọt xuống.

"Đã muộn, ha ha ha, các ngươi cùng ta chôn cùng đi, chúng ta ở địa ngục gặp lại sau, đến lúc đó, ta sẽ khoan đãi các ngươi thật tốt !" Tà Hỏa cuồng tiếu, thân thể của hấn oanh một tiếng, nổ thành vô số mảnh nhỏ huyết hỏa. Đang chuẩn bị huy kiếm công kích Tà Hỏa mấy người vô giả may mắn còn sống sót lập tức bị nổ chết, thân thể bị nổ thành thịt vụn văng tứ tung đầy trời.

Hộ vệ đội trưởng bị thương nặng, té trên mặt đất, trong miệng liên tiếp học máu không ngừng. (-Trucxinh-DienDanTruyen.Org.) Cả chiến trường, trừ Nhạc Dương cùng tiểu đạo tặc đang ngất, hơn trăm người chỉ còn sống một mình hấn...

Đùi phải của hấn bị hắc hỏa bắn trúng nhanh chóng lan ra.

"Ngao a!" Hộ vệ đội trưởng cắn răng một cái, dùng kiếm đem đùi phải mạnh mẽ chặt đứt, vừa dùng hai cánh tay chống thân thể, hướng về phía Nhạc Dương khàn giọng kêu to: "Ngươi chạy mau, lập tức rời xa Bạch Thạch thành, Tà Hỏa dùng tánh mạng hiến tế triệu hoán ác ma địa ngục! Đi thôi, nơi này lập tức sẽ biến thành địa ngục!"

Hộ vệ đội trưởng kinh hãi, mặt đất chỗ Tà Hỏa tự bạo, không gian bỗng nhiên nứt ra.

Một cái Truyền Tống Môn khổng lồ chậm rãi xuất hiện.

Để tìm Nhạc Dương đập rộn lên chính là, cái Truyền Tống Môn khổng lồ cao gần mười thước kia, dung nạp ở bên trong chen chúc ra tới ác ma địa ngục.

Chỉ thấy hai cánh tay hùng lực tựa như bị lửa địa ngục thiêu đốt, cánh tay khổng lồ nhọn hoắt trái rộng, đem Truyền Tống Môn mạnh mẽ kéo ra, tựa hồ muốn kéo cho lớn hơn một chút, để cho ác ma ở Ma Uyên xa xôi nhanh chóng tiến vào Long Đằng Đại Lục tám máu vùng đất này.

Nếu để cho cái yêu ma quỷ quái kinh khủng này thuận lợi chui ra, Nhạc Dương liền chính là một đầu đại ốc.

Hấn một mực chờ cơ hội, bây giờ đánh lên đối thủ, quả thực là cơ hội tốt!

"Trói buộc chi liên!" Trong nội tâm Nhạc Dương hiện lên ý niệm, dùng thiên phú trói buộc của Tiểu Văn Lệ đối với sứ giả ác ma kinh khủng kia.

Điều khiến hấn cảm thấy khiếp sợ chính là, thời gian trói buộc đối với thanh đồng Man Ngu cùng nam thạch khôi lỗi là vượt qua mười giây, mà bây giờ phản ứng cho Nhạc Dương tin tức lại chưa đầy một giây.-Trucxinh-DienDanTruyen.Org.

Trong một giây phải xuất ra công kích hữu hiệu, nếu không trói buộc chi liên mất đi hiệu lực. Không có trói buộc chi liên, cái tên ác ma kinh khủng kia sẽ lập tức chui ra, Bạch Thạch thành...cũng chỉ có xong đời.

Nhạc Dương tự tin có thể thoát khỏi truy kích của ác ma, nhưng là...Bạch Thạch thành vẫn còn mỹ phụ nhân cùng tiểu nha đầu, các nàng tuyệt đối không thể có việc gì!

"Giết ngươi!" Hai trong mắt Nhạc Dương lóe ra tinh quang, sau khi hấn xuyên qua, lần đầu tiên xuất ra công kích mạnh nhất của mình. Tiên thiên phá thể vô ảnh kiếm khí toàn lực bộc phát, ở hai cánh tay thái quang như cầu vòng chớp động, nhiều thể mà xoáy, tất cả tiên thiên chân khí cực hạn đọng lại tụ vào một điểm tạo thành kiếm, nhắm ngay thân thể ác ma vẫn còn ở sau Truyền Tống Môn, nhắm vào vị trí trái tim kia hung hăng đâm một kích.

Một kiếm này nếu như trúng mục tiêu, Nhạc Dương có lòng tin đem một đầu sinh mệnh lực siêu cấp cường giả khoa đa thú, hoặc là một đầu voi ma mút cự tượng miếu sát tại chỗ.-Trucxinh-DienDanTruyen.Org.

Đây cũng là một kiếm mạnh nhất hiện tại của Nhạc Dương!

Đánh trúng ác ma kia rốt cuộc sẽ như thế nào? Là khiến địch nhân bị thương nặng, hay vẫn là hoàn toàn không có tác dụng?

Nhạc Dương không cách nào phán đoán, nhưng đây đã là chiến lực hấn có thể phát huy lớn nhất! Trói buộc chi liên, cái bóng người khổng lồ gia trì gấp trăm lần lực lượng, hơn nữa một kiếm tiên thiên phá thể vô ảnh kiếm khí mạnh nhất...

Sau một kiếm này là thắng? Hay là bại?

Bạn đang đọc truyện *Triệu Hoán Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Thăng cấp

Edit: Trucxinh

Ác ma trong Truyền Tống Môn kia không cách nào thuận lợi đi ra, sau khi bị Nhạc Dương đánh một kiếm, thì bỗng nhiên biến mất .

Kết quả này, khiến Nhạc Dương có chút ngạc nhiên.

Chẳng lẽ một kiếm này của mình đã giết chết cái tên ngư bức (cường hãn) kia? Không thể nào? Tà Hỏa dùng tánh mạng cùng máu tươi của hơn trăm võ giả hiến tế để triệu hoán ra ác ma, liền cứ như thế bị đánh bại? Đối với kết quả như vậy, Nhạc Dương đều có điểm không dám tin... Chẳng lẽ trời buột chi liên, cái bóng người khổng lồ giúp gia trì gấp trăm lần lực lượng, hơn nữa phối hợp cùng một kiếm mạnh nhất của tiên thiên phá thể vô ảnh kiếm khí thật sự có thể miêu sát hết thấy?

Bỗng nhiên, một trận báo động cực độ nguy hiểm từ đáy lòng hiện lên.

Nhạc Dương lập tức phản ứng, hai chân phát lực xuất ra một chiêu ‘kiếm vũ’ của huyền diệu tam thức, trong nháy mắt thối lui ra ngoài mười thước.

Một đạo sóng tê thiên liệt địa hình cung từ bên trong truyền Tống Môn cực tốc bắn ra .

Đạo sóng chợt lóe, nhanh hơn cả tia chớp vạch phá trường không (bầu trời), nhờ linh động Nhạc Dương nhanh chóng né được, đạo sóng vượt qua trước chớp mũi của hắn,

sau đó thế như chẻ tre chém về phía phương xa, bỏ ra trên mặt đất một cái khe hở sâu không thấy đáy, rồi biến mất ở phương xa...

Lầu chính Khoái Hoạt lâm đang hùng lực bốc cháy lại bị đạo sóng hình cung vô thanh vô tức chém thành hai nửa, nhất thời, toàn bộ đại lầu phát ra thanh âm lâm hãm răng người ta ê ẩm, ngay sau đó từ từ nghiêng qua tựa như muốn đổ sập xuống, rồi lại lập tức ‘oanh’ nổ tung, rung cả trời. Toàn thân tóc gáy Nhạc Dương dựng đứng, đạo sóng khủng bố hình cung này chém ra, hiển nhiên có thể đem thân thể của mình chém thành hai nửa, nếu như không phải là kịp thời né tránh, bằng lực phòng ngự của mình là tuyệt đối không thể nào đón được một trăm kích cách không này. Không, nếu không phải nhờ vào thân pháp độc nhất vô nhị ‘kiếm vũ’ của huyền diệu tam thức, thì mình chắc chắn đã chết thảm dưới cú đánh lên vừa rồi!-Trucxinh-DienDanTruyen.Org

"Sáu trăm năm qua, ngươi là nhân loại đầu tiên có thể khiến ta bị thương!" Từ bên trong Truyền Tống Môn phát ra một tiếng rít gào tức giận, một cánh tay từ điển(lửa tím) ác ma lay dính máu đen vurun ra.

Trong lòng bàn tay nọ ngưng tụ một chùm ánh sáng màu lục, năng lượng mạnh đến nỗi có thể hủy thiên diệt địa, so với địa ngục hỏa mà Tà Hỏa mới vừa rồi triệu hoán, thì xa xa vượt trội hơn gấp rất nhiều lần. Nhạc Dương không cảm thấy bây giờ mình có thể đón được công kích lần này. Nếu để cho cái chùm sóng xung kích lục quang này bắn ra, hậu quả kia thiết tưởng không chịu nổi, nhưng bây giờ mình liệu có biện pháp gì để đối phó đây?

Trốn? Hay là chống cự?

Mạnh mẽ phá hủy Truyền Tống Môn ngăn cản ác ma đi ra, có lẽ là chủ ý không tệ. Nhưng vấn đề là, mình như thế nào vòng qua đoàn công kích lục quang kia để phá hư Truyền Tống Môn phía sau đây? Lúc này trên trán Nhạc Dương đổ đầy mồ hôi, hắn nhìn phía trước bàn tay kia vẫn đang không ngừng mở rộng lục quang đoàn(chùm ánh sáng màu xanh), nhìn lại phía sau... Phía sau là phương hướng nhà của mỹ phụ nhân, mặc dù cách rất xa, nhưng một đoàn năng lượng sóng xung kích lục quang này, nếu như bắn đi ra ngoài, nói không chừng...-Trucxinh-DienDanTruyen.Org

Từ nương nàng lúc này có lẽ vẫn cùng tiểu nha đầu đang ở trong mộng.

Nhạc Dương cắn răng một cái, hai cánh tay luân động, đem linh khí trong cơ thể còn dư lại tạo thành Âm Dương nghịch lưu khí (luôn khí xoáy âm dương ngược dòng).

Mặc dù thực lực ác ma quá mức cường đại, khó có thể chống lại, bất quá Nhạc Dương vẫn dũng cảm tiến tới xông qua... Nhạc Dương có thể không quan tâm sinh tử của mọi người ở Long Đăng Đại Lục, nhưng hắn tuyệt không thể khoanh tay đứng nhìn tánh mạng Tử nương cùng tiểu nha đầu bị uy hiếp được.

Tử nương thương yêu của mình, nghịch ngợm tiểu nha đầu, các nàng đều là thân nhân của mình!

"Loài người ngu xuẩn!" Từ trong Truyền Tống Môn một thanh âm cực kỳ lãnh khốc của ác ma phát ra.

"Oanh!"

Thấy Nhạc Dương sấm xông lên chịu chết như vậy, trong nháy mắt, một đạo cột sáng màu xanh nhạt trong lòng bàn tay ác ma bắn ra thẳng hướng đến thân thể Nhạc Dương.

Trước mặt Nhạc Dương bỗng nhiên hiện lên một cái vòng bảo hộ màu xanh nhạt, lấp lánh thái hồng(cầu vòng), mặt ngoài vòng bảo hộ nhấp nhô huyền

ảo mỹ diệu tựa như kim cương trong suốt lóe ra, bảo vệ lấy thân thể của hắn. Một quyền kim cương bảo điển đồng thời thoáng hiện, hai cái tay nhỏ bé cầm song đao băng sương trong tay, Tiểu Văn Lệ từ trong thân thể Nhạc Dương tự động bay ra, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy khấn trương. Cột sáng màu xanh nhạt bắn tới va chạm với màn hào quang, trên màn hào quang phát sinh chấn động kịch liệt, oanh long rung động, gần như muốn nghiền nát thiên địa vạn vật. Nhạc Dương sợ hết hồn, may là mặt ngoài vòng bảo hộ hình dạng vòng tròn này thành công đem cột sáng chiết xạ (làm chệch hướng), cột sáng năng lượng màu lục nhạt kia xông thẳng ra ngoài chín tầng mây, cuối cùng biến mất ở khoảng không gian bên ngoài (vũ trụ).

Nhìn thấy vòng bảo hộ cuối cùng không việc gì, trong nội tâm Nhạc Dương thở dài một hơi.

Mình thành công !

Kim cương bảo điển của Tiểu Văn Lệ triệu hồi ra vàng sáng vòng bảo hộ, quả nhiên có thể chống lại một kích hủy diệt này.

"A!" Tiểu Văn Lệ quát to một tiếng cực kỳ bén nhọn, cao vút, Nhạc Dương phát hiện chỉ tay của ác ma kia chẳng biết từ lúc nào đã đuổi theo đâm vào trong vàng sáng vòng bảo hộ, mặc dù chỉ có một ngón tay, nhưng cũng khiến Nhạc Dương kinh hãi vô cùng.

Cho đến lúc này, hắn mới phát hiện, thì ra là vàng sáng vòng bảo hộ cũng không phải là phòng ngự tuyệt đối, mà là có một chút hạn độ (mức độ + hạn chế). Tay ác ma đâm đến vượt qua phạm vi của màn hào quang phòng ngự, thẳng tắp đi vào. Nhạc Dương tự nhiên phản ứng cúi người đem Tiểu Văn Lệ ôm vào trong ngực, gắt gao đem nâng bảo vệ. Xong, trận này coi như xong..

Tiểu Văn Lệ bị Nhạc Dương ôm trong lòng thì liền vùng vẫy, nhanh chóng thoát khỏi tay hắn, giơ ra hai cánh tay nhỏ nhỏ nắm song đao băng sương, hung hăng chém vào trên ngón tay của ác ma kia.

Trong nháy mắt, toàn bộ tay ác ma bị kết băng. Mà ngay cả phía địa ngục hóa đang hùng hực thiêu đốt cũng bị băng sương đông lại, toàn bộ bị dập tắt. - Trucxinh-

"Vẫn còn hi vọng!" Nhạc Dương phản ứng, vượt qua cực hạn lớn nhất của mình, cường ngạnh tiêu hao chân khí một lần nữa, ngưng tụ 'vô thượng kiếm chí' trong huyền diệu tam thức', một kiếm mạnh nhất lần nữa bộc phát, so sánh với một kiếm trước kia càng mạnh hơn, hung hăng đâm về phía ngón tay ác ma.

Không để cho Nhạc Dương thất vọng, kiếm khí sắc bén vô cùng. Mặc dù tay ác ma muốn lui, nhưng do bị băng sương ngưng kết, tốc độ của nó chậm tựa như ốc sên. Kiếm khí trong nháy mắt đuổi theo, 'ba' xuyên thấu lòng bàn tay ác ma, từ tay ác ma máu đen từ làn mu bàn tay bắn ra.

Lúc này, Truyền Tống Môn đột nhiên nhanh chóng thu nhỏ lại, rồi biến mất. Cánh tay ác ma không kịp tiếp tục công kích Nhạc Dương, nhanh chóng triệt thoái (thối lui), khẩn cấp rút vào trong Truyền Tống Môn.

Đuôi rắn của Tiểu Văn Lệ luật động, uyển chuyển, nhanh chóng du động đi ra ngoài đuổi theo tay ác ma, hai mắt giận trừng (tức giận + trừng lên/lớn), miệng nhỏ phát ra âm thanh bén nhọn cao vút. Nhạc Dương có thể cảm ứng được, năng đang dùng toàn lực sử dụng thiên phú trời buộc...

Nếu như bình thường sử dụng chiêu này, hiệu quả có thể không lớn. Dù sao thời hạn trời buộc chỉ có một giây, nhưng là bây giờ, thế nhưng lại có hiệu quả.

Cánh tay ác ma kia bị Tiểu Văn Lệ 'vững vàng' định nguyên tại chỗ, muốn động cũng không thể động, khi Truyền Tống Môn biến mất, không gian tựa như lưỡi dao sắc bén lập tức đem cả cánh tay ác ma chặt đứt. Nhạc Dương nhìn cách chiến đấu của Tiểu Văn Lệ thì cảm thấy vô cùng kinh ngạc, năng lúc trước vẫn không sử dụng thiên phú trời buộc, mà đợi đến khi Truyền Tống Môn trước lúc sắp biến mất mới dùng tới, nhất cử đả thương nặng ác ma. Một chiêu này, đây là kinh nghiệm chiến đấu mà tiểu thái điều như Nhạc Dương đồng học vẫn không có nghĩ tới.

"Ghe tôm, cường giả nhân loại đáng ghét, ta nhớ kỹ ngươi, chúng ta nhất định còn có thể gặp lại sau! Ngươi chờ đó cho ta..." Từ nơi Truyền Tống Môn biến mất, ác ma không cam lòng gào thét, dư âm vẫn lượn lờ.

Nếu như mặt đối mặt khai chiến, bằng thực lực Nhạc Dương bây giờ không thể nào đạt được thắng lợi.

Bất quá, cách xa nhau hai cái thế giới không gian, ác ma không cách nào thuận lợi ở Truyền Tống Môn đi ra, chỉ có thể cách không công kích, vừa vô cùng khinh địch, cuối cùng bị Nhạc Dương sử dụng thiên kiếm khí cùng đặc thù trời buộc thiên phú của Tiểu Văn Lệ phối hợp chiến đấu, nhận lấy thiệt thòi lớn, cánh tay cũng đã đánh mất, khó trách quê quá hóa giận. - Trucxinh-DienDanTruyen.Org

Toàn thân Nhạc Dương khí lực tựa như bị tháo nước, vô lực ngã xuống trên mặt đất.

Một trận nghịch chuyển, thắng hiếm!

Nơi xa, thanh đồng bảo điển nhẹ nhàng trôi nổi giữa không trung đột nhiên tỏa ra một trận kim quang long lánh, giữa bầu trời đêm, một cột sáng màu trắng tốc hành bắn vọt lên ở giữa không trung cao mấy chục thước.

Bởi vì Nhạc Dương tác chiến thắng lợi, nên nó thăng cấp ... Ở trong đầu Nhạc Dương hiện lên vô số tin tức, khiến hắn không khỏi vui mừng: 'Ngươi đánh bại cường địch không thể nào chiến thắng, lấy được một loại kỳ tích thắng lợi, điểm tích lũy của ngươi đạt tới giới hạn, thanh đồng bảo điển tự động tăng lên tới trung giai, tự động gia tăng thêm một trang trống, đồng thời, viễn cổ pháp tắc ban cho ngươi một cái thần ân, thù hờ chiến thú 'ảo ảnh' đạt được năng lực mới...

Bạn đang đọc truyện *Triệu Hoán Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 37: Cái bóng Man Ngu

Edit: Trucxinh

Nhạc Dương gắng gượng đứng lên, cổ nén choáng váng cùng vô lực bởi vì tiêu hao quá độ chân khí mà sinh ra, đưa tay đem thân hình đang lao đảo lắt lư, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của Tiểu Văn Lệ ôm vào trong ngực. Trong đôi mắt to của Tiểu Văn Lệ lộ vẻ mệt mỏi, chậm rãi nhắm lại, sáu cánh tay nhỏ bé ôm Nhạc Dương thật chặt, cuối cùng hóa thành một đạo cầu vòng chui vào trong thân thể Nhạc Dương.

Nếu như nàng trưởng thành, có lẽ đối chiến với ác ma kia căn bản không chột vật như vậy, nhưng nàng bây giờ dù sao vẫn là một ấu thể. Có thể bẻ gãy một cánh tay của ác ma cũng đã là cực hạn mà Nhạc Dương cùng nàng chiến đấu.

"Ngoan, ngủ đi!" Nhận được tin tức Tiểu Văn Lệ ngủ say, Nhạc Dương thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nói Tiểu Văn Lệ là thủ hộ chiến thú của mình, vĩnh viễn cũng sẽ không chân chính tử vong, nhưng ở trong tiềm thức của Nhạc Dương, xà yêu tiểu la lỵ này vẫn là ‘nữ nhi’ của mình, Nhạc Dương không khiến nàng bị bất kỳ một điểm thương tổn nào, bây giờ nhìn nàng không có bị thương, chỉ là quá độ mệt mỏi mà ngủ say, tảng đá lớn treo trong lòng của hắn rốt cục dễ xuống. Đi trở về đến bên trong màn hào quang màu đỏ của thanh đồng bảo điện, Nhạc Dương phát hiện tiểu đạo tặc vẫn còn ngủ say, bởi vì có ánh sáng bảo vệ bao bọc toàn bộ phương vị, nên trận chiến đấu kịch liệt mới vừa rồi không để cho nàng nửa điểm ảnh hưởng nào...-Trucxinh-DienDanTruyen.Org

Nhiều lần Nhạc Dương cũng muốn kéo xuống sa che mặt của tiểu đạo tặc để nhìn mặt của nàng một chút, nhưng cuối cùng lại buông tha, thể gian có nhiều thứ, có chút thần bí càng thêm tốt đẹp, nếu một tầng cửa sổ bị xuyên phá ngược lại mất đi ước mơ.

Nhạc Dương đã sớm nhìn ra tiểu đạo tặc nàng là nữ hài tử, nhưng không nghĩ tới nàng không những có được bạch ngân bảo điện, còn là một cấp bốn hào kiệt. Một nữ hài tử như vậy, cần bao nhiêu nhân lực vật lực mới bồi dưỡng ra được? Nhạc Dương không cách nào tưởng tượng, bất quá có thể khẳng định xuất thân của nàng tuyệt đối không phải là con gái gia tộc bình thường, nàng cũng tuyệt đối không thể nào là một đạo tặc!

Cải trang thành một đạo tặc, có lẽ là do nàng có điều khó nói, không thể hiện lộ thân phận ra ngoài.

Nếu như nàng thật là một tiểu đạo tặc, mình đùa giỡn nàng một chút cũng không sao cả, nhưng hiện tại cho thấy nàng rõ ràng là người của Hồ Điệp Bách Hoa cốc... Hồ Điệp Bách Hoa cốc cùng hoàng tộc các quốc gia quan hệ phức tạp, mình nếu như muốn an phận làm người, không muốn bị cuốn vào tranh đấu trong hoàng tộc của các quốc gia, sẽ không thích hợp cùng cô nàng này thân cận.-Trucxinh-DienDanTruyen.Org

Nhạc Dương than nhỏ một tiếng, đem huyết thiết thổ tiên thứ hoa thu vào.

Mở ra thanh đồng bảo điện vừa mới tấn chức lên trung giai, Nhạc Dương mới phát hiện mình cần triệu hồi ra thanh đồng bảo điện trước khi chiến đấu, thì mới có thể nhận được điểm tích lũy. Giống như lúc trước đánh bại Nham Thạch cùng Thiết Cuồng, dù là một điểm tích lũy cũng không có. Lúc này, có mấy hàng chữ hiện lên ở trang đầu của bảo điện:

Ở trong cuộc chiến đấu, ngươi dùng thực lực sơ giai tân thủ học đồ không chút nào hao tổn sức lực đánh giết một người cấp ba cao cấp anh hùng, phá toàn bộ cường lực chiến thú của đối phương, ở lần đối chiến này ngươi biểu hiện ra thiên phú chiến đấu trác tuyệt phi phạm bốn sao ‘trác tuyệt’, đánh giá: Điểm tích lũy chiến đấu +16.

Ở cùng cuộc chiến đấu ngươi lần nữa đánh bại một cái cấp năm sơ giai đại sư, năm sao ‘hoàn mỹ’, đánh giá: Điểm tích lũy chiến đấu +25.

Ngươi thành công bảo an địa phương, che chở đồng bọn cùng chiến đấu an toàn, thêm vào điểm tích lũy chiến đấu +5.

Cuối cùng, thực lực của ngươi hiện tại không cách nào chiến thắng đối thủ nhưng ngươi lại thành công đánh bại cùng sát thương một vị cấp tám địa ngục Ma vương, lấy được một trận thắng lợi kỳ tích nhân gian, thất tinh ‘kỳ tích’, đánh giá: Điểm tích lũy chiến đấu +49.

Trong lúc nguy hiểm ngươi lần nữa thành công bảo vệ đồng bạn của ngươi, thêm vào +7.

Điểm tích lũy chiến đấu của thanh đồng bảo điện đạt tới 102, thanh đồng bảo điện từ sơ giai tự động tấn chức lên trung giai, gia tăng một tờ... Ngươi là võ giả nhân loại đầu tiên từ trước tới nay lấy thực lực của một tân thủ học đồ đánh bại cấp tám địa ngục Ma vương, viên cô pháp tắc đặt cách ban cho thủ hộ chiến thú ‘Áo ảnh’ của ngươi một năng lực...

Lật đến tờ thứ hai, thủ hộ chiến thú ảo ảnh quả nhiên đạt được năng lực mới: ‘Đoạt xá’!

Đoạt xá: Áo ảnh có thể cướp lấy thân thể chiến thú khác làm thân thể mới của mình, mục tiêu phải là cùng giới tính với chủ nhân thân thể, ngược lại tánh mạng là thực thể, hơn nữa trong quá trình đoạt xá, mục tiêu phải còn sống, tỷ lệ thành công cùng thực lực và ý chí mục tiêu có liên quan.

"Ặc, điều kiện hạn chế của cái ‘đoạt xá’ này cũng quá nhiều đi?" Nhạc Dương có chút dở mồ hôi.

Nhiều điều kiện hạn chế như vậy, sẽ không phải rất yếu sao?

Nếu để cho Nhạc Dương tự mình lựa chọn, hẳn nhất định sẽ cho Tiểu Văn Lệ gia tăng một cái kỹ năng mới, ảo ảnh mặc dù không tồi, nhưng ảo ảnh cuối cùng là có thời gian hạn chế .

Lỡ như trong lúc nhất thời, mười ngày đi qua, thân thể chiến thú ảo ảnh đoạt xá thành công biến mất, sau này lại muốn đoạt xá một lần nữa, đó là uống phí sức lực a! Hơn nữa, chiến thú tốt vốn là không dễ dàng tìm, bây giờ còn phải là giống cái, hơn nữa đoạt xá phải là cơ thể sống, đánh chết còn không được, đây cũng quá khó khăn đi.-Trucxinh-

Chiến thú cường lực sống sờ sờ, ai có nguyện ý trông mong bị người khác đoạt xá thân thể của mình a?

Phản kháng là nhất định sẽ có, cái đoạt xá này, liền một chữ : Khó!

Nhạc Dương cảm thấy cái kỹ năng này nói không chừng là một cái rất yếu... Bất quá có một chút ít còn hơn không, Nhạc Dương đồng học miễn miễn cường cường nhận.

"Ừm... ừm bò....ò...(tiếng bò rống)!... Ừm... ừm bò....ò...(tiếng bò rống)!"

Đồng Thanh Man Ngưu mình đầy thương tích bỗng nhiên ở dưới khuôn mặt bị chia năm xẻ bảy của nham thạch khối lồ lồ mạnh mẽ chống thân thể đứng lên, trải qua đá kích trầm trọng như vậy, nó thậm chí còn chưa chết, sinh mệnh lực của nó quả là ương ngạnh, khiến cho Nhạc Dương cũng hơi bị sợ hãi không tìm được mà than một tiếng.

Trong nội tâm Nhạc Dương thật nhanh hiện lên một niệm, thanh đồng Man Ngưu này hình như là mẫu thích hợp với những điều kiện của ‘đoạt xá’, có thể hay không đoạt xá thân thể của nó?

Cẩn thận quan sát, phát hiện nó thật đúng là mẫu đồng chí ngưu bức.

"Thật xin lỗi, ta đây đang cần một cái mẫu ngưu, có thể hay không mượn thân thể của ngài dùng?" Nhạc Dương đồng học đi tới mặt thanh đồng Man Ngưu, nho nhả lễ độ hỏi. Thanh Đồng Man Ngưu trả lời, chính là cúi đầu cho hắn một góc, nếu không phải chân sau bị thương nghiêm trọng, nó còn có thể lập tức mạnh mẽ xông lại đem nam nhân vô si xuyên qua trước mặt đang sống sờ sờ này đánh bay, giết chết.

Cái bóng từ trên người Nhạc Dương thoáng hiện, mở ra hai cánh tay, trực tiếp ‘ôm’ hướng thanh đồng Man Ngưu.

Nhất thời, thanh đồng Man Ngưu trông như vô cùng thống khổ loạn nhảy lên, thân thể quái vật lớn cuồng dữ (uốn éo), bắn bay giữa không trung, lại nặng nề té ngã trên mặt đất, nhưng ngay sau đó lại nằm trên mặt đất lăn lộn, đứng lên, rống, gào thét, trông thống khổ cực kỳ. -Trucxinh-DienDanTruyen.Org

Ở trong quá trình đoạt xá, Nhạc Dương đồng học có muốn giúp cũng không được.

Hắn chỉ có thể trở mắt nhìn ảo ảnh cùng thanh đồng Man Ngưu hai người khai chiến, cái đoạt xá này có lẽ sẽ không thành công, trong nội tâm Nhạc Dương một điểm nắm chắc cũng không có... Về phần sau khi đoạt xá sẽ như thế nào, hắn lại càng không hề nghĩ ngợi quá! Thanh Đồng Man Ngưu, chỉ là một cái vật thí nghiệm của hắn, hắn chỉ là muốn thử một chút cái đoạt xá này có phải hay không là một kỹ năng yếu, thử một chút làm thế nào để sử dụng.

"Ừm... ừm bò....ò...(tiếng bò rống)!... Ừm... ừm bò....ò...(tiếng bò rống)!"

Không bao lâu sau, thanh đồng Man Ngưu bảy lỗ chảy máu (hai mắt+hai mũi+hai tai+một miệng= 7 lỗ ^_^, đủ nhá!), bộ dáng thoát nhìn kinh khủng vô cùng.

Ý chí của nó dần dần bị ảo ảnh phá vỡ, linh hồn từ từ biến mất, thân thể cũng bị cái bóng thành công đoạt xá. Thân thể khổng lồ vận vẹo nhanh chóng biến hình, Nhạc Dương tròn mắt hốc mồm nhìn cảnh tượng trước mặt, thân thể quái vật to lớn nay dần dần biến thành một nữ nhân khổng lồ cao ba thước, giữa ngực và bụng hiện ra một vằn khô giáp da trâu cổ quái, hai chân trước biến thành hai cánh tay nhân loại, nhưng thô to phi thường, về phần chân sau hầu như không có đổi hình dạng, chẳng qua là đứng thẳng lên. Hai cái sừng trâu, bao gồm cả cái lúc trước bị Nhạc Dương bẻ gãy một đoạn định vị hai bên, hoàn mỹ đối xứng trên đỉnh đầu nữ nhân khổng lồ, vận vẹo hướng về phía trước, thoát nhìn tạo cho người ta cảm thấy một loại háo chiến khốc liệt, cường bức.

Đuôi trâu thật dài cũng được giữ lại nguyên dạng. Nhìn hình ảnh trước mặt, đây là nửa người nửa trâu, cảm Nhạc Dương đồng học muốn rụng rời.. Đây... đây chính là sau khi cái bóng đoạt xá?

"Avatar?" Nhạc Dương phát hiện cô gái khổng lồ này cùng nhân vật trong phim Avatar có một chút tương tự, bất quá thân hình trắng kiện gấp mười lần, người ta là ‘thủy xà’ eo thon nhỏ, nó là Man Ngưu thất lưng thùng nước, thân cao tám thước!(Avatar: là một bộ phim khoa học viễn tưởng của Mỹ, sản xuất năm 2009, do James Cameron viết kịch bản và đạo diễn. ^_^ . Bạn nào có hứng thú thì mua vé xem ở rạp hoặc mua đĩa về xem tại nhà cũng được, nội dung phim mang tính nhân văn, cũng rất đáng xem ^_^)-Trucxinh-DienDanTruyen.Org

Mở ra thanh đồng bảo điển lần nữa, tờ thứ hai, phát hiện hình vẽ ảo ảnh ở cái bóng thứ nhất nhiều hơn một cái cái bóng đặc thù.

Cái bóng Man Ngưu: Loại hình người đặc thù, thanh đồng cấp ba, nửa thực thể, thù hộ chiến thú, làn da cứng rắn, kỹ năng đặc biệt: ‘dẫm đạp’, ‘từ vong

ngưng thị'.

Nhạc Dương đồng học vừa nhìn, miệng có thể nhét vừa một quả dấm "OH MY GIRL..."

Bạn đang đọc truyện *Triệu Hoán Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Mỹ nữ

Edit: Trucxinh

Ở nơi xa mơ hồ truyền đến tiếng người.

Nhạc Dương không kịp cảm thán, lệnh cho cái bóng Man Ngưu khiêng cánh tay ác ma bị bẻ gãy lên, sau đó lòng bàn chân như bôi mỡ, nhanh như chớp ẩn mình vào trong bóng tối. Cái bóng Man Ngưu khiêng cánh tay ác ma vẫn có còn sót lại bằng sương ngưng kết cước bộ phối hợp theo sát sau. Vừa ẩn mình vào bóng tối, trong nháy mắt Nhạc Dương quay đầu lại, nhìn thoáng qua tiểu đạo tặc vẫn lẳng lặng nằm trên mặt đất hôn mê bất tỉnh.

Lúc này xuất hiện một bóng trắng, so với tia chớp còn nhanh hơn, xẹt qua bầu trời thoáng hiện ở chiến trường. Bóng trắng vừa xuất hiện là một mỹ nữ, mặt ngọc mang sa mông màu trắng, lụa mông ẩn hiện khó có thể che hết làn da kiêu nhan trong như tuyết.

Trong đôi đồng tử trong vắt như nước mùa thu tràn đầy trí tuệ, lông mi cong vút thật dài khẽ chớp tỏa ra linh quang linh động.

Nàng vừa nhìn tiểu đạo tặc lẳng lặng nằm trên mặt đất, nhất thời la hoảng lên: "Ta vừa rời đi một lúc, sao lại biến thành ra như vậy... May quá! Chỉ là tinh thần lực tiêu hao, cũng không đáng lo lắm!" Trong màn đêm, tiếng người gần hơn, vô số tiếng bước chân từ phương xa truyền tới, mây đẹp khẽ nhần, mỉm cười, cánh tay trắng ngần từ trong tay áo lộ ra, ngón tay nhẹ điểm, triệu hồi ra một quyền hoàng kim bảo điển.

Theo kim quang chớp động, một con bướm cánh chim tiểu tinh linh bay ra, nhào vào thân thể mỹ nữ. Trong nháy mắt, phía sau lưng mỹ nữ hiện ra hai cánh bướm huyền ảo khổng.

Mỹ nữ ôn nhu ôm lấy tiểu đạo tặc đang hôn mê bất tỉnh, hai cánh sau lưng khẽ vỗ đem mỹ nữ nâng lên, trông nàng như tiên nữ cửu thiên giáng trần, bóng bèn rời đi. Chờ nàng đi xa, Nhạc Dương vẫn một mực bế khí lẳng lặng ẩn ở trong bóng tối chậm rãi hiện lộ thân hình, nghe thấy tiếng bước chân lúc trước ngay một đến gần, hần lập tức xoay người ngược hướng với mỹ nữ, giẫm chân tại chỗ vội vàng ly khai, nhẹ nhàng như báo, dung nhập vào trong bóng tối.-Trucxinh-DienDanTruyen.Org

Nhạc Dương vừa mới rời đi, một trung niên nam tử giống như hoàng kim sư tử, uy mãnh vô song, mang theo một trận cuồng phong, chạy tới chiến trường. Hần phát hiện lâu chính Khoái Hoạt Lâm đồ nát, đang hùng hực bị thiêu đốt, thì tức giận đến oa oa kêu loạn.

Hiện trường chiến đấu, bừa bãi không chịu nổi.

Trên mặt đất, một đạo dấu vết sâu hoắm trông vô cùng đáng sợ, cơ hồ đem mặt đất trong trăm mét chia thành hai nửa, nơi nơi đều có lỗm đa lỗm đóm hắc hóa còn sót lại vẫn còn đang thiêu đốt, có thì thể đã bị đốt thành than cốc, có thì thể vẫn còn dư lại phần còn lại của chân tay đã bị cụt đỉnh đầu. Toàn trường không một người còn sống, mà ngay cả hộ vệ đội trưởng mạnh nhất cũng chỉ bảo tồn được một hơi cuối cùng.

Nam tử giống sư tử uy mãnh, khoe mắt nhin không được ngửa mặt lên trời rít gào: "Có thể không giận sao, có thể không giận sao!"

Mấy vị võ giả trước sau chạy tới, khi bọn hắn nhìn thấy cảnh tượng như vậy, cũng bị làm cho sợ đến có chút chân mềm.

"Các ngươi còn chờ cái gì? Tìm kiếm người may mắn còn sống sót, tìm ra hết thầy đầu mối hữu dụng, ta muốn biết đứa nào đã làm vậy, hơn nữa là ngay lập tức!" Nam tử giống sư tử từ sau lưng rút ra một thanh Kim Dao, không thể ức chế được tức giận hướng mặt đất chém lung tung, đem mặt đất đã nát nay lại càng rách mướp.

"Kim Dao lâu chủ, nơi này có manh mối..." Một nam tử đạo tặc phát hiện dấu vết khả nghi ở bên người hộ vệ đội trưởng.-Trucxinh-DienDanTruyen.Org

"Tà Hóa? Lục Vương?" Trung niên nam tử giống sư tử phát hiện hộ vệ đội trưởng trước khi chết đã dùng máu viết chữ lên trên mặt đá bên người, nếu cẩn thận quan sát, miễn cưỡng có thể nhận ra đó là 'Tà Hóa, Lục Vương'. Sau khi nam tử được tôn xưng Kim Dao lâu chủ nô sư xem hết, sắc mặt đại biến, ngay sau đó một trận cuồng nộ khó có thể đè nén dâng lên, quả dấm nắm chặt 'rắc rắc' rung động: "Bất kể là ai, món nợ này, chúng ta nhất định phải cùng hắn tính toán rõ ràng!"

"Nơi này có dấu vết của một vòng bảo hộ bảo điển, có lẽ còn có một bảo điển triệu hoán sư may mắn còn sống sót..." Một tên thuộc hạ lại có phát hiện mới.

"Tìm cho ra hắn,

trọng kim treo thưởng, Khoái Hoạt Lâm chúng ta cho dù dốc hết tài lực cũng phải điều tra rõ chân tướng! Ta tuyệt đối không cho phép tin đồ Ma Quỷ hoạt động ở Đại Hạ quốc ta, càng không thể dễ dàng tha thứ loại người đáng chết dám dùng quốc dân chúng ta làm vật tế sống!" Kim Dao lâu chủ giống sư tử cơ hồ tức nổ phổi, rít gào.

Trong sân Nhạc Dương.

Mỹ phụ nhân ôm tiểu nha đầu, phía sau là mấy người giúp việc cùng đi, thần sắc kinh hoàng đến trước cửa gỗ.

Nàng cũng không để ý Nhạc Dương trên người vẫn mặc áo ngủ, vội vàng ôm tiểu nha đầu đi vào: "Tam nhi, Bạch Thạch thành đại loạn, có lẽ là Hắc Sơn mã tặc tấn công vào thành, mới vừa rồi Nam thúc ra ngoài tìm hiểu qua, nghe nói thành Tây đã biến thành một biển lửa, người nhanh mang Surong nhi rời đi! Mau, mau!" Nhạc Surong tiểu nha đầu bị hù dọa sợ quá khóc hu hu, chết sống không chịu rời xa mẹ, chờ nhìn thấy Nhạc Dương, liền lập tức nhảy bổ vào trong ngực của hắn tỏ cáo, ủy khuất khóc la: "Mẹ ơi đánh ta, Tiểu Tam ca ca, ta không có làm sai, mẹ ơi cũng muốn đánh người ta... Đau quá, ô oa oa..."

"Surong nhi ngoan, không khóc không khóc!"

Vừa nhìn thấy nét mặt mỹ phụ nhân, Nhạc Dương cũng biết nàng hiểu lầm.

Nàng nhất định là cho là Bạch Thạch thành bị mã tặc công thành, vì bảo hộ nữ nhi bảo bối, mới vội vàng tìm đến mình, bảo mình mang tiểu nha đầu này thừa dịp mã tặc chưa có giết đến nơi liền chạy đi trước.

Thật là một Tứ nương tốt a!

Nàng một chút cũng không nghĩ tới an nguy của mình, chỉ lo cho hắn cùng nữ nhi!

Trong nội tâm Nhạc Dương dâng lên nhiệt lưu, lần lưu bách hải, cuối cùng vọt tới giữa cổ họng thì bị chặn lại, cơ hồ nói không ra lời.

Nhạc Dương hít thở sâu một hơi, đè xuống tâm động, vừa vỗ nhẹ lưng tiểu nha đầu, vừa nghiêm nghị an ủi mỹ phụ nhân: "Tứ nương, không phải sợ, không có mã tặc, mà cho dù có mã tặc đánh tới thật, ta cũng sẽ bảo vệ người cùng Surong nhi muội muội! Tứ nương, tin tưởng ta, không có mã tặc, phía ngoài chẳng qua là võ giả ở Khoái Hoạt lâu đánh lộn, ta mới vừa rời ở nóc phòng nhìn ra, trừ hỏa thế có chút lớn, đốt cháy mấy gian phòng ốc, thì không có chuyện gì!"- Truxinh-DienDanTruyen.Org

"Thật không phải là mã tặc tới?" Mỹ phụ nhân vừa nghe, sắc mặt nhất thời hòa hoãn, nhưng vẫn có chút nghi ngờ.

"Nhất định không phải, Hắc Sơn mã tặc thật ra chính là tư binh của Bạch Thạch thành chủ, bọn họ không thể nào tới công kích Bạch Thạch thành!" Nhạc Dương kiên nhẫn giải thích.

"Mới vừa rồi làm ta sợ muốn chết!" Tầng đá lớn trong lòng mỹ phụ nhân lúc này mới bỏ xuống, nhưng vẫn bị làm cho sợ hãi, vỗ nhẹ bộ ngực. Mấy người hầu phía sau nghe Nhạc Dương nói như chém đinh chặt sắt không phải là mã tặc công thành, cũng liền thanh kêu lên vui mừng.

Trong nội địa Đại Hạ quốc, nhiều núi, nhiều hiểm địa, mã tặc giặc cỏ nhiều, chiếm hoang dã sơn cốc đóng trại, cướp bóc chung quanh thôn trang.

Bởi vì thực lực trong nước suy yếu, địa phương trông nom trị an bất lực, thêm ngoại cảnh ủng hộ và gian tế hoạt động, vài nơi thành chủ, lãnh chủ cùng cường đạo thổ phi cấu kết, cho nên Đại Hạ mã tặc nổi danh hung hãn, quốc gia nhiều lần tiêu diệt không dứt, ngược lại càng ngày càng hung. Trừ thành trấn có thành tường bảo vệ, còn như thôn trang nếu như không hưởng mã tặc nộp tiền bảo vệ tánh mạng, tất sẽ gặp phải cảnh huyết tẩy tàn sát. Thường thường có cường đạo lãnh đạo một nhóm thổ phi thành công chiếm lấy một thành trấn nhỏ, chiếm lấy thống trị một hai tháng cho đến khi quân đội quốc gia chạy tới, mới chịu rời đi.

Mã tặc công thành, thành bị phá, lệ cũ là tàn sát hàng loạt dân trong thành trong một ngày, đâm vui mừng ba ngày.

Phàm là nhìn không vừa mắt sẽ bị chém đầu thị chúng, mà nữ nhân lớn lên xinh đẹp tuổi trẻ, hơn phân nửa là bị bọn họ cướp đi làm đồ chơi cho vui thú dâm loạn, thậm chí bị đem bán làm nô.- Truxinh-DienDanTruyen.Org

Cho nên, tất cả nữ nhân đại gia tộc, đều có một viên trinh tiết liệt nữ đan, một khi thân hãm tuyệt cảnh, vì bảo vệ thanh danh trinh tiết, nữ nhân đại gia đình sẽ nuốt vào trinh tiết liệt nữ đan, uống thuốc độc tự vẫn, bảo đảm không bị tặc nhân ô nhục.

Ở trong ví nhỏ của mỹ phụ nhân để ở trong ngực, luôn cất giữ một viên độc đan xanh biếc, Nhạc Dương sợ nàng làm chuyện điên rồ, nên lập tức thanh minh không có mã tặc công thành.

Trải qua Nhạc Dương liên tục bảo đảm, mỹ phụ nhân mới an lòng một chút.

Mỹ phụ nhân ôm tiểu nha đầu khóc một lần ra ngủ vào lòng, ở trong gian phòng Nhạc Dương ngồi một đêm, cho đến khi lão bộc Nam thúc liên tục ra ngoài tìm hiểu tin tức, đến tận hừng sáng, sau khi xác định không phải là mã tặc công thành, nàng mới trở về ngủ. Bị giật mình như thế, mỹ phụ nhân liền tiếp vài ngày cũng ngủ không yên ổn, có khi ban ngày tinh thần cũng hoảng hốt, luôn là lo lắng mã tặc sẽ đến.

Mặc dù nàng không có nói ra miệng, nhưng Nhạc Dương cũng có thể thấy được, Tứ nương nàng hiển nhiên là bị hù dọa sinh ra tâm lý hoảng loạn.

Nhạc Dương nhìn thấy nàng dung nhan tiêu tụy, âm thầm hạ quyết tâm.

Ngày thứ hai, lão bộc Nam thúc hết sức phấn khởi chạy về báo tin: "Phụ nhân, thiếu gia, có một tin tức tốt, Hắc Sơn mã tặc không biết chọc giận vị cường giả nào, bọn họ trong một đêm bị tiêu diệt toàn bộ hang ổ..."

Quả nhiên, mỹ phụ nhân tâm bệnh không thuốc mà khỏi, mặt ngọc cũng một lần nữa khôi phục nụ cười.

Bạch Thạch thành chủ tuy rất giận dữ, bất quá chỉ đành ngâm bồ hòn, có khổ không nói ra lời, hơn nữa hắn cũng tìm không được hung thủ cụ thể để báo thù.

Nếu như Nhạc Băng vẫn ở nhà cùng Nhạc Dương luyện tập triệu hoán thuật, sẽ phát hiện thứ hoa của hắn đã biến thành bạch ngân cấp một 'mặt quỷ thổ tiên thứ hoa'.

Mặc dù Hắc Sơn mã tặc không có võ giả quá xuất sắc, nhưng thắng ở điểm nhiều người, thổ tiên thứ hoa sau khi liên tục thôn phệ gần trăm người, thuận lợi từ thanh đồng cấp một dị biến tiến hóa đến bạch ngân cấp một. Điều Nhạc Dương cảm thấy đáng tiếc nhất chính là ở Hắc Sơn mã tặc không có cấp ba anh hùng tồn tại, nếu không, đoán chừng bây giờ thứ hoa đã tấn chức trở thành hoàng kim thứ hoa rồi cũng nên.

Sau khi thôn phệ trăm người, khoảng cách thứ hoa tấn chức hoàng kim cấp thật ra đã không xê xích bao nhiêu.

Nhạc Dương cả ngày luyện công, dần dần khôi phục bình tĩnh.

Lại qua ba ngày, mỹ phụ nhân ôm tiểu nha đầu hôn hờ đi vào tiểu viện Nhạc Dương luyện công, cầm trong tay lá thư giờ lên, vui vẻ nói: "Tam nhi, Băng nhi giờ thư trở về, ta vẫn lo lắng bởi vì chuyện ở Khoái Hoạt Lâm thư từ có ảnh hưởng, không nghĩ tới hôm nay sớm liền nhận được hồi âm của Băng nhi!"

Nàng cao hứng mở ra thư nhìn xem. Không nghĩ tới, vừa nhìn tin tức trong thư nụ cười của nàng lập tức biến mất, trên mặt lập tức sinh ra lo lắng.- Trucxinh-

"Chuyện gì vậy ạ? Có phải hay không Thất muội đã xảy ra chuyện gì?" Nhạc Dương cả kinh, chẳng lẽ Nhạc Băng đi Thông Thiên tháp lịch lãm gặp phải nguy hiểm? Hắn lập tức để xuống tiểu nha đầu đang làm nũng trong ngực: "Tứ nương, nếu không ta đi đem Băng nhi muội muội đón trở lại!"

Bạn đang đọc truyện *Triệu Hoán Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Trời sanh cần ăn đòn?

Edit:Trucxinh

Nhạc Băng hồi âm không có nói rõ ràng, chỉ nói nàng đã bị đồng bạn đá ra khỏi đội ngũ, bây giờ cần một mình một người hoàn thành thí luyện. Nàng chỉ mơ hồ cho biết, chuyện lần này có thể có liên quan cùng vợ hai của lão Tứ Nhạc Diễm bên kia.

Từ trong thư có thể nhìn ra được, tiểu cô nương Nhạc Băng đã chịu không ít ủy khuất, cũng rất tức giận. Tứ ca cùng gia tộc chẳng những không có xuất thủ tương trợ, ngược lại còn châm ngòi ly gián, trợ giúp bỏ đá xuống giếng, vốn sắp hoàn thành thí luyện, kết quả bởi vì bị đá ra khỏi đội ngũ, nên bị ép một thân một mình lần nữa bắt đầu lại từ đầu. Ở cuối thư, Nhạc Băng còn không quên nhắc nhở Mỹ phụ nhân không nên nói chuyện này với Tam ca, miễn cho hắn lo lắng. Nhưng, sau sự kiện Hắc Sơn mã tặc kia, mỹ phụ nhân đã đem Nhạc Dương là tâm phúc bên người, có việc tự nhiên sẽ không dấu diếm hắn.

"Tứ nương, ta đi đem Băng nhi muội muội đón về! Mặc dù ta mới khế ước bảo điển không lâu, bất quá, vẫn có thể trợ giúp Băng nhi muội muội một chút."

Nghe Nhạc Dương nói lời này mỹ phụ nhân một chút cũng không nghi ngờ, đoạn thời gian gần đây biểu hiện của Nhạc Dương làm cho nàng cảm thấy vô cùng an ủi, nàng cảm thấy đứa con trai này đã trưởng thành, đã biến thành một đại nam tử hán có thể một mình đảm đương một phía.

Đêm hôm đó, cho là mã tặc công thành, trong nội tâm nàng kinh hoàng thất thố, hắn lại nói sẽ dốc toàn lực bảo vệ người nhà, làm cho nàng vừa cảm động vừa thấy an ủi. Tam nhi của mình, hắn rốt cục trưởng thành!- Trucxinh-DienDanTruyen.Org

Nàng đồng ý để Nhạc Dương đi đón Nhạc Băng về, bất quá, lại cự tuyệt hắn muốn đưa mình trở về Nhạc gia tòa thành trước.

Mặc dù mỹ phụ nhân tính cách thiện lương quen nhẫn nhục chịu đựng, nhưng vẫn có tự ái. Năm đó gia tộc ngại trọng phụ nàng không có tiền đồ, mạnh mẽ đẩy bọn họ ra ở riêng, đem bốn phòng phân ra các tòa thành trực thuộc Nhạc gia, phái trọng phụ nàng đến chỗ vùng núi mây mù này làm thanh nhân tiêu lại, khiến cho nội tâm nàng bị đá kích nặng. Tuy ở Bạch Thạch thành không tính là thái bình gì, cho dù là ở Nhạc gia tòa thành có phòng thủ kiên cố hơn nữa, nhưng nếu không phải bốn gia lão gia chủ chính miệng bảo nàng trở lại Nhạc gia tòa thành, nàng tuyệt đối sẽ không chủ động trở lại cái địa phương kia.

Trượng phu là hiếu tử, nàng không phản đối hẳn hàng năm vì Nhạc gia làm việc mà bận rộn. Song, đáy lòng nàng cũng có một phần kiên trì, đó chính là không ngừng vươn lên, tuyệt không nhìn sắc mặt đại phòng cùng chỉ thứ hai để làm người. Tam nhi khẽ ước thành công bảo điển là tâm nguyện lớn nhất trong suốt mười lăm năm qua của nàng, bây giờ tâm nguyện đã đạt thành, nàng không tiếp tục sở cầu, càng thêm không muốn trở về Nhạc gia tòa thành nghe những lời nói lạnh nhạt của người trong tộc. Đối với mỹ phụ nhân mà nói, chỉ cần con cái thẳng tiến nữ nhi vâng lời, thì việc gì cũng không còn trọng yếu nữa!

"Tứ nương, trong lúc ta đi đón Băng nhi muội muội trở về, ngươi cùng Sương nhi muội muội nhất định phải chú ý an toàn, những ngày này Bạch Thạch thành có chút loạn, bình thường tốt nhất ít đi ra ngoài." Nhạc Dương dặn dò một phen, mỹ phụ nhân bình thường đúng là rất ít đi ra ngoài, trong nhà có mấy người hầu trung thành để ý trông nom, cũng sẽ không có vấn đề gì. Quan trọng nhất là, Nhạc Lăng mặc dù chỉ là một tiểu lại không có thực quyền, nhưng vẫn là Nhạc gia đệ tử, cho dù là dong binh hay đạo tặc gan to đến mấy đi chăng nữa cũng sẽ không đến nơi này gây chuyện. Danh tiếng bốn đại gia tộc vẫn có chút tác dụng uy hiếp.

"Ta đã biết, Tam nhi, ngươi cũng ngàn vạn cẩn thận!" Mỹ phụ nhân nghe xong, cảm thấy trong nội tâm tựa như uống mật ngọt. Thật không nghĩ tới, đứa con này ngày thường trầm mặc ít nói lại quan tâm mình như vậy, hẳn thật đã trưởng thành, so với trước kia thật là hiểu chuyện nhiều.

Sau khi đưa Nhạc Dương ra cửa, trong nội tâm mỹ phụ nhân bỗng nhiên hiện lên một ý niệm, xem ra Tam nhi đối với chuyện Tuyết Gia tiểu thư kia từ hôn đã hoàn toàn thông suốt, rốt cục cũng bỏ xuống chấp niệm, mình hay là thay hẳn tìm một cửa hôn sự đi?

Nhạc Dương không có lập tức đi đến truyền tống trận của Bạch Thạch phủ thành chủ, đây cũng không phải vì tiết kiệm truyền tống phí, mà là muốn giữ bí mật. Nếu như không thực sự cần thiết, hẳn không muốn cùng bất kỳ một vị cường giả nào của Bạch Thạch thành gặp mặt.

Bây giờ Kim Đào lâu chủ cùng Bạch Thạch thành chủ liên danh truy tra người đem đồ hủy diệt Khoái Hoạt Lâm đích thực đến tốt cùng là ai, quốc gia cũng phải tới đặc sứ điều tra, Nhạc Dương cũng không muốn thân phận của mình bị đoán được. Hơn nữa, hẳn đem cánh tay của địa ngục Ma vương Cấp Tân chôn ở một chỗ bí mật trên lưng núi ở Hắc Sơn, hẳn quyết định đem nó mang đi, lúc trước sau khi băng sương tuyết tan, cánh tay Ma vương Cấp Tân một mực chảy máu, mỗi một giọt máu, cũng đủ hủy một mảng đất lớn, ngay cả nam thạch cũng dễ dàng bị thiêu cháy.

Ban ngày, Nhạc Dương đem chôn thật sâu ở trong đất, buổi tối liền đào lên, dùng chân khí xua tan máu ác ma cùng tạp chất.

Cánh tay cấp tám địa ngục Ma vương Cấp Tân, so với thân thể người sống, càng thêm có tác dụng tiến hóa, đây chính là thứ thuốc bổ tốt nhất cho thứ hoa, nếu như thôn phệ nó hoàn toàn, lên cấp nhất định là không có vấn đề, nhưng Nhạc Dương không nỡ để thứ hoa bây giờ lập tức liền nuốt nó. (- Truxinh-DienDanTruyen.Org) Nhạc Dương hy vọng sau khi đem thứ hoa đặt lên tới cấp hoàng kim, rồi mới mượn năng lượng từ cánh tay của Ma vương Cấp Tân này để chuyển cấp dị hoá thành 'thứ hoa ma nữ'. Chỉ có đến lúc đó, thôn phệ cánh tay Ma vương này mới có thể phát huy công hiệu lớn nhất của nó.

Mặc dù thời gian lên đường sẽ bị chậm trễ hai ngày, bất quá Nhạc Dương vẫn đi hai thành Hồng Lâm cùng Hắc Nham trước, đem sáu vị cấp ba anh hùng cùng hơn năm mươi sơn tặc trên bảng báo thù đuôi bắt giết chết, để cho bọn họ hết thấy biến thành tư liệu bón thúc cho thứ hoa. Sau khi tổng cộng nuốt chừng hơn hai trăm người sống, thì thổ tiên thứ hoa vô cùng nhỏ yếu rốt cục biến dị tiến hóa đến hoàng kim cấp.

Thứ hoa lúc này mơ hồ phác thảo ra vài điểm mang nét hình người, thân thể ra tựa đuôi người, cao chừng năm thước, tán hoa cũng dần dần biến thành đầu người khổng lồ, ngũ quan vẫn mơ hồ không rõ, cũng không có ánh mắt, chỉ mơ mơ hồ hồ.

Bây giờ nó nuốt chừng một người chỉ mấy mươi giây, hai phút là có thể hoàn toàn tiêu hóa, cái dạ dày của thứ hoa quả thực là vực sâu không đáy, nuốt bao nhiêu người cũng dễ dàng tự nhiên.

Sau khi dị hoá đến cấp hoàng kim, mặt quỷ thổ tiên thứ hoa biến thành 'ma đồng thổ tiên thứ hoa'.

Kể từ giây phút này, thứ hoa bắt đầu có được chút bản năng của động vật.

Tỷ như có được động thái cảm ứng, dĩ nhiên nó không có có mắt, không phải là trực tiếp nhìn thấy, mà là giống như rắn hoặc là nhện, dùng đầu lưỡi cảm ứng nhiệt năng, dùng tiêm mao cảm ứng không khí ba động là chính, nhưng cùng với dùng ánh mắt trực tiếp để nhìn thì hiệu quả giống nhau, cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kỳ diệu... Quan trọng nhất là, bây giờ hoàng kim thứ hoa bắt đầu có được trí tuệ bậc thấp, mặc dù không có năng lực suy tư, nhưng nó có thể thông qua tâm linh cảm ứng, cho dù ở cự ly xa cũng có thể chuẩn xác thi hành các lệnh mà Nhạc Dương phát ra. (- Truxinh-DienDanTruyen.Org)

Hoàng kim cấp một ma đồng thổ tiên thứ hoa, mặc dù là cấp một, nhưng thực lực so với cấp bạch ngân bạo tăng gấp mười lần.

Hơn nữa, khác với hoàng kim chiến thú, thực lực yếu nhất cũng bằng chiến thú cấp bốn bình thường, Nhạc Dương cảm thấy thứ hoa của mình chỉ dùng người sống để bồi dưỡng lên, trong đối chiến thì so với chiến thú cấp bốn bình thường càng mạnh hơn mới đúng!

"Chỉ cần ngươi có thể thành công chuyển hóa thành thứ hoa ma nữ, như vậy ta liền đặt tên cho ngươi!" Trong nội tâm Nhạc Dương thật ra có chút cảm giác thành tựu. Từ một thổ tiên thứ hoa yếu nhỏ, bây giờ biến thành một gốc cây hoàng kim thứ hoa, kết quả này hoàn toàn là do một mình hắn đích thân bồi dưỡng được.

Thật không biết sau này, làm nó tiến hóa thành kim quan thứ hoa hoàng hậu sẽ biến thành cái dạng gì... Nhạc Dương bây giờ duy nhất có thể khẳng định chính là, thứ hoa lên cấp vĩnh viễn đều là giống cái, không có giống đực! Có lẽ ở phân liệt bào tử sinh sôi nảy nở thứ hoa thế giới không có cái danh từ giống đực này!

Chỉ còn kém một chút, hoàng kim thứ hoa liền có thể chuyển cấp dị hoá thành thứ hoa ma nữ. Nhạc Dương rất hưng phấn, nhanh như chớp chạy đến

Hắc Sơn.

Song, đến chỗ chôn đầu cánh tay Ma vương Cáp Tân ở lưng núi, cảnh tượng trước mắt, lại làm cho hắn giận tím mặt.

Tại vị trí chôn đầu cánh tay Ma vương bùn đất bị đào lên, cánh tay ác ma khổng lồ bị hiển lộ trong không khí, mà ở dưới đáy vũng bùn, còn có một thiết trảo lang đang thống khổ co quắp thân thể.

Có lẽ thiết trảo lang này nghe thấy được hơi thở ác ma, không biết tại sao, nó không giống dã thú khác bị làm cho sợ đến chạy trốn, mà ngược lại trở thành một hồi tiểu thú (ăn trộm). Bất quá cánh tay Ma vương cũng không phải là thứ nó có thể mơ ước, thịt Ma vương nó không có thể ăn, cũng thiếu chút nữa đem mạng nhỏ chôn vùi trong này. Nhạc Dương giận dữ, đem thiết trảo lang từ trong vũng bùn tóm lấy ra sức đánh một trận.

Hắn cũng không lo lắng nó có thể ăn trộm thịt Ma vương, đây cũng không phải là thứ nó có thể gặm loạn.-Trucxinh-DienDanTruyen.Org

Hơn nữa, chỉ cần dính vào một ít máu Ma vương, tin tưởng cả mệnh nó cũng sẽ bị chi điểm của ác ma đốt thành than cốc. Để Nhạc Dương tức giận chính là nó đem cánh tay Ma vương đào ra, vạn nhất bị người ta phát hiện...

May mắn nơi này là hoang sơn dã lĩnh, căn bản không ai đến, nếu không mình thiên tân vạn khổ mới lấy được cánh tay Ma vương, liền không công đưa cho người khác làm vật phẩm cất dấu. Nói không chừng, còn có thể rước lấy cường giả mai phục, chờ mình một cước đi lên lưng núi, liền rơi vào vòng vây, rơi vào trong bẫy rập của Kim Đào lâu chủ cùng Bạch Thạch thành chủ bọn họ.

"Dám trộm bảo bối của ta? Người cho là bộ dáng người lớn lên trông giống hồi thái lang đáng thương, ta liền tha thứ người sao?" Nhạc Dương đồng học đem thiết trảo lang hành hung một trận.

Bất quá, để hắn cảm thấy kỳ quái chính là, con lang(sói) này thoát nhìn có điểm gì đó là lạ, càng đánh nó, nét mặt nó lại càng thoải mái?

Chẳng lẽ nó cùng Hồi Thái Lang(*) giống nhau, trời sanh cần ăn đòn?

(*)Hồi Thái Lang: Là một con sói xám. Một trong hai nhân vật chính trong bộ phim hoạt hình dạng phim nhựa dài 500 tập (Hỷ Dương Dương dữ Hồi Thái Lang) do Trung Quốc sản xuất, bộ phim nói về cuộc đấu trí giữa Hỷ Dương Dương(một chú dê vui vẻ)và sói xám Hồi Thái Lang, hiện đang làm mưa làm gió tại Trung Hoa đại lục, rất được trẻ em yêu thích. Ai muốn biết chi tiết hỏi GG ca ca, OK!

Bạn đang đọc truyện *Triệu Hoán Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Hồi Thái Lang

Edit:Trucxinh

Nhạc Dương đem thiết trảo lang đánh toi bởi một trận, đánh cho nó miệng phun máu tươi, hấp hối, phát hiện nó mạng nhỏ dẻo dai thần kỳ, không những không có chết, bộ dáng vẫn rất thoải mái, tựa hồ trời sanh chính là cần ăn đòn biến thái lang, nhất thời không khỏi mê hoặc. Dừng tay, cúi người xuống kiểm tra nguyên nhân. Dùng chân khì tìm tòi kiểm tra mới phát hiện thân thể thiết trảo lang này phi thường cổ quái.

Bình thường thiết trảo lang đều là dã thú thổ thuộc tính, mà nó thì không phải, nó là hỏa, kim, âm ba loại thuộc tính biến dị thể. Trên lý thuyết, ở sinh vật không có khả năng tồn tại đồng thời nhiều loại thuộc tính hoặc là dã thú thuộc tính tương khắc cấp thấp, nếu có hai loại thuộc tính trở lên, bình thường đều là sinh vật cao cấp biến dị, tỷ như băng hỏa Chimera (*). Bất quá, băng hỏa Chimera ít nhất cũng chỉ có thể đạt tới thành đồng cấp tám, nếu so với thiết trảo lang sau khi tấn cấp hai, đó là tồn tại cao không thể leo tới. Song thiết trảo lang cấp hai bình thường trước mặt này, trong cơ thể thể nhưng có được ba loại thuộc tính, thật sự cổ quái.

(*)Chimera: Trong thần thoại Hi Lạp, quái vật Chimera (tiếng Hy Lạp: Χίμαιρα Chimaera) có xuất xứ từ vùng Tây Á, là con của quái vật Typhon và Echidna và có họ hàng với chó 3 đầu Cerberus và quái vật Hydra.

Theo miêu tả, Chimera là quái vật có phần trước của loài sư tử, phần sau của loài bò sát và đuôi là một con rắn. Ngoài ra, trên lưng nó còn mọc ra một cái đầu dê và đầu rồng. Chimera có khả năng thở ra lửa. Chimera là một quái vật đáng sợ, vì phải nuôi ba miệng ăn nên nó ăn thịt bất kì người nào nó gặp.-Trucxinh-DienDanTruyen.Org

Nhạc Dương phát hiện, chính là bởi vì cơ thể thiết trảo lang này cổ quái có hai loại thuộc tính hỏa và âm, cho nên đối với hơi thở của ác ma có thể có một chút chống đỡ. Vừa bởi vì có thuộc tính kim, cho nên thân thể rất kháng đánh, giống như lang ‘Tiểu Cường’ đánh hoài không chết. Dĩ nhiên, nguyên nhân khi bị Nhạc Dương đánh mà nó lại biểu lộ ra cảm giác rất thoải mái, cũng không phải là bởi vì nó kháng đánh, mà là trong lúc Nhạc Dương công kích có mang một ít chân khí tiên thiên tinh khiết. Thiết trảo lang chạy đến nơi đây hấp thu ma khí cùng liếm ma máu, bị ma khí tà ác của Ma vương Cáp Tân hành hạ thống khổ không chịu nổi, khi bị Nhạc Dương đánh, vừa lúc lại có thể giải trừ nỗi thống khổ của nó. Nhạc Dương đánh càng ác, ma khí tà ác trong cơ thể nó được tinh lọc càng nhiều, cho nên thiết trảo lang này mới biểu lộ ra biểu cảm càng lúc càng thoải mái... Trong khi giãy chết, Nhạc Dương quyền cước nặng nề đánh tới, đánh cho nó nội phủ ra máu xương cốt vỡ vụn, mà ma khí tà ác trong cơ thể thiết trảo lang không chỗ phát tiết cơ hồ muốn nó tung nẩy lại nhanh chóng dung nhập vào thân thể của nó, không ngừng chữa trị thân thể của nó, điên cuồng, từ ma khí tà ác chuyển hóa thành huyết

nhục gân cốt của nó. Có thể nói, Nhạc Dương kích gián tiếp lại là một loại quá trình giúp nó tẩy tẩy dịch cân. Đánh nó hóa ra lại là giúp nó thoát thai hoá cốt!

Nhạc Dương kiểm tra một hồi, lập tức phát hiện ra vấn đề này, lại càng giận đến sôi máu. Hắn nâng lên một tảng đá lớn chuẩn bị đem nó đè chết, để nó thử một chút tư vị bị ‘tảng đá lớn đè chết’ như thế nào.

"Ồ ô ô..."

Trong mắt thiết trảo lang toát ra sợ hãi cùng xót thương, Nhạc Dương nhìn ánh mắt của nó, tâm thần hơi động. Con lang này bị đồng bạn vứt bỏ cùng mình một người lưu lạc dị giới có chút tương tự, đều là không chỗ nương tựa. Chỉ là mình so sánh với nó may mắn hơn hẳn, mình còn có mỹ phụ nhân cùng tiểu nha đầu các nàng, từ sau khi xuyên qua đến thế giới này thay thế thân phận cái tên bị kịch nam kia, tiếp thu hết thảy. Mỹ phụ nhân nàng xem mình giống như con trai ruột của nàng, mặc dù mình không phải là Tam nhi của nàng, nhưng trên thực tế, mình hưởng thụ lấy toàn bộ thương yêu của mỹ phụ nhân dành cho bị kịch nam.

Dùng tảng đá đè chết thiết trảo lang này, đối với mình một điểm ích lợi cũng không có.

Sao không dùng nó làm thí nghiệm?

Nếu như dùng ma máu cùng ma khí có thể cường hóa chuyển đổi cường độ thân thể sinh vật, như vậy có phải hay không cũng có thể dùng phương pháp này bồi dưỡng được chiến thú khác càng mạnh hơn?

Nhạc Dương đem tảng đá ném đi, khẽ suy tư một chút, đem Ma Vương Cấp Tân cánh tay của móc ra, đem ma khí tà ác bên trong hết thảy khu trục đến trên người thiết trảo lang. Cái này so trước kia hướng trong không khí khu trục dễ dàng hơn nhiều, một là có tiếp xúc thật thể, rất thuận tiện đuổi ra ngoài; hai là ma khí tà ác Ma Vương Cấp Tân phụ thuộc vào thân thể sinh vật không dễ dàng khu trục ly thể, nay có một Thiết Trảo Lang còn sống, là vật chứa ma khí lý tưởng nhất, chân khí tinh khiết của Nhạc Dương vừa đến nó lập tức chạy đến trên người Thiết Trảo Lang rồi, ba là thân thể Thiết Trảo Lang bị thương nghiêm trọng, bản thân cũng cực cần bổ sung năng lượng, mặc kệ là ma khí tà ác hay là chân khí tinh khiết, đều hấp thu toàn bộ.- Trucxinh-DienDanTruyen.Org

Cánh tay Ma vương Cấp Tân có năng lượng khổng lồ, nhưng lại phi thường vẫn đục, trong đó ma khí tà ác là thứ mà thứ hoa không cần. Thứ hoa có thể hấp thu cánh tay Ma vương để cường hóa ma năng, địa ngục hóa có thể cùng hắc ám huyết năng, những thứ này đối với dị hoá huyền dị biến thành ‘người’ rất có lợi, nhất là hắc ám huyết năng có thể đối với miêu tả nhân hình có chỗ tốt rất lớn. Bất quá, ma khí tà ác ngược lại sẽ làm sinh vật biến thành xấu xí hơn nữa kinh khủng. Nhạc Dương cũng không hy vọng thứ hoa ma nữ mình tân tân khổ khổ bồi dưỡng, ngày sau biến thành một cái người quái dị, cho nên ma khí tà ác kiên quyết không cần thiết!

Bụng thiết trảo lang giống như quả cầu phòng lên, tùy thời sẽ nổ tung. Thân thể cũng tăng một vòng lớn, ánh mắt nhô ra, ma khí rót tràn đầy để nó thoát nhìn tựa như một cái bóng cao su hình lang. (-Trucxinh-DienDanTruyen.Org) Trông nó thống khổ tới cực điểm, nhưng Nhạc Dương không đếm xỉa tới. Hắn đem toàn bộ ma khí khu trục đến trên người nó, sau đó đem cánh tay Ma vương Cấp Tân nhét vào miệng rộng của hoàng kim thứ hoa.

Hoàng kim thứ hoa không giống như ngày thường một ngụm nuốt trọn, mà là ngậm trong miệng, chậm rãi nuốt xuống, thật chậm thật chậm tiêu hóa. Nhạc Dương đoán chừng nếu như nó một ngụm nuốt trọn, không những tiêu hóa không được, mà còn có thể ‘oanh’ một tiếng nổ tung, toàn thân nổ thành mảnh nhỏ. Nhạc Dương lo lắng nó bị bạo thể, thỉnh thoảng chuyển vận chân khí cho nó, giúp nó tăng hấp thu nhanh tiêu hóa.

Mặc dù như thế, ở trên nhánh lá của hoàng kim thứ hoa vẫn có địa ngục hỏa không ngừng bốc cháy, khiến cho thứ hoa vô cùng thống khổ, cả gốc cây cũng đang run rẩy, dao động.

Dưới chân là ‘quả cầu’ thiết trảo lang, Nhạc Dương cũng không có tâm tình xem nó ra sao. Dù gì cũng chỉ là vật thí nghiệm, chết cũng không đáng tiếc.

Nhạc Dương nếu như tâm tình tốt, nhìn thấy thứ hoa tiến triển thuận lợi, sẽ đối với nó ra sức cuồng ầu một phen, dù sao bữa tiệc đánh này đối với thiết trảo lang mà nói là hảo sự mong mà không được. Nếu như Nhạc Dương tâm tình không tốt, nhìn thấy thứ hoa đem cánh tay ma vương nuốt không xong lại cơ hồ muốn nổ ra cần nhanh chóng dùng chân khí trợ giúp nó tiêu hóa, còn đối với thiết trảo lang dưới chân sẽ cuồng đập hành hung một trận, phát tiết cảm tức trong lòng... Dù sao, đãi ngộ thứ hoa cùng thiết trảo lang, là hoàn toàn khác nhau tựa như là trời cùng đất, một bên là hao hết tâm tư dùng chân khí che chở, một bên là quyền đâm cước đá đánh toi bời.- Trucxinh-DienDanTruyen.Org

Trộn vụn dùng cả ngày thời gian, hoàng kim thứ hoa mới đem cánh tay Ma vương Cấp Tân hoàn toàn nuốt vào. Dĩ nhiên, tiêu hóa chỉ là vừa mới bắt đầu, Nhạc Dương đoán chừng ít nhất cũng cần đến hai tháng hoàng kim thứ hoa mới có thể đem cánh tay Ma vương Cấp Tân hoàn toàn tiêu hóa hết, về phần chuyển cấp dị hoá thành hình người ‘thứ hoa ma nữ’, sợ rằng phải đợi đến ba tháng sau.

So sánh với tiến hóa của thiết trảo lang đang nằm ở dưới thì chậm hơn nhiều lắm. Bây giờ, mặc dù nó bị Nhạc Dương giẫm bẹp tám lần, oánh vỡ đầu ba lần, cắt đứt xương cổ hai lần, đập gãy sống lưng năm lần, đá gãy xương đùi chín lần, hiện tại cũng đã toàn bộ khôi phục như cũ. Nếu không phải Nhạc Dương tận mắt nhìn thấy, hẳn cũng không thể tin được thiết trảo lang này không chỉ mười mấy lần bị mình đánh cho nội tạng vỡ vụn học máu, vậy mà còn có thể sinh sôi sống sót tốt.

Thiết trảo lang chẳng những khôi phục như lúc ban đầu, hơn nữa còn vượt cấp tiến hóa. Trong vòng một ngày, nó từ một con thiết trảo lang cấp hai bình thường, tiến hóa thành một con thiết tích ma lang thanh đồng cấp ba.

Tốc độ tiến hóa cực nhanh, quả thực là lang tộc tiến hóa sử thượng kỳ tích! Thiết tích ma lang thanh đồng cấp ba, thực lực ngang với thiết trảo Lang Vương cấp bốn bình thường.

Bởi vì loại sinh vật như lang tộc này, có đặc điểm 'đầu đồng sắt chân eo mềm như đậu hủ', đây là nhược điểm lớn nhất của bọn họ, 'thắt lưng đậu hủ' tiến hóa thành thiết tích, như vậy chiến lực ít nhất tăng gấp mười lần. Hơn nữa nó là từ ma khí tà ác Ma vương tiến hóa mà thành ma lang, thực lực càng cường hãn gấp mấy lần, cho dù là chính diện đấu đơn với cấp bốn Lang Vương cũng sẽ rất nhẹ nhàng!-Trucxinh-DienDanTruyen.Org

Nhạc Dương phát hiện lang tiểu cường thích ăn đòn này, còn có một tiềm lực tiến hóa. Chủ yếu là ma khí trong cơ thể nó, vẫn chưa tiêu tán hết toàn bộ, sau khi ma khí dung nhập vào thân thể, còn không phát huy toàn bộ uy lực, quá một thời gian ngắn, đoán chừng lang tiểu cường đánh không chết này còn có thể tăng lên tới thanh đồng cấp bốn, thậm chí thanh đồng cấp năm.

Trải qua kiểm tra một lần nữa, Nhạc Dương phát hiện, tiên thiên chân khí của mình, đối với tiến hóa của nó quả thực hóa ra bức tranh long điểm. Nếu như không có tiên thiên chân khí của mình, lang tiểu cường này đã sớm bạo thể mà chết.

Hơn nữa ma khí cũng không thể nào như thể thuận lợi dung hợp thân thể của nó, mình dùng tiên thiên chân khí đánh nó, giúp nó tẩy tủy dịch cân, thoát thai hoá cốt. Bằng không, nó là một con thiết trào lang bình thường, cho dù là cường hãn hơn nữa, cũng tiêu thụ không nổi ma khí tà ác của Ma vương Cấp Tân... Nhạc Dương bỗng nhiên cảm thấy, lang tiểu cường đánh không chết này, ở chút phương diện này mà nói cùng mình có chút giống nhau. Mặc dù có rất nhỏ là không may mắn, nhưng phần lớn chuyện, cũng phi thường may mắn.

Bất đồng duy nhất chính là mình không cần bị đánh vẫn có thể thành công, mà hần liền cần mình hung hăng đánh nó mới có thể từ từ tiến bộ.(= =!)

Chờ hoàng kim thứ hoa nở xong cánh tay Ma vương, Nhạc Dương vội vàng đem nó thu vào trong triệu hoá bảo điện, để nó từ từ tiêu hóa, từ từ chuyển cấp dị hoá thành thứ hoa ma nữ, bây giờ thứ hoa đã an toàn, hần không cần phải quan tâm nữa.

Việc tối trọng yếu nhất hôm nay chính là chạy tới Thông Thiên tháp, đem Nhạc Băng tiểu cô nương an toàn về nhà, để cho mỹ phụ nhân yên tâm.

Nhạc Dương vừa bước, thiết tích ma lang đánh không chết kia liền nhanh chóng đuổi kịp. Nhạc Dương hung hăng một cước đá bay nó, đem nó đá bay ra ngoài mấy thước, nó lăn lông lốc mấy vòng liền bò dậy, hấp tấp chạy theo sát bên cạnh, hoàn toàn không thêm để ý Nhạc Dương đồng học xấu tính.

Hơn nữa nó cũng rất biết cách lấy lòng anh chàng xuyên quá này, bình thường không có chuyện gì đi theo, đến lúc ăn cơm, luôn là chạy ra đi bắt thỏ hoặc gà/ chim rừng... hướng Nhạc Dương đồng học nịnh hót. Bất quá Nhạc Dương đồng học nhận lấy thỏ đem nướng, nhưng thái độ đối với nó vẫn không thay đổi, lý do là đồng tính nên bài xích, con lang này là giống đực, hơn nữa trông mặt nhìn rất cần ăn đòn, cho nên Nhạc Dương đồng học không cách nào đối với nó sinh ra hảo cảm.-Trucxinh-DienDanTruyen.Org

Theo hai ngày hai đêm, Nhạc Dương làm thế nào cũng đuổi không đi lang tiểu cường này, không thể làm gì khác hơn là để mặc nó đi theo, cuối cùng còn phát thiện tâm cho nó một cái tên: Hôi Thái Lang! Về phần khế ước, Nhạc Dương đồng học chắc chắn là không khế ước một con công(đực rựa) thiết tích ma lang.

Đến truyền tống trận của thành phủ thành chủ, Nhạc Dương đồng học vừa nghe không phải là khế ước chiến thú thì phải nộp thêm một khoản tiền phí khác, hỏa khí bốc lên, mấy đá đập bay đi qua: "Hôi Thái Lang, ngươi một con chó hoang, ta không để cho ngươi đi cùng, ngươi hết lần này tới lần khác đi theo, bây giờ lằng phí tiền của ta!"

Vị quan viên chịu trách nhiệm truyền tống nhìn thấy tình hình này sắp khóc: "Đừng đánh, đừng đánh, đây chính là thanh đồng cấp ba thiết tích ma lang a, ta trong này ngây người hơn nửa năm, vẫn không nhìn thấy một con thuần phục thông linh thanh đồng cấp chiến thú như thế... Ngươi đối với nó như vậy, ta cũng thay ngươi đau lòng, nếu không hành, ta thay ngươi nộp phần tiền này, được không?"

Bạn đang đọc truyện *Triệu Hoán Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Mỹ nữ hung mãnh thần bí

Edit:Trucxinh

Ban đầu Nhạc Dương đồng học vốn tưởng là trực tiếp truyền tống đến Thông Thiên tháp, song, sau khi truyền tống đến địa điểm dự tính, mới phát hiện căn bản không phải.

Võ giả toàn bộ Đại Hạ quốc thông qua truyền tống đi Thông Thiên tháp, trước hết sẽ phải đến thượng võ doanh nghỉ ngơi và hồi phục, ghi danh thân phận, nghiệm chứng thực lực cùng kiểm tra đo lường chiến thú, nếu là ma bệnh hoặc là thực lực không đủ thì đừng nghĩ đến việc tiến vào Thông Thiên tháp. Dĩ nhiên, chủ yếu nhất là phòng ngừa tin đồ Ma Quý, ví như Tà Hòa đến Thông Thiên tháp quấy rối. Tất cả đều phải ở thượng võ doanh nghỉ ngơi và hồi phục cẩn thận kiểm tra... Mới đầu Nhạc Dương có chút lo lắng, bí mật mình là tiên thiên cường giả có thể hay không bị phát hiện, bất quá vừa nhìn quá trình kiểm tra của người khác, hần rất nhanh liền an tâm.

Việc kiểm tra này so với kiểm tra trước khi lên phi cơ ở địa cầu giống nhau nhiều lắm, chỉ cần đứng hướng lỗ ống kính một lúc, thì cho dù là ma bệnh, người yếu hay tin đồ Ma Quý,... hết thảy đều lộ rõ.-Trucxinh-DienDanTruyen.Org

Đơn giản, mau lẹ, lại thực chuẩn xác!

"Tiểu đạo tặc, tên gọi là gì?" Đến phiên Nhạc Dương ghi danh thân phận, mỹ nữ chịu trách nhiệm ghi chép có chút không chú ý đăng hỏi.

"Thái Thân Thần." Nhạc Dương đồng học thầm nuốt nước miếng. Hai mắt phát sáng, cực phẩm truyền thuyết a! (= =! Lại sắc nữa rồi, mắt hóa đèn ô tô lun...)

Đây tuyệt đối cực phẩm trong cực phẩm a, giống như cô gái xinh đẹp trước mặt này, mang trên người một bộ ngực ngoại cỡ như thế mà vẫn đứng không ngã, là một trong vạn người a, chẳng lẽ trọng lực ở Long Đăng Đại Lục đặc biệt yếu? Nhạc Dương đồng học cũng hoài nghi lực vạn vật hấp dẫn có phải hay không đối với mỹ nữ có cự ngực (bộ ngực ngoại cỡ) này mất đi tác dụng, cho nên bảo bối của nàng mới có thể bỏ qua trọng lực, mới có thể như thế kiêu đình chọc người.(= =!)

Nếu như mỹ nữ mặc y phục rộng thùng thình, thì còn có thể... Nhưng đằng này nàng mặc một bộ quần áo bó sát người, lộ ra bờ vai tuyết trắng mượt mà, càng làm nổi bật bên dưới, trước ngực càng thêm vĩ đại, quả thực giết người vô hình mà.

Có lẽ là đã quen với việc người khác dùng ánh mắt trêu ca nhìn mình (bát giới ý! ^_^), mỹ nữ cũng không thèm để ý phản ứng không có tiền đồ của Nhạc Dương đồng học trước mặt.

"Thái Thân Thần? Ngươi tại sao không gọi Cự Long hoặc là Bì Mông? Ta cảm thấy ngươi gọi là 'Xuy ngư' là thích hợp nhất!" Dựa vào bàn, mỹ nữ vừa nghe lập tức cười lên, cười không ngừng, cười run cả người, nàng cùng tiểu đạo tặc trước đây bất đồng, xem ra nàng là biết Thái Thân Cự Nhân (Titans) là loại sinh vật siêu cường.

"Ta đây đúng là có một nhũ danh gọi là A Ngư ca ca, làm sao ngươi biết?" Da mặt Nhạc Dương đồng học so với thành tường còn dày hơn gấp mấy lần, mặt không đỏ hoi.

"Ngươi đây là một mình đến Thông Thiên tháp? Có chuyện gì sao?" Đòi thành người khác hỏi thăm, có thể anh chàng xuyên qua này sẽ lập tức phản hồi một câu liên quan gì ngươi cái rắm, bất quá thanh âm mỹ nữ rất nhu, mang theo một loại dư vị giọng mũi đặc biệt dễ nghe, làm cho người ta rất dễ dàng hướng phương diện nào đó ảo tưởng. Nhạc Dương đồng học thầm nuốt nước miếng.

"Ta là nông dân, chưa từng va chạm xã hội, nghe con trai của thôn trưởng nói Thông Thiên Tháp có thật nhiều mỹ nữ, ta đang chuẩn bị lấy vợ cho nên tích lũy ít tiền tới đây." Nếu như muốn Nhạc Dương đồng học nói thật, trừ phi mặt trời mọc phía tây.

"Một nông dân mang theo một con thanh đồng mà lang sao? Ồ, không có ký kết khế ước?" Mỹ nữ giờ lên sóng mắt kiêu kỳ nhìn Nhạc Dương một cái.

"Đây là chó giữ nhà của ta!" Nhạc Dương bay qua đập Hôi Thái Lang một cước.

"Ưông ô!" Hôi Thái Lang phối hợp học chó sủa một tiếng, nhưng ngoại ngữ của nó hiển nhiên không có qua cấp sáu, kêu lên chính là chó sủa kiểu sói, khiến Nhạc Dương phi thường bất mãn. -Truxinh-DienDanTruyen.Org

Mỹ nữ lộ ra ngọc thủ, lấy một cái tiểu trượng thủy tinh nhẹ nhàng vung lên để ở trước mặt Hôi Thái Lang.

Nhạc Dương phát hiện tiểu trượng thủy tinh kia thoáng hiện ba màu xanh nhạt, phía dưới là kí hiệu đầu sói màu vàng, hẩn nhìn không rõ có ý gì, bất quá mỹ nữ thế nhưng gật đầu, rất khó được tán dương: "Thanh đồng cấp ba, mặc dù điểm hơi thấp, bất quá rất có tiềm lực, hơn nữa ôn thuận thông linh, nếu như sau này bồi dưỡng tốt, cũng tạm được, miễn cưỡng bình luận 'lục tinh'!"

Vô giả xếp hàng phía sau Nhạc Dương vừa nghe Hôi Thái Lang ước định 'lục tinh', lập tức cảm rơi đầy đất. Vô số ánh mắt lập tức lộ ra cuồng nhiệt dục vọng, giống như một đám thần giữ của phát hiện một cái bảo tàng!

Đối với ước định tinh cấp của chiến thú, Nhạc Dương từng nghe Nhạc Băng đề cập tới, nhưng Nhạc Băng chỉ biết là chia nhỏ tới thập tinh, nhưng cũng không rõ ràng lắm thực lực cụ thể phân chia như thế nào, Nhạc Dương đồng học lại càng không hiểu, bởi vì trong triệu hoán bảo điển không có kiến thức về phương diện này. -Truxinh-DienDanTruyen.Org

Vừa nghe mỹ nữ nhắc tới, Nhạc Dương không khỏi tò mò hỏi: "Chiến thú tinh cấp như thế nào phân chia?"

"Ngươi thật là một nông dân sao? Ngay cả cái này cũng không biết?" Mỹ nữ kia cười, cười đến mỹ lệ như hoa nở, cười đến mắt hồn đoạt phách: "Chiến thú tinh cấp phân chia, đó là đối với tổng hợp thực lực của chiến thú để cho điểm, vô giả bình thường coi trọng chủng loại cùng kỹ năng đặc biệt của chiến thú, nhưng những thứ này chiếm điểm rất ít, trí tuệ, tiềm lực cùng hình người mới là trọng điểm. Nói đơn giản là thế này, chiến thú tinh cấp ước định phân chia thành thập tinh. Ba sao trở xuống, chính là rác rưởi. Ba đến bốn sao, đó là cu li chiến thú. Năm đến sáu sao có thể miễn cưỡng được thông qua, nếu như chỉ là muốn đến Thông Thiên tháp thử thời vận, cưới vợ trở lại nông thôn mà nói, cũng đủ. Còn nếu như nghĩ nên người, muốn có chút tiền đồ, như vậy ít nhất phải chuẩn bị một con thất tinh chiến thú. Nếu như nhận được bát tinh chiến thú mà nói, như vậy chúc mừng ngươi, quốc vương các quốc gia sẽ tranh nhau đem nữ nhi gả cho ngươi, không nói cưới vợ, ngươi chính là chuẩn bị hậu cung, sợ rằng cũng không thành vấn đề!"

"Vậy còn cửu tinh, thập tinh?" Nhạc Dương đồng học nghe tới đây, nhip tim khẽ tăng nhanh.

Cái bóng Mạn Ngư, hoàng kim thứ hoa, Tiểu Văn Lệ rốt cuộc có thể bình luận mấy sao đây? Nhất là Tiểu Văn Lệ, nàng bây giờ còn là ấu thể, lại có được siêu cường lực chiến đấu, trí tuệ, tiềm lực cùng hình người toàn bộ đều có, thậm chí còn có kim cương bảo điển, đoán chừng năng ít nhất cũng có thể bình luận bát tinh trở lên đi?

Hoàng kim thứ hoa bây giờ dĩ nhiên không tính là mạnh, bất quá sau khi nó biến thành thứ hoa ma nữ, thực lực chắc chắn sẽ siêu cường tăng lên. Quan

trọng nhất là, nó cuối cùng có thể dị biến hóa đến kim quan thứ hoa hoàng hậu, nhất định tuyệt đối không kém!

Về phần ảo ảnh, Nhạc Dương cũng cảm thấy có thật lớn không gian tiến bộ. Bây giờ, đã có một cái bóng Man Ngưu, nhưng đây không phải là duy nhất, sau này nhất định có thể đoạt xá càng nhiều sinh vật, như vậy, có phải hay không cũng có thể có được cái bóng ác ma, cái bóng thiên sứ, cái bóng cự long...? -Trucxinh-DienDanTruyen.Org

Sau một trận tương tượng, trong nội tâm Nhạc Dương đồng học thập phần cao hứng.

Hồi Thái Lang là chiến thủ yếu nhất của mình, nó cũng có thể bình luận sáu sao, xem ra tiền đồ của mình rất sáng lạng a, theo như mỹ nữ ngực to nói chuẩn bị hậu cung cũng không là vấn đề!

"Cửu tinh là thánh thủ, thập tinh là thần thủ... Nghe nói vẫn còn có loại vượt qua cả thần thủ, bất quá tại Long Đẳng Đại Lục mấy ngàn năm nay cũng không có chiến thủ vượt qua thần thủ xuất hiện, cho nên không có tính vào tinh cấp ước định. Dĩ nhiên, tiêu chuẩn của cái tinh cấp ước định này chỉ là do cường giả ở Long Đẳng Đại Lục chúng ta chế định, đối với một số ít chiến thủ ước định này có chút không quá hợp lý, nhưng đối với tuyệt đại đa số chiến thủ thì ước định này là chuẩn xác." Mỹ nữ nâng lên sống mắt nhìn Nhạc Dương một cái.

"Cám ơn người, nếu như ta đây cưới được vợ tốt, nhất định mời người uống rượu mừng!" Nhạc Dương đồng học phát hiện mỹ nữ ngực to này thoát nhìn không phải là người bình thường, ngàn vạn lần không nên làm cho nàng xem thấu thực lực của mình.

"Còn nhỏ tuổi không lo học, nói năng lại ngọt xớt!" Mỹ nữ làm ra vẻ phê bình Nhạc Dương một câu. Trên nét mặt biểu lộ một chút khả ái xem thường, lại một cái hôn dỗi tao nhã tuyệt thế, trong nháy mắt miểu sát toàn bộ người trong phòng.

Tìm Nhạc Dương đồng học nhất thời đập nhanh hơn trăm nhịp.

Mỹ nữ đưa cho Nhạc Dương một cái tạp bài bằng thủy tinh, khéo léo linh lung: "Tiểu tử ở nông thôn đầu óc ngu dốt ngay cả người hướng dẫn cũng không có, lại muốn vào Thông Thiên tháp mạo hiểm sao? Tinh thể này đi, để ta làm người hướng dẫn người tiến vào Thông Thiên tháp, sau này hàng năm ít nhất hiếu kính ta một viên tri tuệ quả, biết không?"

Võ giả trong phòng nhìn tạp bài thủy tinh trong tay Nhạc Dương toàn thể hóa đá.

Nhạc Dương không biết thủy tinh tạp bài này đại biểu cái gì, nhưng bọn hắn biết.

Đây là bằng chứng tiến vào Thông Thiên tháp, phân ra thanh đồng, bạch ngân, hoàng kim, thủy tinh, kim cương, cả thảy năm loại. Thanh đồng tạp bài là bằng chứng đại diện cho võ giả bình thường tiến vào, nếu như một võ giả ở Thông Thiên tháp hoàn thành một trăm nhiệm vụ, hoặc là thông qua mười lần thí luyện, hơn nữa thành công tiến vào Thông Thiên tháp tầng thứ hai, như vậy có thể dùng thanh đồng tạp bài đổi thành bạch ngân tạp bài. Hoàng kim tạp bài, liền càng khó đạt được, phải tiến vào Thông Thiên tháp tầng thứ ba, hơn nữa phải là cường giả cấp bậc anh hùng trở lên, quan trọng nhất là muốn đổi hoàng kim tạp bài cần cống hiến một ngàn điểm chiến công đối với quốc gia, thiếu một chút cũng không được!

Vậy mà hiện tại mỹ nữ này lại tiện tay liền đem một cái thủy tinh tạp bài cho tiểu đạo tặc trước mặt, hơn nữa là vô điều kiện, quả thực để người ta đổ kị cùng gan ghét.

Thủy tinh tạp bài, nghe nói là quốc gia đối với quốc gia trọng thần, danh nhân, cấp đại sư võ giả hoặc là tiềm lực vô hạn siêu cấp thiên tài mà phát ra, chẳng lẽ tiểu tử này lại là một siêu cấp thiên tài?

Nhạc Dương đồng học không để cho bọn họ thời gian suy đoán, quơ tay hôn gió với mỹ nữ rồi tiêu sái rời đi.

Mỹ nữ ngực to nhìn bóng lưng của hắn, cười cười: "Đây là một tiểu tử ở nông thôn? Ta thậm chí nhìn không thấu thực lực của hắn, thật là cổ quái, có chút ý tứ!"

"Đại mỹ nhân, lão tử cũng muốn thủy tinh tạp bài, cái tên mặt trắng nhỏ bé kia chẳng qua là 'súng dôm' mà thôi, trông thì được nhưng không dùng được, hắn là vô dụng, hồ tiên dưới háng lão tử mới đủ sức lực, đảm bảo thử một lần liền hài lòng!" Một võ giả to con đáng người cơ bắp đi lên mang theo nụ cười dâm dăng hướng mỹ nữ ngực to nói.

"Người tôi, kéo ra ngoài đánh, trực tiếp đánh thành ngu ngốc, nếu đánh chết, vậy thì ném ra ngoài cho chó ăn!" Sau lưng mỹ nữ thoáng hiện một thủ hộ nữ thiên sứ huyết hồng Lục Dục, thủ hộ nữ thiên sứ quát tới một cái tát, thân thể tên to con nọ lập tức bị đánh bay ra ngoài, 'Oanh' cơ thể hắn va phải vật cản làm sụp đổ một bức tường, ngã ra ngoài cửa lớn. -Trucxinh-DienDanTruyen.Org

"Muốn chết có phải hay không?" Mấy người vệ sĩ toàn thân kim giáp nghe lệnh mà động, đối với tên to con nọ hung hăng đánh tới tấp!

Võ giả chung quanh nhìn lại mỹ nữ ngực to kia lúc này lại gục xuống bàn nhảm chán ngáp một cái, cũng bị làm cho sợ đến cơ hồ tiểu ra quần, nàng rốt cuộc là dạng cường giả gì a?

Bạn đang đọc truyện *Triệu Hoán Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Ta phục người rồi!

Edit:Trucxinh

Trên võ doanh, ở một cái sơn cốc bốn bề núi vây quanh.

Bên trong kiến trúc không coi là nhiều, nhưng bố cục hợp lý, những thứ như dong binh công hội, sát thủ công hội đều có đủ.

Tự phụ trách kiểm tra võ giả tiến vào Thông Thiên tháp trên võ sảnh chính là Hồ Bí doanh cùng Duyệt Long đài, lại có sắp đặt một tiểu giáo trường đại hình truyền tống trận. Nếu như không tới đúng thời gian quy định để truyền tống, thì có thể giống một số dong binh bên kia đến chợ nhỏ phía trước võ doanh chờ một chút, ở đó có đầy đủ từu quán, trụ sở, tiệm thợ rèn, nơi gói nuôi chiến thú,... mọc lên sang sát như rừng rậm.

Nhạc Dương hướng tiểu giáo trường truyền tống Thông Thiên tháp đi tới, truyền tống trận này, so với truyền tống trận ở phủ thành chủ thì không lờ gấp trăm lần trở lên.-Trucxinh-DienDanTruyen.Org

Một trăm cái tinh trụ truyền tống, mỗi cái ít nhất cũng cao năm thước, năng lượng vô hình tràn ngập trong không khí, phát ra nhàn nhạt, cả khu vực truyền tống trận đều tỏa ra bạch quang nhàn nhạt, người đi vào tựa như đắm chìm trong hồ quang năng, vô luận là thể xác hay tinh thần đều sẽ cảm giác phá lệ thư sướng(khoan khoái dễ chịu).

Từ sau khi Đại Hạ lập quốc trải qua mấy ngàn năm đến nay, thủ đô thượng kinh từng mấy bận bị công hãm, nhưng võ doanh bảo vệ tại truyền tống trận này chưa từng bị chiếm đóng qua.

Bởi vậy có thể thấy được, Đại Hạ quốc đối với cái truyền tống trận này rất coi trọng.

"Huynh đệ, người cũng đi Thông Thiên tháp? Thế nào lại chỉ có một người?" Nhạc Dương đang đánh giá chung quanh, thì bên cạnh có một tên mập da trắng vẻ mặt tươi cười chủ động chào hỏi cùng hắn, Nhạc Dương mới vừa liếc hắn một cái, người này liền vươn ra tay trắng béo mập, khoác lên đầu vai Nhạc Dương: "Xem người có chút lạ mắt, là lần đầu tiên tới? Có phải hay không có chút khản trương? Nói cho người biết, nơi này nhìn thế thôi chứ thật ra cũng không có gì, Thông Thiên tháp so sánh với trong tưởng tượng của người thì dễ dàng vượt qua kiểm tra hơn nhiều, hơn nữa so với trong tưởng tượng của người càng đặc sắc gấp trăm lần... Không có chuyện gì, ai trong lần đầu tiên nội tâm đều sẽ có chút khản trương, điều này rất bình thường, giống như là phá thân vậy, chỉ cần người thành công phá lần đầu tiên, người liền không cảm thấy nó rất thần bí nữa!"

"Nói như vậy, người là cao thủ?" Trong nội tâm Nhạc Dương đồng học một trận im lặng, đi Thông Thiên tháp cùng phá thân cũng có thể nhắc lên quan hệ? Xem ra tên mập này là một dạng dâm đẳng!(Ca nói người mà hông ngó lại mình, = =! Hắn dâm, ca sắc...ừ, tốt hơn tên mập một chút...+.+!)

"Cao thủ không dám nói, trong đám người trẻ tuổi, người nào không biết Hải Đại Thiếu ta!" Tên mập thiếu chút nữa không có khoác lát nói hắn có thể phi thiên.-Trucxinh-

"Hải Đại Thiếu tướng mạo kỳ vĩ, mặt mũi phúc tướng, phần lưng mười phần, thật sự là cao thủ...(bóc phét)!" Nhạc Dương đồng học hướng đối phương đuổi ngón tay cái.

"Hừm, chút lòng thành, ta luôn luôn rất bẽ bối, cho dù ta là một bảo điển khế sư hơn nữa có được một con chiến thú thiết tê thanh đồng cấp hai, nhưng cũng chưa bao giờ cùng người khác nhắc tới, ta không phải loại người như vậy... Di, đây là chiến thú của người sao? Nhìn hình như là thiết tích lang cấp thanh đồng sao? Không đúng, lỗ mũi nó còn có hơi nước, lúc thở lười le ra còn phun đốt lửa tinh, đây là ma lang sao?" Tên mập vừa nhìn Hôi Thái Lang đi tới bên cạnh Nhạc Dương quấy mạnh cái đuôi, thì vô cùng kinh ngạc, thật béo run run.

"Không phải, đây là chó giữ nhà nhà ta, mấy ngày qua nó ăn trộm cây ớt, mới biến thành bộ dáng quỷ này!" Nhạc Dương nghiêm trang giải thích.-Trucxinh-

"Ừng ô ô!" Hôi Thái Lang phối hợp học tiếng chó sủa, trải qua luyện tập, nó đối với ngoại ngữ nắm giữ càng ngày càng thuần thực.

"Đây thật là chó giữ nhà? A, nó thế nào không có cho ký kết khế ước? Trên ót tại sao không có khế ước ấn ký? Trời ạ, này, này, người không sợ nó chạy theo người khác?" Tên mập có điểm thay Nhạc Dương lo lắng, khản trương nhìn thoáng qua chung quanh, thần bí hề hề hạ giọng, hướng về phía Nhạc Dương nói: "Huynh đệ, hãy nghe ta nói, người phát đạt a, chó giữ nhà này của người là con cầu tốt, không, không, nó không phải là cầu, mà là lang, ta tuyệt đối sẽ không nhìn lầm, nó nhất định là thiết tích lang cấp thanh đồng! Người nhìn nó đầu sói hơi hiện ánh sáng màu xanh, lông (mao) như cương châm, da thịt như sắt, hai mắt màu lục trung tâm màu lam... Người nhìn quyền chiến thú đồ giám này, trong đây mô tả thiết tích lang và chó giữ nhà của người quả thực giống nhau như đúc, hơn nữa, chó giữ nhà của người còn cường tráng hơn, còn muốn uy vũ hơn, nói không chừng là nó ăn nhiều cây ớt, nên trong lúc vô tình đã biến dị thành thiết tích ma lang... Người nhanh nhanh cùng nó ký kết ước a, đây là hảo chiến thú, người khác dùng một trăm kim cũng mua không được đâu!"-Trucxinh-

"Chỉ là một con chó giữ nhà thôi, nào có đáng giá như vậy!" Nhạc Dương tùy ý đập một cước lên mình Hôi Thái Lang, nó không những không có trốn, ngược lại biết điều quấy quấy cái đuôi, bày ra bộ dáng chó giữ nhà không có tiền đồ.(ca đã mang quá, tội nghiệp chó con, ý lộn sói con, hu hu...)

"Ta đang hoa mắt sao? Người dám ngược đãi chiến thú? Người không sợ đánh mất độ trung thành của nó sao? Đúng rồi, người căn bản không có ký kết khế ước!" Tên mập nhìn một màn trước mặt, thiếu chút nữa muốn tự sát.

Người khác nếu có chiến thú tốt, luôn là cung phụng giống như tổ tông vậy, sợ nó ăn không ngon, ngủ không ngon, tâm tình không tốt khiến độ trung thành giảm xuống.

Không nghĩ tới tiểu đạo tặc trước mặt này thế nhưng lại hoàn toàn ngược lại, hắn không những không chiếu cố tới chiến thú của mình thì cũng thôi đi, đường này còn không ngừng quyền đâm cước đá.

Trời ạ!- Trucxinh-DienDanTruyen.Org

Tên mập cảm giác mình nếu như là thiên thần, liền giáng một sét đánh cho cái tên tiểu đạo tặc này thành cộng mị luôn.

Tiểu tử này thật phí của trời, quả thực chính là phạm tội a!

Nhìn thấy Nhạc Dương đồng học không không quan tâm thái độ, trong nội tâm tên mập vừa động, nói không chừng có thể bảo tên tiểu đạo tặc mặt mù không biết bảo khổ này đem thiết tích lang kia để lại cho mình.

Nhìn lại thiết tích lang, càng xem càng cảm thấy lang này trời sanh cùng mình hữu duyên, nói gì cũng phải đem nó mua lại, hắn âm thầm đề nén kích động ra giá: "Huynh đệ, nếu như ngươi không cần cầu này, vậy thì để cho ta đi! Ta ra năm mươi kim, không, sáu mươi kim!"

Trong nội tâm Nhạc Dương cực độ khinh bỉ tên mập tham lam này, sáu mươi kim cũng muốn mua Hôi Thái Lang của mình? Hắn nghĩ cũng thật tốt!

Hơn nữa, Hôi Thái Lang này của mình thích đánh liền đánh, thích đập liền đập, đây là chuyện của mình a, làm sao có thể đem bán cho người khác làm chiến thú đây? (= =! Vãi ca, ca ác vừa thôi!...)

Chuyện ngu muội, Nhạc Dương chưa bao giờ làm, Hôi Thái Lang dù là cận bã đi nữa, thì đó cũng là tùy tùng mình bồi dưỡng được, thiếu nó, sau này mình sinh khí bốc hỏa thì tìm ai tới phát tiết đây? (= =! Đồ mờ hời hợt, tương lai 'bé' lang đen thui thúi lù, tội nghiệp quá à, hu hu...- Trucxinh-) Đừng bảo là sáu mươi kim, chính là sáu trăm kim, sáu ngàn kim, Nhạc Dương cũng tuyệt đối sẽ không bán chiến thú mình đích thân bồi dưỡng được!

"Hải Đại Thiệu, chó giữ nhà nhà ta cứ như vậy bán cho người sẽ không có cầu giữ cửa hộ viện a!" Nhạc Dương đồng học khoát tay cho biết không bán.

"Gọi lão Đại ta sao! Người gọi ta lão Đại, sau này ta bảo kê người! Người biết ta là người như thế nào không? Ta là người thuộc tám đại gia tộc, Hải gia, thúc thúc ta là đệ tử ký danh Tứ Tông đứng đầu Đông Hải Thủy Tinh cung, lợi hại không? Huynh đệ, người yên tâm, nếu như người nhận thức ta làm lão Đại mà nói, ta liền bảo hộ người! Ta chẳng những cho người sáu mươi kim, còn đưa một con sư tử, nếu người không thích thì con cọp cũng được... Người nghĩ muốn cái gì, cứ việc nói, người không phải là thiếu cầu giữ cửa sao? Ta nhất định cho người một con tốt nhất! A, không đúng, ta là nói, ta bán một trăm con chó cho người giữ cửa a! Nhưng chỉ thiết tích lang này, vô luận như thế nào, người cũng phải bán cho ta, ta quá thích nó, chẳng lẽ người không có phát hiện nó cùng ta rất tương tự sao? Ta cùng nó giống nhau, cũng mạnh tráng (mạnh mẽ + cường tráng) như vậy!" Tên mập khua khoăn hai động tác, khiến cho thịt béo từng đợt rung động.

Nhạc Dương nhìn tên mập một chút, rồi nhìn lại Hôi Thái Lang của mình, phát hiện hai người bọn họ thật là có điểm giống nhau.

Đó chính là đều phi thường cần ăn đòn!- Trucxinh-

Hắn cố gắng nhịn cười, làm bộ dạng kinh ngạc hỏi: "Thế gian không phải là chỉ có Phong, Tuyết, Nhạc, Viêm bốn đại gia tộc sao? Tại sao lại là tám đại gia tộc?"

"Phong, Tuyết, Nhạc, Viêm đó là bốn đại gia tộc uy tín lâu năm, chúng ta là bốn đại gia tộc mới phát, mặc dù danh khí kém một ít, nhưng người thế gian đã bảo chúng ta sắp hàng chung một chỗ gọi là tám đại gia tộc! Người nhất định là từ nông thôn đến a? Hải gia chúng ta rất có danh tiếng a, nhất là chiến thú hệ thủy, chúng ta là số một!" Tên mập khoắc lác cũng không cần nhỏ bản thảo, nói láo mà mặt không đỏ thớ không gáp.

"A, nguyên lai là như vậy..." Nhạc Dương đồng học giả bộ ngu gât đầu.

"Huynh đệ, đem thiết tích lang bán này cho ta đi, ta chẳng những cho người sáu mươi kim cùng một con chiến thú sư tử, còn có thể người tham gia thí luyện, bao người vượt qua kiểm tra, ta bảo đảm trong mười ngày là người có thể lấy được chứng minh thí luyện, về chuyện hối đoái phù văn tinh thạch qua cửa, ta toàn bộ giúp người làm xong!" Tên mập vỗ lồng ngực bảo đảm.

"Cái tên mập chết tiệt này có phải hay không nghĩ lừa gạt người đem thiết tích ma lang cho hấn?" Bỗng nhiên một cái thanh âm dễ nghe vang lên ở phía sau Nhạc Dương.

Nhạc Dương quay người lại, tiểu đạo tặc trước đây quen ở dong binh công hội liền đứng ở phía sau.

Nhìn thấy Nhạc Dương, tiểu đạo tặc thoáng hiện một tia kích động, nhưng cực nhanh biến mất: "Người quả nhiên không có chết... Uy, người những ngày này cũng đã chạy đi đâu?"

Tên mập bị làm hư chuyện tốt, đang muốn nổi giận, nhưng hắn vừa nhìn tiểu đạo tặc vừa xuất hiện, nhất thời ánh mắt sáng rỡ, so sánh với Hôi Thái Lang nhìn thấy cục thịt xương còn muốn kích động hơn, hắn lập tức vươn ra tay mập hướng tiểu đạo tặc: "Người hào, ta gọi là Hải Đại Phú, người người đều gọi ta là Hải Đại Thiệu! Mới vừa rồi người hiểu lầm ta, ta thề, ta tuyệt đối không có lừa gạt huynh đệ của ta a, người nghĩ xem, ta là lão Đại hấn, ta sẽ lừa gạt hấn sao? Vị nể... A, vị tiểu huynh đệ này, người biết huynh đệ của ta sao? Thật tốt, chúng ta đây đều là người mình! Hôm nay thật cao hứng, chúng ta cùng đi uống một chén, ta mời!"- Trucxinh-

"Tên mập chết tiệt, nếu như người không muốn ta một dao găm khô máu người, liền cút xa một chút cho ta!" Tiểu đạo tặc bay lên đá một cước, giống như Nhạc Dương đập Hôi Thái Lang, đem thân thể cao lớn của tên mập đập bay.

"Ngươi không sao chứ?" Nhạc Dương nhìn thấy tên mập sau màn bị đá bay, lăn lông lốc một vòng lại bò lên, thật hoài nghi người này cùng Hôi Thái Lang có phải hay không có quan hệ thân thích.

"Không có chuyện gì, ta không sao, không cần lo lắng cho ta, ngươi chẳng lẽ không biết chiến thú của ta là cái gì? Chiến thú của ta là loại sắt lá tẽ cường hóa, lực phòng ngự cùng tấm thép giống nhau, ta như thế sẽ có việc gì được chứ? Ngươi nói máu này... Đây không phải là học máu, đây là máu nha, bởi vì cơ thể ta gần đây có chút nhiệt, nên chảy chút máu cam thôi, không sai, chính là như vậy! Ngươi nhìn một thân thịt béo ta đây, ngươi còn muốn thay ta lo lắng?" Tên mập nhanh chóng lau đi tó máu nơi khóe môi, đồng thời bày ra tư thế 'ta đây cường tráng không sợ bị đập'.

"Nha đầu lại chạy đi đâu rồi?" Nơi xa, mỹ nhân mặc một thân cung trang lụa trắng, trên mặt che sa mỏng khẽ gọi một tiếng.

"Bác ta tới, lần sau tìm ngươi nói chuyện!" Tiểu đạo tặc thấp giọng, cấp tốc hướng Nhạc Dương nói một câu, rồi nhanh chóng xoay người hướng mỹ nhân nọ rời đi.

"Ngươi biết nàng? Mặc dù che mặt, nhưng ta dám nói, 99% là mỹ nhân!" Tên mập hé miệng ra, thiếu chút nữa nước miếng biến thành thác, bộ dáng phi thường cần ăn đòn!

"Ta đối với nam nhân không có hứng thú!" Nhạc Dương cố nén vọng động muốn hướng ngực tên mập này thọc một chùy thủ, xoay người rời đi.

"Ngươi đúng là một tên mù a...!" Trong nội tâm tên mập bỗng nhiên nghĩ muốn khóc lớn một trận, tiểu tử này có hảo chiến thú không biết quý trọng, có mỹ nữ bên cạnh lại không nóng, chẳng lẽ hẳn không sợ bị trời phạt sao?

Bạn đang đọc truyện *Triệu Hoán Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Thông Thiên tháp, ta tới đây!

Truyền tông trận đến Thông Thiên tháp cùng những nơi khác đều bất đồng.

Các tiểu truyền tông trận trong thành chủ phủ, đều là do quan viên dùng năng lượng tinh thạch mở ra một cái Truyền Tông Môn, tiến vào trong ba mươi giây có thể tới nơi trong dự tính.

Còn ở tại võ doanh này thì không giống với những tiểu truyền tông trận trong thành chủ phủ kia, phải sử dụng chứng minh của Thông Thiên tháp, võ giả phải cầm tạp tiếp xúc cùng ký hiệu lóe ra trên tinh trụ, Truyền Tông Môn mở ra, sau khi võ giả tiến vào, thì chia ra truyền tông đến một trăm địa điểm khác nhau, mỗi lần đều không giống nhau. Tên mập đứng ở trước tinh trụ, liên tục dặn dò Nhạc Dương khi nào muốn tới 'thế giới đáy biển' thì đi tìm hắn, mập mập vỗ vỗ lồng ngực thịt béo, nói cha của hắn là quân sự ở thương hội 'thế giới đáy biển', Toàn bộ Thông Thiên tháp đều có sắp xếp người.

"Huynh đệ, ngươi yên tâm, mọi sự đã có ta, lão đại ta đây nhất định bảo kê ngươi!" Tên mập thiếu chút nữa không có hô khu chấn động, tán mát ra vương khí bát phương.

"..." Nhạc Dương cảm thấy rất may mắn địa điểm hai bên truyền tông đến bất đồng, nếu không lỡ tai còn có thể tiếp tục chịu tội.-Trucxinh-

Đến thời gian quy định truyền tông, hắn đem thủy tinh tạp mỹ nữ ngực to đưa nhẹ nhàng dán tại ký hiệu truyền tông trên tinh trụ.

Một hồi ánh sáng dâng lên. Tựa hồ giống như có ánh mạng hướng vào mặt Nhạc Dương mà đập đến.

Nháy mắt lại biến mất vô tung vô ảnh, đợi Nhạc Dương định thần nhìn lại, phát hiện trên thủy tinh tạp vốn trống không, nay lại hiện lên hình của mình, quý dị nhất chính là diện mục cái bóng này dường viên mờ mờ có thể nhìn ra là mặt Nhạc Dương, nhưng trừ một đôi mắt sáng như mắt sói ra thì những thứ khác đều ẩn núp trong bóng đêm.

Ngoại trừ đồ án, bốn phía còn có các loại văn tự, phía tên họ: 'Thái Thân Thân', chủng tộc: 'nhân loại', giới tính: 'nam', tiềm lực: 'không biết',...

Không có thực lực ước định.

Sau lưng trừ ký hiệu đồ án xinh đẹp huyền ảo ra còn có mấy hàng: quốc gia chiến công, thắng bại chiến tích, điểm tích lũy hoàn thành nhiệm vụ,...

Tất cả tinh trụ truyền tông phóng ra cực đại ánh sáng, để tất cả mọi người đắm chìm trong một mảnh ánh sáng trong nước. Mấy giây sau, tất cả cột sáng ở tinh thạch đồng loạt dâng lên, xông thẳng lên bầu trời.-Trucxinh-Diendantruyen.org

Chờ ánh sáng biến mất, tất cả võ giả đưa tay tiếp xúc tinh trụ, đều được truyền tông rời đi, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Nhạc Dương chỉ cảm thấy đầu óc có chút choáng váng, chờ thích ứng, thì đã đến một đại sảnh được trang trí theo phong cách cổ xưa. Bên trong, có mấy người võ giả đang ngồi, bọn họ đầu tiên là khinh thường Nhạc Dương một thân trang phục tiểu đạo tặc, bất quá nhìn thấy Hôi Thái Lang dưới chân Nhạc Dương thì những người đang run đùi đặc ý, sắc mặt đùa cợt hơi chút thu hồi. Thiết tích ma lang cấp thanh đồng bọn họ không phải là chưa từng thấy qua, nhưng

một tiểu đạo tặc lại có thể tùy thân mang theo chiến thú cường lực như thế, thì không đơn giản.

"Oa, thật lớn nga!" Nhạc Dương đi xuyên qua sân nhỏ rộng rãi nơi các võ giả ngồi chờ, đi ra đại sảnh vừa nhìn liền la hoảng lên.

Mặc dù lúc trước hẳn nghe Nhạc Băng có nói qua, Thông Thiên tháp là biển vòng xoay, xung quanh đảo là biển, hình thành thành trên biển có đảo, trong đảo có biển là một kỳ quan đặc biệt, nhưng không nghĩ qua cảnh tượng trước mắt là như vậy.

Phía ngoài là biển rộng mênh mông, vô biên vô hạn.

Nghe nói biển này là phong bạo chi hải, thường thường vô duyên vô cớ có gió lốc hình thành, nhất là lúc có đội thuyền đi trên biển, cơ hồ thuyền vừa ra cảng, sẽ xuất hiện bão táp, thậm chí còn có thể có vòi rồng từ tầng mây mà đến, hít vào nước biển, phá hủy toàn bộ đội thuyền. Mấy ngàn năm qua, không có một người nào có thể an toàn lái thuyền từ hải ngoại Thông Thiên tháp rời đi, tất cả nhà thám hiểm cố gắng lái thuyền rời đi, cuối cùng đều biến thành điểm tâm cho quái vật hoặc là ngư hệ hoàng kim vương giả thú trong nước.- Truxinh-

Nếu như nghĩ muốn đến đây, hoặc là rời đi Thông Thiên tháp thì phải sử dụng truyền tống trận của các quốc gia lớn, trừ thứ này không có bất kỳ đường tắt thứ hai nào khác.

Về phần vòng xoay bên trong vây quanh nội hải, liền gọi là cấm không chi hải. Mặt biển nơi này có cấm chế viễn cổ pháp tắc, ngay cả chiến thú phi hành cũng không có cách nào bay qua. Ở trên mặt biển cấm không chi hải, cho dù phóng ra một cái lông ngỗng siêu nhẹ cũng sẽ lập tức chìm ngấm. Nếu như muốn đi tới một tiểu đảo trong Thông Thiên tháp, nghe nói phải đi qua ‘tánh mạng cầu treo’ được Thần Minh chế tạo từ thời viễn cổ, thì mới có thể an toàn tới Thông Thiên tháp.

"Không tệ, Thông Thiên tháp này là một nơi tốt!" Mặc dù theo lời đồn đãi Thông Thiên tháp có rất nhiều tầng, các tầng càng về phía sau quái vật ở đó càng mạnh, bất quá, Nhạc Dương đồng học cũng không ngại Thông Thiên tháp có bao nhiêu tầng. Trong mắt hắn thì càng nhiều càng tốt, dù sao tu luyện là không có hạn mức, không có mạnh nhất, chỉ có càng mạnh hơn nữa! Nếu như có thể ở Thông Thiên tháp tu luyện tốt, không ngừng thăng cấp, như vậy cũng là một việc vui.

Về phần sinh vật Ma Uyên cùng cường giả Thiên giới trong truyền thuyết, trong nội tâm Nhạc Dương cũng không để ý lắm, không quan tâm bọn họ có hay không, dù sao chỉ cần không vô duyên chọc đến mình, mọi chuyện hòa thuận an, còn nếu là cố tình chọc tới mình, thì cho dù người của Thiên giới Nhạc Dương hẳn cũng nhất định sẽ theo giết đến cùng!- Truxinh- DienDanTruyen.org

Nhạc Dương phát hiện đảo chính chủ yếu chia làm bốn khu vực lớn: đông, tây, nam, bắc.

Mình thân ở khu vực phía đông, chính là thuộc về Đại Hạ quốc.

Khu đông này, Nhạc Dương đoán chừng lớn hơn Bạch Thạch thành gấp mười lần, trong này kiến trúc kỳ vĩ, ngã tư đường rộng rãi, lầu các mọc lên san sát như rừng, không chỗ nào là không tỏa ra khí thế rầm rộ của một cường quốc, vài nơi đất trống bố trí các tiểu đình, hành lang, bãi cỏ, hắc thạch, rừng trúc, cầu nhỏ,... tạo thành một cảnh tượng tình thơ ý họa, nếu lấy Bạch Thạch thành so sánh với nơi này quả thực chính là nông thôn lụi bại cùng sơn thôn.

"Cái nơi này đoán chừng cùng Hong-kong không sai biệt lắm!" Nhạc Dương nương theo ‘tánh mạng cầu treo’ đi nửa giờ mới đến được trước mặt Thông Thiên tháp.

Nhìn gần, Thông Thiên tháp toàn thân trắng nõn, thần phù lập lòe, nhưng không có lấy một tí khe hở, thoạt nhìn càng thêm không lồ.

Ngưỡng không thể thành!

Căn cứ Nhạc Dương đồng học ước chừng thì đường kính của nó phải hơn ba cây số, chỉ tính bộ phận tầng dưới cũng ít nhất cao mấy ngàn thước, có trời mới biết là cần lực lượng khủng bố bậc nào mới có thể xây nên nó, dù sao nhân loại bình thường chắc chắn không thể nào làm được! Bộ phận bên trong Thông Thiên Tháp lớn vô cùng, và bí mật của nó đến nay cũng không người nào có thể giải, thần bí khó lường. Cường giả tư cách thượng đẳng hướng tầng thứ hai thứ ba nhao nhao đi vào trong. Nhạc Dương là tân thủ lần đầu tiên vào, cũng không cần tiến lên theo những người đó mà trực tiếp tại môn khẩu (cửa) truyền tống môn tiến vào tầng thứ nhất là được.

"Thủy tinh tạp? Ai là... người dẫn giới của ngươi?" Trung niên võ giả thủ tọa trước Truyền Tống Môn, chịu trách nhiệm tiếp dẫn tân thủ nhìn thấy thủy tinh tạp, thì hơi ngạc nhiên.

"Chính là nữ tử chịu trách nhiệm ghi danh trước võ doanh kia!" Nhạc Dương biết thủy tinh tạp này nhất định là vật khó có được, hẳn tuy mừng rỡ nhưng vẫn giả bộ ngu, bảo bối tốt dù có nhiều hơn nữa, cũng không ai ngu mà đi cự tuyệt!

"Cái gì? Ở võ doanh kia vốn cũng không nữ tử nào chịu trách nhiệm ghi danh a! Ở nơi đó ghi danh là Lộc lão mã? Người người gặp không phải là một lão nhân râu tóc trắng xóa, mà lại là một cô gái sao? Nàng trông như thế nào?" Trung niên võ giả vừa nghe Nhạc Dương nói, ngược lại mơ hồ, có chút không rõ, hỏi.- Truxinh-

"Dung mạo rất đầy đặn..." Nhạc Dương miêu tả một chút dung mạo mỹ nữ ngực to.

Trong lòng của hắn cũng theo đó dâng lên một trận tò mò, thực lực mỹ nữ ngực to kia mình nhìn không thấu, nhất định là một siêu cấp cường giả, nàng rốt cuộc là ai nhỉ? Bình thường chịu trách nhiệm ghi danh cho võ giả cũng không phải là nàng ta sao? Chẳng lẽ nàng là cháu gái cái gì Lộc lão mã kia?

Trung niên võ giả vừa nghe Nhạc Dương miêu tả sắc mặt liền đại biến, hần lập tức khoát tay nói: "Xem như ta chưa từng hỏi qua, ngươi nhanh lên vào đi thôi!"

Nhạc Dương nhìn hần bị hù dọa thành như vậy, trong nội tâm lại càng cảm thấy lẫn lộn, chẳng lẽ cô gái kia là con cộp lớn ăn thịt người? Chỉ mới nghe đến đã bị dọa cho sợ thành cái dạng này sao? Nhất thời trong nội tâm lại càng tò mò! Trong đầu thoáng hiện thái độ yêu mị của mỹ nữ ngực to kia, vóc người của vị ngự tỷ này thật làm cho người ta rất có ý muốn chinh phục, nếu như có thể đẩy ngã nàng, nghe nàng ở bên tai thờ gấp rên rĩ, đặc biệt là thanh âm giọng mũi kiểu nị kia...!(= =! Ông này là một con đại sắc lang...)

Mang theo sắc dục đầy đầu, mang theo YY(tự sướng), Nhạc Dương đồng học đi vào Truyền Tống Môn tầng thứ nhất của Thông Thiên tháp.

Một giây đồng hồ sau, hần phát hiện mình đã đi tới một cái thế giới hoàn toàn mới...

"Ha ha, Thông Thiên tháp, ta tới đây!" Nhạc Dương đồng học tâm tình hưng phấn, nơi này sẽ là địa phương mình sau này đại khai triển quyền cước!

Hần chưa kịp cảm thán, đã nghe thanh âm rên rĩ đau đớn từ lòng bàn chân truyền đến: "Vị huynh đệ này, ngươi có thể hay không trước tiên ở trên người của ta đi xuống?"

Bạn đang đọc truyện *Triệu Hoán Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Khát vọng sống

Nhạc Dương cúi đầu nhìn, mới phát hiện mình dẫm trên mặt một người. Thầm đổ mồ hôi, lập tức rời khỏi.

Người bị Nhạc Dương giẫm phải mặt là một nam tử vóc dáng cao gầy, y phục trên người rách tung toé, tựa như tên khất cái. Hần dang tứ chi nằm trên mặt đất thành hình chữ đại, cho dù Nhạc Dương rời đi, hần cũng không có đứng lên. Nhạc Dương nhìn bộ dáng hần thấy không giống như bị thương, nhưng lại giống như một bãi bùn lầy nằm trên mặt đất không thể nhúc nhích, không khỏi tò mò hỏi: "Ngươi là chuyện gì xảy ra a?"

"Khỏi phải nói ra, ta là bị sỉ nhục tại Thông Thiên tháp!" Thon gầy nam tử trẻ tuổi lắc đầu thờ dài.

"Ngươi là đánh bạc bị thua sao?" Nhạc Dương khề cau mày.

"Không phải, nhưng cũng gần như vậy! Ta chuẩn bị năm năm thời gian, để đạt lên thực lực mạnh nhất, thông qua được Ngự Long cốc, rồi đến tinh vực lịch lãm, mới bắt đầu vẫn rất thuận lợi, ta tràn đầy tự tin, vốn tưởng rằng có thể lấy được một viên trí tuệ quả, không nghĩ tới ngay cả 'hoàng đạo thập nhị cung' độ khó thấp nhất cũng không thông qua. Độc lang cấp ba cùng kim vượn Vương cấp bốn của ta đều từ trần... Năm năm chuẩn bị, trong một ngày hóa thành hư ảo, ngươi có thể tưởng tượng được không? Ngươi cho rằng ta nguyện ý nằm trong này lẳng lặng chờ chết sao? Ta là không có mặt mũi về nhà... Ngươi có thể không tin, ta là thiên tài kiệt xuất nhất trong gia tộc, cha mẹ đối với ta kỳ vọng thật lớn, ta không cách nào trở về đối mặt với ánh mắt tuyệt vọng của bọn họ! Ha ha, ngươi muốn biết ta viết thư về nhà như thế nào sao? Ta lừa gạt cha mẹ, nói ta ở trong này rất khá, thí luyện tiến triển thuận lợi, hai chiến thú cũng thăng cấp, các đội hữu đối với ta vài phần kính trọng... Nhưng thật ra, ta...ta sớm đã bị những người kia đá ra khỏi đội ngũ!" Khẩu khí thon gầy nam tử mang một loại tâm tư như tro tàn, bị thương, lúc nói chuyện, trên mặt mặc dù đang cười, nhưng tất cả đều là tự giễu.- Trucxinh-

Nghe thon gầy nam tử nói, trong nội tâm Nhạc Dương lập tức rung mình.

Tiểu cô nương Nhạc Băng quật cường kia cũng bị người ta đá ra đội ngũ, vậy... sẽ không giống người này, chiến thú cũng chết sạch chứ? Nàng có thể hay không giống như người gầy trước mặt này, hai bàn tay trắng, không mặt mũi về nhà, đối bụng đến phải nằm trên mặt đất chờ chết, nhưng vẫn viết thư về lừa gạt trong nhà nói hết thảy đều rất tốt?

Vừa nghĩ như thế, Nhạc Dương lập tức nóng nảy. Nhạc Băng nàng nhất định không thể có việc, mình phải nhanh một chút tìm được nàng, cũng không thể để cho nàng giống như cái người gầy này, tuyệt vọng nằm trên mặt đất chờ chết như vậy, mình phải mau mau đem nàng mang về bàn giao cho mỹ phụ nhân!

Lúc trước Nhạc Dương ở trong thư Nhạc Băng nghe nàng đề cập tới hai địa danh Ngự Long cốc cùng tinh vực này, đoán chừng nơi nàng thí luyện cùng cái người gầy này không sai biệt lắm.

"Ngươi có quen thuộc Ngự Long cốc cùng tinh vực này không?" Nhạc Dương quyết định trước tiên thoomng qua người gầy này hỏi thăm chút tình huống.

"Ha ha, ta còn có gì không quen thuộc sao? Ta đã ở Thông Thiên tháp này làm hướng đạo cho người ta hai năm, Thông Thiên tháp tầng thứ nhất, ta nhắm mắt lại cũng có thể đi! Ngươi muốn đi tinh vực? Cần hướng đạo sao? Ta biết đường tắt dễ dàng thông qua nhất, ta...ta cũng không cần tiền, chỉ cần có thể làm đầy bụng là được, nếu như ngươi hoàn thành nhiệm vụ thí luyện, có thể thưởng cho ta ít tiền trà nước vậy là tốt nhất rồi!" Người gầy khi nói đến tiền trà nước, trên mặt ý tứ tự giễu hàm xúc nặng hơn.

"Ngươi có biết đội ngũ Thượng Kinh học viện đi thí luyện ở nơi nào không?" Nhạc Dương lại hỏi.

"Thượng Kinh học viện có mười tiểu đội đi thí luyện, ngươi tìm đội ngũ nào?" Người gầy cố sức chống tay bò dậy, có thể nhìn ra được hần đã nhiều ngày không có ăn cái gì, đói bụng đến hữu khí vô lực, bây giờ ngay cả đứng lên cũng có điểm lay động.-truxinh-

"Hình như gọi là 'tiểu đội học viện hoa hồng', bất quá, ta cũng không phải là tìm đội ngũ này, ngươi ta tìm là một thành viên trong đội ngũ đó, ngươi ở đây làm hướng đạo, có từng nghe qua một người tên là Nhạc Băng tiểu cô nương không? Nàng và ngươi giống nhau, cũng bị đá ra khỏi đội ngũ, ngươi có từng thấy qua nàng không?" Nhạc Dương thật lo lắng Nhạc Băng cũng lưu lạc đến trình độ đáng thương phải đi làm hướng đạo cho người ta để đổi lấy thức ăn.

"Nhạc Băng? Chưa từng nghe qua, tiểu đội học viện hoa hồng này ta cũng chưa bao giờ gặp." Người gầy lắc đầu.

"..." Nhạc Dương nghe xong, lại càng lo lắng.

Nhạc Băng cái tiểu cô nương quật cường này, mong rằng nàng có thể ngàn vạn không xảy ra chuyện gì. Nếu không, mình trở về làm sao hướng mỹ phụ nhân giao phó đây? Mặc dù thời gian cùng Nhạc Băng chung đụng không lâu lắm, nhưng cảm giác nàng thân như muội muội, bình thường nàng đối với mình cũng tôn kính như huynh trưởng, mình tuyệt đối không thể nhìn nàng rơi vào tuyệt cảnh. Tu luyện không cần vội, trước tiên đem tiểu cô nương Nhạc Băng tìm được rồi nói sau!

Trong đầu thoáng hiện hình ảnh Nhạc Băng, cảm giác cái muội muội tính cách quật cường này vận mệnh thật nhiều trắc trở, lúc gấp rút cần chính hần một ca đề bảo vệ...

"Bất quá, ngươi không cần lo lắng, học sinh Thượng Kinh học viện đều là sinh viên tài cao, sẽ không cùng ta giống nhau! Cho dù thí luyện thất bại, học viện cũng sẽ có sắp xếp. Ta biết chắc trong lúc này tất cả hướng đạo, không có một người nào, không có một cái nào gọi là Nhạc Băng nữ hài tử cả!" Người gầy phi thường thông minh, hần nhìn thấu trong lòng Nhạc Dương đang vô cùng lo lắng.

"Đã như vậy, ngươi thay ta mau sớm tìm được nàng, ta cho ngươi một phần tiền thù lao kết xù! Nếu như ngươi có thể ở trong một ngày giúp ta tìm được nàng, ta cho ngươi mười kim, nếu trễ một ngày khấu trừ một kim, cứ như thế tính tới! Ta bất kể ngươi dùng biện pháp gì, cũng không quản ngươi dùng thủ đoạn gì, tóm lại, ta chỉ cần nhanh nhất nhìn thấy nàng!" Nhạc Dương trầm mặc, quyết định dùng trọng kim mở đường, trước mắt ưu tiên đem Nhạc Băng tìm ra rồi tính tiếp.-Truxinh-

"Ta sẽ cố hết sức... Bất quá, có thể hay không trước cho ta ứng trước một chút thù lao? Không sợ ngươi chê cười, ta đã mấy ngày không có ăn cái gì! Vài đồng là tốt rồi, ta thật không lết nổi nữa!" Người gầy đây cõi lòng mong đợi nhìn Nhạc Dương, loại ánh mắt này giống hệt Hôi Thái Lang lúc nó thấy Nhạc Dương định dùng đá lớn đè chết mình.

Đây là một loại khát vọng sống! Mặc dù lâm vào tuyệt cảnh, vẫn khát cầu sinh tồn, quân chi đã vô lực gãy dựa, nhưng trong nội tâm vẫn mong xuất hiện kỳ tích.

Nội tâm Nhạc Dương khẽ xúc động, gật đầu, hần không có cho người gầy nắm tiền đồng, mà giả bộ như lấy từ trong ngực ra một túi tiền đựng trăm mai đồng bạc đưa tới: "Đây là thù lao công tác của ngươi hôm nay, ngươi đi xử lý chuyện của ngươi, ta ở nơi này chờ nửa giờ!"-Truxinh-Diendantruyen.org

Người gầy tiếp lấy túi tiền nặng trĩu, vòng mắt của hần có chút đỏ lên, không nói gì, chẳng qua là tay nắm thật chặt túi tiền, dùng sức gật đầu.

Hần ngay cả một câu nói cũng không có nói, chẳng qua là bước nhanh rời đi.

Nếu như cẩn thận nhìn, có thể phát hiện một vệt nước mắt vuren trên mặt.

Nhạc Dương nhìn bóng lưng của hần, khẽ thở dài một cái, đây chính là thiên tài... Lưu lạc thiên tài! Có lẽ cái người gầy này, trước kia đã từng là một thiên tài hăng hái cuồng phóng, là hy vọng của gia tộc, nhưng là sau khi mất đi chiến thú, hần biến thành phế vật hai bàn tay trắng, thậm chí ngay cả nhà cũng không dám trở về! Ở phương diện khác mà nói, người gầy cũng bị kịch nam nhảy xuống sông tự vẫn cũng có điểm giống nhau... Bị kịch nam thuộc Nhạc gia, một trong bốn đại gia tộc, nhưng không cách nào kế ước triệu hoán bảo điển, không có chiến thú, biến thành phế vật lớn nhất của gia tộc, cuối cùng dưới sự áp lực của gia tộc cùng bị từ hôn nên bị đá kích, cuối cùng lựa chọn nhảy xuống sông tự vẫn, tên bị kịch nam kia cùng người gầy này lẳng lẳng nằm ở chỗ này chờ chết, chẳng lẽ không phải đều là người yếu bất đắc dĩ?

Trong mắt của bị kịch nam nhảy xuống sông tự vẫn lúc trước, có thể cũng giống như người gầy mới vừa rồi, trong mắt đều hiện ra mãnh liệt cầu sinh khát vọng?

Hần cũng nhất định khát vọng có kỳ tích xuất hiện chăng?

Nhưng là, cuối cùng cũng không ai có thể cứu hần... Sau khi hần chết, mình thay thế thân phận của hần! Ở góc độ nào đó mà nói, hần coi như là phế vật Nhạc gia sống lại, bất quá thay thế hần sống lại là một xuyên việt giả! Mình so sánh với bị kịch nam may mắn hơn hần, chiếm được hết thảy của hần có được, tỷ như một nhà mỹ phụ nhân thương yêu, chiếm được thân tình ấm áp; đồng thời, mình còn chiếm được thứ hần không cách nào lấy được, kế ước triệu hoán bảo điển, có được thủ hộ chiến thú, song từ tính thiên phú cùng xa yêu tiểu lỵ...!-Truxinh-

"Được rồi, chuyện đã qua ta không giúp được ngươi, bất quá, sau này ta nhất định sẽ thay ngươi chiếu cố tốt Nhạc Băng các nàng, ta sẽ làm cho các nàng cảm thấy kiêu ngạo, tự hào, vinh dự! Cái xưng hào phế vật này, ta nhất định sẽ thay ngươi rửa sạch! Trên thực tế, ngươi cũng không phải là củi mục, ngươi chẳng qua là không đủ may mắn thôi!"

Nhạc Dương ngửa đầu nhìn trời, hần phảng phất nhìn thấy trên bầu trời có một nam tử cùng mình rất giống, trên mặt mỉm cười, cùng mình phát tay hẹn

gặp lại.

Có lẽ, mình là vì tâm nguyện của bi kịch nam khẩn cầu mà đến a!

Hắn nhất định hy vọng có một người may mắn như mình vậy, có thể thay thế hắn, hoàn thành tâm nguyện của hắn...

Bạn đang đọc truyện *Triệu Hoán Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Tìm kiếm Nhạc Băng

Thời gian hẹn qua 20', thì đã thấy người gầy trở về.

Không chỉ hắn, ở phía sau của hắn, còn đi theo năm thanh niên nam tử y phục đồng dạng đều là cũ rách.

Trong đó có một đồng tử nam tử mang bên người thấu kính, trong tay cầm bức tranh, trên ống tay áo trắng bệch còn vurun vài nét mực. Hắn không nói chuyện, trước tiên đem bức tranh đưa cho Nhạc Dương. Nhạc Dương tiếp lấy bức tranh, vừa nhìn phát hiện người trong tranh chính là Nhạc Băng, mặc dù áo đen che mặt, nhưng thần vận sắc thái đều giống, khiến cho người ta vừa nhìn một cái là có thể nhận ra là nàng. Nếu không phải nét mực chưa khô, Nhạc Dương sẽ hoài nghi bức tranh tinh tế nhậy phong thần bức này có phải hay không cần mười ngày nửa tháng mới hoàn thành. -Trucxinh-

"Tranh này có thể họa không quá giống, mới vừa rồi Diệp Không chỉ cho ta năm phút đồng hồ thời gian, ta cũng chưa từng thấy qua Nhạc Băng người muốn tìm, chỉ thông qua Hạ Tử Văn cùng Tần Dương hai người bọn họ miêu tả, rất khó thể hiện được tuyệt đối tinh chuẩn." Đồng tử nam tử mang bên người thấu kính, hơi bất an giải thích một câu.

"Không, bức tranh này người họa rất khá." Nhạc Dương thập phần kinh ngạc, người này chưa từng xem qua Nhạc Băng, chỉ dựa vào miêu tả, cũng có thể vẽ được như thế?

Hơn nữa, đây là tác phẩm năm phút đồng hồ a.

Người này những thứ khác không nói, nhưng về phương diện vẽ tranh, hắn tuyệt đối là một thiên tài!

Nhạc Dương bây giờ không có tâm tư khen ngợi hắn, chuyển hướng bốn người khác, vội hỏi hỏi: "Các người là ai thấy qua Nhạc Băng? Là các người? Các người là lúc nào thấy qua nàng?"

Nam tử vóc dáng hơi thấp da trắng nõn tự xưng Hạ Tử Văn, hắn trả lời: "Nửa tháng trước, ta cùng Tần Dương ở trên bờ sông Cao Lạc làm cho người ta làm ghi chép chiến công, ban đầu không có đề ý tiểu đội hoa hồng đi qua, nhưng nghe Viêm gia đại thiếu gia Phá Quân, người thuê chúng ta ghi chép chiến công cùng đội trưởng tiểu đội hoa hồng Đồ công tử chào hỏi, lúc ấy ở đó còn có Nhạc gia tử thiếu Nhạc Diễm công tử. Chúng ta đang vui đầu viết, thì vô tình nghe được bọn họ nói đến Nhạc gia Tam Thiếu... Khụ, bọn họ nói những lời không dễ nghe cho lắm, sau đó cô nương Nhạc Băng kia liền bốc hỏa, cùng bọn họ ầm ĩ lên..."

Khi Hạ Tử Văn nói đến Nhạc gia Tam Thiếu, sáu người cũng mang một ít lo lắng nhìn Nhạc Dương. Những người này xem ra đều là người thông minh, có chút đoán được thân phận Nhạc Dương.

Mặc dù bọn họ không nhận ra Nhạc Dương, cũng nhìn không thấy dung mạo ở dưới cái khăn đen che mặt kia, nhưng bọn hắn có thể suy đoán... Ai có thể như thế khản trương tìm kiếm Nhạc Băng đây?

Nam tử này, cho dù không phải là ca ca Nhạc Băng, cũng sẽ là đệ tử Nhạc gia trong gia tộc... Con cháu Nhạc gia có ai không biết? Con trai trưởng Nhạc Thiên, tử thiếu Nhạc Diễm hai người danh chấn thượng kinh, ở Thông Thiên trong tháp, đều là nhân vật thủ lĩnh trẻ tuổi, ngũ thiếu Nhạc Đình là đại đội trưởng hộ vệ Lan công chúa không thể nào rời đi công chúa để tới nơi này, mà lục thiếu Nhạc Bạc thì tuổi còn nhỏ, về phần cửu thiếu Nhạc Phong, đây chẳng qua là đứa trẻ. Trừ Nhạc gia Tam Thiếu luôn ẩn sâu trong nhà ra, thì con cháu Nhạc gia có ai mà mọi người không nhận ra?

Cho nên, Hạ Tử Văn không có đem những lời Viêm Phá Quân, Thân Đồ cùng Nhạc Diễm cười nhạo Nhạc Dương nói ra hoàn toàn rập khuôn, mà trực tiếp lướt qua không nói. Mặc dù như thế, bọn họ cũng mang một ít lo lắng nhìn về phía Nhạc Dương, sợ hắn có thể sẽ nổi giận.

"Kế tiếp?" Nhạc Dương không thêm đề ý người khác ở sau lưng mình nói vậy, hoàn toàn xem những người kia đang đánh rắm! Mình căn bản không phải phế vật, mà là một thiên tài may mắn, sợ cái gì người khác nói? Bây giờ ẩn nhẫn, một ngày nào đó, hắn sẽ thay bi kịch nam đòi lại cả vốn lẫn lời, đến lúc đó, hắn sẽ đem những thứ rác rưởi kia đánh cho rớt răng cửa cùng máu nuốt trở lại trong bụng đi! Bây giờ, quan trọng nhất là tìm được Nhạc Băng, bây giờ chỉ cần nàng bình an vô sự thì cái gì cũng không trọng yếu bằng! Về phần tu luyện, mình bây giờ cũng có một chút thực lực, hoàn toàn có thể giúp Nhạc Băng thông qua thí luyện tầng một này. -Trucxinh-

Nếu như nói ở thời điểm vừa mới xuyên qua, Nhạc Dương đối với Nhạc Băng các nàng trong nội tâm vẫn còn sở giữ lại, nhưng hắn bây giờ đã hoàn toàn dung nhập vào một nhà mỹ phụ nhân. Trong lòng của hắn, đã sớm xem Nhạc Băng là thân muội muội của mình.

Bây giờ nếu tìm được Nhạc Băng, Nhạc Dương sẽ hướng nàng tiến hành chỉ điểm, giúp nàng nhanh chóng thăng cấp.

"Nhạc Băng cô nương àm ỉ một lúc phát khởi quyết đấu võ giả, nàng triệu hoán ra hai khỏa chiến tranh thụ nhân, thiếu chút nữa đem Thân Đồ Hạt Sư giết chết, bất quá sau đó Viêm Phá Quân gia nhập chiến đấu, hấn phi thường cường đại, hai đấu một, đem Nhạc Băng tiểu cô nương đánh bại, rồi sau đó Thân Đồ đem nàng khai trừ ra khỏi đội ngũ..." Tần Dương giản lược miêu tả quá trình xung đột.

"Lúc ấy Nhạc Diễm đang làm gì?" Nhạc Dương biết, mặc dù Tần Dương nói đơn giản, nhưng quá trình chiến đấu nhất định rất kịch liệt, hai đại nam nhân lại đi khi dễ Nhạc Băng một tiểu cô nương như thế, thật sự làm cho người ta bốc hỏa mà.

Mặt ngoài Nhạc Dương bất động thanh sắc, nhưng nội tâm đã cuộn cuộn dâng lên sát cơ. Hấn đem đề tài chuyển dời đến trên người nhân vật trọng điểm, đó chính là Nhạc Diễm, người này cùng là Nhạc gia đệ tử, nhìn thấy đường muội bị người ta khi dễ, chẳng lẽ vẫn ở một bên khoanh tay đứng nhìn? Lúc trước từ trong thư hồi âm của Nhạc Băng, đều giấu diếm không nhắc tới, nếu không phải hết lần này đến lần khác đều là Nhạc Diễm người này ở bên cạnh khiêu khích cùng ly gián, kích gió đốt lửa cùng bỏ đá xuống giếng, khiến tiểu cô nương Nhạc Băng thương tâm đến cực điểm. Bằng không với tính cách của nàng tuyệt sẽ không dễ dàng cùng mẫu thân nhắc tới?

"..." Hạ Tử Vân hơi do dự, cuối cùng vẫn là đem tình huống chân thật nói ra.

"Như vậy phải không? Thật là một hảo huynh đệ a!" Nhạc Dương cười lạnh một tiếng. Trong lòng của hấn hận không thể lập tức đem Nhạc Diễm dẫm ở dưới chân, ra sức cuồng ẩu một vạn lần.

Bất quá, cừu (thù) này không vội, dù sao hiện tại cũng là 'người một nhà', sớm muộn gì cũng có cơ hội trả lại hết thảy cho cái tên Nhạc Diễm vô sỉ tiểu nhân này. Nhất là Nhạc gia hàng năm đều tổ chức 'tiểu bối luận võ', mình hoàn toàn có thể đem Nhạc Diễm bọn họ đánh cho tàn phế, dẫm ở dưới chân, cho Nhạc Băng một cái công đạo!-Truxinh-

Sáu người thấy Nhạc Dương không có nổi giận, cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Bọn họ nhìn lẫn nhau, trong lòng suy đoán.

Nam tử lo lắng đến đây tìm kiếm Nhạc Băng này, quả nhiên là Nhạc gia Tam Thiếu trong truyền thuyết kia... Nếu quả thật là hấn, như vậy chuyện kế tiếp liền đơn giản. Chỉ cần nhanh một chút tìm được Nhạc Băng, hấn là ca ca Nhạc Băng, chắc chắn sẽ không quyệt tiền thuê, hơn nữa quan trọng nhất là vị thiếu gia này xuất thủ rất hào phóng, cũng hiểu được tôn trọng người khác, thật là một cổ chủ tốt khó được.

"Người gọi Diệp Không đúng không?" Nhạc Dương khẳng định năng lực người gầy, người này thật là một nhân tài, có năng lực phản ứng cùng công tác hiệu suất trác tuyệt, mình vẹn vẹn cho hấn nửa giờ, hấn liền tìm tới cho mình người cần có nhất. Nhạc Dương đưa tay, vỗ nhẹ nhẹ trên bả vai người gầy: "Người làm rất khá, chúng ta bây giờ phải nhanh một chút tìm được Nhạc Băng, nếu như nàng bình an vô sự, ta sẽ cho các người gấp đôi thù lao! Được rồi, bọn họ là?"

Nhạc Dương phát hiện, hai người trẻ tuổi đứng ở cuối cùng vẫn không có mở miệng nói chuyện, im lặng là vàng, là một cặp huynh đệ sinh đôi khó phân biệt.

Trên người hai người này, y phục đồng dạng đều đã cũ rách, nhưng trên lưng bọn hấn, một tả một hữu đeo hai loan đao, cũng là hai người trong sáu người có được vũ khí. Nhạc Dương cảm thấy rất kỳ quái, hai người này là tới làm gì?

Nếu như nói người gầy Diệp Không là hướng đạo, đồng tú nam tử là một họa sĩ, Hạ Tử Vân cùng Tần Dương là người chứng kiến, còn hai người huynh đệ sinh đôi này là lai lịch thế nào đi?

"Ta gọi là Lê Thiết, hấn là đệ đệ của ta Lê Cát, chúng ta đều là cấp hai cao cấp dũng sĩ, triệu hoán chiến thú là tật phong liêm dứ! Diệp Không đoán chừng Nhạc Băng ở tình vực đang cổ thông qua cửa thí luyện, chúng ta có thể đề bảo vệ người thông qua Ngự Long cốc, trừ phi chúng ta chết trận, nếu không người không có nguy hiểm tánh mạng!" Lê Thiết đứng bên trái vừa nói, thiếu chút nữa không khiến cho Nhạc Dương cười ngất.

Diệp Không này nghĩ cũng quá nhiều đi?

Chẳng lẽ hấn bởi vì nghe nói mình là một phế vật, liền cảm giác mình không có chút nào chiến lực, chủ động tìm hai người bảo tiêu tới đây cho mình sao?

Diệp Không nhìn thấy nét mặt Nhạc Dương khác thường, mang một ít bất an giải thích: "Người không cần lo lắng tổn thêm tiền, chúng ta sáu người chỉ lấy một phần tiền, không cần thêm vào, chúng ta chẳng qua là hy vọng người có thể đồng thời dùng sáu người chúng ta! Chỉ bằng vào một mình ta, là không cách nào an toàn đưa người thông qua Ngự Long cốc, mặc dù người có một thiết tích ma lang, nhưng ở trong Thông Thiên tháp, không có khế ước chiến thú trong chiến đấu rất dễ dàng chạy trốn! Thân thủ của Lê Thiết, Lê Cát huynh đệ ta dám cam đoan, chiến lực bọn họ rất siêu việt, chỉ là bây giờ bọn họ không có tiền đến võ sĩ công hội đi lấy chứng minh cấp bậc... Nếu có sáu người, Văn Vũ Mặc thể đến dong binh công hội, ban bố nhiệm vụ tìm người; Hạ Tử Vân đến Thiên Bảo, Thiên Hoa đi tìm hiểu tin tức; Tần Dương liền có thể chạy tới Thượng Lạc, Thượng Trạch, Thượng Hồng; chờ chúng ta tới tình vực, bọn họ nếu có phát hiện, như vậy nhất định sẽ thông qua dong binh công hội truyền tin cho chúng ta. Đồng thời, bọn họ còn có thể hỗ trợ dò thăm Thân Đồ cùng Viêm Phá Quân, hướng đi mới nhất của bọn họ, miễn cho chúng ta cùng bọn họ gặp nhau!"-Truxinh-

Nhạc Dương nghe, khẽ gật đầu. Bất quá, hấn phát hiện một vấn đề, trừ nữ nữ ngực to ở ngoài, thì tên mập cùng Diệp Không bọn họ căn bản không cách nào nhìn thấu thực lực chân chính của Hôi Thái Lang, hơn nữa hấn cảm thấy Hôi Thái Lang này từ lúc mình dùng chân khí gia tốc tiến hóa cho nó, nó tuyệt đối sẽ không phản bội của mình.

Hôi Thái Lang này dù mình cuồng đánh nó cũng đuổi không đi, hoàn toàn không có cần thiết lo lắng nó trốn tránh!

"Chúng ta rất cần một phần công tác, thật sự!" Sáu người dùng một loại ánh mắt khát vọng nhìn Nhạc Dương.

"Đối với các người mà nói, đây là một phần công tác, đối với ta mà nói, đây là tánh mạng Nhạc Băng, xin mọi người nhất định phải toàn lực ứng phó!" Nhạc Dương dĩ nhiên sẽ không quan tâm Diệp Không tìm tới bao nhiêu người, ngược lại, đối với hắn mà nói, càng nhiều người tham dự tìm Nhạc Băng càng tốt, bây giờ hắn chỉ nghĩ dùng tốc độ nhanh nhất, trước tiên tìm được cái tiêu cô nương quật cường kia.

"Xin yên tâm, đối với chúng ta mà nói, phần công tác này, cũng bằng tánh mạng, bởi vì chúng ta đều nhanh chết đói!" Diệp Không nhìn Nhạc Dương, nặng nề gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Hoán Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Đây mới gọi là khó khăn!

Sau khi chia nhau hành động, Nhạc Dương theo Diệp Không, Lê Thiết, Lê Cát ba người, rời đi trấn nhỏ ở cửa truyền tống, một đường hướng Ngự Long cốc đi nhanh.

Ngự Long cốc, cùng rỗng một điểm quan hệ cũng không có.

Nó chỉ là một khe sâu hiểm ác dài đến 50 km, lưng núi cao cao giống như đao phong.

Vách núi vô số quái thạch cùng vách đá nhọn hoắt, khiến võ giả không cách nào từ đỉnh núi vượt qua, đồng thời trên đỉnh là nơi sinh sống của vô số cấp ba nham ưng, nếu nghĩ muốn cưỡi chiến thú phi hành xuyên qua lưng núi quả thực là cử chỉ muốn chết. Đáy cốc là lối đi duy nhất.-Truxinh-

Bất quá, bên trong lại là địa bàn của ma trùng, phòng chừng nhiều hơn mười vạn. Hơn ngàn loại ma trùng hình thái khác nhau xấu xí cực kỳ, thực lực mặc dù không tính là mạnh, nhưng bọn chúng dựa vào địa hình đặc thù ở Ngự Long cốc này có thể phát huy ra chiến lực kinh người, không ai có thể hoàn toàn quét sạch bọn chúng. Hơn nữa sức sinh sản của ma trùng phi thường kinh khủng, cho dù bị toàn thể võ giả nhân loại toàn lực thanh tẩy không còn trên mặt đất Ngự Long cốc, thì chỉ cần vên vên chừng mười ngày ma trùng một lần nữa chiếm cứ, giăng đầy như lúc ban đầu. Không có cách nào thanh trừ ma trùng, công hội võ giả dứt khoát đem thứ này trở thành cửa ải thí luyện thứ nhất.

"Shit!" Đi tới trước Ngự Long cốc, Nhạc Dương nhìn thấy khắp nơi đều là ma trùng, cũng không khỏi nhú mày. Bằng thực lực của hắn, dĩ nhiên không sợ hãi những thứ ma trùng này. Nhưng là những thứ ma trùng kia xấu xí đến làm cho người kinh tởm, hình thái cực kỳ quỷ dị, lại vừa hùng hổ, giương nanh múa vuốt, khiến Nhạc Dương đồng học thấy vậy có một chút buồn nôn. Điều này cũng không kỳ quái, vô luận ai nhìn thấy trong sơn cốc này chỉ chút một biển sâu như thế cũng sẽ cảm thấy mao cốt tùng nhiên.

Đối với ghé qua Ngự Long cốc, Diệp Không có hai người phương án.

Một là giống như tất cả võ giả khác thông qua nơi đây, đốt một cây đuốc thật dài, vừa xua đuổi vì ma trùng sợ lửa, vừa có thể nhìn rõ đường đi, dọc theo lộ tuyến an toàn của tiền nhân, tận lực không kinh động nhóm lớn ma trùng, quét sạch chút ít ma trùng trên đường, tốc độ tuy chậm nhưng tương đối an toàn. Nếu như có thể tìm được đội ngũ đoàn kết hợp tác, như vậy đoán chừng nhiều nhất hai ngày thời gian, là có thể bình yên thông qua.

Cách thứ hai là phương pháp ngu muội nhất cũng điên cuồng nhất, nhanh chóng nhất, đó chính là một đường chạy như điên, càng không ngừng chạy như bay mà qua!

"Nếu như chọn dùng cái phương pháp thứ nhất, tương đối an toàn, nhưng tiêu hao thời gian rất nhiều. Hơn nữa, gốc ở Ngự Long cốc một buổi tối là nguy hiểm nhất, chúng ta phải tìm được hang động ẩn thân, nếu không đến buổi tối, ma trùng số lượng có bạo tăng gấp mười lần trở lên, còn có thể xuất hiện rất nhiều ma trùng cấp ba cường đại, khả năng chúng ta bị ăn sạch rất lớn. Còn phương pháp thứ hai, bề ngoài phi thường nguy hiểm, nhưng ma trùng ở ban ngày phản ứng tương đối chậm chạp, ánh nắng ảnh hưởng đến thị giác của bọn chúng. Nếu như chúng ta dùng đồ vật nặng mùi dụ dỗ, lại diệt một ít ma trùng cản đường thì tỷ lệ thông qua thành công càng cao... Khuyết điểm duy nhất là cần thể lực cực lớn, khe sâu 50 km, nhưng thật ra là gập ghềnh quái thạch, vô cùng tiêu hao thể lực chúng ta, chúng ta trên đường không thể nghỉ ngơi, phải một hơi tiến về phía trước! Vạn nhất có đàn côn trùng đuổi theo, chúng ta lại bỏ lỡ đoạn đường có hang động ẩn thân ở Ngự Long cốc, đoạn sau chúng ta rất có thể sẽ bởi vì thể lực chống đỡ không nổi mà chết..."-Truxinh-

Diệp Không nói lời này thì nhìn về phía Nhạc Dương.

Hắn không lo lắng cho thân thể mình đã đói bụng mấy ngày, chịu đói đã thành thói quen của hắn, Diệp Không lo lắng vì Nhạc gia Tam Thiếu bị thế gian coi là phế vật này hơn, liệu có hay không có đầy đủ thể lực để một hơi xuyên qua khe sâu đây?

Lê Thiết cùng Lê Cát hai huynh đệ liếc mắt nhìn nhau, đó cũng là vấn đề bọn họ lo lắng.

Ở góc độ chiến đấu mà nói, hai người là tán thành một hơi chạy về phía trước, bởi vì ở lúc ma trùng không có kịp phản ứng có thể giảm bớt rất nhiều lực chiến đấu không có cần thiết.

Ngược lại, nếu như từ từ đi, bị nhóm lớn ma trùng cuốn lấy, chỉ dựa vào hai người, sợ rằng đỡ nhiều lành ít... Vấn đề là, cái lựa chọn này còn phải tùy vào Nhạc Dương, cố chủ quyết định. Diệp Không sợ mình nói xong không đủ rõ ràng, liền bổ sung: "Nếu như lựa chọn phương án một, như vậy chúng ta bây giờ trước chuẩn bị vật phẩm cần thiết cho tốt, tìm kiếm những đội ngũ khác cũng muốn thông qua Ngự Long cốc, cùng nhau hợp tác đi tới; nếu như lựa chọn phương án thứ hai, lập tức sẽ phải động thân, bởi vì buổi trưa là lúc ma trùng yếu nhất, bây giờ đã qua thời cơ tốt nhất... Thời gian chạy vội xuyên qua Ngự Long cốc nhanh nhất là năm giờ, chúng ta phải nhanh hơn, nếu không một khi trời tối, chúng ta sẽ lâm vào tình cảnh vô cùng nguy hiểm!"

Nhạc Dương cảm thấy cho dù hiện tại là bị kịch nam bản thân chỉ tu luyện qua chiến kỹ thì chạy 50 km đường núi này cũng không vấn đề. Hắn quyết định chọn dùng loại phương án thứ hai.

Hướng về phía Diệp Không gật đầu, nói: "Chạy, ta có tu luyện qua một ít chiến kỹ gia truyền, phương diện thể lực không có vấn đề, cho các người nửa giờ chuẩn bị nhu yếu phẩm!"

Nghe lời này, Diệp Không cùng Lê Thiết Lê Cát huynh đệ cũng khăn trương nuốt một ngụm nước miếng.

Mặc dù, bọn họ mới vừa rời trong lòng cũng hy vọng Nhạc Dương lựa chọn phương án thứ hai, nhưng khi nghe quyết định thật sự, bọn họ lại cảm thấy giống như đem tánh mạng ra đánh bạc. Lê Thiết Lê Cát hai huynh đệ lập tức nằm xuống tại chỗ, bọn họ chuẩn bị trong nửa giờ đem thể lực khôi phục đến tốt nhất.

Diệp Không thể nhưng không có nghỉ ngơi mà lập tức chạy về phía tạp hóa hàng vỉa hè gần nhất, móc ra đồng bạc Nhạc Dương ứng trước đó hướng gian hàng các vũ giả mua các loại nhu yếu phẩm. Sau mười phút đồng hồ, hắn mang theo bao lớn vật phẩm trở về, hơn nữa còn mang về một cái tin tức tốt. Vào hai ngày trước, có mấy tiểu đội cường đại chém giết không ít ma trùng xông quan, bây giờ ma trùng số lượng so sánh với bình thường hơi ít một chút.

Ở trong mắt Nhạc Dương, ma trùng cho dù ít hơn gấp mười lần đi nữa, thì cũng nhiều như hằng hà.-Truexinh-

Lê Thiết cùng Lê Cát hai huynh đệ như được cổ vũ thêm mấy phần, mặc dù bọn họ cũng hiểu trợ giúp này không lớn, nhưng là, nghe được tin tức tốt so với nghe được tin tức xấu cũng tốt hơn!

"Không đem thiết tích ma lang gọi nuôi lưu lại nơi này sao, nó cho dù là thuần phục đi nữa, nhìn thấy ma trùng đầy khắp núi đồi cũng sẽ trốn tránh." Diệp Không vừa hướng thân thể Nhạc Dương vẩy lên 'trùng ghét phấn', vừa nhỏ giọng khuyên Nhạc Dương đem Hôi Thái Lang lưu lại.

"Không cần, phản bội chạy coi như xong, đây chính là đối với khảo nghiệm của nó!" Nhạc Dương tùy ý đá bay Hôi Thái Lang một cước.(lại bị đánh, Dương ca ác quá, tội nghiệp pé lang, hu hu...=!)

Nếu như Hôi Thái Lang vừa gặp ma trùng sẽ trốn tránh, thì lưu nó làm gì?

Diệp Không nhìn thấy Nhạc Dương tùy ý đập đá chiến thú, có chút há hốc mồm, hắn cho tới bây giờ vẫn chưa từng thấy vũ giả đối với chiến thú của mình quyền đâm cước đá. Như thế là ngược đãi chiến thú, chẳng lẽ hắn không sợ thiết tích ma lang này trốn sao? Bất quá, hắn nhìn lại Hôi Thái Lang sau khi bị đánh lại bày ra bộ dáng thoải mái rung đùi đắc ý, dễ tiện (=!), thiếu chút nữa cắn đầu xuống đất! Hắn cũng chưa từng thấy qua chiến thú không có tự ái như vậy, lang này sẽ không phải là trời sinh thích ăn đòn đấy chứ?

Trong lúc đoàn người Nhạc Dương chuẩn bị mạnh mẽ hướng Ngự Long cốc, thương nhân xếp hàng ở ngoài cốc đang ở nói chuyện hợp tác với mấy thành viên tiểu đội, cả đám đều nhìn mà choáng váng.

Hai người đội trưởng trước sau la lên: "Uy, các người là chuẩn bị đem làm bữa ăn tối cho ma trùng sao?"

Cũng có người sợ hãi kêu: "Điên rồi, bốn cái tên này điên rồi!"

"Bây giờ là xế chiều, mặt trời rất nhanh xuống núi, trong năm giờ các người tuyệt đối không thể nào chạy qua Ngự Long cốc! Coi như các người may mắn, không có gặp gỡ quái thú cao cấp

các người cũng không thể nào một hơi chạy qua Ngự Long cốc chiều dài 50km, hơn nữa địa hình phức tạp, đoán chừng các người mới chạy một nửa liền mệt chết đi!" Mấy người ở gian hàng vũ giả thiện ý khuyên nhủ: "Lưu lại, cùng mọi người cùng nhau tổ đội xông quan đi, như vậy an toàn nhất!"-

"Võ giả thử chạy qua Ngự Long cốc, hàng năm đều có không dưới một trăm, nhưng có thể an toàn thông qua chưa đầy mười người, các người không ngần ngại sao!" Ngay cả đội trưởng trong coi cửa khẩu Ngự Long cốc ngăn giáp vệ sĩ cũng khuyên Nhạc Dương không nên nhất thời vọng động.

"Các người có thể lưu lại..." Nhạc Dương mở miệng, hắn đây là thử dò xét phản ứng của bọn Diệp Không.

Nếu như Diệp Không cùng Lê Thiết huynh đệ do dự, như vậy Nhạc Dương sẽ lập tức rời đi, từ đó không tin nhiệm bọn họ nữa. Dù là làm thuê, cũng phải giữ vững một phần trung thành, nếu không, mình căn bản không thể đem giao một số nhiệm vụ khó khăn cho người không có chí tiến lên đang trước mặt được. Thế giới này có thể có người yếu, Nhạc Dương không phủ nhận địa vị người yếu sinh tồn, nhưng là, hắn sẽ không chọn lựa người yếu làm đồng bạn của mình, cho dù là một số đồng bạn tạm thời.

Phản ứng của Diệp Không bọn hắn là như chém đinh chặt sắt, kiên quyết: "Không, chúng ta làm thuê cho người, chỉ cần người ra quyết định, quân chi là chết, chúng ta cũng sẽ thi hành!"

Lê Thiết hai huynh đệ không nói gì, nhưng thái độ kiên định đã biểu lộ hết thảy.

Nhìn bọn Nhạc Dương một đường chạy như điên hướng Ngự Long cốc, cơ hồ tất cả võ giả đều ở lác đàu: "Bốn đứa ngốc này chết chắc rồi!"

Ngân giáp vệ sĩ đội trưởng thể nhưng phản đối: "Không, bọn họ có thể thành công!"

Mọi người không giải thích được.

Đối với lần này, ngân giáp đội trưởng mang một ít bí hiểm nói một câu: "Ánh mắt của bọn hân, cùng người trước kia thành công thông qua rất giống, cũng tràn đầy tự tin!"

"Nói nhảm, có tự tin không có nghĩa là hết thảy!" Chúng võ giả nghe mà đổ một trận mồ hôi.

"Có tự tin không nhất định thành công, nhưng không có có tự tin nhất định sẽ thất bại!" Ngân giáp đội trưởng ném ra một câu.

"Cát, đạo lý lớn ai sẽ không nói được?" Không có ai tin tưởng đoàn người Nhạc Dương có thể bình yên thông qua Ngự Long cốc, tất cả mọi người cảm thấy, bốn cái tên này nhiều nhất chạy đến nửa đường, liền kiệt sức, cuối cùng té trên mặt đất, biến thành điểm tâm cho nhóm lớn ma trù.

Hai ngày sau.

Khiến cho cả bọn dong binh kinh nghiệm đầy mình vừa mới trải qua một trận chiến đấu ác mộng, người người mang thương tích từ Ngự Long cốc đi ra, cả người đầm máu phát hiện nhóm người Nhạc Dương 'sớm đã chết mất', lại đang thư thư phục phục nằm ở dưới đại thụ trước cửa dong binh công hội, nhân nhả nghỉ ngơi uống rượu mạch đông lạnh. Kết quả này, làm cho bọn họ cũng ngu rớt: "Các người không có chết?"

"Các người cảm thấy người chết có thể uống rượu sao?" Nhạc Dương rất im lặng.

Đối với việc chạy qua Ngự Long cốc, hân căn bản không cảm thấy là một chuyện khó, đối với Diệp Không, Lê Thiết, Lê Cát ba người mà nói, có lẽ có nguy hiểm tánh mạng, nhưng đối với hân một tiên thiên cường giả mà nói, chạy qua Ngự Long cốc cùng tàn bộ trong tiểu viện của mình không có gì khác biệt, chính là khoảng cách xa một chút, mặt đất cũng gập ghềnh một chút.-Truxinh-

Nhạc Dương đầu tiên là đến nghe ngóng tin tức Nhạc Băng, ngay khi võ giả công hội tra được nàng không có chuyện gì, không có nguy hiểm tánh mạng.

Cô gái nhỏ này đang một mình đến 'hắc thạch mê cung' trong tinh vực đi hoàn thành nhiệm vụ thí luyện, đoán chừng ít nhất còn cần ba ngày nữa mới có thể ra. Điều này làm cho Nhạc Dương an tâm, đồng thời lại thấy chờ đợi phi thường nhàm chán.

"Quyết định rồi, ta cũng đi tham gia thí luyện!" Nhạc Dương cảm thấy sống như vậy quá nhàm chán, vừa tới, ngày thứ nhất đi du ngoạn bên ngoài tinh vực, ngày thứ hai quen thuộc tình báo tầng thứ nhất Thông Thiên tháp, ngày thứ ba đã không có việc gì để làm, thật làm cho người ta chịu không được. Hết lần này tới lần khác Nhạc Băng vẫn còn ba ngày mới có thể trở về, cho nên, Nhạc Dương làm ra một cái quyết định, hân cũng muốn tham gia thí luyện.

"Cái gì?" Thật vất vả mới qua hai ngày ngày thật tốt, nhóm người Diệp Không vừa nghe, thế nhưng cảm thấy giống như sét giữa trời quang.

"Khụ, khụ, tham gia thí luyện, ít nhất cần một đầu khế ước chiến thú, trong tinh vực phải dùng chiến thú qua cửa, người có vũ kỹ cũng vô dụng, giống như Hôi Thái Lang như vậy không có khế ước chiến thú không có cách nào tham gia!" Diệp Không vốn là không muốn đá kích Nhạc Dương, nhưng không có biện pháp, đây là hiện thực tàn khốc.

"Khế ước chiến thú? Ai nói ta không có a?" Nhạc Dương đồng học nổi giận, tâm các người đến bây giờ vẫn xem ta là củi mục?

"Chiến thú của ngài là..." Diệp Không căn bản không ôm bất cứ hy vọng nào, bởi vì có Hôi Thái Lang như vậy, thanh đồng cấp thiết tích ma lang cũng không có ký kết khế ước, hân đoán chừng chiến thú Nhạc Dương có thể khế ước phi thường ít, cho dù có thể, cũng nhất định sẽ là tiểu chiến thú phi thường yếu.

"Thứ hoa!" Nhạc Dương vừa nói, toàn thể ngã xuống đất không dậy nổi.

"Dùng thứ hoa thông qua tinh vực thí luyện? Cái này rất khó khăn, má ơi, ta tình nguyện trần truồng chạy mười lần trong Ngự Long cốc!" Mọi người nghe xong, đều có một loại vọng động muốn đập đầu vô tường.

"Cái gì gọi là khó khăn? Đây mới gọi là khó khăn!" Diệp Không nước mắt đầy mặt.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Hoán Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 47: Tiểu đạo tặc, cố gắng lên!

Đối với hành động điên cuồng của Nhạc Dương muốn dùng thứ hoa để đến tình vực làm nhiệm vụ thí luyện, toàn bộ võ giả dong binh công hội cũng bắt đầu đánh cuộc. Nếu như Nhạc Dương có thể sử dụng thứ hoa thành công qua cửa, hoàn thành thí luyện, tỉ lệ đặt cược là một vạn so sánh với một. Nhưng là, không ai dám đặt.

Bởi vì tất cả mọi người không phải là đũa ngọc, mọi người tình nguyện đem kim tệ ném vào phong bạo chi hải, cũng không nguyện đặt vào loại hành động điên cuồng vĩnh viễn không thể nào thành công này. Đối với thí luyện thành công mọi người không ai đặt, cho dù là tỉ lệ đặt cược cao gần một trăm so với một không tốn hao gì nhưng cũng không có người đặt; loại thứ ba, Nhạc Dương ở thử luyện kiên trì mười phút đồng hồ trở lên, tỉ lệ đặt cược cũng đạt tới năm mươi so với một. Nhạc Dương đồng học thấy vậy rất thêm khát, bất quá dong binh công hội cấm hẳn đặt cược, khiến cho Nhạc Dương đồng học thở dài không dứt mình không có số phát tài a.

Nếu như để hẳn đặt, nhất định Nhạc Dương đồng học đem toàn bộ tiền đều đặt ở một vạn so với một, thành công thông qua cửa thí luyện, đảo mắt hẳn có thể biến thành phú ông trăm vạn a!

"Ai nói hẳn không có thể kiên trì mười phút đồng hồ? Ta có biện pháp!" Diệp Không vừa nói, mọi người đầu tiên là kinh ngạc, nhưng ngay sau đó kịp phản ứng.

"Người cũng điên rồi!" Có người trực tiếp phán định Diệp Không cũng điên rồi.

"Không thể nào, người chuẩn bị để hẳn đi khiêu chiến ‘mười hai cung hoàng đạo’ sao? Ông trời của ta ơi, thế gian vẫn còn kẻ có hành động so với ta điên cuồng hơn sao? Ta cho là ta năm đó viết thư hướng công chúa cầu hôn đã rất điên cuồng, nhưng không nghĩ tới, vẫn còn có người so với ta điên cuồng hơn, ngu mạo hơn..." Một tên dong binh thất thân lâm bảm tự nói, chén rượu trong tay hẳn không biết từ lúc nào đã rót xuống đất.

"Ta thà rằng đi trộm cự long đàn, cũng không muốn đi khiêu chiến 12 cung hoàng đạo!" Có một đạo tặc trên mặt thể hiện một bộ kinh hãi ‘ai bắt ta đi khiêu chiến ta liền tự sát’.

"12 cung hoàng đạo rất đáng sợ sao?" Nhạc Dương đồng học hiểu biết về 12 cung hoàng đạo rất giới hạn. Chỉ biết 12 cung hoàng đạo do 12 hoàng kim thánh đầu sĩ bảo vệ. Chẳng lẽ 12 cung hoàng đạo này ở tầng thứ nhất Thông Thiên tháp, bên trong cũng có hoàng kim thánh đầu sĩ? -Trucxinh-

"Đáng sợ? Làm sao người có thể sử dụng đáng sợ để hình dung? Đó là kinh khủng, tương đối kinh khủng!" Vô số võ giả vì câu hỏi của Nhạc Dương mà hôn mê.

"Hả?" Nhạc Dương nghĩ thầm, bên trong sẽ không thật sự có hoàng kim thánh đầu sĩ đấy chứ?

"Nói thế này, 12 cung hoàng đạo là nhiệm vụ hoàng kim cấp liên tục trong tình vực, bởi vì cần qua cửa mười hai lần, cho nên mới gọi là 12 cung hoàng đạo. Cái này là nhiệm vụ hoàng kim cấp liên tục khó khăn nhất ở tầng thứ nhất trong Thông Thiên tháp, chưa từng có người nào hoàn thành toàn bộ! Vừa bởi vì tình vực cấm cường giả vượt qua cấp năm tiến vào, cho nên từ trước tới cho tới bây giờ không có một người nào có thể ở cấp năm trở xuống hoàn thành 12 cung hoàng đạo, theo sử thi nhân loại ghi lại vào vạn năm trước, có một vị võ giả không công khai tên xông đến ải thứ chín, người này cũng là tiên phong đầu tiên đạt được thành tích cao nhất, đời sau không ai có thể đuổi theo. Từ ngàn năm nay, qua cửa cao nhất là ải thứ năm, từ năm đó đến trăm năm trở lại đây, qua cửa cao nhất được ghi lại là ải thứ ba, từ gần mười năm đồ lại, vẫn chưa từng có người có thể thông qua cửa thứ nhất... 12 cung hoàng đạo, ở trong mỗi một ải cũng nhất định sẽ có một tên hoàng kim vương giả thú trấn thủ, bình thường chiến thú nhìn thấy nó cũng bị làm cho sợ đến không cách nào nhúc nhích, chớ nói chi là có thể đánh bại cường đại hoàng kim vương giả thú để xông quan mà qua !" Diệp Không nói đến hoàng kim vương giả thú, môi không kim lòng nổi run run, Nhạc Dương bình tĩnh đại ngộ, thì ra là người này hai năm trước hùng tâm bừng bừng đi khiêu chiến 12 cung hoàng đạo, không nghĩ tới thảm bại, cho nên mới khiến như bây giờ nghèo túng thế này. -Trucxinh-

"Vậy người mới vừa rồi nói như thế nào người có biện pháp?" Nhạc Dương kỳ quái hỏi.

"Là như vậy, ở trong tình vực, võ giả không thể tự thân động thủ công kích, phải sử dụng khế ước chiến thú để chiến đấu, nhưng sau khi võ giả tiến vào 12 cung hoàng đạo, thú hộ pháp tác sẽ ban cho người vượt ải một cái vòng bảo hộ phòng ngự tuyệt đối, cùng vòng bảo hộ của triệu hoán bảo điển giống nhau, trong 10' không biến mất. Nếu như người đi vào, ít nhất trước mười phút đồng hồ là an toàn, nhưng phải nhớ kỹ, khi vòng bảo hộ bắt đầu lóe ra, vậy thì cho biết thời gian tồn tại còn dư lại không nhiều, phải lập tức rời đi, nếu không sẽ bị hoàng kim vương giả thú một ngụm vây sát!" Diệp Không nghĩ để Nhạc Dương vào xem náo nhiệt một chút, sẽ không ở nơi này chờ đợi mà sinh ra nhàm chán như vậy.

Dù sao Nhạc Băng còn cần ba ngày nữa mới ở ‘hắc thạch mê cung’ trở ra, bây giờ để hẳn đi 12 cung hoàng đạo tìm kiếm chút kích thích cũng tốt. Về phần mỗi lần khiêu chiến cần ít nhất một mai kim tệ phí dụng, Diệp Không cũng không thay Nhạc Dương, để từ một trong bốn đại gia tộc lo lắng.

Nhạc Dương đồng học vừa nghe không thể tự thân động thủ, trong lòng có chút đáng tiếc, tiên thiên phá thể vô ảnh kiếm khí của mình xem ra là không dùng được, bất quá, mình còn có Tiểu Văn Lệ, cái bóng Man Ngu cùng hoàng kim thứ hoa, cho dù đánh không lại hoàng kim vương giả thú, tin tưởng toàn thân trở lui cũng không thành vấn đề. Về phần Hồi Thái Lang, nó coi như xong, nó nhiều lắm là chịu trách nhiệm chân chạy dụ quái, chân chánh đánh nhau không có phần của nó! -Trucxinh-

Diệp Không đề nghị đem Hồi Thái Lang lưu lại, bởi vì nó là một con thanh đồng cấp thiết tích ma lang, bên trong nhất định bị hoàng kim vương giả thú miểu sát, cho dù không bị miểu sát, nó không có khế ước cũng sẽ trốn tránh.

"Thứ hoa coi như xong, loại chiến thú này nghĩ muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu, người một lần có thể triệu hoán mấy con thứ hoa?" Diệp Không cuối cùng hỏi.

"Một gốc cây." Ở lúc trước Nhạc Dương cùng địa ngục Ma vương Cáp Tân đại chiến, sau khi thắng cấp lên tới trung giai tân thủ học đồ, thế nhưng cho dù là cao cấp tân thủ học đồ, một ngày cũng chỉ có thể triệu hoán ra một chiến thú, Nhạc Dương đồng học không có cách nào ngoại lệ. Đối với trả lời của Nhạc Dương đồng học, Diệp Không cảm thấy không nên hỏi, bởi vì Nhạc gia Tam Thiếu là cả Long Đằng Đại Lục không người nào không biết-cúi mục!

"Dùng một gốc cây thứ hoa đi khiêu chiến 12 cung hoàng đạo? Ta nhất định chưa tỉnh ngủ!" Không ít đồng binh nhận thức mình đang nằm mơ.

"Đừng lãng phí tiền, không thì dùng tiền này mời mọi người uống rượu đi!" Có người đưa ra đề nghị.

"Thật muốn đi?" Diệp Không cảm thấy có vòng bảo hộ phòng ngự tuyệt đối, Nhạc Dương có lẽ không có nguy hiểm tánh mạng, nhưng hắn lo lắng Nhạc Dương sẽ bị hoàng kim vương giả thú hù dọa.

"Nói nhảm, còn chờ cái gì, đi!" Nhạc Dương đồng học thích nhất là thứ mang tính kích thích, những thứ khác không nói, 12 cung hoàng đạo, danh tự này, hắn đã nghĩ đi xong quan, mặc dù bên trong không là hoàng kim thánh đấu sĩ, nhưng là hoàng kim vương giả thú, cũng khá khá giống nhau đều mang tính kích thích!

Nộp phí dụng truyền tống, lập tức được truyền tống vào lãnh thổ không gian ánh sao.

Bên trong không gian tĩnh vực này vĩnh viễn đều là ban đêm, không có ban ngày, cũng không có mặt trời... Ở cửa vào khiêu chiến 12 cung hoàng đạo, có một kim giáp hộ vệ đội trưởng ánh mắt trừng căng tròn: "Các người đây không phải là hồ nháo sao? Một tân thủ học đồ cũng muốn khiêu chiến 12 cung hoàng đạo? Người biết trong có bao nhiêu quái vật? Đừng nói mỗi quan có một hoàng kim vương giả thú, chính là ở từng cái cung thú vệ chiến ngẫu cùng Ma Uyên quái vật đều có đến mấy chục gần trăm con, các người là ăn no rồi việc không có chuyện làm sao? Đây cũng có thể tùy tiện liên khiêu chiến sao?"

Bên cạnh kim giáp đội trưởng, có một mỹ nữ mang theo cảm y tam vĩ tuyết hồ không để ý dáng vẻ cười ha ha: "Nếu như không xem các người đây là hàng động cực kỳ ngu xuẩn, thì chính là dũng khí của các người rất đáng để người ta bất ngờ đấy, thật là người không biết không sợ a! Tiểu tử, ta ủng hộ người, người nhất định phải thật tốt cố gắng, liên tục xông qua mười hai quan!"-Truxinh-

Lời của nàng vừa nói ra thẳng đến khiến cho kim giáp đội trưởng tròn trắng mắt: "Lạc Hoa thành chủ, ngài cũng đừng thêm... rối loạn nữa!"

"Thật xin lỗi, ta đã quên chức trách của người ở chỗ này. Được rồi, ta không khích lệ hẳn khiêu chiến 12 cung hoàng đạo nữa, lời nói mới rồi ta thu hồi.. Tiểu đạo tặc, người có đầy đủ phí dụng khiêu chiến sao? Nếu như không đủ, ta có thể cho người mượn một ít, bất quá phải có lợi tức!" Cảm y mỹ nữ cười đến run rẩy hết cả người, nàng thật đúng là muốn thay đoàn người Nhạc Dương nộp phí, sau lại nghe nói chỉ có Nhạc Dương một người khiêu chiến, nàng lại cười đến gấp cả thất lưng: "Không sao, ta đã nộp phân tiền cho năm người các người, người có thể liên tục khiêu chiến năm lần, chuyện lợi tức không cần vội, ta rất có kiên nhẫn, người có thể từ từ trả, bất quá người nhớ kỹ nhất định phải khiêu chiến năm lần đó! Người biết kỹ xảo khiêu chiến xong quan sao? Không biết cũng không lo, ta dạy cho người, cửa thứ nhất cung Bạch Dương, trong hoàng kim vương giả thú... A, tháng này đổi, bây giờ là tam đầu Chimera, người đừng xem nó là hoàng kim cấp sáu tam đầu Chimera, nhưng vẫn là rất dễ dàng đối phó. Người đầu tiên giết sạch chiến ngẫu trước điện, sau đó tiêu diệt một đám đầu quái dê, số lượng không nhiều lắm, đoán chừng mười mấy con thôi, cấp bậc tất cả đều là thanh đồng cấp ba, rất dễ dàng đối phó. Đi vào đại điện, người có thể nhìn thấy tam đầu Chimera, không cần sợ, trực tiếp chuyển sang bên trái, bên đó có một tiểu thiên điện, trong lúc này giết sạch đầu dê té sù, lấy được trầm mặc quyền trượng có thể khắc chế cái đầu bên trái của tam đầu Chimera. Lại ở bên phải thiên điện lấy được một cái thất minh phù thạch, nó có thể dùng ba lần, cái đầu bên phải kia cũng mù mắt rồi, sau đó người có thể nhân lúc chiến thú đang lúc vật lộn... người chiến thú là cái gì?"

"Thứ hoa!" Nhạc Dương đồng học thành thật trả lời.

"..." Cảm y mỹ nữ được gọi là Lạc Hoa thành chủ ngay người một chút, nhưng rất nhanh chóng khôi phục như cũ, ném cho Nhạc Dương một ngón tay cái: "Chiến thú không tệ, người dùng thứ hoa tới khiêu chiến 12 cung hoàng đạo là sáng ý lớn nhất a! Ủ, người có thể làm cho thứ hoa đem tam đầu Chimera sống sờ sờ nuốt trọn, ta nhớ thứ hoa thật giống như có một loại năng lực gọi là thực thi. Được, thứ hoa của người cấp mấy?"

"Cấp một!" Nhạc Dương vừa nói, kim giáp đội trưởng cùng người liên can hết thảy ngã xuống đất.-Truxinh-

"Này thật có chút khó khăn, bất quá, ta thấy người trước sau đối với bản thân đều có lòng tin! Người sẽ làm được, tiểu đạo tặc, cố gắng lên!" Cảm y mỹ nữ giống như lãnh đạo xuống nông thôn thị sát, dùng tay nhỏ bé vỗ bả vai Nhạc Dương, không chút nào keo kiệt cho hắn khích lệ.

"Tốt, Hôi Thái Lang, chúng ta lên đường!" Nhạc Dương đồng học nghe được bên trong có đạo cụ chuyên dụng khắc chế hoàng kim vương giả thú, không khỏi lòng tin tăng vọt.

"Lạc Hoa thành chủ, người đây là đẩy hắn đi chết! Hắn chết chắc rồi!" Kim giáp đội trưởng vô lực nhìn bóng lưng Nhạc Dương lòng tin tràn đầy đi hướng Truyền Tống Môn.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Hoán Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Chimera ba đầu

Edit:Trucxinh

Lúc Nhạc Dương được truyền tống đến cung Bạch Dương, hắn phát hiện nơi này là một hòn đảo lớn lơ lửng giữa không trung. Bên dưới, là vực sâu không đáy.

Nhạc Dương nhặt một tảng đá ném xuống, hồi lâu cũng không nghe được hồi âm.

Vừa rời khỏi khu vực trụ tinh thạch truyền tống, lập tức kim quang xuất hiện bao phủ lấy toàn bộ cơ thể Nhạc Dương tạo thành một cái vòng bảo hộ màu vàng nhạt.

Hồi Thái Lang cũng được bao phủ trong đó, bất quá nó cùng Nhạc Dương không giống nhau, nó có thể từ vòng bảo hộ đi ra ngoài, mà Nhạc Dương cất bước, thì vòng bảo hộ kia cũng di động đi theo.-Trucxinh-

"Cái này cùng chơi phó bản game online giống nhau! Có cái này trước tiên ta có thể đi xem một chút Chimera ba đầu là thế nào a!" Nhạc Dương đồng học tựa như khoa học gia đang đi khảo cứu thực tế, xem xét rốt cuộc là cái lực lượng gì có thể không chế được hết thảy nơi này, hơn nữa đừng nói là Thông Thiên tháp, ngay cả trên người hắn cũng có thật nhiều hiện tượng thần bí không cách nào giải thích.

Hắn lười suy nghĩ, triệu hồi ra cái bóng Man Ngưu, để thủ hộ chiến thú của mình đi trước dò xét lộ tuyến, bởi cái bóng Man Ngưu vốn không bao giờ chân chính từ vong. Đi qua con đường lớn thẳng tắp dài đến gần trăm thước, lại lướt qua một cái cột đá nặng nề cùng cánh cửa to đùng.

Phía sau cánh cửa là một tòa cung điện kiến trúc khổng lồ. Bên ngoài trời tối om, có hơn mười chiến ngẫu (khôi lồi chiến tranh).

Mấy con chiến ngẫu này ước chừng cao ba thước, cũng không biết là dùng loại kim khí nào chế tạo ra, mình dê đầu người. Khi thấy Nhạc Dương xuất hiện thì chúng lập tức phản ứng công kích, vây xung quanh hắn, trên đầu bọn chiến ngẫu này đều vẽ một ký hiệu trận đồ trông rất cổ quái, hai con mắt khảm ru-bi, bên trong lóe ra hồng quang như ngọn lửa. Nhạc Dương lúc trước đã từng cùng nham thạch khôi lồi đánh nhau một trận, nên biết rất rõ khuyết điểm của những loại chiến ngẫu này, bọn chúng vốn không có tánh mạng, không có trí tuệ, chỉ biết công kích địch nhân gần nhất, rất liều mạng, nhưng chỉ cần dùng chút sách lược liền có thể đem bọn chúng đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Nhạc Dương không để cho cái bóng Man Ngưu cùng bọn họ khai chiến, mà là đá một cước vào cái móng Hồi Thái Lang, ý bảo nó dùng thân làm mồi, dẫn dắt những chiến ngẫu này rời đi.

Chiến ngẫu tốc độ rất chậm, động tác chậm chạp, hơn nữa chỉ biết công kích địch nhân gần nhất, nếu như chỉ là dẫn dắt bọn chúng rời đi, với tốc độ nhanh tiếp linh hoạt vô cùng của Hồi Thái Lang hoàn toàn có thể đảm nhiệm.

Hồi Thái Lang vừa nhìn thấy chiến ngẫu mình dê đầu người trước mặt động tác vô cùng chậm chạp, cảm thấy những thứ kim khí này rất dễ khi dễ, lập tức hấp tấp xông lên. Mang theo một loại tâm thái đùa bỡn, ở mặt trước mỗi cái chiến ngẫu nhảy tới nhảy đi, hấp dẫn chú ý của bọn nó. Thậm chí còn nâng chân lên, thỉnh thoảng hướng chân lớn chiến ngẫu tưới nước miễn phí (nước tiểu = !).

"Đồ ngu, mau dẫn bọn chúng đi nơi khác đi, đừng lãng phí thời gian của lão tử!" Nhạc Dương đồng học đối với hành động của Hồi Thái Lang phi thường bất mãn, tên này là điển hình của tiểu nhân đặc chí chuyên bắt nạt kẻ yếu. Lúc trước khi thông qua Ngự Long cốc, để nó ở phía trước dẫn dắt đàn côn trùng rời đi, nó đối với sào huyệt của nhện cùng chim bọ ngựa hung hãn thì vô như không thấy, ngược lại, nhìn thấy đám côn trùng cận kề rầm rũi, thế nhưng lại xông lên quậy một trận cuồng cán, nhìn thấy trứng côn trùng lại càng không chút khách khí thoải mái ăn thật nhiều. Nếu không phải Hồi Thái Lang sinh sự gây chuyện khắp nơi, chọc giận đàn côn trùng lớn, thì việc xuyên qua Ngự Long cốc còn có thể thuận lợi hơn nữa.-Trucxinh-

Nếu như không phải là Nhạc Dương âm thầm xuất thủ cứu giúp, sợ rằng Diệp Không cùng Lê Thiết, Lê Cát hai huynh đệ sớm thành bữa ăn tối cho đám sâu kia rồi.

Hồi Thái Lang vừa nghe Nhạc Dương nổi giận, nhất thời thu liễm một ít, giữ vững tinh thần, dẫn dắt một đám chiến ngẫu kia rời đi.

Nhạc Dương đi tới lối vào, phát hiện còn có một cuộc chiến đang chờ. Ở cửa vào, một đám sinh vật Ma Uyên quái vật đầu dê đứng chờ sẵn, trong mắt lóe ra hồng quang. Những sinh vật này mặc dù không thông minh, nhưng tuyệt đối sẽ không ngu đến độ dễ dàng để cho người ta dẫn dụ rồi đi vị trí. Trong tay bọn chúng đều cầm hắc thiết trường thương lam vũ khí, trong lúc reo hò vây công quả còn có thể triệu hồi ra một đạo lục quang, lẫn nhau gia trì.

Nếu như để Hồi Thái Lang chống lại những thứ này, nó nhất định chiếm không được chỗ tốt. Nhưng cái bóng Man Ngưu lại là ngoại lệ, Nhạc Dương đem lực lượng cái bóng người khổng lồ dời đi gia trì lên trên người cái bóng Man Ngưu, nhất thời nâng biến thành một cái xe tăng hình người. Nàng âm ỉ xông qua, quơ bàn tay to, hướng quái vật đầu dê bốn phía cuồng đập một phen, thẳng đem bọn này đánh cho hoa rơi nước chảy.

Quái vật đầu dê cao hai thước, ở trước mặt cái bóng Man Ngưu cao ba thước, quả thực tựa như một đám tiểu Ái Nhân. Trường thương của bọn chúng không cách nào gây thương tổn đến làn da cứng nhắc có lực phòng ngự siêu cường của cái bóng Man Ngưu, hơn nữa cái bóng Man Ngưu bây giờ không phải là tánh mạng thật thể, chỉ là một nửa thật thể, do cái bóng làm chủ, nên không có tánh mạng chiến thú, không có cảm giác đau. Quái vật đầu dê công kích, cái bóng Man Ngưu hoàn toàn không nhìn tới, nàng không sử dụng vũ khí, cũng không có khái niệm về vũ khí, nhưng dưới sự chỉ huy thông qua ý thức của Nhạc Dương, nàng nắm lên hai con quái vật đầu dê làm như binh khí, hướng quái vật đầu dê bốn phía cuồng đập một phen, thẳng đem bọn này đánh cho hoa rơi nước chảy.

Cấp bậc của nàng không cao, trước mắt vẫn là thanh đồng cấp ba. -Truxinh-

Mặc dù cấp bậc cùng quái vật đầu dê giống nhau, nhưng thực lực lại hoàn toàn siêu việt hơn quái vật đầu dê, thậm chí tài nghệ siêu việt hơn thanh đồng thanh cấp ba thật xa. Lúc trước đoạt xá thanh đồng Man Ngu là cấp năm, nhưng vì ‘ảo ảnh’ của Nhạc Dương chỉ mới cấp một, nên mới kéo thấp cấp bậc xuống.

Nhạc Dương nghĩ thầm, nếu như sau này cái bóng Man Ngu cấp bậc lên cao, khắp mọi mặt đều tăng lên, đoán chừng những thứ như quái vật đầu dê này, dưới tay của nàng ắt hẳn sẽ không chịu nổi một kích.

Điều duy nhất đáng tiếc chính là, đập thật lâu, không có thấy nàng sử dụng ‘tử vong ngưng thị’. Xem ra khả năng tỷ số tử vong ngưng thị xuất hiện là rất nhỏ!

Những thứ như quái vật đầu dê cùng chiến ngẫu mình dê đầu người kia chỉ là trì hoãn thời gian khiêu chiến 12 cung hoàng đạo của võ giả, tin tưởng bất kỳ một người khiêu chiến nào có thực lực sẽ rất dễ dàng bắt lại bọn chúng. Bất quá, nếu như lãng phí quá nhiều thời gian ở trên người bọn chúng, thì một khi vòng bảo hộ phòng ngự biến mất, như vậy người khiêu chiến xông quan liền chú định thất bại rồi. Trong lúc không thể lấy được trăm mặc quyền trọng cùng thất minh phù thạch để khắc chế Chimera ba đầu, thì

một vị võ giả cấp năm trở xuống, nghĩ muốn đánh bại một đầu cấp bậc hoàng kim vương giả thú- Chimera ba đầu đó chính là vọng tưởng, kẻ ngu cũng biết đó là chuyện hoang đường viễn vông như thế nào! -Truxinh-

Lực công kích của quái vật đầu dê không tính cao, nhưng bọn chúng đồng dạng đều thuộc về loại da thô thịt dày, dạng quái vật chuyên về phòng ngự rất khó giết chết. Hơn nữa khả năng khôi phục sức khỏe không tệ, cho dù bị đánh ngã, một lát có thể đứng lên tái chiến.

Ánh mắt của bọn nó hoàn toàn là thị huyết cuồng nhiệt, phảng phất như bị thôi miên, bị cái bóng Man Ngu đánh cho hoa rơi nước chảy cũng không chạy trốn, dẫu dưng không lùi. Sau khi Nhạc Dương vừa phát hiện ra vấn đề này, lập tức tăng tốc độ đi tới, lướt qua chiến trường, chạy dọc theo lối đi thật dài, tiến vào nơi có hoàng kim vương giả thú bảo vệ cung Bạch Dương.

Đề Nhạc Dương đồng học thất vọng chính là, cái cung Bạch Dương này cùng tảng đá ở cung điện thánh đấu sĩ kia hoàn toàn không cùng một chuyện.

Đây chính là treo đầu dê bán thịt chó cũng không ngại.

Trước mắt không phải là cung điện cung Bạch Dương, mà là một trường(tràng) giác đấu vô cùng khổng lồ.

Không gian trong trường(tràng) giác đấu so sánh với sân đá banh còn muốn lớn hơn mấy lần, ở trong sân, có một quái vật to lớn màu vàng kim đang lười biếng ngả sấp trên đất nền ngon lành.

Thân thể quái vật lớn tựa như núi nhỏ, sau lưng là một cặp cánh màu đỏ, Nhạc Dương hoàn toàn không thể tưởng tượng nó làm sao có thể dùng đôi cánh mỏng đó để bay lên. Quái vật kia đang lười biếng nằm úp sấp ở giữa sân, ngáy o o..., Nhạc Dương có thể nhìn thấy rõ ràng, nó có ba cái đầu. Bên trái là một đầu rồng dữ tợn đáng sợ, không giống thần long của Đông Phương, đầu kia trái ngược với cự long ở Tây Phương, nanh um tùm, lưỡi đỏ co duỗi, nước miếng có độc tích tích.

Ở giữa là một đầu hùng sư khổng lồ, lông bờm chính là liệt diễm thiêu đốt hùng lực, miệng lớn dính máu thở dốc, phun ra một đám lửa.

Bên phải, là đầu dê màu trắng. Đầu dê này thế nhưng nhìn không thấy một chút uy hiếp nào, thoạt nhìn còn có một loại ảo giác thánh khiết thiện lương.

Ở dưới cổ, còn treo một cái chuông vàng khéo léo linh lung. Ba cái đầu hoàn toàn bất đồng, thoạt nhìn phi thường quái đản, nhưng nếu như cẩn thận quan sát, thì sẽ phát hiện sự hiện hữu của nó có một loại hợp lý đến mức kỳ diệu. Nhạc Dương nhìn trên người quái vật to lớn này phát ra những tia sáng màu vàng nhạt, chân mày cau lại, cái con chimera ba đầu này cho dù là đang ở trạng thái ngủ say, cũng khiến cho hắn một loại cảm giác bị áp bách khó nói lên lời. -Truxinh-

Nó rất cường đại, đây là không thể hoài nghi.

Bất quá, Nhạc Dương cho rằng cái đầu cường đại nhất của chimera ba đầu này, không phải là đầu rồng bên trái, cũng không phải là đầu sư ở trung gian. Mà là cái đầu bạch dương thoạt nhìn một chút uy hiếp cũng không có kia...

Hoàng kim cấp sáu vương giả thú, mặc dù thật xa không sánh kịp với địa ngục Ma vương Cấp Tần khủng bố, nhưng vẫn có thể tạo cho Nhạc Dương một loại cảm giác áp bách mãnh liệt. Sau khi Hôi Thái Lang thoát khỏi đám chiến ngẫu thì tiến vào, thoáng cái không còn tâm thái đùa cợt ban nãy, nó vừa nhìn thấy chimera ba đầu toàn thân lập tức run rẩy, mang một ít sợ hãi trốn phía sau Nhạc Dương.

Nhạc Dương bay ra đập nó một cước, Hôi Thái Lang mới cố chống đỡ giả bộ muốn liều mạng, đứng song song bên cạnh Nhạc Dương, sống chết cũng không chịu đi về phía trước một chút.

Quả nhiên, thiết tích ma lang thanh đồng cấp ba này chỉ có ở một bên làm khán giả xem chiến đấu mà thôi.

Hoàng kim thứ hoa vẫn còn trong quá trình tiêu hóa cánh tay Ma vương Cấp Tần, mình không cách nào tham chiến, bây giờ chỉ có thể dựa vào cái bóng Man Ngu cùng Tiểu Văn Lê, trận chiến này...

Trận chiến này đánh thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Triệu Hoán Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Trầm mặc quyền trượng

Edit:Trucxinh

Nếu như muốn đánh bại chimera ba đầu này, liều mạng nhất định không được. Xem cái thân thể to như núi nhỏ kia, đừng nói phun độc phóng hỏa, chính là tới một chiêu ‘ Thái Sơn áp đỉnh ’ cũng chịu không được!

Dựa theo thuyết pháp của cầm y mỹ nữ Lạc Hoa thành chủ kia, nên tới trước bên trái thiên điện lấy được trầm mặc quyền trượng, rồi đến bên phải thiên điện lấy thất minh phù thạch, đem đầu rồng bên trái cùng đầu dê bên phải khắc chế, sau đó liều mạng với đầu sư tử ‘thịt kho tàu’ ở trung gian kia! Xem ra, cái đầu lớn nhất ở trung gian kia, ngoài mặt hùng hực liệt diễm, thoát nhìn rất dọa người, nhưng trên thực tế lại là một cái đầu yếu nhất, thậm chí có thể là nhược điểm lớn nhất của chimera ba đầu.

Cái bóng Man Ngưu, dưới sự chỉ huy bằng ý niệm của Nhạc Dương, nhanh chóng thoát khỏi đám quái vật đầu dê. Quả nhiên, cái bóng Man Ngưu vừa vọt tới cửa vào, quái vật đầu dê liền ngừng lại. Bọn chúng thấp giọng rít gào, chen chúc vào trong thông đạo, hết lần này tới lần khác không dám xông tới, hiển nhiên đối với chimera ba đầu có một loại trời sanh sợ hãi.- Trucxinh-

Nhạc Dương cảm giác thời gian đã không còn nhiều lắm, nhanh chóng vòng qua bên sân, hướng bên trái chạy gấp, chuẩn bị tìm kiếm được cửa vào thiên điện. Ai, chẳng biết làm sao mà hần vừa động, chimera ba đầu kia lập tức tỉnh, sáu con mắt to toàn bộ mở ra, phát hiện Nhạc Dương, nó tức giận rít gào đứng lên, thanh âm kinh thiên động địa, diếc tai muốn tập kích. Trong thông đạo quái vật đầu dê bị làm cho sợ đến lập tức giải tán...

Cả thân thể cao lớn của chimera ba đầu đứng thẳng lên, quả thực tựa như một ngọn núi thịt khổng lồ hoạt động.

Nước dãi độc tí tách từ miệng đầu rồng mờ ra rơi xuống, sau một tiếng rống gào thét kinh khủng phát ra, thì lập tức chất lỏng từ miệng rộng của nó phun ra, hướng bọn người Nhạc Dương.

Nhạc Dương một cước đem Hôi Thái Lang đạp bay ra ngoài mười mấy thước, đồng thời ra lệnh cái bóng Man Ngưu nhanh chóng triệt thoái phía sau. Hần cảm thấy bầu trời tối sầm, tiếp theo vô số chất lỏng màu xanh biếc phun tới đây... May là có vòng bảo hộ phòng ngự tuyệt đối, nếu không

Trên mặt đất, những thứ chất lỏng màu xanh biếc kia bắn tới đá phiến, bốc lên từng đợt khói xanh.

Nơi bốc khói xanh kia, những thứ cứng rắn như hắc thạch, lại bị dịch axit màu xanh biếc bắn tới lập tức bị ăn mòn phát ra âm thanh ‘xèo xèo’, rung động, tựa như đường trắng gặp phải nước nóng bị hòa tan.- Trucxinh-

"Shit!" Nhạc Dương kinh hách than một tiếng.

Khó trách nói chiến thủ bình thường gặp hoàng kim vương giả thú chỉ có bị giết sát, bây giờ thoát nhìn một chút cũng không khoa trương! Độc của chimera ba đầu này quả thực là mạnh hơn của thổ tiên thú hoa gấp trăm lần trở lên, chẳng lẽ cái con chimera ba đầu này cùng dị hình có quan hệ thân thích? Nhưng là dị hình cũng chỉ có máu mới có tính ăn mòn, nước miếng không có khoa trương như vậy a! Quả nhiên không hổ là hoàng kim cấp sáu vương giả thú, xác thực kinh khủng... Nếu như là chiến thủ bình thường, quân chi là thanh đồng Man Ngưu trước kia ngưu bức cỡ nào, bị nó ‘tặng’ cho một miếng lớn nước miếng toàn độc, sợ rằng không chết cũng tàn phế .

Về phần Hôi Thái Lang bây giờ nếu để nó cùng chimera ba đầu đấu đơn, đó chính là đưa món ăn đến tận miệng!

Nếu không phải lúc đi vào nghe cầm y mỹ nữ tiết lộ tình báo, nếu như không trước tiên đem trầm mặc quyền trượng nắm bắt tới tay liền trực tiếp chọn cứng loại toan độc này, mạnh mẽ cùng chimera ba đầu đối chiến, căn bản là muốn chết!

Diệp Không năm đó có thể chính là bại dưới một ngụm nước miếng của cái con chimera ba đầu này.

"Oanh!"

Đầu sư tử liệt diễm ở trung gian phun ra một cái hỏa cầu nổ ở dưới chân Nhạc Dương. Nếu như không có vòng bảo hộ phòng ngự, đoán chừng tiểu thân thể của Nhạc Dương đồng học này trực tiếp liền bị nổ bay. Nhạc Dương đồ mồ hôi như mưa, còn cho người ta sống không chứ? Trừ nhỏ nước miếng, còn có thể phóng hỏa cầu, thật chịu không được loại biến thái này.- Trucxinh-

May là cái đầu dê bên phải kia rất an tĩnh, không có có phản ứng gì.

Nhạc Dương đồng học vừa chạy vội, vừa ác ý ngấm lại, nếu như đem chimera ba đầu này chộp tới đoàn xiếc thú đi biểu diễn lưu động, vé vào cửa thu vào nhất định không tệ.

Trên thực tế, chimera ba đầu căn bản không có quan tâm Nhạc Dương đồng học làm một vô sĩ tiểu đảo bình, thân làm một vương giả, nó chỉ cần địa bàn của mình không bị xâm phạm là được, đám con sâu nhỏ ở khắp chung quanh có hay không bay tới bay lui, nó căn bản bất để ý. Ở trong mắt của nó, tất cả người khiêu chiến đều là con sâu nhỏ, luôn là làm những cử động nhằm chán, cầm lấy đao kiếm cùng cây tằm giống nhau, triệu hồi ra loại chiến thú như con chuột nhỏ, không biết tự lượng sức hướng mình phát động tấn công... Nó nhìn không thấy Nhạc Dương nữa, liền ngáp một cái thật to, rồi thư thư phục phục gục xuống, tiếp tục làm mộng đẹp.

Bên trái, lối đi dài chừng trăm mét, tối om, Nhạc Dương đồng học nếu không phải lúc trước có tiến vào hắc động không gian cùng Phí Văn Lệ nữ hoàng bệ hạ ký kết ‘linh hồn huyết khế’, chia sẻ năng lực thị vật trong bóng tối của Phí Văn Lệ nữ hoàng bệ hạ, thì lúc này có lẽ hẳn sẽ biến thành một tên mù.

Thiên điện lớn cỡ sân bóng rổ, bên trong có mười mấy con quái đầu dê.

Những con quái này cùng quái vật đầu dê phía ngoài không giống nhau, bọn chúng vừa nhìn thấy Nhạc Dương hấp tấp xông tới, lập tức biến thân, ở bên trong quỹ dị chủ ngữ bọn chúng biến thành một con linh ngưu không lồ, trường giác sắc bén vận vẹo kia so với trường thương của kỵ binh nhân loại còn muốn đáng sợ hơn, chỉ thấy bọn chúng cúi đầu, ầm ầm xông thẳng lại.

"Hồi Thái Lang, đem hoa cúc (lỗ đất) của ngươi bọc lộ ra, để bọn chúng nhắm vào..." Nhạc Dương đồng học không để ý tới Hồi Thái Lang nghe lời này trong nội tâm có cảm thụ gì, hẳn không thêm đếm xỉa tới nó.-Trucxinh-

Vừa thấy con linh ngưu đến gần, Nhạc Dương liền dùng ý niệm ra lệnh cho cái bóng Man Ngưu, để cho nàng dùng hết sức bay lên trời, dùng hết lực lượng thi triển chà đạp, sau đó công kích tất cả linh ngưu theo phía sau đuôi Hồi Thái Lang. Hẳn ở trong nháy mắt, liền đề ra chiến thuật hợp lý nhất, cho tới bây giờ, Nhạc Dương mới phát hiện mình rất có thiên phú chiến đấu, duy nhất tiếc nuối, chính là không có biện pháp tự mình tham dự chiến đấu, nếu không còn có thể đổi lại kế hoạch càng tốt hơn!

Hồi Thái Lang phát hiện tất cả linh ngưu dựng lên trường giác như rừng đỉnh ốc hướng mình nhanh như điện chớp nhanh-mạnh mẽ xông lại, làm cho nó sợ đến suýt nổ tim. Nó cũng không dám đem cúc hoa của mình bọc lộ hướng những con linh ngưu này, kia là cử chỉ muốn chết a, trực tiếp kẹp cái đuôi chạy trốn, hận không có nhiều thêm bốn cái chân.

Cái bóng Man Ngưu từ trên không trung nhảy đến, thân ảnh khổng lồ như núi phủ xuống.

Khổng lồ ngưu đề (móng trâu cực lớn), lấy thế lôi đình vạn quân, nặng nề oanh tạc trên mặt đất, cộng thêm lực lượng cái bóng người khổng lồ gia trì phóng ra một cái kỹ năng ‘chà đạp’ đặc biệt.

‘Oanh!’

Hắc thạch dưới móng bị đập nát bươm, vết rạn giống mạng nhện kéo dài tứ tán, đại địa từng đợt run rẩy, toàn bộ Thiên Điện đều dao động. Sóng xung kích khuếch tán, uy lực mạnh đến độ Nhạc Dương đồng học đứng ở một bên nhìn mà trợn mắt hốc mồm.

Tốt! Uy lực thực khủng bố!-Trucxinh-

Linh ngưu ở dưới chân cái bóng Man Ngưu trực tiếp bị giẫm dẹp.

Những con linh ngưu bị giết chết, thi thể hoàn toàn thay đổi, trực tiếp biến thành một bãi thịt nát; những con linh ngưu gần kề xung quanh bị sóng xung kích đánh bay ra ngoài mấy thước, ngã xuống đất không dậy nổi; những con linh ngưu ở xa hơn thì bị chấn dừng lại, choáng váng. Cái bóng Man Ngưu nghiêm khắc dựa theo chỉ lệnh của Nhạc Dương, không có tiếp tục triển khai đại tru diệt, mà là mò ra sai bước đuổi theo cứu viện Hồi Thái Lang đang thực mạng chạy như điên... Đồng dạng là thanh đồng cấp ba, thực lực của cái bóng Man Ngưu cùng Hồi Thái Lang quả thực không cùng cấp bậc. Hơn nữa, Hồi Thái Lang được bầu thành sáu sao cực phẩm chiến thú, thật muốn đổi thành thanh đồng cấp ba chiến thú bình thường, ở trước mặt cái bóng Man Ngưu, sợ rằng ngay cả tư cách xách giày cũng không có.-Trucxinh-

Mấy con linh ngưu đuổi phía sau Hồi Thái Lang, thiếu chút nữa là có thể bạo trúng hoa cúc nhỏ của Hồi Thái Lang, lại bị cái bóng Man Ngưu đuổi theo, nhất nhất lật úp trên mặt đất.

Nguy cơ hoa cúc được giải trừ, Hồi Thái Lang quay phắt lại. Nó đánh về phía một con linh ngưu gần nhất, gắt gao cắn ở cổ họng, ánh mắt thị huyết phảng phất như đang nói: bọn lang cắn chết ngươi!(cái này mình chém)

Một con linh ngưu khác bò dậy, cúi đầu hướng nó xông lại, Hồi Thái Lang linh động tung nhảy lên giữa không trung, lợi trào xé không giáng xuống. Trước dùng móng vuốt hủy diệt một con mắt của địch nhân, sau đó mượn lực lao xuống, nhắm trên mình con linh ngưu, miệng lang mở ra, lộ ra răng nhọn um tùm, một kích trí mạng cắn vào yết hầu của địch nhân... Nó một mình đấu đơn mười mấy con té su đầu dê biến thành con linh ngưu dĩ nhiên không thể nào, bất quá đấu đơn hai ba con, vẫn là dư sức có thừa, nói thế nào thì nó cũng đã hấp thu ma khí tà ác của địa ngục Ma vương Cấp Tân mà biến dị thành thiết tích ma lang, cùng chiến thú thanh đồng cấp ba bình thường không giống nhau.-Trucxinh-

Nhạc Dương đồng học bây giờ không đếm xỉa tới có quá trình chiến đấu, hẳn một lòng muốn tìm trầm mặc quyền trượng. Hẳn vốn cho là trầm mặc quyền trượng này đặt ở trung tâm thiên điện, hoặc là trong rương bảo khố, vừa mở ra là có thể nhìn thấy...

Căn bản không phải!

Trầm mặc quyền trượng treo ở trên vách tường chính diện của thiên điện, mà nó cũng không phải chỉ có một cái, mà có tới ba. Dĩ nhiên, ba cái trầm mặc quyền trượng này bề ngoài giống nhau như đúc, nhưng chỉ có một cái là thật. Nếu lấy nhầm, sẽ khởi động cơ quan cùng bày rập, mạng nhỏ có thể gặp nguy hiểm!

Làm sao để phân biệt đây?

Mỗi cái trầm mặc quyền trượng bên vách tường, đều có một nhóm văn tự mịt mờ, đây coi như là gợi ý cho người khiêu chiến.-Truxinh-

Nhạc Dương vừa nhìn, thiếu chút nữa chồng đầu ngã trên mặt đất... Bốn cọt người chơi như vậy đấy, không phải chỉ là phó bản trò chơi thôi sao? Còn muốn chơi những thứ nguy hiểm đến tánh mạng như thế này, ta kháng nghị thiên thần Thông Thiên tháp, công ty trò chơi này quá vô lương a!

Bạn đang đọc truyện *Triệu Hoán Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Trầm mặc quyền trượng(2)

Edit:Truxinh

Ở trên vách tường thiên điện, ở bên phải cạnh ba cây trầm mặc quyền trượng có một nhóm văn tự.

Ba hành văn này chính là gợi ý cho đáp án, Nhạc Dương phải đem đáp án chính xác tìm ra, nếu nghĩ sai, đoán chừng cơ quan bẫy rập sẽ lập tức được phát động.

Nhạc Dương đồng học nhìn thấy thời gian vòng bảo hộ phòng ngự không còn nhiều, trong nội tâm muốn phát điên, bất quá đây là pháp tắc trong Thông Thiên trong tháp, tất cả mọi người đều phải trải qua khảo nghiệm như vậy, hẳn cũng không có loại thứ hai để có thể lựa chọn. Dĩ nhiên, có thể buông tha cho cái trầm mặc quyền trượng này, trở về đấu đơn cùng chimera ba đầu... Bất quá, đó lại càng là cử chỉ tìm tai vạ cho chính mình.

"Không phải chỉ là tìm ra lời giải cho trò chơi thôi sao? Mấy loại này ta đã chơi qua rất nhiều rồi, chẳng lẽ ta đây vốn được xưng là ‘tìm ra lời giải tiêu vương tử’ lại không cách nào giải sao?" Nhạc Dương đồng học tự an ủi chính mình.-Truxinh-

Hắn nhìn câu thứ nhất, trên đó viết: ‘Ta là một cái vi đập ruồi, nhìn thấy con ruồi kêu ong ong, ta liền đập chết nó!’

Vi đập ruồi?

Lấy cái vi đập ruồi này có thể hay không đập chết chimera ba đầu đi?(=”, lấy vi đập ruồi đập chết chimera, ha ha...)

Nhạc Dương đồng học đỏ mặt hôi hột, hắn cảm giác ngược lại, khả năng chimera ba đầu đập chết mình lớn hơn a!

Câu ở giữa ghi là: ‘Ta là lãnh đạo uy nghiêm, chỉ cần ta xuất hiện ở địa phương nào, nơi đó cũng sẽ lập tức biến thành một vùng yên lặng, cho tới bây giờ cũng chỉ có ta phát biểu nói chuyện, không người nào dám ở trước mặt của ta cãi nhai, nếu không có ta cho phép, ai cũng không có thể lên tiếng’... Nhạc Dương vừa nhìn, trong nội tâm thầm kêu... (MN), ở loại địa phương này còn có thể nhìn thấy lãnh đạo a? Lãnh đạo quả nhiên chính là...***!

Câu còn lại hoàn toàn ngược lại hai câu trước, không có có một chút nào gọi là hung hăng can quấy, chỉ có một giọng điệu u oán, tựa như oán phụ ở goá nhiều năm: ‘Lòng của ta muốn nói với ngươi, ánh mắt của ta muốn nói với ngươi, toàn thân của ta cũng muốn nói với ngươi, nhưng ngươi chính là không hiểu.’-Truxinh-(‘em’ cũng không hiểu...)

"Quỳnh dao a đi, không nghĩ tới thiên thần trong Thông Thiên tháp, lập trình viên của công ty trò chơi cũng là fan của người a!" Nhạc Dương cảm thấy không bội phục cũng không được.

Ba chọn một, chọn cái nào đây?

Nhạc Dương nhíu mày, hắn cảm giác cái nào cũng đều có điểm có thể, nhưng lại cũng không quá đúng, rốt cuộc là phải chọn cái nào mới đúng đây?

Cái vi đập ruồi? Lãnh đạo? Hay là oán phụ?

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, căn bản không cho suy nghĩ nhiều. Cho dù chân chính tìm được trầm mặc quyền trượng, mà thời hạn của vòng bảo hộ phòng ngự đến, không có bảo vệ của vòng bảo hộ phòng ngự, sợ rằng lúc gặp phải tình huống nguy hiểm thì có mà hồng bét. Nhạc Dương chuẩn bị tùy tiện lấy một cái trong ba cái, tỷ như lấy cái có gợi ý là cái vi đập ruồi, nói không chừng, nó chính là cái trầm mặc quyền trượng cường hân trong truyền thuyết kia.

Nhạc Dương vừa định phi thân nhảy lên tóm lấy cái ‘vi đập ruồi’.

Hồi Thái Lang bị một con linh ngưu hung hăng đánh bay, cả cơ thể nặng nề va mạnh vào vách tường.

Trong lúc vô tình Nhạc Dương thoáng nhìn qua chột phát hiện trên vách tường bốn hướng Đông Nam Tây Bắc, có tất cả bốn cái cán thao túng cơ quan bẫy rập, nhất thời trước mắt sáng rõ.

Có cổ quái!-Trucxinh-

Hắn lập tức nhanh như cắt chạy vội đến bên cái cán thao túng phía đông nhìn một chút, thì thấy phía trên có khắc một chữ ‘mộc’, mà phía nam là ‘hỏa’. Nhạc Dương lại chạy đến phía tây nhìn, phát hiện bên này là ‘thổ’, phía bắc còn lại là ‘thủy’. Trong Ngũ Hành, chỉ có ‘kim’ là không có. Điều này làm cho trong lòng của hắn cấp tốc nhảy dựng, cơ quan thao túng có khắc chữ ‘kim’ này rốt cuộc ở chỗ nào?

Trên trần nhà, mặt đất, cũng không có cái cán thao túng cơ quan nào trông như vậy cả.

Lúc này, Nhạc Dương đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ, mình thật là một tên đại ngu ngốc!

Hắn liền vội tới lối vào thiên điện, dừng lại ở trước mặt hai pho tượng thủ vệ hình quái đầu dê đáng vóc to lớn, trong tay hai pho tượng thủ vệ đều có trường thương.

Trên cán thương có chữ, bên trái trường thương đầu tiên khắc chữ: Ta là cầm điếc...

Bên phải khắc chữ: Ta là Kim Tử!

Nhạc Dương đưa tay nắm lên trường thương bên phải, đồng thời hét lớn: "Chính là nguoi!"

Lúc này, vòng bảo hộ trên người bắt đầu lóe ra, Nhạc Dương không kịp để ý thứ khác, lập tức tịch thu trường thương sau đó vội vàng chạy ra ngoài. Bây giờ thời gian không còn nhiều, Nhạc Dương có hai con đường có thể lựa chọn, một là thừa dịp vòng bảo hộ vẫn còn, lập tức rời đi; hai là liều mạng với chimera ba đầu!

Nhạc Dương cắn răng, thân hình bắn thẳng đến hướng lối ra, không, không thể đi!

Rời đi chẳng khác nào khiêu chiến thất bại, không thu hoạch được gì.

Lưu lại liều mạng, thời gian vòng bảo hộ không còn nhiều, bất quá mình cuối cùng cũng chiếm được trăm mặc quyền trượng.. Cuối cùng cũng có một bảo vật nơi này, không thử thử một chút sao?

Bây giờ Nhạc Dương có thể mơ hồ cảm nhận được áp lực.

Một nam nhân cường tráng đi tán gái sau đó cùng mỹ nữ làm chút chuyện thích thú, nhưng kiên trì lắm cũng chỉ được ba phút đồng hồ liền sớm xuất... , cơ thể lập tức mềm nhũn, khiến cho nam tử vô cùng tự ti, bình thường đều trốn biệt không dám gặp người. Kéo dài a kéo dài, nếu như nam tử đó có thể kiên trì ba giờ, hẳn còn sợ tiểu dùng quái vật sao? Hẳn đã sớm trên giường, không đúng, là trên chiến trường, một chiêu tất sát bạo tận tất cả hoa cúc của các tiểu quái vật! Đồng dạng, nếu như vòng bảo hộ phòng ngự tuyệt đối màu vàng này có thể kéo dài mười giờ, mà không phải là mười phút đồng hồ, thì Nhạc Dương đồng học có thể chậm rãi tập hợp đủ trăm mặc quyền trượng cùng thất minh phù thạch, lại uống một chén trà, ăn xong một bữa cơm, cuối cùng ngủ một giấc, sau cùng mới chiến cùng chimera ba đầu cũng không muộn.-Trucxinh-(= =!, ặc, so sánh của Dương ca đúng là có một không hai...)

Vấn đề là, bây giờ vòng bảo hộ phòng ngự chỉ còn lại có một phút đồng hồ.

Bây giờ trong nội tâm Nhạc Dương rất như phát điên, rất muốn bứt hết tóc của mình.

Tại sao vòng bảo hộ biến mất, mình vẫn không cách nào trực tiếp tham gia chiến đấu đi? Chờ hắn lao ra lối đi, lúc tiến vào thiên điện bên phải, vòng bảo hộ đã biến mất. Mới đầu trong nội tâm Nhạc Dương mừng thầm, cái vô trùng gà phát sáng này coi như xong, mình có lẽ có thể tham chiến! Nhưng là không nghĩ tới, hắn vừa thử nhấc tay thì phát hiện thân thể của mình dường như bị một loại lực lượng vô hình phong ấn... Lực lượng trong cơ thể của hắn không giảm, nhưng không có biện pháp phát ra, không có biện pháp công kích. Nhạc Dương định vùng vẫy hướng trước mặt xuất ra một quyền, nhưng phát hiện quả đấm của mình vẫn không nhúc nhích, giống như có bàn tay vô hình gắt gao kéo cánh tay của mình!

Theo pháp tắc ở tinh vực, ở trong cung Bạch Dương này, cho dù là võ giả mất đi vòng bảo hộ phòng ngự, cũng chỉ có thể dựa vào lực lượng tự bảo vệ mình, mà không cách nào công kích.

Chỉ có chiến thú mới có thể tiến hành công kích, mới có thể tham dự chiến đấu...

"Chết thì chết!" Nhạc Dương không có đủ thời gian lại đi tìm viên thất minh phù thạch kia, bởi vì hắn phát hiện trường thương bộ dáng ‘trăm mặc quyền trượng’ trong tay này cũng là có thời hạn.

Nhạc Dương phi thân lên cao, đem trường thương cắm ở sân bên cạnh.

Nhất thời, một đạo bạch quang thoáng hiện ở trên trường thương, ngay lập tức toàn bộ trường giác đầu sáng như ban ngày.

Cuối cùng khuếch tán mở ra bốn phía, tạo thành một cái vòng sóng xung kích hình tròn.

Đầu rồng bên trái chimera ba đầu há mồm ra nhưng không cách nào phun dịch độc, vô số dịch axit màu xanh biếc tràn ra ở miệng của nó rơi trên mặt đất, nó thể nhưng không có cách nào hướng Nhạc Dương bên này phun độc. Đầu rồng lắc lư không ngừng, tựa hồ bị cái gì đó trói miệng lại, phi thường khó chịu lắc lư giãy dụa, hết lần này tới lần khác cũng không có chút nào hiệu quả.-Trucxinh-

Trong nội tâm Nhạc Dương lập tức vui vẻ, cái trường thương này quả nhiên là trăm mặc quyền trọng chân chính!

Xung quanh trăm mặc quyền trọng hào quang màu trắng từng đợt từng đợt khuếch tán... Nhạc Dương cảm giác được, thời hạn lớn nhất của nó chỉ có mười phút đồng hồ, nói cách khác, nếu như trong mười phút đồng hồ, lấy không được đầu chimera ba đầu kia, thì mình liền gặp nguy hiểm. Hối Thái Lang sớm đi ra, nhưng nó không dám hướng chimera ba đầu xông lên, chẳng qua là trốn ở phía xa, hướng về phía chimera ba đầu không ngừng thấp giọng rống.

Cái bóng Man Ngưu không sợ xông lên.

Đầu sư tử ở giữa phun ra một đoàn liệt điểm nóng rực hướng cái bóng Man Ngưu, có thể cái bóng Man Ngưu căn bản không biết né tránh, nằng trặc tiếp xông vào, nhảy lên cao, hai tay nắm thành quyền, hung hăng nện lên trên đầu liệt điểm sư.

Liệt điểm sư bị đau, ngửa mặt lên trời rít gào.

Bởi vì thời hạn cái bóng người khổng lồ gia trì lực lượng đã hết, nếu không sau khi Liệt điểm sư ăn một kích kia của cái bóng Man Ngưu, thì đã bị thương nặng hơn!

Đầu rồng kia không cách nào phun độc dịch, nó lập tức chuyển tới đây, hỗ trợ công kích, hướng cái bóng Man Ngưu hung hăng cắn. Nhưng là nó không biết, Nhạc Dương chờ chính là bây giờ, chờ đúng vào thời điểm nó chuyển đổi mục tiêu công kích liền tung ra một sát.

Tiểu Văn Lệ cùng hân tâm ý tương thông, quang hoa cùng mùi thơm tỏa ra, cầu vòng biến ảo xuất hiện.

Hai lưỡi dao phát ra băng sương trong tay nhỏ của nàng chém mạnh vào trên cổ đầu rồng, vết thương không sâu, bất quá hàn khí trên hai lưỡi dao mạnh mẽ phát tán, đem toàn bộ không gian trong trường giác đầu biến thành băng thiên tuyết địa. Cái đầu rồng trông dữ tợn kia hoàn toàn bị hàn khí đóng băng, đầu tiên là động tác bị trì hoãn, miệng khổng lồ đang cắn loạn dần chậm chạp, trước lúc kịp cắn trúng cái bóng Man Ngưu cả cái đầu hoàn toàn bị đóng băng, biến thành một cái đầu rồng khác bằng băng.-Truxinh-

Uy lực băng sương của song dao vô cùng kinh khủng, đừng nói nó chẳng qua chỉ là một con chimera ba đầu hoàng kim cấp sáu, cho dù là địa ngục Ma vương Cấp Tàn cường đại, bị trúng một chém này, cánh tay cũng lập tức đông lạnh tốc độ chậm như ốc sên.

Nhìn thấy một đao kia của Tiểu Văn Lệ, trong nội tâm Nhạc Dương phi thường kích động.

Quả nhiên không hổ là kim cương cấp tiểu la ly, chính là ngưu bức a, mặc dù bây giờ còn là ấu thể, mới có cấp một, nhưng đối mặt với chimera ba đầu hoàng kim cấp sáu, vừa ra tay liền phong bế đầu rồng, so sánh với dùng trăm mặc quyền trọng vẫn còn tốt hơn chán! Biết sớm như vậy, căn bản không cần lao lực đi tìm trăm mặc quyền trọng mà đi bên phải tìm kiếm thất minh phù thạch thì tốt hơn.

Nhạc Dương nhìn thoáng qua đầu bạch dương bên phải, đầu bạch dương này cũng không có phát động công kích.-Truxinh-

Nhưng trong lòng hắn, mơ hồ cảm thấy đầu bạch dương không có bất kỳ ý đồ công kích này mới thật sự là mạnh, mới thực sự là đại nhân vật chân chính không bỏ nhất... Không có thất minh phù thạch tới khắc chế đầu bạch dương này, kết quả cuộc chiến đầu cuối cùng sẽ như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Triệu Hoán Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Kim linh đang (chuông vàng nhỏ)

Cái bóng Man Ngưu vô cùng dũng mãnh, từ trên cao nhìn xuống đối với đầu sư liệt điểm triển khai tấn công, hai nắm đấm nặng nề giáng xuống đỉnh đầu, vai, đầu gối.

Nhạc Dương phân ra một luồng ý thức liên thông cùng nàng, lấy bản năng công kích của nàng làm trụ cột, lại để cho động tác của nàng càng thêm liên mạch, một vòng bảo tố công kích, đánh cho đầu sư liệt điểm cơ hồ không nhận định được bắc nam. Điều đáng tiếc là nàng bây giờ không cách nào phối hợp với ý niệm của Nhạc Dương sử dụng chiến kỹ, lại không có cái bóng người khổng lồ gia trì lực lượng gấp trăm lần, nên lực sát thương có hạn.

Hơn nữa, mặc dù thực lực chân chính của nàng vượt xa thanh đồng cấp ba, nhưng nếu so sánh cùng thực lực của hoàng kim cấp sáu vương giả thú thì chính là đại chênh lệch. Dưới phản công của đầu sư liệt điểm thân thể của nàng bị thương nghiêm trọng.

Càng làm Nhạc Dương thêm đau đầu là cái bóng Man Ngưu căn bản không biết đau đớn, không biết né tránh, hoàn toàn là ngoan kháng chiến đầu đến cùng. Rất nhanh, những vết thương khổng lồ do bị cắn trên thân thể nàng sâu đến độ thấy cả xương trắng.

Không có lấy một giọt máu chảy ra.-Truxinh-Truyen.org

Lúc này, cái bóng Man Ngưu vẫn là nửa thật thể táng mạng, nàng cùng chiến thú bình thường có chút bất đồng.

Chỉ cần năng lượng ảo ảnh không có hao hết, cho dù thân thể Man Ngu hoàn toàn bị hủy diệt, nàng vẫn có thể chiến đấu mãi không thôi. Nhạc Dương cũng biết mất đi cái bóng người khổng lồ gia tri, thực lực nàng nhất định không đấu lại đầu sư liệt điểm, bất quá, nàng còn có một tuyệt chiêu khác! Chỉ cần ở trong lúc công kích gây ra ‘tử vong ngưng thị’, thì thế cuộc ắt có thể có nghịch chuyển.

Tử vong ngưng thị có lẽ có thể trực tiếp miêu sát đầu sư liệt điểm này!

"Hồi Thái Lang, người tiểu quỷ nhát gan này, nếu như người không muốn bữa ăn tối nay là chân lang sấy, thì liền lập tức đi cắn cái mông của con Chimera kia cho ta, dùng móng vuốt của người thọc vào cục hoa của nó!" Nhạc Dương vừa nhìn qua thấy Hồi Thái Lang căn bản một chút cũng không động, giận đến muốn bạo tạc, nó thật đúng là ở một bên vừa nhìn vừa xem à?

"A ô!" Hồi Thái Lang vừa thấy Nhạc Dương nổi giận, nhanh chóng nhào lên ‘sửa mái nhà dột’, dùng sức cắn chân trước của Chimera, cái chân kia so với chân voi còn muốn to hơn gấp mấy lần. - Trucxinh- Căn bản không có dùng bao nhiêu sức lực, nhưng nó vẫn giả bộ giả vờ giả vịt cho biết bản thân cũng đang rất tích cực chiến đấu.

Nhạc Dương mặc dù bực bội, nhưng bây giờ chẳng hơi đâu đi quan tâm động thủ với nó, dồn toàn bộ tinh thần vào khống chế cái bóng Man Ngu, tận lực để nàng né tránh một kích trí mạng dưới sự công kích của đầu Liệt Điểm sư, nếu không phải do hần điều khiển, chỉ dựa vào cái bóng Man Ngu đi liều mạng, đoán chừng không cần đến ba phút đồng hồ, sẽ bị đối phương cắn xé thành mấy khối thịt nát.

Tiểu Văn Lệ sau khi đóng băng đầu rồng thì không có tiến lên trợ chiến, mà nhắm mắt lại yên lặng ngưng tụ linh khí... Nhạc Dương đoán là nàng chuẩn bị triệu hoán ra bảo điển, hoặc là chuẩn bị xuất đại chiêu. Tận lực không dám làm việc gì ảnh hưởng đến nàng, để nàng tự do đắm chìm vào trong mình tưởng. Nói không chừng xa yêu tiểu la lỵ kia rất có thể sẽ cho mình một kinh hỷ vô hạn. Không biết kế tiếp nàng sẽ lại làm ra cái cử động gì đáng kinh ngạc đi?

Trong nội tâm Nhạc Dương đang rất cao hứng, không để ý tới nguy cơ bộc phát! So với Phong Lang còn nhanh hơn, với hồ ly còn muốn giao hoạt hơn, một cái bóng đen thật dài vô thanh vô tức bơi gần, chờ đến khi Nhạc Dương giật mình phát hiện, thì bóng đen nọ đã nhanh-mạnh mẽ giống như chớp điện cuồng bạo hướng Tiểu Văn Lệ công kích.

"Thật gặp quỷ!" Nhạc Dương thập phần khẩn trương, theo bản năng giơ tay nghĩ muốn phát ra một đạo tiên thiên phá thể vô ảnh kiếm khí tới ngăn. Nhưng đã quên mất một điểm hiện tại hẳn là không cách nào tự mình công kích, không những không có thể kịp thời cứu viện, ngược lại lãng phí một cách vô ích thời cơ phản ứng tốt nhất. - Trucxinh- Truyện. Org

Trong tình thế vạn phần nguy cấp, thì thân hình Hồi Thái Lang thỉnh thoảng xuất hiện, không biết nó ở đâu vọt ra, liền lập tức ngăn ở trước mặt Tiểu Văn Lệ. Cái tên bình thường thích bắt nạt kẻ yếu, lại rất sợ chết, vậy mà lúc ngàn cân treo sợi tóc này lại phản đầu quên mình đánh về phía cái bóng đen khổng lồ quỷ dị kia, còn chưa kịp há mồm hạ xuống cán đối phương, thì đã bị đại khẩu đầy máu của bóng đen kia một ngụm nuốt vào bụng.

"Shit, Hồi Thái Lang tiêu rồi!" Nhạc Dương lúc này mới nhìn rõ, thì ra đây là một con cự xà...

Thì ra là Chimera ba đầu không chỉ có ba cái đầu, mà còn có một cái đuôi là một con cự xà! Con rắn này so với mấy con trăn rừng trên địa cầu mà Nhạc Dương thấy qua ti vi thì lớn hơn gấp mấy lần, cái nhỏ nhất là cổ rắn đoán chừng một nam tử trưởng thành cũng ôm không hết, bất quá, một Hồi Thái Lang căn bản không đủ cho nó nhét kẽ răng!

Nhạc Dương không cách nào tự thân động thủ, không thể làm gì khác hơn là ra lệnh cho cái bóng Man Ngu vết thương chồng chất khắp người xông qua, hy vọng có thể ngăn cản hành động của quái xà. Nếu như bây giờ để Tiểu Văn Lệ đem quái xà chém đứt, có lẽ còn có thể đem Hồi Thái Lang vừa mới bị nuốt vào cứu trở lại.

Cái bóng Man Ngu âm âm hướng tới gần, nhưng con cự xà này lại phản ứng cực nhanh, thân rắn co lại, lập tức đem nàng cuốn cuộn lại thật chặt, thẳng xiết lấy cái bóng Man Ngu, khiến cho thân thể khanh khách rung động.

Đôi thành chiến thú bình thường, lực thật mạnh như vậy, chỉ sợ đã sớm ‘đai’.

May là sinh mệnh của cái bóng Man Ngu bây giờ chẳng qua là nửa thật thể, cho dù thân thể bị xiết đến biến dạng, xương khớp vỡ vụn, nàng cũng có thể không thèm quan tâm phát động công kích. Nhạc Dương nhìn thấy, miệng mũi cái bóng Man Ngu tựa như thanh đồng Man Ngu trước kia phát động công kích, phún dũng ra một đoàn ánh lửa, tiếp theo, trong ánh mắt hồng quang chợt lóe! ...Xem ra, tử vong ngưng thị rốt cuộc cũng xuất hiện.

Cự xà đang không ngừng xiết chặt lấy cơ thể cái bóng Man Ngu thì đột ngột thống khổ kêu ‘tê’ lên, cả người vô lực té lăn trên đất, khắp cả người càng không ngừng co quắp.

Nhạc Dương mở to hai mắt nhìn, trong nội tâm thực sự kinh ngạc, đây là có chuyện gì? Con rắn này vậy mà không có chết? Xem ra nó chẳng qua là nhận lấy tổn thương thật lớn, gần như tử vong, nhưng không có bị miêu sát tại chỗ! Chẳng lẽ, cường hãn chiến thú có thực lực cách xa nhau mấy cái cấp bậc, thì hoàn toàn có thể chống đỡ được tử vong ngưng thị? Hay là hoàng kim vương giả thú bản thân có thể chống đỡ năng lực của tử vong ngưng thị?

Phát hiện khiến Nhạc Dương kinh người hơn chính là, sau khi cái đuôi cự xà của Chimera bị thương nặng ngã xuống đất, trừ đầu rồng vẫn đang bị đóng băng ra, thì hai cái đầu khác hoàn toàn không có một chút phản ứng thống khổ nào, tựa hồ hoàn toàn không có bị ảnh hưởng. Cái đầu bạch dương kia vẫn bình tĩnh nhìn chăm chú vào Nhạc Dương, ánh mắt phi thường bình tĩnh, đến nỗi khiến cho trong nội tâm Nhạc Dương mơ hồ cảm thấy bất an, có cái gì không đúng, đầu bạch dương này quá an tĩnh đi!

Mà lúc này đầu sư tử Liệt Điểm liền rít gào hướng cái bóng Man Ngu cắn xé.

Chẳng lẽ mỗi đầu của Chimera là một linh hồn hoàn toàn bất đồng, mỗi cái đầu có một linh hồn khác nhau?

Nhạc Dương nghĩ mãi không thông.

Lúc này, Tiểu Văn Lệ triệu hồi ra kim cương bảo điển, một trận kim quang chói mắt thoáng hiện.-truxinh-Truyen.org

Trong kim quang, một quái vật kinh khủng đầu tóc đầy răn mình người đuôi răn cầm trong tay ngân cung kim tiễn được triệu hồi ra, nó vừa xuất hiện, lập tức một mũi tên bắn trúng con mắt trái của đầu sư tử Liệt Diễm. Liệt Diễm sư tử bị đau, rít gào đứng lên, lập tức chuyển hướng bỏ nhào công kích.

Quái vật tóc răn kia liền đứng lên, lộ ra tóc răn phía sau mặt... Đầu sư tử Liệt Diễm trong nháy mắt bị hóa đá, hoàn toàn biến thành một pho tượng đá màu đen, ngay cả kim tiễn cắm ở mắt trái cũng hóa đá.

"Medusa, wow, quá mạnh mẽ!" Nhạc Dương kích động thiếu điều có thể nhảy lên tận ba thước, thủ hộ chiến thú của Tiểu Văn Lệ có bốn người, một người trong đó chính là cái đầu Medusa này. Tiểu Văn Lệ chưa từng có triệu hoán qua, Nhạc Dương còn tưởng rằng nàng trước mắt linh khí chưa đầy, không cách nào triệu hoán, không nghĩ tới nàng có đầy đủ linh khí triệu hoán một cái. Bất quá vèn vèn là một Medusa, cũng đủ để kinh ngạc toàn trường ... Lúc trước mặc cho cái bóng Man Ngu ra sức đánh cuồng ầu đầu sư tử Liệt Diễm kia vẫn bình yên vô sự, nay Medusa vừa xuất hiện, liền bị hóa đá !

Medusa vừa hướng đầu bạch dương giương cung lấp tên, chuẩn bị phát ra mũi tên thứ hai, thì Tiểu Văn Lệ thể nhưng hừ nhẹ một tiếng, thân thể không thể chống đỡ lập tức ngã xuống đất.

Chờ Nhạc Dương vội vã đem nàng ôm lấy, thì Medusa kia còn chưa kịp bắn mũi tên thứ hai đã biến thành một đạo kim quang, trở về bên trong kim cương bảo điển... Tiểu Văn Lệ nay còn là ấu thể, triệu hoán ra chiến thú cường lực như Medusa, trước mắt dường như là quá miễn cưỡng !

Nhìn thấy bộ dáng khảm trương của Nhạc Dương, Tiểu Văn Lệ mở ra cặp mắt to như biết nói, tuy không nói gì, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn lại lộ ra niềm cười ngọt ngào.

Nàng từ trong ngực của hắc lách mình một cái, cực kỳ nhanh chóng đến chỗ cự xà đang nằm trên mặt đất, dùng song dao băng sương chém đứt thân rắn.

Cái bóng Man Ngu ở trong bụng rắn tìm thật lâu, mới tìm được Hôi Thái Lang đang hấp hối, khắp cả người đều là dịch axit.

"Hoàn hảo, không có ngòm, ta cũng biết ngươi là một con lang Tiểu Cường không có dễ dàng như vậy đứt hơi a!" Nhạc Dương nhìn thấy Hôi Thái Lang được cứu trở lại, mặt ngoài làm như không cần, nhưng trong nội tâm vẫn là phi thường kích động. Mặc dù Hôi Thái Lang rất đàn, vừa thích bắt nạt kẻ yếu vừa rất sợ chết, nhưng nó rất nghe lời, đối với mình nói gì nghe nấy, tính tình không tồi, đập nó thế nào cũng một bộ trung thành bộ dáng chó săn, làm một chiến thú không có khê ước, có thể làm được những thứ này, đã là phi thường không tồi rồi. Nếu như là chiến thú khác, ở dưới tình huống không có khê ước, nhìn thấy Chimera như vậy, chỉ sợ sớm đã trốn tránh, nhưng là Hôi Thái Lang còn có thể động thân ra, phản đầu quên mình cứu Tiểu Văn Lệ, điều này làm cho Nhạc Dương đối với nó thay đổi rất nhiều.-Truxinh-Truyen.org

"Mì, mì mì!" Đầu bạch dương bỗng nhiên kêu lên.

"... Không đứng, cẩn thận!" Nhạc Dương đối với đầu bạch dương có dự cảm không tốt lắm, vừa nhìn nó rớt cục có động tác, lập tức đem Tiểu Văn Lệ ôm lấy. Cái bóng Man Ngu thân thể chỉ chút vết thương cũng đem Hôi Thái Lang đang hấp hối khiêng trên bả vai, theo sát ở phía sau Nhạc Dương.

Trong miệng đầu bạch dương phát ra một đạo bạch quang nhu hòa, phun ở trên mình con rắn bị cắt thành hai khúc. Dưới con mắt nhìn chăm chú của Nhạc Dương, cái đuôi rắn kia thể mà lại tái sinh, hơn nữa còn là sinh ra thành hai đầu. Bạch quang phát ra, đầu sư tử Liệt Diễm bị hóa đá cùng đầu rồng bị đóng băng, rồi rít giải trừ hóa đá cùng đóng băng, những vết thương lúc trước bị Tiểu Văn Lệ cùng cái bóng Man Ngu đã thương, cũng nhanh chóng khôi phục như lúc ban đầu.

Nhạc Dương thấy vậy thì cảm thấy vô lực, không có chơi người ta như vậy chứ! Thật vất vả đem đầu Chimera này đánh cho gần chết, không nghĩ tới nó xuất ra một đạo bạch quang liền hoàn toàn khôi phục, loại quái vật biến thái này, ai có thể đánh thắng a?

Đang lúc Nhạc Dương âm thầm mắng to thiên thần Thông Thiên tháp, công ty trò chơi biến thái vô lương này, chuẩn bị kháng nghị, chợt thấy Chimera ba đầu triển khai cự cánh che trời, một cái, tiếp xúc cuồng phong gào thét, trong nháy mắt bay lên trời, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi...-Truxinh-Truyen.Org

Trên nền đất, vèn vèn lưu lại một mảng đầu rắn lớn cùng một cái vật phẩm nho nhỏ màu vàng, cái kia chính là chiếc chuông vàng nhỏ giắt ở dưới cổ đầu bạch dương kia.

Này, đây là ý gì? Chẳng lẽ đây là sau khi đánh quái rơi xuống trang bị? Nhưng là BOSS cũng không có đánh chết a! Không có đánh chết BOSS cũng có phần thưởng? Cái chuông vàng này rốt cuộc là cái dạng bảo bối gì đi?

Bạn đang đọc truyện *Triệu Hoán Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

